

Cassandra Clare

AZ ANGYAL

POKOLI SZERKEZETEK

Első könyv

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

Írta: Cassandra Clare
A mű eredeti címe: Clockwork Angel – The Infernal Devices, Book One

Fordította: Kamper Gergely
A szöveget gondozta: Leléné Nagy Márta

A művet eredetileg kiadta:
Margaret K. McElderry Books, an imprint of Simon & Schuster Children's
Publishing Division
Copyright © 2010 by Cassandra Claire, LLC

Published by arrangement with Margaret K. McElderry Books,
an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division.

A magyar kiadás a Margaret K. McElderry Books, a Simon & Schuster
Children's Publishing részlegének engedélyével készült.

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 417 7

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2012-ben

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132,

Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Zsibrita László, Gerencsér Gábor

Korrektorok: Gera Zsuzsanna, Schmidt Zsuzsanna

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárrolást – nem sokszorosítható.

ΓΙΜΝΕΚ ΞΣ ΚΑΤΕ-ΝΕΚ

Elka Cloke
A TŰZSÉ JAJA

*Só csipetnyi illata
kúszik elő, a folyó hömpölyög,
fekete tea sötétjére vált,
s duzzad, míg zöld nem öleli.
A part fölött rettentő gépezetek
csikorgó kerekei pörögnek-forognak,
szellemük titokzatos suttogással
veszik a rugók tengerébe.
Minden apró kerékből fogak nőnek,
a nagy kerekéhez tartozó karok
kikanalazzák a folyó vizét,
felvedelik, gőzzé alakítják,
és a bomlás erejével hajtják
az óriási gépezetet.
Az ár komótosan tör felé,
a szerkezet belerokkan.
Só, rozsda, hordalék
koptatja a megannyi fogaskereket.
Odalent a parton
a vastartályok
gigantikus harang,
dobok és ágyúk
üres kongásával
billennek a mólónak.
A mennydörgés nyelvén kiáltanak,
alattuk a folyó szalad.*

Prológus

London, 1878. április

A DÉMON zöld váladék és véres zápor közepette robbant cafatokra.

William Herondale visszarántotta a törét, de elkésett. A démon vérében lévő sav már marni kezdte a csillogó pengét. A fiú elkáromkodta magát, majd félrehajította a fegyvert, ami egy mocskos pocsolóban ért földet, és sziszegve füstölni kezdett, akár egy elfújtt gyufa. Maga a démon persze semmivé foszlott – visszakerült abba a pokoli világba, ahonnan érkezett. Mindenesetre alapos felfordulást hagyott maga után.

– Jem! – kiáltotta Will sarkon fordulva. – Hol vagy? Láttad ezt? Egyetlen döféssel megöltem! Nem rossz, mi?

Kiáltására azonban nem érkezett válasz; a fiú egészen biztos volt benne, hogy vadásztársa nemrég még mögötte állt a párás és kanyargós utcán, most azonban Will egyedül ácsorgott a félhomályban. Bosszúsan ráncolta össze a homlokát – sokkal kevésbé volt szórakoztató hősködni, ha nem volt ott Jem, aki előtt villoghatna. Arrafelé pillantott, ahol az utca sikátorrá keskenyedett, távolabb pedig feltűnt a Temze sötét, hullámozó vize. Az átjárón keresztül Will kikötött hajók sötét körvonalait pillantotta meg; az árbocok erdeje egy levelét hullatott gyümölcsösre emlékeztetett. Arrafelé sem látta Jemet; talán visszament a Narrow Streetre, ahol jobb volt a közvilágítás. Will Herondale megrántotta a vállát, és visszaindult abba az irányba, ahonnan jöttek.

A Narrow Street átvágott a Limehouse-on, aztán a kikötő meg a zsúfolt nyomornegyedek között haladt tovább a folyó partján a Whitechapel felé. A keskeny utcát raktárépületek és dűledező faházak szegélyezték. Senki nem járt erre éppen; még a közelben lévő Szőlőfürt nevű kocsmából hazatántorgó részek is találtak maguknak helyet, ahol lerogyhattak éjszakára. Will szerette a Limehouse-t, az érzést, hogy egy világ peremén áll, ahonnan nap mint nap hajók indulnak útnak elképzelhetetlenül távoli kikötőkbe. Persze az sem ártott, hogy a kör-

nyéken nyüzsögtek a matrózok, minek következtében egymást érték a szerencsejátékosokat váró lebujsok, az ópiumbarlangok és a bordélyházak. Egy ilyen helyen könnyű volt elveszni. Will még a bűzt sem bánta – füst, kötélzet, kátrány meg a Temze mocskos vizének szaga keveredett idegen fűszerek illatával.

Ahogy végignézett az üres utcán, kabátja ujjával letörölte az arcát, hogy megszabaduljon a bőrét égető démonvértől. A szövetet fekete és zöld foltok szennyezték be, ahogy elvette az arcától. A keze fején is volt egy rút vágás. Ráférne egy gyógyító rúna. Lehetőleg Charlotte-é. A lány különösen jól tudott iratzét rajzolni.

Egy alak vált ki az árnyékból, és indult el Will felé. Tett pár lépést, aztán megállt. Nem Jem volt az, hanem egy mondén rendőr harang alakú sisakban, döbönt tekintettel az arcán. Willt bámulta – vagyis inkább a háta mögött valamit. Akármennyire is megszokta az álcát, Will még mindig furcsán érezte magát, amikor az emberek keresztülnéztek rajta, mintha ott sem volna. A fiút hirtelen elkapta a késztetés, hogy elragadja a rendőr gumibotját, és figyelje, ahogy az értetlenkedve próbálja megfejtetni, hová tűnhetett a fegyvere. Csakhogy Jem mindig leteremtette, amikor korábban ilyesmit művelt, és bár Will sosem értette, mi lehet a gond egy ilyen ártatlan csínnyel, nem akarta felbosszantani a barátját.

A rendőr vállat vont, és hunyorogva elvonult mellette. Közben olyasmit dörmögött az orra alatt, hogy leszokik a ginről, mielőtt tényleg elkezd képzelődni. Will félrelépett, hogy elengedje a férfit, aztán elkiáltotta magát. – James Carstairs! Jem! Hol vagy, te megbízhatatlan bitang?

Ezúttal választ is kapott valahonnan a távolból. – Erre! Kövesd a boszorkányfényt!

Will elindult arrafelé, ahonnan Jem hangját hallotta. Mintha egy sötét résből jött volna két épület közül; halvány világosságot vett észre az árnyékok között, ami pislákoló lidércfényre hasonlított. – Nem hallottál az előbb? Az a shax démon azt hitte, elkaphat a véres ollóival, de sarokba szorítottam az egyik mellékutcában...

– Igen, hallottalak. – A fiatalember, aki egyszerre előlépett a két épület közül, egészen sápadtnak tűnt; ami azt illeti, sápadtabbnak, mint valaha, pedig eleve nagyon fehér volt a bőre. Nem viselt sapkát, és a haja azonnal magára vonzotta a tekintetet. Fürtjei sajátos ezüstszínben ra-

gyogtak, mint egy vadonatúj shillingérme. A szeme ugyanolyan ezüstszínű volt, arca finom és szögletes. Csak szeme lágy vonala utalt az örökségére.

Fehér ingét sötét foltok csúfították el, a keze csupa vörös volt.

Will megijedt. – Te vérzel! Mi történt?

Jem elhessegette Will aggodalmát. – Nem az én vérem. – Hátrapillantott a háta mögé a sikátorba. – Az övé.

Will elnézett barátja mellett az épületek közötti árnyékba. A hátsó sarokban egy összekuporodott alak feküdt – csak egy folt volt a sötét-ségben, amikor azonban Will alaposabban megnézte, sápadt kezét és szőke hajtincseket pillantott meg.

– Egy halott nő? – kérdezte Will. – Egy mondén?

– Igazából csak egy lány. Nem több tizennégy évesnél.

Will erre már hangosan elkáromkodta magát. Jem türelmesen megvárta, hogy a végére érjen.

– Ha csak egy kicsit is korábban érkeztünk volna – mondta végül higgadtan Will –, az a nyavalyás démon...

– Éppen ez a furcsa. Szerintem nem a démon műve. – Jem összeráncolta a homlokát. – A shax démonok paraziták, még hozzá költésparaziták. Ha egy ilyen kapja el a nőt, inkább elvonszolja a rejtékhelyére, és a testébe rakja a tojásait, amíg még életben van. Ezt a lányt viszont megszárták, nem is egyszer. Ráadásul azt hiszem, még csak nem is itt. Ahhoz túl kevés a vér. Szerintem máshol támadták meg, aztán elvonszolta magát idáig, és itt behalt a sebeibe.

– De a shax démon...

– Mondom, hogy nem lehetett az. Szerintem a démon csak üldözőbe vette. Igyekezett elkapni, nyilván akart tőle valamit. Vagy valakit.

– A shaxoknak kiváló a szaglásuk – bólintott Will. – Hallottam olyan boszorkánymesterekről, akik velük kerestetik az eltűnteket. Ráadásul ez a démon határozottan céltudatosnak tűnt. – A sikátor végében heverő, szánnivalóan apró alakra pillantott. – Gondolom, a fegyvert nem találta meg.

– Itt van! – Jem előhúzott valamit a kabátja alól. Egy fehér rongydarabba tekert kés volt az. – Valami vadásztőrfeleség. Nézd, milyen vékony a pengéje!

Will elvette a fegyvert. A fényezett csontmarkolatba ágyazott penge valóban vékony volt. Az egész tört vér borította. Will fogta, és beletörölte a fegyvert kabátujja durva anyagába, aztán addig kapargatta, amíg láthatóvá nem vált a pengébe égetett szimbólum. Két kígyó harapott egymás farkába, tökéletes kört alkotva.

– *Ouroboros* – szölte Jem, és közelebb hajolt, hogy alaposabban szemügyre vegye a tört. – Méghozzá dupla. Szerinted mit jelent?

– A világ végét – felelte Will, továbbra sem véve le a szemét a fegyverről, miközben halvány mosoly játszadozott a szája sarkában. – Meg a kezdetét.

Jem felhúzta a szemöldökét. – Ismerem a szimbólumot, Will. Úgy értettem, szerinted mit jelent az, hogy itt van a pengén?

A folyóról érkező szél összeborzolta Will haját; a fiú türelmetlen mozdulattal félresöpörte a szeméből a tincseket, és tovább tanulmányozta a kést. – Alkimista szimbólum, nem a boszorkánymestereké vagy az alvilágiaké. Ez általában embereket jelent. Olyan ostoba mondanokat, akik azt hiszik, varázslatok révén vagyont és hírnevet szerezhetnek.

– Az ilyenek szokták aztán véres hullaként végezni valahol egy pentagramma közepén. – Jem hangja egészen komor volt.

– Ők kolbászolnak előszeretettel a város alvilágiak lakta környékein. – Jem óvatosan visszacsomagolta a pengét a rongydarabba, aztán a kabátja zsebébe dugta. – Gondolod, hogy Charlotte hajlandó lesz rám bízni a nyomozást?

– Gondolod, megbíznak benned az alvilágban? A szerencsejátékosok, a bűnös varázslatok meg a ledér nők között...

Will úgy mosolyodott el, ahogy Lucifer mosolyoghatott pillanatokkal azelőtt, hogy alázuhant a mennyországból. – Szerinted holnap túl korán lenne elkezdeni?

Jem felsóhajtott. – Tedd, amit akarsz, William! Úgyis mindig az a vége.

Southampton, május

TESSA VILÁGÉLETÉBEN IMÁDTA A MECHANIKUS ANGYALT. Valaha az édesanyjáé volt, aki még a halálakor is viselte. Aztán édesanyja ékszerdobozába került, és ott is maradt, amíg Tessa bátyja, Nathaniel egy nap elő nem vette, hogy megnézzze, működik-e még.

A rézből készült angyalfigura nem volt nagyobb, mint Tessa kisujja, a szárnya a hátán pedig nagyjából akkora lehetett, mint egy tücsöké. A finom fémarcot félig lehunytt szemmel ábrázolták, a karját összefonta a mellkasán a kardja fölött. A szárnyak alá erősített, vékony lánc lehetővé tette, hogy tulajdonosa amolyan medálként a nyakában viselje az angyalt.

Tessa tudta, hogy egy mechanikus szerkezet van odabent, mert a füléhez emelve mindig ketyegő hangot hallott odabentről, mint az órákból szokott. Nate meglepetten kiáltott fel, amikor konstataálta, hogy a szerkezet annyi év után is működik, de hiába keresett egy gombot, egy csavart vagy bármit, ami az angyal felhúzására szolgált volna. Megvonta a vállát, és a húga kezébe nyomta az angyalt. Tessa attól fogva sosem vette le; az angyal még álmában is ott feküdt a mellkasán, az állandó tiktak, tiktak olyan volt, mintha egy második szíve nőtt volna.

Tessa most a markában szorongatta az angyalt, ahogy a Main bedugta az orrát két másik hatalmas gőzhajó közé, helyet keresve magának Southampton kikötőjében. Nate ragaszkodott hozzá, hogy Southamptonba jöjjön, ne pedig Liverpoolba, ahová a legtöbb hajó érkezik az Atlanti-óceán túlsópartjáról. A bátyja azt állította, hogy Southampton sokkal kellemesebb hely, így hát az első pillantás, amit Tessa Angliára vetett, némi csalódást okozott. Riasztóan szürke volt minden. Egy távoli templom kupoláján eső kopogott, a hajók kéményeiből felszálló fekete füst pedig csak még sötétebbre festette az amúgy is komor égboltot. A parton sötét ruhás, esernyőt tartó emberek tömege ácsorgott. Tessa a nyakát nyújtogatva kereste közöttük a bátyját, de a ködön és a hajó által felvert sűrű vízpárán keresztül képtelen volt bárkit is alaposabban megnézni magának.

Tessa megborzongott. Hűvös szél fúj a tenger felől. Nate minden lehelében arról áradozott, hogy milyen szép London, és folyton süt a nap.

Nos, gondolta Tessa, remélhetőleg ott szebb az idő, mint itt, mert nem hozott magával meleg ruhákat Harriet néni régi gyapjúkendőjén meg egy pár vékony kesztyűn kívül. A legtöbb holmiját eladta, hogy ki tudja fizetni nagynénje temetését, de nem aggódott, hiszen biztos volt benne, hogy bátyja vesz majd neki új ruhákat, miután hozzáköltözik Londonban.

Kiáltás harsant. Az esőtől csillogó fekete Main lehorgonyzott, és a vontatóhajók máris birokra keltek a szürke hullámokkal, hogy partra szállíthassák a poggyászt meg az utasokat. Az emberek csak úgy özönlöttek lefelé a hajóról, nyilvánvalóan egyetlen vágyuk volt, hogy szárazföldet érezzenek végre a lábuk alatt. Annyira más volt ez, mint a New York-i indulás! Akkor kék volt az ég, és egy rezesbanda játszott a parton. Persze Tessát nem kísérte ki senki, aki jó utat kívánhatott volna neki, úgyhogy akkor sem volt éppen boldog.

Tessa most behúzta a nyakát, és csatlakozott a partra szálló tömeghez. Az esőcseppek apró jeges tűszúrásokkal árasztották el a fejét és a nyakát, keze pedig csuromvizes volt a vékonyka kesztyűben. Amikor végre a rakparton állt, körülnézett, hogy megkeresse Nate-et. Közel két hét telt el azóta, hogy utoljára szóba állt valakivel. A Main fedélzetén elvult magában, most viszont nagyszerű lenne megint beszélgetni a bátyjával.

Csakhogy Nate nem volt sehol. A partot megtöltötték a bőröndök, a mindenféle ládák meg a hajóból kipakolt rakomány. Még néhány rekesz zöldség és gyümölcs is ott rohadt az esőben. A közelben egy másik gőzös éppen Le Havre felé indult, és az ázott tengerészek francia szavakat kiáltozva siettek el mellette. A lány megpróbált félrehúzódni az útjukból, de így meg majdnem elsodorta az eső elől a közeli vasútállomás nyújtotta menedék felé igyekvő utasok áradata.

Nate-et viszont továbbra sem látta.

– Ön Miss Gray? – Mély torokhang volt, erős akcentussal. Egy férfi állt meg Tessa előtt. Magas volt, hosszú fekete kabátot viselt, cilindere karimája, pedig mint az eresz gyűjtötte össze az esővizet. A szeme ki-dülledt, akár egy békáé, a bőre pedig olyan durva volt, mintha var borította volna. Tessának minden lélekjelenlétét össze kellett szednie, nehogy hátrálni kezdjen. Viszont ez a férfi tudta, ki ő. Márpedig ha valaki itt ismerte a nevét, azt csakis Nate küldhette.

– Igen?

– A bátyja küldött. Jöjjön velem!

– Hol van? – kérdezte Tessa, de a férfi már el is indult. Egyenetlenek voltak a lépéi, mintha egy régi sérülés akadályozná a járásban. Tessa gyorsan felkapta a szoknyáját, és a férfi után sietett, aki fürgén és céltudatosan furakodott át a tömegben.

Ahogy csörtetett, az emberek félreugrottak előle, és mogorván panaszták, hogy milyen udvariatlanul viselkedik. Tessának szinte futnia kellett, hogy tartani tudja a lépést. A férfi egy ládahalomhoz érve hirtelen élesen elfordult, majd megtorpant egy nagy, ragyogó fekete kocsi előtt. Az oldalára aranyszínű feliratot festettek, de az esőben és a sűrű ködben Tessa nem tudta kivenni a betűket.

Kinyílt a kocsi ajtaja, és egy nő hajolt ki rajta. Kalapjának irdatlan tollai elrejtették az arcát. – Miss Theresa Gray?

Tessa bólintott. A düllelt szemű férfi szolgálatkészen kisegítette a nőt a kocsiból – meg egy másik nőt rögtön utána. Mind a ketten azonnal kinyitották az esernyőjüket, és a fejük fölé tartva óvták magukat az esőtől. Aztán Tessára szegezték a tekintetüket.

A két nő különös párt alkotott. Az egyik hórihorgas és sovány volt, csontos, szigorú arccal. Színtelen haját kontyba rendezte a tarkóján. Ragyogó ibolyakék selyemruháját itt-ott már az eső nedves foltjai lepték el, csak hozzáillő kesztyűje maradt makulátlan. A másik nő alacsony volt és kövérkés, apró szeme egészen mélyen ült. Nagy keze olyan volt a rózsaszín kesztyűben, mint egy pár színes mancs.

– Theresa Gray – szólta az alacsonyabb nő. – Mennyire örülök, hogy végre megismerkedhetem önnel. Mrs. Black vagyok, ez pedig a húgom, Mrs. Dark. A fivére küldött minket, hogy elkísérjük Londonba.

Tessa bőrig ázott, vacogott, és nem értett semmit. Szorosabbra húzta nedves sálát a válla körül. – Nem értem. Hol van Nate? Miért nem ő jött?

– Az üzleti ügyei nem tették lehetővé, hogy elhagyja Londont. Mortmaine nem tudta nélkülözni. Viszont küldött önnek egy üzenetet. – Mrs. Black átnyújtott egy máris félig elázott, hengerré tekert papírlapot.

Tesse átvette, és megfordult, hogy elolvassa. Rövid írás volt a bátyjától, amiben Nate bocsánatot kért, hogy nem tudott eljönni, és tudatta vele, hogy Mrs. Black és Mrs. Dark – *Sötét Nővéreknek hívom őket,*

Tessie, nyilván a nevük miatt, ők pedig úgy tűnik, ezt egy cseppet sem bánják – élvezik a bizalmát, és biztonságban el fogják őt szállítani Londonba. A levél szerint a nővérek Nate szállásadói és jó barátai voltak egyben, akikre bármikor támaszkodhat.

Tessának nem maradtak kétségei. A levelet bizonyosan Nate írta. Az ő kézírása volt, és soha senki nem szólította Tessie-nek a bátyján kívül. A lány nyelt egyet, ruhája ujjába csúsztotta a levelet, majd visszafordult a nővérek felé. – Nos, jól van! – mondta, és igyekezett leküzdeni csalódottságát. Annyira várta, hogy találkozhasson végre Nate-tel! – Akkor hívjunk egy hordárt, és hozassuk ide a ládámat!

– Arra semmi szükség. – Mrs. Dark vidám hangja éles ellentétben állt komor vonásaival. – Már elintéztük, hogy előreküldjék. – Ezzel csettintett a dülledő szemű férfinak, aki felugrott a bakra a kocsi elején. A nő Tessa vállára tette a kezét. – Jöjjön, gyermekem, elég volt már ebből az esőből!

Ahogy Mrs. Dark csontos ujjaitól hajtva Tessa elindult a kocsi felé, lassan felszállt a köd, és a lány végre alaposabban szemügyre vehette a kocsi oldalát díszítő arany színű ábrát. A finoman kidolgozott Pandemonium Klub felirat két egymás farkába harapva kört alkotó kígyót vett körül. Tessa felhúzta a szemöldökét. – Ez meg mit jelent?

– Semmi olyasmit, ami miatt aggódnia kellene – felelte Mrs. Black, aki máris bemászott a kocsiba, és szoknyáját szétterítette az egyik kényelmesnek tűnő ülésen. A gazdagon díszített fülkében két, bíborszínű bársonypad nézett farkasszemet egymással, az ablakokat pedig aranyló, bojtos függönyök takarták el.

Mrs. Dark besegítette Tessát a kocsiba, aztán maga is utána kapaszkodott. Ahogy Tessa elhelyezkedett az egyik ülésen, Mrs. Black behúzta az ajtót, kizárva a sötét égboltot. Ahogy elmosolyodott, a fogsora megcsillant a sötétben, mintha csak fémből lenne. – Helyezze magát kényelembe, Theresa! Hosszú út vár ránk.

A lány megérintette a nyakában lógó mechanikus angyalt. A monoton ketyegés legalább némi biztonságérzetet adott, ahogy a kocsi meg-lődult az esőben.

HAT HÉTTEL KÉSŐBB

1

A Sötét Ház

*Túl a harag, s könnyek honán
csak a homály borzalma vár.*

William Ernest Henley: *Invictus* (Kálnoky László fordítása)

– A NŐVÉREK A SZOBÁJUKBA VÁRJÁK, MISS GRAY!

Tessa letette a könyvét az éjjeliszekrényre, és megfordult. Miranda állt kicsiny szobája küszöbén – éppen úgy, mint minden áldott nap ugyanebben az időpontban. És persze most is ugyanazt az üzenetet hozta. Ő rögtön megkéri, hogy várjon a folyosón, Miranda pedig kilép a szobából. Tíz perccel később visszatér, és megismétli a kérését. Ha Tessa néhány ilyen kísérlet után sem engedelmeskedik, akkor Miranda megragadja, és hiába visít meg kapálózik, levonszolja magával a meleg, bűdös szobába, ahol a Sötét Nővérek várnak rá.

Mindennap pontosan így történt az első héten, amit Tessa eltöltött a Sötét Házban, ahogy magában elnevezte börtönét. Aztán rájött, hogy a visítózással meg a kapálózással nem megy semmire, csak az energiáját pazarolja, arra pedig még szüksége lehet.

– Egy pillanat, Miranda! – szolt Tessa. A szobalány egyetlen pukedlizett egyet, és behúzta maga mögött az ajtót.

Tessa felállt, és körülnézett a kis szobában, amit már hat hete a börtöncellájaként tartott számon. A helyiség kicsi volt, falait virágos tapéta borította, és igen spórolósan látták el bútorokkal. Volt benne egy egyszerű asztal fehér csipketerítővel, ahol evett, egy keskeny rézágó, ahol aludt, egy repedezett mosdó meg egy porcelánkancsó, ahol a szükségét végezte, meg egy szék, ahová minden este leült, hogy levelet írjon a bátyjának. Leveleket, amikről jól tudta, hogy sosem küldheti el őket, így hát sorra elrejtette mindegyiket a matracra alá, ahol a Sötét Nővérek nem találták meg. Tulajdonképpen ezek a levelek voltak a naplói, ezek-

kel bizonygatta magának, hogy egy nap még látja Nate-et, és átadhatja neki mindet.

A túlsó falon lógó tükör elé lépett, és lesimította a haját. A Sötét Nővérek, akik a jelek szerint ragaszkodtak ehhez a megszólításhoz, jobb szerették, ha nem kócosan jelenik meg előttük, bár ezen kívül egyáltalán nem törődtek a külsejével – szerencsére, mert Tessa elhúzta a száját attól, amit a tükörben látott. Ovális arca egészen sápadt volt, üres és szürke szemében a remény morzsája sem látszott. Azt a közönséges, fekete vénkisasszonyos ruhát viselte, amit a nővérek adtak neki, amikor megérkezett; a ládája minden ígéret ellenére sosem érkezett meg, így hát ez volt az egyetlen holmija. Gyorsan elfordította a tekintetét.

Régebben nem ijedt meg a saját tükörképétől. Bár a családban mindenki egyetértett abban, hogy Nate örökölte szőke édesanyjuk minden szépségét, azért Tessa tökéletesen elégedett volt sima barna hajával és szürke szemével. Jane Eyre-nek is barna haja volt, meg jó pár másik hősnőnek is. És az sem zavarta, hogy viszonylag magasra nőtt – igaz, hogy nagyobb volt szinte az összes magakorabeli fiúnál, de Harriet néni mindig azt mondta, hogy ha egy magas nő kihúzza magát, mindig is méltóságteljes lesz.

Tessa most mindennek látszott, csak méltóságteljesnek nem. Fáradt volt és elgyötört, leginkább egy rémült madárijesztőre emlékeztetett. Abban sem volt biztos, hogy Nate egyáltalán felismerné, ha most találkoznának.

A gondolatra mintha összezsugorodott volna a szíve a mellkasában. *Nate*. A bátyja miatt csinálta végig az egészszet, de néha annyira hiányzott neki, hogy úgy érezte, mintha üvegszilánkokat kéne lenyelnie. Nate nélkül teljesen egyedül volt a világban. Nem volt senki más, akire számíthatott volna. Egyetlen lelket sem érdekelt, hogy él-e vagy hal-e. Néha annyira elkésérítette a gondolat, hogy úgy érezte, feneketlen mélységbe zuhan, ahonnan nincs visszaút. Ha az egész világon senki sem törődik az emberrel, akkor az illető talán egyáltalán nem is létezik.

A zár kattánása kizökkentette a gondolataiból. Kinyílt az ajtó: Miranda állt a küszöbön.

– Ideje indulnunk! – szólt. – Mrs. Black és Mrs. Dark vár bennünket.

Tessa viszolyogva nézett a cselédre. Fogalma sem volt, hány éves lehet. Tizenkilenc? Huszonöt? Miranda kerek, sima arcában volt valami

kortalan. Szorosan hátrakötött hajának színe a csatornák vizét juttatta Tessa eszébe. A Sötét Nővérek kocsisához hasonlóan az ő szeme is ki-dülledt, akár egy békáé, amitől állandóan úgy festett, mintha meg lenne lepődve valamin. Tessa arra gondolt, hogy ezek ketten nyilván rokonok.

Ahogy a maga kurta, esetlen lépteivel a lépcsőn lefelé ballagó Miranda-t követte, Tessa megszorította a nyakában lógó mechanikus angyalt. Szokásává vált ez, és mindig így tett, amikor a Sötét Nővérek felé tartott. Valamiért megnyugtatta a medál érintése. El sem engedte az angyalt, ahogy haladtak lefelé lépcsőfordulóról lépcsőfordulóra. A Sötét Házban számtalan emeletnyi folyosó vezetett ide-oda, bár Tessa semmi mást nem láthatott az egész épületből, csak a Sötét Nővérek szobáját, a lépcsőházat meg a saját celláját. Végül megérkeztek a homályos pincébe. Minden nyirkos volt odalent, a falakhoz undok pára tapadt, bár a jelek szerint a nővérek ezt egyáltalán nem bánták. A szobájukba egy széles, kétszárnyú ajtón keresztül lehetett bejutni, a másik irányba vezető keskeny folyosó pedig beleolvadt a sötétségbe; Tessának fogalma sem volt róla, mi lehetett a túlsó végén, de az árnyékok sűrűségéből ítélve úgy sejtette, jobb, ha soha nem is tudja meg.

A nővérek irodájának ajtaja nyitva állt. Miranda habozás nélkül belépett, Tessa pedig kelletlenül követte. Nem volt még egy hely a világon, amit ennyire gyűlölt volna.

Először is odabent mindig fullasztó pára volt, mint egy mocsárban, még akkor is, ha odakint hűvös szürkéség uralkodott. A falakról szinte csöpögött a nedvesség, a fotelek és a kanapék kárpitján pedig kiütközött a penész. Különöseket voltak a szagok is, mint a Hudson partján egy forró nyári napon: víz, szemet és iszap büze keveredett egymással.

Mint mindig, a nővérek most is irdatlan íróasztaluk mögött ülve vártak rá szokásos tarkabarka holmijaikba öltözve. Mrs. Black lazacrózsaszín ruhát, Mrs. Dark pedig pávakék köntöst viselt. A ragyogó színű szatén fölött az arcuk olyan volt, mint két leeresztett, sötétkefted ballon. A szobában uralkodó párás meleg ellenére mind a ketten kesztyűt húztak.

– Hagyj magunkra bennünket, Miranda! – szólt Mrs. Black, aki egyik húsos, fehér kesztyűbe bújtatott ujjával az íróasztalon álló réz földgömböt forgatta éppen. Tessa többször is megpróbálta jobban megnézni magának a földgömböt – valami nagyon furcsát vélte felfedezni a

kontinensek elhelyezkedésében, különösen Európa kellős közepén –, de a nővérek sosem engedték a közelébe férkőzni. – És zárd be az ajtót magad mögött!

Miranda kifejezéstelen arccal teljesítette a parancsot. Tessa megpróbált nem összerezenni, ahogy az ajtó becsukódott mögötte, és elzárta azt a kevéske levegőt is, ami eddig bejutott a fülledt helyiségbe.

Mrs. Dark félrebillentette a fejét. – Gyere ide, Theresa! – Ő volt a kedvesebbik a két nő közül. Ő hajlamosabb volt kérni és győzködni, mint a nővére, aki inkább pofonokkal és sziszegő fenyegetésekkel igyekezett elérni, amit akart. – Fogd ezt!

Tessa felé nyújtott valamit: egy masniba kötött, gyűrött rózsaszín szalag volt az, olyasmi, amit a lányok a hajukba szoktak kötni.

Tessa mostanra hozzászokott, hogy a Sötét Nővérek különféle tárgyakat adnak neki. Olyan tárgyakat, amelyek valaha mások tulajdonában voltak: nyakkendőtűket, órákat, ékszereket vagy akár gyerekjátékokat. Egyszer még egy cipőfűzőt is kapott, máskor pedig egy fél pár véres fülbevalót.

– Fogd – ismételte Mrs. Dark kissé türelmetlenül –, és változz át!

Tessa átvette a masnit. Ahogy ott hevert a tenyerén, könnyű volt, akár egy lepkeszárny. A Sötét Nővérek szenttelenül meredtek rá. Az olvasmányai jutottak eszébe. A regények, amelyekben a szereplőket perbe fogják, ők pedig felmentő ítéletért imádkozva állnak az Old Bailey¹ bírái elé. Gyakran érezte úgy, hogy ő maga is a bírái előtt áll ebben a szobában, bár fogalma sem volt róla, milyen bünténnyel vádolhatják.

Megforgatta a kezében a masnit, és visszaemlékezett az első alkalomra, amikor a Sötét Nővérek átadtak neki valamit. Egy női kesztyű volt az, gyöngyből készült gombokkal a csuklóján. Rákiáltottak, hogy változzon át, sőt kiosztottak neki néhány pofont is, és újra meg újra megrázták, miközben ő egyre hisztérikusabban hajtogatta, hogy fogalma sincs, mit akarnak tőle.

Nem sírt, bár szeretett volna. Tessa gyűlölt sírni, főleg olyan emberek előtt, akikben nem bízott. Márpedig a két ember közül, akikben képes volt megbízni, az egyik meghalt, a másikat pedig fogva tartották.

---

¹ Londoni Központi Bűnügyi Bíróság

Maguk a Sötét Nővérek közölték, hogy Nate a foglyuk, és ha Tessa nem engedelmeskedik nekik, a bátyja meg fog halni. Bizonyítékul Nate, apjuktól örökölt véres gyűrűjét is megmutatták neki. Azt viszont nem engedték meg, hogy Tessa a kezébe vegye, vagy akár csak megérintse a gyűrűt. Azonnal elkapták előle, amikor érte nyúlt, de azért így is felismerte. Nate-é volt.

Ez után megtett mindent, amit kértek tőle. Megitta a főzeteiket, elvégezte az órákon át tartó feladatokat, és kényszerítette magát, hogy úgy gondolkodjon, ahogy a nővérek akarják. Azt mondták neki, képzelje el, hogy agyagból van, és egy fazekas korongján formázzák éppen. Megparancsolták, hogy nyúljon bele különféle tárgyak belsejébe, képzelje azt, hogy élőlények, és húzza ki belőlük a szellemet, ami életre keltette őket.

Hetek teltek el, és amikor végül sikerült az átváltozás, Tessának olyan heves fájdalmai voltak, hogy hányni kezdett, aztán elájult. Amikor magához tért, az egyik penészes kanapén feküdt a nővérek szobájában, az arcán egy nedves törülközővel. Mrs. Black hajolt fölé, szájszaga keserű volt, mint az epe, a szeme csillogott. – Ügyes voltál ma, Theresa! – mondta. – Nagyon ügyes!

Aznap este, amikor Tessa felment a szobájába, ajándékokat talált. A Sötét Nővérek valahogy megtudták, hogy szenvedélyesen szeret olvasni. A *Szép remények* és a *Kisasszonyok* egy példánya feküdt az éjjeliszekrényén. Magához ölelte a könyveket, és a szobája magányában elsírt a magát.

Azóta már könnyebben ment az átváltozás. Tessa még mindig nem értette, mi zajlik le benne, ami lehetővé teszi ezt a dolgot, de megjegyezte a Sötét Nővérektől tanult lépéseket, valahogy úgy, ahogy egy vak ember megjegyzi, hányat kell lépnie az ágyától a szoba ajtajáig. Tessának fogalma sem volt róla, mi veszi körül azon a különös sötét helyen, ahová a nővérek parancsára elutazik, de most már ismerte az oda vezető utat.

Most is felidézte hát ezeket az emlékeket, ahogy megszorította a rongyos rózsaszín szövetet. Megnyitotta az elméjét, átadta magát a leereszkedő sötétségnek, hagyta, hogy az őt a hajszalaghoz és a benne megbújó lélekhez – egykori tulajdonosának szellemszerű visszhangjához – fűző kötelék a sötétségen átvezető aranyfonálként bomol-hasson ki. A szoba, a fojtogató fülledtség, a Sötét Nővérek hangos légzése hir-

telen semmivé foszlott, ahogy követte a fonalat, miközben egyre intenzívebb lett körülötte a fény, ő pedig beleburkolózott, mint egy takaróba szokás.

Borsózdni és szűrni kezdett a bőre, mintha ezer tűt döftek volna belé. Eleinte ez volt a legrosszabb – azok a pillanatok, amikor meggyőződése volt, hogy haldoklik. Mostanra megszokta az érzést, és csendben tűrte, amint a feje búbjától a lábujja hegyéig megremegett. Úgy érezte, még a mechanikus angyal is gyorsabban ketyeg a nyakában, mintha fel akarná venni dübörgő szíve ritmusát. Tessa felszisszent, ahogy a nyomás egyre csak nőtt a bőre alatt, aztán eddig lehunyva tartott szeme hirtelen felpattant, az ingerek a végtelenségig fokozódtak – majd az egész semmivé foszlott.

Vége lett.

Tessa kábán pislogott. Az átváltozás utáni első pillanatban mindig úgy érezte, mintha alámerült volna egy kádba, és a szeme megtelt volna vízzel. Végignézett magán. Új teste karcsú volt, szinte törékeny, ruhája lazán lógott rajta, és összegyűrődött a padlón a lába körül. Teste előtt összekulcsolt keze sápadt volt és vékony, a bőre repedezett, a körmét tövig rágta. Ismeretlen, idegen kéz volt.

– Mi a neved? – kérdezte Mrs. Black. Felállt, és vizenyős szemével végignézett Tessán. Szinte éhesnek tűnt.

Tessának nem kellett válaszolnia. A lány felelt helyette, akinek belebújt a bőrébe. Úgy beszélt Tessa hangján, ahogy a szellemek szoktak megszólalni a médiumok közvetítésével – csak hogy Tessa gyűlölt így gondolni rá. Az átváltozás annyival intimebb, annyival ijesztőbb volt. – Emma – jött a hang Tessa szájából. – Miss Emma Bayliss, asszonyom!

– És ki vagy te, Emma Bayliss?

A Tessa szájából előbukó szavak erős képeket hoztak magukkal. Emma a Cheapside-on született egy hatgyerekes családban. Apja meghalt, anyja pedig mentavizet árult egy kocsiról az East Enden. Emma már kislány korában megtanult varrni, hogy pénzt hozhasson a házhoz. Éjszakákat töltött a konyhaasztalnál ülve, és egy faggyúgyertya fényénél öltögetett. Néha, amikor a gyertya leégett, és nem volt pénz újat venni, kiment az utcára, és az egyik gázlámpa alatt varrt tovább...

– Aznap éjjel is így történt, amikor meghaltál, Emma Bayliss? – kérdezte Mrs. Dark. Mosolygott, nyelvét végigfuttatta az alsó ajkán, mint aki előre tudja, mi lesz a válasz.

Tessa szűk, sötét, sűrű ködbe burkolózó utcákat látott, és egy ezüstszínű tűt, amint ide-oda ugrál a gázlámpa sárga fényében. Elfojtott lépések hallatszottak a ködben. Kezek nyúltak ki az árnyékból, és megragadták a lány vállát, hogy aztán elvonszolják a sötétbe. A tű és a cérna kiesett Emma kezéből, a szalagok kibomlottak a hajából, ahogy küszködött. Nyers hang kiáltott valamit dühösen. Aztán kés pengéje villant, belevágott a lány bőrébe, és vér serkent elő. A fájdalom olyan volt, mint a tűz, a félelemhez hasonlót sem tapasztalt azelőtt soha. A férfi felé rúgott, sikerült kilöknie a kést a kezéből. Elkapta a pengét, és futásnak eredt, de egyre több és több vért vesztett. Végül egy sikátorban rogyott össze, és valami sziszegni kezdett mögötte. Emma tudta, hogy a lény őt követi, és remélte, hogy meghal, mielőtt utoléri. ..

Az átváltozás, mint az üveg, szilánkokra tört. Tessa hangos sikítással térdre rogyott, a szakadt kis masni kiesett a kezéből. Megint a saját kezét látta... Emma eltűnt, mintha a bőrét vetette volna le. Tessa megint egyedül volt a saját fejében.

Egészen messziről hallotta Mrs. Black hangját. – Theresa? Hol van Emma?

– Meghalt – suttogta Tessa. – Meghalt egy sikátorban... Elvérzett.

– Jó! – Mrs. Dark elégedetten fújta ki a levegőt. – Ügyes vagy, Theresa! Nagyon ügyes!

Tessa nem szólt. Ruhája csupa vér volt, de nem érzett fájdalmat. Tudta, hogy nem az ő vére; máskor is történt már hasonló. Becsukta a szemét, forgott vele a világ, de kényszerítette magát, hogy ne ájuljon el.

– Ezt már korábban is meg kellett volna csinálnatnunk vele – mondta Mrs. Black. – Zavart, hogy nem tudtam, mi történt a Bayliss lánnyal.

Mrs. Dark mogorván válaszolt. – Nem voltam benne biztos, hogy kibírja. Te is emlékszel, mi történt az Adams nővel.

Tessának egyből leesett, miről beszélnek. Hetekkel ezelőtt egy olyan nővé változott át, akivel egy szívlövés végzett; vér folyt végig a ruháján, és azonnal visszaváltozott. Hisztérikusán visított, amíg a nővérek meg nem mutatták neki, hogy ő maga sértetlen maradt.

– Azóta csodásan halad, nem gondolod, húgom? – kérdezte Mrs. Black. – Ahhoz képest, hogy mivel kellett dolgoznunk az elején... még azt sem tudta, kicsoda valójában.

– Igen, valódi formázatlan agyag volt – értett egyet Mrs. Dark. – Igazi csodát tettünk. Elképzelhetetlennek tartom, hogy a Magiszter ne legyen elégedett.

Mrs. Black felszisszent. – Ez azt jelenti... Gondolod, hogy itt az idő?

– Ó, ahogy mondod, drága nővérem. Készen áll, efelől semmi kétség. Ideje, hogy a mi Theresánk találkozzon a mesterével. – Mrs. Dark hangjában némi dicsekvés csendült. Annyira kellemetlenül hangzott, hogy Tessa még így kábán is felkapta a fejét. Miről beszélnek? Ki az a Magiszter? Félig lehunyta szemhéja alól leste, ahogy Mrs. Dark megrántja a Mirandát hívó csengő selyemzsinórját. A cseléd hamarosan megjelenik, és visszakíséri a szobájába. Úgy tűnt, mára vége a leckének.

– Talán holnap – mondta Mrs. Black. – Vagy akár ma este. Ha megüzenjük a Magiszternek, hogy Theresa készen áll, biztos vagyok benne, hogy késlekedés nélkül idesiet.

Mrs. Dark kilépett az íróasztal mögül, és kuncogni kezdett. – Megértem, hogy alig várod a fizetséget a munkánkért, drága nővérem. De nem elég, hogy Theresa egyszerűen készen áll. Mutatnia is kell valamit azon kívül, hogy képes tenni a dolgát. Egyetértesz?

Mrs. Black követte a húgát, és éppen az orra alatt dörmögött valamit, amikor belépett Miranda. A cseléd ugyanolyan szürke volt, mint mindig. A földön véresen heverő Tessa látványa a jelek szerint egyáltalán nem lepte meg. Persze, gondolta Tessa, nyilván sokkal rosszabbat is látott már ebben a szobában.

– Vidd vissza a lányt a szobájába, Miranda! – A lelkesedés eltűnt Mrs. Black hangjából, és megint olyan nyers volt, mint általában. – Fogd a holmikat, tudod, amiket mutattunk, és öltöztess fel!

– A holmikat... amiket mutattak? – Mirandának nyilvánvalóan fogalma sem volt, miről beszélnek.

Mrs. Dark és Mrs. Black lemondóan nézett össze, aztán Mirandához léptek, eltakarva a cselédet Tessa előtt. A lány hallotta, ahogy a nővérek suttogva utasítgatják Mirandát, és sikerült elcsípnie néhány szót. – *Ruhák meg gardrób meg mindegy, csak öltöztess fel csinosan. Nem tu-*

dom, Miranda van-e elég okos hozzá, hogy ilyen homályos utasításokból értsen – jegyezte meg végül valamelyik nővér gonoszul.

Öltöztess fel csinosan! De vajon miért érdekelte őket, hogy Tessa csinos-e vagy sem, amikor kényszeríteni tudják, hogy úgy nézzen ki, ahogy ők akarják? Mit számított a valódi külseje? És miért érdekelné a Magisztert? Bár a nővérek viselkedéséből nyilvánvaló volt, hogy valamiért mégiscsak fontos a dolog.

Mrs. Black kivonult a szobából, húga pedig követte, mint mindig. Mrs. Dark megtorpant a küszöbön. – Ne felejtss el, Theresa – mondta –, hogy mindvégig erre a napra, erre az estére készültünk!

– Csontos kezével megemelte a szoknyáját. – Ne kelljen csalódnunk benned!

Az ajtó hangos csattanással vágódott be mögötte. Tessa összerezett a zajra, Mirandának azonban szokás szerint a szeme sem rezzent. A Sötét Házban töltött idő alatt Tessának egyetlenegyszer sem sikerült megijesztenie a lányt, vagy legalább egy csodálkozó pillantást kicsikarnia belőle.

– Jöjjön! – mondta Miranda. – Most fel kell mennünk!

Tessa lassan feltápáskodott. Összevissza száguldoztak a gondolatai. A Sötét Házban rettenetes volt az élet, de – döbbsen rá hirtelen – mostanra szinte hozzászokott. Tudta, mire számíton nap mint nap. Tudta, hogy a Sötét Nővérek készülnek valamire, de fogalma sem volt róla, mi lehet az. Úgy hitte – talán naivan –, hogy nem fogják megölni. Miért vesződtek volna ennyit a tanításával, ha közben végig tudják, hogy aztán meg kell halnia?

Mrs. Dark dicsekvő hangja azonban elgondolkodtatta. Valami megváltozott. Elérték, amit akartak. „Fizetséget” fognak kapni érte. De vajon ki lesz az, aki fizet nekik?

– Jöjjön! – nógatta megint Miranda. – Fel kell készülnie a találkozásra a Magiszterrel!

– Miranda! – szólt Tessa. Halkan beszélt, ahogy egy ideges macskához szól az ember. Miranda korábban egyetlen kérdésére sem válaszolt, de ez nem jelentette azt, hogy nem is érdemes próbálkozni.

– Ki az a Magiszter?

Hosszú csend következett. Miranda maga elé bámult, tésztaképen nem látszott érzelem. – A Magiszter nagyon nagy ember – felelte végül. – Megtiszteltetés lesz, amikor feleségül veszi magát.

– *Feleségül?*– visszhangozta Tessa. Annyira megdöbbent, hogy hirtelen tisztán kezdte látni az egész szobát, Mirandát, a véres szőnyeget a padlón, a nehéz réz földgömböt az íróasztalon, ami még mindig abban a pozícióban volt, ahová Mrs. Black forgatta. – Engem? De... ki ő?

– Nagyon nagy ember – ismételte Miranda. – Megtiszteltetés lesz.

– Tessa felé lépett. – Most velem kell jönnie!

– Nem! – Tessa egészen addig hátrált, amíg a dereka neki nem ütközött az íróasztal szegélyének. Kétségbeesetten nézett körül. Megpróbálhatja elfutni, de úgysem tudná megkerülni Mirandát, hogy eljusson az ajtóhoz. Ha az asztal mögé bújik, a lány egyszerűen kirángatja onnan, és elvonszolja a szobájáig. – Miranda, *könyörgöm!*

– Velem kell jönnie! – ismételte a cseléd. Már majdnem közvetlenül Tessa előtt állt. A lány látta a saját tükörképét Miranda fekete pupillájában, és érezte a ruhájából meg a bőréből áradó halvány, kesernyés, szinte égett szagot. – Muszáj...!

Tessa maga is meglepődött a saját erején, ahogy felkapta a földgömböt az asztról, és lesújtott vele Miranda fejére.

A nehéz tárgy gyomorforgató puffanással talált célt. Miranda hátrántorodott – aztán rögtön vissza is nyerte az egyensúlyát. Tessa felsikítozott, és eldobta a gömböt. Miranda arcának teljes bal oldala betört, olyan volt, mint egy kilapított papírmaszok. Az arccsontja bezúzódott, az ajka a fogához tapadt. De nem vérzett, egyáltalán nem.

– Most velem kell jönnie! – ismételte Miranda szokásos rezzenéstelen hangján.

Tessának elakadt a lélegzete.

– Velem kell jönnie... velem k... kell... velem... velem... velem. j jjjjjjjjjjjjjjjjjjjj... – Miranda hangja megremegett, aztán elcsuklott, és érthetetlen motyogássá alakult át. Tessa felé lépett, aztán megremegett, elvesztette az egyensúlyát, és tántorogni kezdett. Tessa elfordult az asztaltól, és továbbhátrált, ahogy a sebesült cseléd visítva átbetorkált a szobán, és nekiütközött a falnak – ami mintha megadta volna neki a kegyelemdőfést. A földre rogyott, és mozdulatlanul elterült.

Tessa az ajtóhoz rohant, aztán kilépett a folyosóra. Ahogy egy pillanatra még visszanézett a küszöbről, mintha fekete füst szállt volna fel Miranda testéből, de nem volt rá ideje, hogy alaposabban megnézzé magának. Nyitva hagyta maga mögött az ajtót, és végigfutott a folyosón.

Felvágatott a lépcsőn, de majdnem elbotlott a saját szoknyájában, és alaposan beverte a térdét az egyik fokba. Felkiáltott, de loholt tovább az első fordulóig, ahol befordult egy kanyarogva a távoli sötétségbe nyúló folyosóra. Ahogy futott, egyik ajtót hagyta el a másik után. Megtorpant, és megpróbálta kinyitni az egyiket. Zárva volt, mint ahogy a következő és az azután következő is.

A folyosó végén újabb lépcsősor vezetett lefelé. Tessa lerohant, és egy kapualjban találta magát. Úgy tűnt, valaha egészen fenséges lehetett – a földet töredezett, piszkos márványlapok borították, kétoldalt a magas ablakokat függönyök takarták el. A csipkéken keresztül beszűrődő, gyér fény hatalmas kaput világított meg. Tessa szíve majd kiugrott a helyéből. A kilincstre vetette magát, megragadta, és feltépte a kaput.

Szűk macskaköves utcán találta magát, kétoldalt egyforma sorházakkal. A város szaga szinte megütötte Tessát – olyan régen volt már, hogy friss levegőt szívott. Majdnem teljesen sötét volt, az égen az alkony mélykékje terjedt, amit itt-ott gomolygó ködfoltok homályosítottak el. A távolból hangokat hallott, játszó gyerekek kiáltozását, lovak patáinak kopogását. Ez a kis utca azonban elhagyatott volt, csak az egyik gázlámpának támaszkodott egy férfi, újságot olvasva a fényénél.

Tessa lesietett a lépcsőn, odarohant a férfihoz, és megrángatta a kabátujját. – Kérem, uram... tudna nekem segíteni?

A férfi megfordult, és lepillantott Tessára.

A lány elfojtott egy sikítást. A férfi arca éppen olyan fehér volt és viasszerű, mint amikor először találkoztak a southamptoni kikötőben; dülledő szeme Mirandáéra emlékeztetett, fogai fémesen csillantak, ahogy elvigyorodott.

A Sötét Nővérek kocsisa volt az.

Tessa sarkon fordult, hogy elfusson, de már elkésett.

A pokol hidege

*Az élet két világ között lebeg,
mint rezgő csillag éj s nappal határán,
mi vagy, mi voltál, ah ki mondja meg?
Ki mondja meg, hogy eztán még mi vár rám?*
Byron: *Don Juan* (Ábrányi Emil fordítása)

– Te OSTOBA LÁNY! – VICSORÍTOTTA MRS. BLACK, miközben megfeszítette a Tessa csuklóját az ágy lábához erősítő kötelet. – Mégis hogy gondoltad, hogy csak úgy megszöksz? Hová mehettél volna egyáltalán?

Tessa nem felelt, csak összeszorította a száját, és a falat bámulta. Nem hagyta, hogy Mrs. Black vagy a rettenetes húga lássa, mennyire közel áll ahhoz, hogy eleredjenek a könnyei, vagy, hogy mennyire fájdalmasan dörzsöli a csuklóját meg a bokáját a kötél.

– Egyáltalán nem érzékeli, micsoda megtiszteltetés éri – szólt Mrs. Dark, aki az ajtóban állt, mintha csak arra ügyelne, a lány nehogy eltépje a kötelékeit, és kirohanjon a szobából. – Förtelmes ezt látni!

– Megtettük, amit tudtunk, hogy felkészítsük a Magiszter számára – sóhajtott fel Mrs. Black. – Kár, hogy minden képessége ellenére ilyen ócska alapanyaggal kellett dolgoznunk. Álnok kis bitang ez!

– Ahogy mondd – bólíntott a húga. – Nyilván ő is tisztában van vele, mi történik a bátyjával Nathaniel-lel, ha még egyszer megpróbál szembeszállni velünk. Ezúttal talán engedékenyek leszünk, legközelebb viszont. .. – A fogai között szűrte a szavakat, és Tessa hátán égnek állt a szőr a hangjától. – Nathaniel nem lesz ilyen szerencsés.

Tessa nem bírta tovább; tudta, hogy meg sem kéne szólalnia, hiszen azzal is csak a Nővérek malmára hajtja a vizet, de képtelen volt türtőztetni magát. – Ha elmondanák, ki az a Magiszter, és mit akar tőlem...

– Feleségül akar venni, te félnótás. – Mrs. Black végzett a kötéllel, és hátralépett, hogy felmérje munkája eredményét. – *Mindent* meg akar adni neked.

– De miért pont én kellek neki? – suttogta Tessa. – Miért én?

– A képességed miatt – felelte Mrs. Dark. – Amiatt, aki vagy, és amiatt, amit tenni tudsz. Amiatt, amire megtanítottunk. Hálásnak kellene lenned nekünk.

– De a bátyám... – Tessa szemét könnyek égették. *Nem fogok sírni, nem fogok sírni, nem fogok sírni* – mondogatta magának. – Azt ígérték, hogy ha megteszek mindent, amit kérnek, elengedik...

– Miután feleségül mentél a Magiszterhez, minden kérésedet teljesíteni fogja. – Mrs. Black hangjában nyoma sem volt büntudatnak vagy bármiféle más érzelemnek.

Mrs. Dark elnevette magát. – Tudom, mire gondol. Azt hiszi, hogy ha a Magiszter minden kérését teljesíteni fogja, akkor megölethet bennünket.

– Ne pazarold ilyen képtelen gondolatokra az energiáidat! – vigorgott Mrs. Black Tessa orra előtt. – Kőbe vésett szerződésünk van a Magiszterrel. Sosem tehet kárt bennünk, bár amúgy sem akarna. Hálás lehet, amiért megkap téged tőlünk. – Közelebb hajolt, és suttogva folytatta: – Egészségesen és sértetlenül akar. Ha nem így lenne, véresre vertelek volna. Csak próbáld meg még egyszer szembeszállni velünk, és nem törődöm többé a Magiszter akaratával! Addig foglak korbácsoltatni, amíg leszakad a bőröd. Megértetted?

Tessa arccal a fal felé fordult.

Egy éjszaka a Mainen, amikor éppen Újfundlandnál jártak, Tessa képtelen volt aludni, úgyhogy inkább felment a fedélzetre, hogy friss levegőt szívjon. A sötét tengeren ragyogó buckák világítottak – a melegebbre forduló időjárás miatt az északi jégtáblákról leszakadt jéghegyek, árulta el az egyik arra járó tengerész. Lassan siklottak a sötét vízben, mint egy elsüllyedt fehér város tornyai. Tessa úgy érezte, sosem került még a szeme elé ilyen magányos látvány.

Most már tudta, hogy akkor igazából még fogalma sem volt róla, mi is az igazi magány. Miután a nővérek elmentek, Tessának elmúlt a zokoghatnékja. A szemében kialakult nyomást merő kétségbeesés váltotta fel. Mrs. Dark jól sejtí. Ha hatalmában állna megölelni a két nővért, gondolkodás nélkül megtenné.

A lány óvatosan megrángatta a karját és a lábát az ágyhoz rögzítő köteleket. Meg sem moccantak. A csomókat szorosra húzták; elég szo-

rosra, hogy mélyen a húsába vágjanak, és elzsibbosszák mindenét. Úgy becsülte, pár percen belül már egyáltalán nem fogja érezni a végtagjait.

Egy része – és nem is kis része – a legszívesebben abbahagyta volna a küszködést, csak feküdt volna ernyedten, és várta volna, hogy a Magiszter elvigye. Az ég már egészen sötét volt odakint a kis ablak előtt; hamarosan itt kell, hogy legyen az idő. Ez az ember talán tényleg feleségül akarja venni. Talán tényleg meg akar adni neki mindent.

Tessa egyszerre Harriet néni hangját hallotta a fülében. *Ha megtalálsz azt a férfit, akihez feleségül akarsz menni, Tessa, egy dolgot nem szabad elfelejtened: nem abból tudod meg, milyen ember valójában, amit mond, hanem abból, amit tesz.*

Harriet néninek természetesen igaza volt. Soha nem akarna hozzá-menni olyan férfihoz, aki fogolyként és rabszolgaként kezel, fogva tartja a bátyját, őt pedig a „képességeire” hivatkozva megkínozza. Ez csak egy nagyon rossz vicc lehet. A jó ég tudja, mit akar vele kezdeni a Magiszter, miután ráteszi a kezét. Úgy sejtette, ha olyasmiről van is szó, amit esetleg túlélhet, akkor is azt fogja kívánni, hogy bár meghalt volna inkább.

Istenem, milyen haszontalan képessége van! Meg tudja változtatni a külsejét? Mennyivel jobb lenne, ha bármit lángra lobbanthatna, összezúzhatná a fémeket, vagy késeket növeszthetne az ujjai végén. Vagy akár ha láthatatlanná tudná tenni magát, esetleg akkorára zsugorodhatna, mint egy egér...

Hirtelen mozdulatlaná merevedett. A néma csöndben még a mechanikus angyal ketyegését is hallotta a mellkasán. Nem kell egérnyi méretűre zsugorítania magát, igaz? Böven elég, ha olyan kicsi lesz, hogy meglazulnak a kötélékek a csuklóján.

Képes volt másodsorra is átváltozni valakivé, akinek korábban már megérintette valamilyen tulajdonát. A nővérek megtanították neki, miként csinálja. Most először örült valaminek, amit rákényszerítettek.

A hátát a kemény matracnak feszítette, és kényszerítette magát, hogy emlékezzen. Az utca, a konyha, a tű mozgása, a gázlámpa pislákolása.

Koncentrált, akarta az átváltozást. *Mi a neved? Emma. Emma Bayliss...*

Az átváltozás olyan volt, mintha egy vonat robogott volna át rajta, és kiszorította volna belőle a szuszt – átformálta a bőrét, átalakította a csontjait. Tessa elfojtotta a kiáltását, a háta ívbe hajlott...

Megtörtént. A lány hunyorogva a plafonra meredt, aztán oldalt pillantott megkötözött csuklójára. Emma vékony, törékeny kezét látta, körülötte a lazán lógó kötéllel. Diadalmasan kiszabadította magát, felült, majd megdörzsölte a vörösen égő horzsolásokat a bőrén.

A bokája még mindig meg volt kötözve. Előrehajolt, és ujjjaival gyorsan nekiesett a csomóknak. Mint kiderült, Mrs. Black úgy tudott csomót kötni, akár egy tengerész. Mire megszabadult a kötélről, és talpra ugrott, Tessa ujjai sajogtak és véresek voltak.

Emma haja olyan finom és vékony szálú volt, hogy kiszabadult a Tessa saját tincseit tartó csatból. A lány türelmetlenül lökte hátra a haját a válla mögé, és megrázta magát, hogy kiszabaduljon Emma testéből. Az átváltozásnak egy szemvillanás alatt vége lett, és máris megint az ismerős vastag hajszálok siklottak Tessa ujjai között. A lány vetett egy pillantást a tükörbe, és nyugtázta, hogy Emma Bayliss eltűnt, ő pedig ismét önmaga lett.

Hangot hallott a háta mögül, és megpördült a tengelye körül. A kilincs lassan megmozdult, mintha valaki kívülről próbálná meg kinyitni az ajtót, de meg kéne küzdenie vele.

Mrs. Dark – gondolta a lány. Visszajött, hogy véresre korbácsolja. Visszajött, hogy elvigye a Magiszterhez. Tessa átsietett a szobán, felkapta a porcelánkancsót a mosdóállványról, úgy megmarkolta, hogy belefehéredtek az ujjai, és az ajtó mellé osont.

A kilincs végül engedett, és kinyílt az ajtó. A sötétben Tessa csak annyit látott, hogy valaki belép a szobába. Előrelendült, és teljes erővel meglendítette a kancsót...

Az alak függén mozdult, akár egy korbács, de így sem volt elég gyors; a kancsó kinyújtott karját találta el, és csörömpölve vágódott a falnak. Törött cserepek hullottak a padlóra, az idegen pedig felkiáltott.

Vitathatatlanul egy férfi hangja volt. Ahogy a kiáltást követő káromkodások áradata is egy férfitől származott.

Tessa hátrált egy lépést, aztán már rohant is az ajtó felé – csak hogy az becsapódott az orra előtt, és hiába rángatta a kilincset, meg sem mozdult. Erős fény töltötte be a szobát, mintha a nap kelt volna fel hir-

telen. Megpördült, és pislogva próbált megszabadulni a szemébe toluló könnyektől. Aztán leesett az álla.

Egy fiú állt előtte. Nem volt sokkal idősebb, mint ő maga – talán tizenhét éves lehetett, legfeljebb tizennyolc. A ruhái mintha egy munkás gőncei lettek volna: rongyos fekete kabátot meg nadrágot és erősnek tűnő bakancsot viselt. Mellény nem volt rajta, viszont a dereka és a mellkasa előtt vastag bőrszíjak húzódtak, rajtuk fegyverek garmadája: török, különféle kések meg jégcsapnak tűnő különös valamik. A jobb kezében egy ragyogó kődarabot tartott – ennek a fénye világította be a szobát, és vakította meg kis híján Tessát. Másik karcsú és hosszú ujjú kezéből szivárgott a vér, ahol a lány elvágta a kancsóval.

De Tessának nem emiatt kerekedett el igazán a szeme. Soha életében nem látott még ilyen gyönyörű arcot. Kócos, fekete haj, égszínkékszempár. Elegáns vonások, telt ajkak, hosszú, sűrű pillák. Még a nyaka íve is tökéletes volt. Szépsége semmivel sem maradt el a képzeletbeli hősök mögött, akiket Tessa kitalált magának. Igaz, az sosem fordult meg a fejében, hogy egy ilyen hős vádlón rázza felé vérző kezét, és hevesen káromkodik majd az orra előtt.

A fiú talán észrevette, hogy mered rá Tessa, mert egyszerre abba hagyta a káromkodást. – Megvágott – szólt. Kellemes volt a hangja. Angol. Egészen hétköznapi. A fiú aggodalmasan mustrálta a kezét.

– Akár bele is halhatok.

Tessa elkerekedett szemmel nézett rá. – Ön lenne a Magiszter?

A fiú elfordította a kezét. Tenyere élén végigfutott a vér, és csöppökben hullott a padlóra. – Te jóságos ég, ez komoly vérvesztés! Pílanatokon belül végem lehet.

– *Ön a Magiszter?*

– Magiszter? – A fiút láthatólag kissé meglepte Tessa vehemenciája.

– Az „mester”-t jelent latinul, ugye?

– Hát... – Tessa egyre inkább úgy érezte, hogy egy különös álom csapdájába esett. – Gondolom, igen.

– Sok mindennek a mestere lettem az évek során. A London utcáin való tájékozódásnak, a francia négyesnek, a japán virágkötészet művészetének, a kamuzásnak barkochba közben, a részegség elrejtésének, a nők elbűvölésének a sármommal...

Tessa szótlánul bámulta.

– Sajnos – folytatta a fiú – soha senki nem nevezett Mesternek vagy akár Magiszternek. Kár...

– Most is részeg éppen? – Tessa teljesen komolyan gondolta a kérdést, de abban a pillanatban, hogy kiejtette a szavakat, maga is rájött, hogy rettenetesen goromba volt – vagy ami rosszabb, kacér. Amúgy is túl stabilan állt a lábán ahhoz, hogy részeg legyen. Éppen elégszer látta Nate-et beszívva ahhoz, hogy tudja, milyen az. Ez a fiú talán csak bolond.

– Hogy maguk, amerikaiak, mind milyen egyenesek! – A fiú láthatólag jól szórakozott. – Igen, az akcentusa elárulta. Hogy hívják?

Tessa hitetlenkedve bámulta a fiút. – Hogy engem hogy hívnak?

– Miért, nem tudja?

– Berontott a szobámba, kis híján halálra rémített, és most a nevemet akarja tudni? Magát hogy hívják, az isten szerelmére? És egyáltalán kicsoda?

– Herondale a nevem – felelte vidáman a fiú. – William Herondale. De mindenki csak Willnek hív. Tényleg ez a szobája? Nem valami szép. – Az ablak felé indult, de megtorpant, hogy megnézze a könyveket az éjjeliszekrényen, aztán megállt az ágy mellett. A kötelekre mutatott. – Gyakran alszik az ágyhoz kötözve?

Tessa arca lángvörös lett, és csodálkozva állapította meg, hogy a körülmények ellenére még mindig képes zavarba jönni. Elmondja a fiúnak az igazságot? Lehetséges egyáltalán, hogy ő lenne a Magiszter? Bár aki így néz ki, annak nincs rá szüksége, hogy foglyul ejtsen és megkötözön lányokat, ha feleségül akarja venni őket.

– Megfogná ezt? – Ezzel Tessa kezébe nyomta a világító követ. Ahogy a lány elvette, félig-meddig azt hitte, meg fogja égetni az ujjait, de a kő hűvös volt. Abban a pillanatban, ahogy hozzáért a tenyeréhez, a fénye halvány derengéssé szelídült. Csüggedten nézett a fiúra, de az már az ablaknál állt, és cseppet sem zavartatta magát.

– Kár, hogy a harmadikon vagyunk. Én még le is tudnék ugrani, de maga valószínűleg nem élné túl. Nem, az ajtón kell kimennünk, aztán meglátjuk, mire jutunk a házban.

– Mármint hol kell kimennünk? – Tessa úgy érezte, végleg összeza-varodott, és megrázta a fejét. – Nem értem.

– Hogy lehet ezt nem érteni? – mutatott a könyvekre a fiú. – Regényeket olvas. Nyilvánvalóan azért jöttem, hogy megszőktessem.

Hát nem úgy nézek ki, mint Sir Galahad? – Színpadias mozdulattal felemelte a karját. – *Erőm tíz ember erejével vetekszik, mert szívem tiszta...*²

A ház egy távoli pontjáról hangos dörrenés hallatszott – valahol becsaptak egy ajtót.

Will mondott egy olyan szót, ami Sir Galahad száját sosem hagyta volna el, és elugrott az ablaktól. Ahogy megint földet ért, elhúzta a száját, és bánatosan pillantott sebesült kezére. – Ezzel később kell foglalkoznom. Gyere...! – Kérdő tekintettel pillantott a lányra.

– Miss Gray – felelte erőtlenül Theresa. – Miss Theresa Gray.

– Miss Gray – ismételte a fiú. – Hát akkor jöjjön, Miss Gray! – Will az ajtóhoz rohant, megragadta a kilincset, lenyomta, és megrántotta....

Nem történt semmi.

– Nem működik – szólt Tessa. – Bentről nem lehet kinyitni az ajtót.

Will szélesen elmosolyodott. – Hogy nem-e? – Az övéen függő egyik tárgy után nyúlt. Olyan volt, mint egy hosszú, keskeny, legallyazott faág, és valamilyen ezüstszínű anyagból készült. A fiú az ajtóhoz illesztette a végét, és rajzolni kezdett. A rugalmas hengerből vastag, fekete vonalak kanyarogtak elő, és sziszegő hangot adva terültek el a fafelületen, mintha valaki felborított volna egy tintásüveget.

– Maga most rajzol? – kérdezte Tessa. – El nem tudom képzelni, hogyan...

Éles hang hallatszott, mintha egy nagy üvegtábla repedt volna meg. A kilincs megmozdult, az ajtó pedig kitárult, és a zsanérokából vékony füstcsík szállt felfelé.

– Most már el tudja képzelni – mondta Will, és miután zsebre vágta a különös tárgyat, intett Tessának, hogy kövesse. – Menjünk!

A lány maga sem tudta, miért habozott. Vetett egy pillantást a szobára, amely majdnem két hónapig a börtöne volt. – A könyveim...

– Kerítek magának új könyveket! – A fiú kiterelte Tessát a folyosóra, és behúzta az ajtót maguk mögött. Aztán elkapta a lány csuklóját, és végigvonszolta a folyosón a következő sarokig. Amikor befordultak,

---

² Alfred, Lord Tennyson: *Sir Galahad*

annak a lépcsőnek a tetején találták magukat, amelyiken annyiszor leballagott Mirandával. Will kettesével vette a fokokat, és húzta maga után a lányt.

Odafentről Tessa sikítást hallott. Minden kétséget kizáróan Mrs. Dark hangja volt.

– Észrevették, hogy eltűnt – állapította meg Will. Elértek az első lépcsőfordulóhoz, és Tessa lassított volna, de Will máris magával rántotta; esze ágában sem volt megállni.

– Nem a főbejárat felé megyünk? – kérdezte a lány.

– Nem lehet. Az épület körül van véve. A bejárat előtt egy sor kocsi áll. A jelek szerint különösen izgalmas pillanatban érkeztem.

– Továbbrohant lefelé a lépcsőn, és Tessa követte. – Tudja, mit terveztek a Sötét Nővérek ma estére?

– Nem.

– De számított erre a Magiszter nevű valakire, nem? – Most már a pincében jártak, ahol a vakolt falak helyét hirtelen nyirkos kő vette át. Miranda lámpája nélkül meglehetősen sötét volt. A hőség hullámokban csapott le rájuk. – Az Angyalra, úgy érzem magam, mintha a pokol kilencedik bugyrában lennénk!

– A pokol kilencedik bugyrában hideg van – vágta rá automatikusan Tessa.

Will a lányra meredt. – Mi?

– Danténál – magyarázta a lány. – A pokol hideg. Csupa jég.

A fiú egy hosszú pillanatig Tessára meredt, meg-megrándult a szája sarka, aztán kinyújtotta a kezét. – Adja ide a boszorkányfényt! A lány értedem tekintetét látva türelmetlenül hozzátette: – A követ! Adja ide a követ!

Abban a pillanatban, hogy Will marka összezáródott a kő körül, megint felragyogott a fénye, és a sugarak áradni kezdtek az ujjai közül. Tessa csak most vette észre, hogy a fiú keze fején egy ábra van, ami mintha fekete tintával készült volna. Egy sötét szemre emlékeztetett. – Ami a pokol hőmérsékletét illeti, Miss Gray – mondta –, hadd adjak egy baráti tanácsot! A jóképű ifjúnak, aki éppen egy rettenetes jövőtől igyekszik önt megmenteni, mindig igaza van. Még akkor is, ha piros sündisznók potyognak az égből.

Ez tényleg bolond – gondolta Tessa, de nem mondta ki hangosan; ahhoz túlságosan megijedt, amikor látta, hogy a fiú a Sötét Nővérek szobájába vezető széles, kétszárnyú ajtó felé indult.

– Ne! – Elkapta Will karját, és visszahúzta. – Ne arra! Ott nem lehet kijutni! Zsákutca!

– Látom, már megint kijavít. – Will megfordult, és az ellenkező irányba indult, a homályos folyosó felé, amitől Tessa mindig annyira félt. A lány most nyelt egyet, és követte Willt.

A folyosó egyre szűkebb lett, a falak kétoldalt közelebb és közelebb húzódtak. A hőség itt még intenzívebb volt, amitől Tessa haja göndör fürtökben tapadt a halántékára és a nyakára. A levegő olyan sűrű volt, hogy a lánynak még a lélegzétvétel is nehezebbre esett. Egy darabig némán haladtak, aztán Tessa nem bírta tovább. Meg kellett kérdeznie, ami foglalkoztatta, még akkor is, ha tudta, hogy nem kap választ.

– Mr. Herondale – szólt – , a bátyám küldte értem?

Tessa valamelyest tartott tőle, hogy a fiú valami idióta megjegyzéssel válaszol, de az csak kíváncsian pillantott rá. – Soha nem is hallottam a bátyjáról – közölte, Tessa pedig máris érezte a csalódottság tompa szorítását a szívében. Végig biztos volt benne, hogy nem Nate küldte a fiút – akkor tudta volna a nevét, igaz? –, de így is fájt. – És tíz perccel ezelőttig magáról sem hallottam, Miss Gray. Közel két hónapja követtem egy halott lány nyomát. Megölték, hagyták elvérezni egy sikátorban. Menekült... valami elől. – A folyosó elágazott, és egy pillanatnyi megtorpanás után Will balra indult tovább. – Egy véres tör hevert mellette. Két egymás farkába harapó kígyót ábrázolt.

Tessa megdöbbsent. *Hagyták elvérezni egy sikátorban. Egy tör hevert mellette.* Ez csakis Emma lehetett. – Ugyanezt a szimbólumot láttam a Sötét Nővérek kocsján is... Így hívom Mrs. Darkot és Mrs. Blacket...

– Nem csak maga hívja így őket. Az összes többi alvilági is – közölte Will. – Akkor tudtam meg, amikor a szimbólum után nyomoztam. Legalább száz alvilági kocsmába elcipeltem azt a tört, hátha felismeri valaki. Még jutalmat is felajánlottam az információért cserébe. Végül a Sötét Nővérek neve ütötte meg a fületem.

– Alvilági? – visszhangozta csodálkozva Tessa. – Ez valami londoni kerület?

– Nem érdekes – felelte Will. – Most éppen azzal dicsekszem, hogy milyen ügyesen nyomoztam, és jó lenne, ha nem szakítana félbe. Hol tartottam?

– A tőrnél... – Tessa elhallgatott, ahogy egy ismerős magas hang visszhangzott végig a folyosón.

– *Theresaaaaa!* – Mrs. Dark volt az. A hangja, mint a gomolygó füst, betöltötte a szűk teret. – *Theresaaaa, merre vagy?*

Tessa mozdulatlanul merevedett. – Édes istenem, utolérték...

Will megint megragadta a lány csuklóját, és rohantak tovább. Futás közben a fiú másik kezében tartott kődarab fény és árnyék vad mintázatait vetítette a falakra. A talaj lejteni kezdett, a kövek a lábuk alatt egyre nedvesebbek és csúszósabbak lettek, a forróság pillanatról pillanatra jobban fojtogatta őket. Olyan volt, mintha egyenesen a pokolba tartanak. A falak a Sötét Nővérek kiáltásait visszhangozták. – *Theresaaaaa! Úgysem szökhetsz meg! Nem hagyjuk, hogy elbújj! Megtálalunk, virágszálam! Tudod, hogy így lesz!*

Will és Tessa befordult egy sarkon, de azonnal meg is kellett torpanniuk – a folyosót egy magas, kétszárnyú fémajtó torlaszolta el. Will engedte Tessa kezét, és az ajtónak vetette magát. A szárnyak kitarultak, és a fiú betántorgott mögéjük. Tessa azonnal követte, és megfordult, hogy becsukja az ajtót. A szárnyak olyan súlyosak voltak, hogy a lány alig bírt velük, és neki kellett vetnie a hátát, hogy sikerüljön teljesen bezárnia őket.

A helyiségben egyedül Will ragyogó köve világított, bár most abból is csak egyetlen fénysugár tört elő a fiú ujjai között. Olyan volt, mintha reflektorfény világítaná meg a színpadon. Tessa háta mögé nyúlt, és helyére lökte a reteszt. A rozsdás fém nagyon nehéz lehetett, mert Will testének minden izma megfeszült, ahogy megemelte.

– Miss Gray? – A fiú nekidőlt Tessának, és hátát a bezárt ajtónak támasztotta. A lány érezte Will szívdobogásának egyenletes ritmusát – vagy inkább a saját szíve volt az? A kő különös fehér fénye ragyogott a fiú arcán meg a kulcscsontját borító vékony izzadságrétegen. Tessa észrevette, hogy kigombolt gallérja alatt is jelek sorakoznak – vastagok és feketék, éppen olyanok, akárcsak a kezén. Mintha valaki fekete tintával rajzolta volna tele a bőrét.

– Hol vagyunk? – kérdezte suttogva Tessa. – Biztonságos itt?

A fiú nem válaszolt, csak elhúzódott, és felemelte a jobb kezét. Eből a magasságból a fény már bevilágította a helyiséget.

Egy cellaszerűségben találták magukat, bár annak elég nagy volt. A falak, a föld és a mennyezet mind kőből volt. A talaj körben lejtett a középen lévő lefolyó felé. A helyiségben egyetlen ablak volt, egészen magasan, és másik ajtó sem nyílt innen, csak az, amelyiken keresztül bejöttek. Tessának azonban nem ettől állt el a lélegzete.

A hely egy vágóhid volt. A terem teljes hosszában hosszú faasztalok álltak. Testek heverték rajtuk – meztelenre vetkőztetett, sápadt emberi testek. Mindegyiknek fekete, Y alakú vágás volt a mellkasán, a fejük pedig lebillent az asztal mögött; a nők haja a földet söpörte. A középső asztalon véres késeket meg különféle eszközöket halmoztak fel a részszerzőkétől az éles fogú ezüstműeszközökig.

Tessa a szájába kapta az öklét, hogy elfojtsa feltörő sikolyát. Vér ízét érezte, ahogy a saját kezébe harapott. Will észre sem vette; el-fehéredett arccal nézett körbe, és az orra alatt dűnyögött valamit, amiből Tessa egy szót sem tudott kihámozni.

Éles zaj hallatszott, és a fémajtó megremegett, mintha valami nehéz vetette volna neki magát. Tessa kivette vérző kezét a szájából, és felkiáltott. – Mr. Herondale!

Abban a pillanatban, ahogy a fiú megfordult, az ajtószárnyak ismét megremegettek. – Theresa! Gyere ki, nem fogunk bántani!

– Hazudnak – mondta gyorsan a lány.

– Ó, tényleg azt hiszed? – Miután igyekezett egyetlen mondatba besűríteni annyi szarkazmust, amennyit csak tudott, Will zsebre vágta a ragyogó boszorkányfényt, és felugrott a középen álló asztalra, a véres szerzők közé. Lehajolt, felkapott egy nehéznek tűnő rézfogót, és méregetni kezdte. Aztán az erőfeszítéstől hörögve az ablak felé hajította. Az üveg szilánkokra tört, Will pedig elkiáltotta magát.

– Henry! Segítségre van szükségem! Henry!

– Ki az a Henry? – kérdezte Tessa. Ebben a pillanatban az ajtószárnyak harmadszorra is megremegettek, és vékony repedések jelentek meg a fémen. Nyilvánvaló volt, hogy már nem tart ki sokáig. Tessa az asztalhoz rohant, és felkapta az első tárgyat, ami a keze ügyébe került – egy csorba fogó fűrész volt az, amilyennel a hentesek szokták átvágni a

csontot. Abban a pillanatban, amint megmarkolta a rögtönzött fegyvert, és megfordult, kivágódott az ajtó.

A Sötét Nővérek álltak a küszöbön – Mrs. Dark olyan magas és csontos volt, hogy leginkább egy gereblyére emlékeztetett, ahogy ott állt, Mrs. Black pedig vörös képpel összehúzta a szemét. Mint számtalan apró tűzijáték, kék szikrák vették körül őket. A tekintetük elsiklott Will mellett – aki még mindig az asztalon állt, kezében az egyik jégcsapszerű pengével és megállapodott Tessán. Mrs. Black széles mosolyra húzta vörös száját. – Kis Theresa – szólt –, tudhatnád, hogy nem érdemes menekülnöd. Megmondtuk, mi fog történni, ha újra szökni próbálsz...

– Akkor legyen úgy! Korbácsoljanak véresre! Öljenek meg! Nem érdekel! – kiáltotta Tessa, és elégedetten állapította meg, hogy a Sötét Nővérek hátrahőköltek a kifakadása hallatán. Azelőtt sosem merte megemelni a hangját a jelenlétükben. – Nem engedem, hogy odaadjanak a Magiszternek! Inkább meghalok!

– Milyen éles lett a nyelved hirtelen, Theresa kedvesem! – szólt Mrs. Black. Határozott mozdulattal lerántotta a kesztyűt a jobb kezéről, és Tessa most először pillantotta meg a csupasz kezét. A nő bőre szürke volt és vastag, mint egy elefánté, körmök helyett hosszú, sötét karmok nőttek rajta. Élesnek tűntek, akár egy sor kés. Mrs.

Black mosolyogva figyelte Tessát. – Talán ha kivágjuk a szádból, megtanulod végre, mi az a jó modor.

Elindult Tessa felé – csakhogy Will leugrott az asztalról, és közöttük termett. – Malik! – kiáltotta, és a jégcsapra emlékeztető penge felragyogott a kezében.

– Állj félre az utamból, nephilim harcos! – utasította Mrs. Black.

– És vidd magaddal a szeráfpengédet is! Ez nem a te csatád!

– Ebben téved. – Will összehúzta a szemét. – Hallottam ezt-azt magukról, asszonyom. Úgy terjednek a hírek az Alvilágban, mint egy mérgező vízű, fekete folyó. Állítólag tisztos összeget fizetnek az emberi holttestekért, és nem kérdezik, hogyan haltak meg.

– Ilyen húhót néhány mondén miatt. – Mrs. Dark felnevetett, a nővére mellé lépett. Will ragyogó kardját maga előtt tartva Tessa meg a két nő között állt. – Nincs dolgunk veled, árnyvadász, hacsak te nem aka-

rod, hogy legyen! Behatoltál a területünkre, amivel megszegted a Szövetség Törvényét. Feljelenthetnénk a Klávénál...

– A Klávénál valóban nem nézi jó szemmel a birtokháborítást, de különös mód még inkább ferde szemmel néznek arra, aki embereket fejez le és nyúzza meg. Van egy ilyen heppjük – magyarázta Will.

– Embereket? – viczorodott el Mrs. Dark. – *Mondénokat*. Téged sem érdekelnek jobban, mint bennünket. – Ezzel Tessára pillantott.

– Elmondta neked, micsoda valójában? Nem ember...

– Ezt épp maga mondja – szólt reszkető hangon Tessa.

– De a lány elmondta neked, kicsoda ő? – kérdezte Mrs. Black Willtől. – Hogy milyen képessége van?

– Ha tippelni akarnék – felelte Will –, azt mondanám, a Magiszterrel van kapcsolatban a dolog.

Mrs. Dark gyanakodva mérte végig a fiút. – Tudsz a Magiszterről?

– Aztán Tessára pillantott. – Á, már értem! Csak amit ő mondott el neked. A Magiszter, édes angyalom, veszélyesebb, mint azt valaha el tudnád képzelni. És régóta vár valakire, aki képes arra, amire Tessa. Mondhatnánk úgy is, hogy ez a lány az ő kedvéért született. ..

A szavait borzalmas csörömpölés nyomta el, ahogy a terem teljes keleti fala bedőlt. Olyan volt, mint amikor Jerikó falai leomlottak Tessa régi képes Bibliáiban. Az egyik pillanatban még állt a fal, a következőben pedig már nem; egy hatalmas szögletes lyuk tátongott a helyén, benne kavargó porfelhővel.

Mrs. Dark élesen felkiáltott, és csontos kezével megragadta a szoknyáját. Nyilvánvalóan ő sem számított rá jobban, mint Tessa, hogy le fog dőlni a fal.

Will elkapta Tessa kezét, és maga felé húzta a lányt. A testével védte az aláhulló kő- és malterdaraboktól. Ahogy a fiú átkarolta, Tessa hallotta Mrs. Black sikolyát.

A lány ficánkolt Will szorításában, és próbálta kilesni, mi történik. Mrs. Dark egyik remegő kesztyűs ujjával a falban tátongó sötét lyukra mutatott. A por lassan kezdett leülepedni – éppen csak annyira, hogy kirajzolódhattak a romokon át közeledő két alak körvonalai. A két emberi alak lassan láthatóvá vált; kezükben a kardok éppen olyan kékes-fehéres fényvel világítottak, mint Will fegyvere. *Angyalok* – gondolta Tessa, de

nem mondta ki hangosan. Olyan fényesség támadt – mi mások lehettek volna?

Mrs. Black felsikoltott, és támadásba lendült. Kinyújtotta a kezét, és mint a tűzijáték, szikrák röppentek elő az ujjából. Tessa kiáltást hallott – nagyon is emberi kiáltást majd a következő pillanatban Will elengedte, aztán megpördült, és fényesen izzó kardjával Mrs.

Black felé sújtott. A penge áthasította a levegőt, és a nő mellkasába süllyedt. Mrs. Black sikítva kezdett rángatózni, aztán tett néhány bizonytalan lépést hátrafelé, és rázuhant az egyik rettenetes asztalra, ami véres fadarabok halmazává tört szét.

Will elmosolyodott. Amolyan kellemes mosoly volt ez. Aztán megfordult, és Tessára pillantott. Egy pillanatig némán figyelték egymást – aztán a fiú társai álltak meg mellettük. Két szűk, fekete kabátot viselő férfi volt ragyogó fegyverrel a kézben. Olyan gyorsan mozogtak, hogy Tessa csak foltokat látott belőlük.

A lány egészen a falig hátrált, hogy elkerülje a káoszt a terem közepén, ahol Mrs. Dark átkozódva szórta a tüzes szikraesőt az ujjából, amivel sikerült távol tartania magától a támadóit. Mrs. Black a padlón vonaglott, és fekete füst szállt fel a testéből, mintha lassú tűz emésztene belülről.

Tessa a folyosóra vezető nyitott ajtó felé indult, de erős kezek ragadták meg és rántották vissza. A lány felkiáltott, és megpróbált kiszabadulni, de a karját markoló kéz satuként tartotta fogva. Oldalra fordította a fejét, és a bal karját szorító kézbe mélyesztette a fogait. Fogva tartója felszisszent és elengedte; ahogy Tessa megpördült, kócos vörös hajú, magas férfi bámult rá szemrehányó tekintettel, vérző bal kezét szorongatva a jobbjaival. – Will! – kiáltotta. – Megharapott!

– Tényleg, Henry? – Will a szokásos jókedvvel a szemében, akár egy megidézett szellem, bukkant elő a füst és a lángok forgatagából. A háta mögött Tessa látta a másik társát is, egy izmos, barna hajú fiatalembert, aki a küszködő Mrs. Darkot szorította éppen. Mrs. Black sötét, mozdulatlan kupac volt a földön. Will felhúzta a szemöldökét.

– Nem szép dolog másokat megharapni! – tájékoztatta Tessát. – Udváriatlanság, tudja? Még senki nem mondta magának?

– Ugyanolyan udvariatlanság megszorítani olyan hölgyek karját, akiknek nem mutatták be az embert – felelte Tessa hűvösen. – Még senki nem mondta magának?

A vörös férfi, akit Will Henrynek szólított, bánatos mosollyal rázta meg vérző kezét. Tessa kellemesnek találta az arcát, szinte büntudatot érzett, amiért megharapta.

– Will, vigyázz! – kiáltotta hirtelen a barna férfi. Ahogy Will megpördült, valami elsüvített a feje mellett. Egy nagy vörösréz fogaskerék volt, ami aztán olyan erővel vágódott a fálnak Tessa mögött, hogy beékelődött a kőbe, és ott maradt, mint egy nyers tésztába dobott üveggyölyő. A lány megfordult – és Mrs. Blacket pillantotta meg, amint feléjük tartott. Fehér arcában izzó széndarabként világított a szeme. A melléből kiálló kard markolatából fekete lángnyelvek csaptak fel.

– Az ördögbe! – Will kiválasztott egy újabbat az övéen lógó fegyverek közül. – Azt hittem, ezzel az izével már végeztünk...

Mrs. Black viczorogva vetette magát előre. Will félreugrott az útjából, de Henry nem volt ilyen gyors; a nő nekivágódott, és hátralökte. Karmait a vállába mélyesztette, kullancsként tapadt rá, és a kiabáló fiút sikerült is letepernie a földre. Will a magasba emelte a kardját.

– Uriel! – kiáltotta, mire a penge akár egy fáklya ragyogott fel a kezében. Tessa a fálnak tántorodott, ahogy a fiú lesújtott a fegyverrel. Mrs. Black hátralépett, aztán kinyújtott karmokkal mart a fiú felé...

És a penge átvágta a torkát. A feje levált, pattogva gurult odébb, a fekete vérrel borított Henry pedig undorodva lökte le magáról a csonka testet, majd feltápászkodott.

Rettenetes sikoly töltötte be a termet. – *Neeeee!*

Mrs. Dark hangja volt. A barna hajú férfi hirtelen elengedte a nőt, ahogy annak kék tűz tört elő a kezéből és a szeméből. Fájdalmában felszisszent, ahogy távolabb lépett, Mrs. Dark pedig ellökte magától, és lángoló szemmel indult Will meg Tessa felé. Sziszegett valamit egy olyan nyelven, amit a lány még sosem hallott. A nő kezéből villám csapott Tessa felé. Will felemelte a kardját, és a lány elé szökkent. A villám lepattant az izzó pengéről, és eltalálta az egyik kőfalat, ami különös fénnel ragyogott fel.

– Henry! – kiáltotta Will anélkül, hogy a társa felé fordult volna. – Ha megtennéd, hogy biztonságos helyre juttatod Miss Grayt... *most!*

Henry Tessa vállára tette megharapott kezét, éppen amikor Mrs. Dark a következő villámot küldte a lány felé. *Miért engem próbál megölni?* – tűnődött kábán Tessa. *Miért nem Willt?* Ahogy Henry maga felé húzta a lányt, Will újabb sugarat hasított szét a fény ezernyi ragyogó szilánkjává. Egy pillanatig Tessa némán bámulta a szikrák valószínűtlen szépségét – aztán Henry kiáltását hallva a földre vetette magát. Elkésett. Az egyik ragyogó sugár hihetetlen erővel találta el a vállát. Olyan volt, mintha egy száguldó vonat ütötte volna el. A borzalmas erő kitépte Henry szorításából, a levegőbe emelte, és hátrafelé taszította. A feje a falnak csapódott. Egyetlen kurta szem-villanásig hallotta csak Mrs. Dark éles, visító nevetését, aztán elsötétült körülötte a világ.

Az intézet

*Szeretet, remény, félelem s hit teszik az embert,
ők adják alkatát s jellemét.*

Robert Browning: *Paracelsus*

ÁLMÁBAN TESSA MEGINT A SÖTÉT Ház keskeny rézágán hevert. A Nővérek fölé hajoltak, hosszú kötőűiket csattogtatták, és éles, vinnyogó hangon nevettek. Miközben Tessa figyelte őket, a vonásaik átalakultak, a szemük a koponyájukba süllyedt, a hajuk kihullott, az ajkukat pedig egyszerre öltések tartották össze. Tessa hangtalanul felsikított, de a két nő tudomást sem vett róla.

A Nővérek aztán teljesen eltűntek, és Harriet néni állt Tessa fölött. Az arca vörös volta láztól, épp, mint amikor a hatalmába kerítette a rettenetes betegség, ami aztán meg is ölte. Végtelen szomorúsággal a tekintetében nézett Tessára. – Megpróbáltam – mondta. – Megpróbáltalak szeretni. Csakhogy nem könnyű olyan gyereket szeretni, aki nem is ember...

– Nem ember? – kérdezte egy ismeretlen női hang. – Nos, Enókh, ha nem ember, akkor micsoda? – A hangja egészen éles volta türelmetlenségtől.

– Úgy érted, hogy nem tudod? Mindenki valami. Olyan nincs, hogy ez a lány semmi...

Tessa hangos kiáltással ébredt, a szeme felpattant, és a semmibe meredt. Sűrű sötétség vette körül. Alig hallotta a mormogást a pániktól, míg ülő helyzetbe küzdötte magát, és félresöpörte a takarókat meg a párnákat. Kábán nyugtázta, hogy a takaró vastag és nehéz, nem az a vékony szövésű, amit a Sötét Házban kapott.

Ágyban feküdt, pontosan úgy, ahogy álmodta, egy nagy, kőfalú, majdnem teljesen sötét szobában. Hallotta saját légzését, aztán megfordult, és éles sikoly tört elő a torkából. Ott lebegett előtte a rémálomban

látott arc – nagy volt, fehér, kerek, mint a hold, és sima, mint a márvány. A szemek helyén Tessa csak üres mélyedéseket látott – nem úgy tűnt, mintha kivájták volna a szemét, inkább mintha sosem nőtt volna ott semmi. A férfi ajkait fekete öltések tartották össze, az arcát pedig elborították a Will testén lévőkhöz hasonló jelek, bár ezeket inkább mint-ha késsel vésték volna bele.

A lány megint felsikított, aztán hátrafelé próbált iszkolni. Félig leugrott, félig inkább leesett az ágyról. A kőpadló egészen hideg volt a vékony pongyolán keresztül, amit ráadtak, amíg nem volt magánál, és aminek most felhasadt a szegélye, mialatt próbált feltápáskodni.

– Miss Gray! – Valaki a nevéen szólította Tessát, de a lány tudatáig csak annyi jutott el, hogy a hang ismeretlen a számára. Nem az ágya mellett álló szörnyeteg beszélt, neki szenttelen volt az arca; meg sem mozdult, amikor Tessa lecsúszott az ágyról, és bár nem adta jelét, hogy üldözőbe akarná venni a lányt, az hátrálni kezdett, kétségbeesetten tapogatózva egy ajtó után. Olyan sötét volt, hogy Tessa nem látott mást, csak hogy a szoba nagyjából ovális, és minden fal meg a padló is kőből van. A mennyezet elég magasan volt ahhoz, hogy elveszzen a semmi-ben, a szemközti falon sorakozó, boltíves ablakok pedig leginkább egy templomra emlékeztettek. Kevés fény szűrődött be rajtuk, úgy tűnt, odakint egészen sötét az ég. – Theresa Gray...!

Tessa megtalálta az ajtót. Megragadta a fémkilincset, lenyomta, és nagyot rántott rajta. Semmi sem történt. Érezte, hogy feltör a torkából a zokogás.

– Miss Gray! – szól megint a hang, és a szoba hirtelen megtelt fényvel – ismerős éles, fehéres-ezüstös fényvel. – Bocsásson meg, Miss Gray! Nem állt szándékunkban megijeszteni. – Női hang volt; továbbra is ismeretlen, de fiatalos és aggódó. – Kérem, Miss Gray!

Tessa lassan megfordult, és az ajtónak vetette a hátát. Most már tisztán látott mindent. A kőfalú szoba közepén nagy, baldachinos ágy állt. Az összegyűrt bársonytakaró féloldalt a földre lógott róla, ahol Tessa lerántotta magával a matracról. A nehéz függönyöket elhúzták, a máskülönben csupasz padlón pedig egy gazdagon díszített szőnyeg hevert. Ami azt illeti, az egész szoba meglehetősen pöre volt. A falakon nem lógtak képek, a sötét, fából készült bútorok tetejét nem halmozták el díszekkel. Az ágy közelében két szék nézett farkasszemet egymással egy

kis asztal mellett. Az egyik sarokban álló paraván valószínűleg egy kádat vagy egy mosdóállványt rejtett.

Az ágy mellett magas férfi állt, egy szerzetesi csuhára emlékeztető hosszú, durva anyagból készült, pergamenszínű ruhát viselt, aminek vörösesbarna rúnák borították a mandzsettáját meg a szegélyét. A férfi ezüstbotot tartott a kezében; a vége angyalt formázott, és teljes hosszában rúnák díszítették. A ruha csuklyája hátra volt vetve, és látszott a férfi csupasz, fehér, szem nélküli arca.

Mellette egy nagyon alacsony, szinte gyerek méretű nő állt. Sűrű, barna haját kontyba fonta a tarkóján, szép arcában okos szempár csillogott. Csinosnak talán nem lehetett nevezni, de barátságos nyugalom sugárzott belőle, amitől Tessa gyomrában valamelyest oldódott a görcs, bár nem tudta volna pontosan megmondani, mitől is. Ragyogó fehér követ tartott a kezében, olyat, amilyen Willnél is volt a Sötét Házban. A nő ujjai közül kiáradó fény megvilágította a szobát.

– Miss Gray – szólt –, Charlotte Branwell vagyok, a londoni Intézet vezetője, ő pedig Enókh testvér.

– Miféle szörnyeteg ez? – suttogta Tessa.

Enókh testvér nem szólt. Teljesen kifejezéstelen maradt az arca.

– Tudom, hogy vannak szörnyetegek ezen a világon – jelentette ki a lány. – Nem tud meggyőzni az ellenkezőjéről. Láttam őket.

– Nem is akarnám meggyőzni az ellenkezőjéről – nyugtatta meg Mrs. Branwell. – Ha a világ nem lenne tele szörnyetegekkel, nem lenne szükség árnyvadászokra.

Árnyvadász. Így nevezték a Sötét Nővérek Will Herondale-t.

Will. – Én... Velem volt Will – szólt Tessa reszketeg hangon. – A pincében... Will azt mondta... – Megszéppelve hallgatott el. Nem szabadott volna a keresztnevéen említenie a fiút, ettől úgy tűnt, mintha valamiféle intim kapcsolat lenne kettejük között, pedig erről szó sincs. – Hol van Mr. Herondale?

– Itt van – felelte higgadtan Mrs. Branwell. – Az Intézetben.

– Ő hozott ide? – kérdezte halkán Tessa.

– Igen, de egyáltalán ne érezze úgy, hogy elárulták, Miss Gray! Alaposan beverte a fejét, és Will tartott tőle, hogy talán baja eshetett. Bár Enókh testvér külseje ijesztőnek tűnhet az ön számára, ő valójában képzett orvos. Megállapította, hogy a fejsérülése nem komoly, és ön legin-

kább sokktól és idegkimerültségtől szenved. Ami azt illeti, az lenne a legjobb, ha most leülne. Ha mezítláb álldogál az ajtónál, akkor csak megfázik, és az aligha tenne jót.

– Úgy érti, nem menekülhetek? – szólt Tessa, és megnyalta száraz ajkát. – Nem szökhetek meg?

– Ha a beszélgetésünk után azt kéri, hogy távozhasson, el fogom engedni – felelte Mrs. Branwell. – A nephilimek nem tarthatnak fogva alvilágiakat. A Szövetség tiltja.

– A Szövetség?

Mrs. Branwell habozott, aztán Enókh testvérhez fordult, és odasúgott neki valamit. Tessa megkönnyebbülésére a férfi felhúzta a kapucniját, és eltakarta vele az arcát. Egy pillanattal később megindult a lány felé. Tessa kapkodva hátralépett, a férfi pedig kinyitotta az ajtót, és egy pillanatra megtorpant a küszöbön.

Ebben a pillanatban megszólította Tessát. Vagyis talán a „megszólította” nem is fedi teljesen a valóságot: a lány inkább a fejében hallotta a hangot, mintsem a fülével. *Maga egy Eidolon, Theresa Gray. Alakváltó. Mindazonáltal olyasféle, amilyennel még nem találkoztam. Egyetlen démonjelet sem visel.*

Alakváltó. Ez az ember tudja, mi ő valójában. Tessa zakatoló szívvel bámulta, ahogy a férfi kilép a szobából, és behúzza maga mögött az ajtót. Biztos volt benne, hogy ha megrángatná a kilincset, megint zárva találná, de már nem érzett késztetést, hogy megszökjön. A térde mintha vízzé vált volna. Lerogyott az ágy mellett álló egyik székre.

– Mi az? – kérdezte Mrs. Branwell, majd letelepedett a lánnyal szemben. Ruhája lazán lógott apró termetén: képtelenség volt megállapítani, hogy visel-e fűzöt. A csuklója olyan vékony volt, mint egy kisgyereké. – Mit mondott magának?

Tessa megrázta a fejét, és összekulcsolta a kezét az ölében, hogy Mrs. Branwell ne láthassa, mennyire remegnek az ujjai.

A nő kíváncsian figyelte Tessát. – Először is – mondta kérlek, szólíts Charlotte-nak, Theresa! Mindenki így hív az Intézetben. Az árnyvadászok általában nem sokat adnak a formaságokra.

Tessa bólintott, és érezte, hogy vér szalad az arcába. Nem is sejtette, hány éves lehet Charlotte; olyan kicsi volt, és annyira fiatalnak tűnt, magabiztossága mégis idősebbnek mutatta. Elég idősnek ahhoz, hogy

különös érzés legyen tegeződni vele. Persze Harriet néni biztosan azt mondta volna, hogy ha Rómában vagy, tégy úgy, mint a rómaiak.

– Charlotte! – próbálkozott Tessa.

Mrs. Branwell – Charlotte – mosolyogva dőlt hátra a székén, Tessa pedig meglepetten vette észre, hogy sötét tetoválásai vannak. Egy tetovált nő! Charlotte éppen olyan jeleket hordott a bőrén, mint Will: ruhája szűk ujja alól több is kilátszott a csuklóján, a bal kézfején lévő rajzolat pedig leginkább egy szemre emlékeztetett. – Másodszor, hadd foglaljam össze, amit már tudok rólad, Theresa Gray! – Ugyanazon a kellemes hangon beszélt, mint eddig, de a tekintete hirtelen szúrós lett, akár a gombostű. – Amerikai vagy. A bátyád után jöttél Londonba, aki jegyet küldött neked egy gőzhajóra. Nathanielnek hívják.

Tessa mozdulatlanul merevedett. – Honnan tudod ezeket?

– Tudom, hogy Will a Sötét Nővérek házában talált rád – folytatta Charlotte. – Tudom, hogy azt mondtad, egy Magiszter nevű valaki jön érted. Tudom, hogy fogalmad sincs róla, ki az a Magiszter. És tudom, hogy a Sötét Nővérekkel vívott csatában elvesztetted az eszméletedet, aztán idehoztak.

Charlotte szavai úgy hatottak, mintha kulccsal nyitott volna ki egy zárat. Tessának hirtelen minden emléke visszatért. Emlékezett rá, ahogy végigfutottak Will-lel a folyosón; emlékezett a fémajtóra és mögötte a csupa vér szobára; emlékezett Mrs. Black lerepülő fejére; emlékezett rá, hogyan sújtott le Will a kardjával...

– Mrs. Black – suttopta a lány.

– Meghalt – közölte Charlotte. – Vége. – Hátradőlt a széken. Olyan alacsony volt, hogy a támla a feje fölé emelkedett, mintha csak egy gyerek telepedett volna a szülei székére.

– És Mrs. Dark?

– Eltűnt. Átkutattuk az egész házat, sőt a környéket is, de nyomát sem találtuk.

– Az egész házat? – Tessa hangja most már remegett. – És nem volt benne senki? Sem élve... sem holtan?

– Nem találtuk meg a bátyádat, Theresa – felelte Charlotte. Gyengéd volt a hangja. – Sem a házban, sem a környező épületekben.

– Szóval... kerestétek? – csodálkozott Tessa.

– Őt nem találtuk meg – ismételte Charlotte. – Viszont megtaláltuk a leveleidet.

– A leveleimet?

– Azokat, amiket a bátyádnak írtál, de nem küldhetted el őket – felelte Charlotte. – A matracod alá rejtetted őket.

– Elolvastátok őket?

– Kénytelenek voltunk – szabadkozott Charlotte ugyanazon a barátságos hangon. – Bocsánatodat kérem érte. Nem sűrűn fordul elő, hogy behozunk az Intézetbe egy alvilágít, vagy bárkit, aki nem árnyvadász. Komoly kockázattal jár számunkra az ilyesmi. Tudnunk kellett, hogy nem jelentesz veszélyt.

Tessa elfordította a fejét. Volt valami rettenetesen erőszakosnak tűnő abban, hogy egy idegen elolvasta a legtitkosabb gondolatait, kifürkészte az álmait, a félelmeit, a reményeit, amiket ő úgy vetett papírra, hogy azt hitte, más soha nem láthatja. Égett a szeme, de igyekezett visszanyelni a könnyeit. Haragudott magára és az egész világra.

– Igyekszel nem sírni – állapította meg Charlotte. – Saját tapasztalatból tudom, hogy ilyenkor segít, ha egyenesen belebámulsz valamilyen erős fénybe. Próbáld meg ezzel a boszorkányfényvel!

Tessa a Charlotte kezében lévő köre pillantott, és mereven bámulni kezdte. Mintha egy nap ragyogott volna fel közvetlenül a szeme előtt. – Ezek szerint – szólt, miután leküzdötte a gombócot a torkában – úgy döntöttetek, hogy nem jelentek veszélyt?

– Talán csak saját magadra – felelte Charlotte. – A te képességeddel, azzal, hogy meg tudod változtatni az alakodat... nem csoda, hogy a Sötét Nővérek meg akartak kaparintani maguknak. Mások is próbálkoznak majd.

– Például te? – kérdezte Tessa. – Vagy el fogod játszani, hogy pusztá jótékonyságból engedted be a csodás Intézetedbe?

A nő arcán sértettség villant át. Egy pillanat alatt el is tűnt, de valóságos volt, és ez többet elárult Charlotte-ról, mint bármi, amit mondhatott volna. – Nem jótékonyságból – jelentette ki végül. – Ez a foglalkozásom. A mi foglalkozásunk.

Tessa üres tekintettel nézett vissza rá.

– Talán – folytatta a nő – jobb lenne, ha elmagyaráznám, mik vagyunk, és mit csinálunk.

– Nephilim – szólta Tessa. – Így nevezték a Sötét Nővérek Mr. Herondale-t. – A sötét mintákra mutatott Charlotte kezén. – Te is az vagy, ugye? Ezért vannak rajtad azok... azok a jelek?

A nő bólintott. – Én is nephilim vagyok. Árnyvadász. Egy faj vagyunk, ha úgy tetszik, emberek, különleges képességekkel. Erősebbek és gyorsabbak vagyunk, mint a legtöbben. Egy álca nevű varázslat segítségével el tudjuk rejteni magunkat. Különösen ahhoz értünk, hogyan öljünk démonokat.

– Démonokat? Úgy érted... például a Sátánt?

– A démonok gonosz lények. Nagy távolságokat tesznek meg, hogy eljöhessenek ebbe a világba, és itt táplálkozhassanak. Földig rombolnának, és végeznének a bolygónk lakóival, ha nem akadályoznánk meg benne őket. – Elszántság sugárzott a hangjából. – Ahogy az emberek rendőrsége megóvjá ennek a városnak a polgárait egymástól, úgy óvjuk meg őket mi is a démonoktól és más természet-feletti veszélyektől. Fia valaki az Árnyvilágot érintő bűnt követ el, és megszegi a Törvényünket, nyomozást kell indítanunk. Valójában kötelességünk már akkor is nyomozni, ha csak a gyanúja felmerül, hogy szabálysértés történt. Will mesélt neked a halott lányról, akit egy sikátorban talált. Az övé volt az egyetlen holttest, de sokan eltűntek még rajta kívül. Sötét híresztelések terjednek a város szegényebb környékeiről felszívódó fiúkról és lányokról. A Törvény tiltja, hogy bárki emberek meggyilkolására használja a varázserejét, ezáltal az úgy a mi hatáskörünkbe tartozik.

– Mr. Herondale borzasztóan fiatalnak tűnik hozzá, hogy ilyen rendőrféleség legyen.

– Az árnyvadászok gyorsan felnőnek, ráadásul Will nem egyedül nyomoz. – Charlotte-on látszott, hogy nem szeretné részletezni a dolgot. – Azért mást is csinálunk. Óvjuk a Törvényt, és fenntartjuk a Szövetséget. Így ügyelünk a békére az alvilágiak között.

Will ezt a szót is használta. – Alvilág? Az egy hely?

– Az alvilági egy lény, egy *személy*, aki származását tekintve részben természetfeletti. A vámpírok, a vérfarkasok, a tündérek, a boszorkánymesterek mind alvilágiak.

Tessának elkerekedett a szeme. A tündérek gyerekmesékben szerepelnek, a vámpírok pedig filléres ponyvaregényekben. – Ezek a lények tényleg léteznek?

– Te magad is alvilági vagy – jelentette ki Charlotte. – Énókh testvér megerősítette. Sajnos egyelőre nem tudjuk pontosan, milyen fajta. Tudod, egy átlagos ember nem képes arra a varázslatra, amire te. Mint ahogy közülünk, árnyvadászok közül sem tudná ezt senki megcsinálni. Will úgy gondolta, hogy leginkább boszorkánymester lehetsz, és magam is erre tippeltem, csak hogy minden boszorkánymesternek van valamilyen jellegzetessége. Szárnya, patája, úszóhártyás lába vagy, ahogy Mrs. Black esetében láttad, karmokban végződő keze. A te külsőd viszont teljesen emberi. És a leveleidből egyértelműen kiderült, hogy úgy tudod, vagy inkább úgy hiszed, a szüleid emberek.

– Emberek? – csodálkozott Tessa. – Miért ne lennének emberek?

Mielőtt Charlotte válaszolhatott volna, kinyílt az ajtó, és egy karcsú, fehér sapkát és kötényt viselő sötét hajú lány lépett be rajta kezében egy tálcával, amit aztán letett az asztalra kettejük közé. – Sophie – szólott Charlotte, aki mintha megkönnyebbült volna a lány láttán.

– Köszönjük! Ez itt Miss Gray. A vendégünk lesz ma estére.

Sophie felegyenesedett, Tessa felé fordult, és pukedlizett egyet. – Kisasszony! – szólott. Tessának még rácsodálkozni sem volt ideje a számára szokatlan üdvözlésre, amikor Sophie felemelte a fejét, és a teljes arca láthatóvá vált. Világító, meleg mogyoróbarna szemével és puha, finom vonalú ajkával nagyon szép lány lehetett volna, csak hogy a szája bal sarkától a halántékáig húzódó vastag, ezüstszerű sebhely féloldalasá tette az arcát, és eltorzította a vonásait. Tessa remélte, hogy nem lát-szik rajta a döbbenet, de abból, ahogy a lány tekintete elsötétült, sejtette, semmit sem sikerült eltitkolnia.

– Sophie – szólott Charlotte behoztad korábban azt a bordó ruhát, ahogy kértem? Megtennéd, hogy lekeféled Tessa számára? – Ahogy a cseléd bólintott, és a szekrény felé indult, a nő visszafordult Tessához. – Vettem magamnak a bátorságot, és átalakítottam neked a mi Jessamine-ünk egyik régi ruháját. A te holmijaid sajnos tönkrementek.

– Le vagyok kötelezve – mondta Tessa mereven. Utálta, ha hálásnak kellett lennie valamiért. A Nővérek úgy tettek, mintha a kedvében akarnának járni, és abból is mi lett.

– Tessa – pillantott Charlotte komoly arccal a lányra. – Az árnyvadászok és az alvilágiak nem ellenségek. A szövetségünkben akadnak ugyan feszültségek, de meggyőződésem, hogy bízunk kell az alvilági-

akban, mert végső soron az ő kezükben van a kulcs, hogy sikerrel szálljunk szembe a démonok birodalmi ellen. Tehetek valamit, amivel bebizonyíthatom neked, hogy nem áll szándékukban kihasználni téged?

– Nos...! – Tessa mély lélegzetet vett. – Amikor a Sötét Nővérek először beszéltek nekem a képességerőmről, azt hittem, megőrültek – kezdte. – Közöltem velük, hogy ilyen dolgok nem is léteznek. Később úgy gondoltam, valamiféle rémálomba kerültem, ahol mégiscsak vannak ilyen dolgok. Aztán egyszer csak beállított Mr. Herondale, és ismert varázslatokat, meg volt egy világító köve, és én úgy éreztem, végre van valaki, aki segíthet nekem. – Charlotte szemébe nézett. – Viszont úgy tűnik, ti sem tudjátok, miért vagyok az, aki, illetve hogy ki vagyok egyáltalán. És ha nem is...

– Néha... nehéz megismerni a világot a maga igaz valójában. Nehéz látni a valóságot – magyarázta Charlotte. – A legtöbb embernek sosem sikerül. Talán el sem viselnék. De én olvastam a leveleidet, Tessa. Olyasmit állítai ki, ami más lányokat megölt volna. Akár alvilágiakat is.

– Nem volt választásom. A bátyámért tettem. Megölték volna.

– Egyesek – folytatta Charlotte – hagyták volna, hogy ez történjen. Viszont a saját szavaiddal fogalmaztad meg, hogy ez neked eszedbe sem jutott. – A nő előrehajolt. – Nem is sejtet, hol lehet a bátyád? Gondolod, hogy talán már meg is halt?

Tessa vett egy mély levegőt.

– Mrs. Branwell! – Sophie, aki mostanáig a bordó ruha szegélyét kefélt, felnézett, és olyan neheztelő hangon szólalt meg, amivel alaposan meglepte Tessát. A cselédeknek nem szokásuk rendreutasítani a gazdájukat; a könyvekből, amiket elolvasott, ez nagyon világosan kiderült.

Charlotte mégis bánatosan pillantott a lányra. – Sophie az én őrangyalom – mondta. – Hajlamos vagyok rá, hogy néha egy kicsit nyers legyek. Gondoltam, talán tudhatsz valamit, amiből következtethetünk a bátyád hollétére.

Tessa megrázta a fejét. – A Sötét Nővérek csak annyit árultak el, hogy biztos helyen tartják fogva. Elképzelésem sincs, merre kereshetnénk.

– Akkor az lenne a legjobb, ha itt maradnál az Intézetben, amíg meg nem találjuk.

– Nem kérek a jótékonykodásokból – jelentette ki csökönyösen Tessa. – Keríték magamnak másik szálláshelyet.

– Nem jótékonykodás lenne. A saját törvényeink köteleznek rá, hogy segítsük az alvilágiakat. Ha elküldenénk így, hogy nincsen hová menned, azzal megszegnénk a Szövetség szabályait, amelyekhez pedig mindig tartanunk kell magunkat.

– És cserébe nem akartok semmit? – kérdezte keserűen Tessa. – Nem fogtok megkérni rá, hogy használjam a... képességemet? Nem akarjátok majd, hogy átváltozzam?

– Ha nem szeretnéd használni a képességedet – felelte Charlotte –, akkor nem fogunk kényszeríteni rá. Bár őszintén azt hiszem, hogy neked magadnak is hasznodra válna, ha megtanulnád, hogyan irányíthatod és használhatod...

– *Nem!*

Tessa kiáltása olyan hangos volt, hogy Sophie hátrahőkölt, és elejtette a kezét. Charlotte vetett rá egy pillantást, aztán megint Tessára nézett. – Ahogy kívánod. Más módon is segíthetsz nekünk. Biztos vagyok benne, hogy nagyon sok mindent tudsz azon kívül is, amiket leírtál a leveleidben. Cserébe segítünk megkeresni a bátyádat.

Tessa felkapta a fejét. – Megtennétek?

– Szavamat adom. – Charlotte felállt. Egyikük sem nyúlt a tálcán álló teáscsészékhez. – Sophie, megtennéd, hogy segítesz Tessának felöltözni? Aztán elkísérem vacsorázni.

– Vacsora? – Miután annyit hallott a nephilimekről meg az Alvilágról, a tündéerekről, a vámpírokról és a démonokról, a vacsora gondolata szinte megdöbbenetette a maga hétköznapiságával.

– Bizony. Majdnem hét óra van. Will-lel már találkoztál, most itt az alkalom, hogy a többiekkel is megismerkedj. Talán látni fogod, hogy megbízhatasz bennünk.

Charlotte egy kurta bólintással kivonult a szobából. Ahogy az ajtó becsukódott mögötte, Tessa némán megrázta a fejét. Harriet néni is tudott parancsoló lenni, de Charlotte Branwell semmivel sem maradt el mögötte.

– Szigorúnak tűnik, de valójában nagyon kedves – jegyezte meg Sophie, és kisimította az ágyon az előkészített ruhát. – Soha nem ismerem senkit, akinek jobb szíve lett volna.

Tessa az ujjja hegyével megérintette a ruhát. Bordó szaténból készült, a derekát meg a szegélyét fekete selyemszalag díszítette. Soha életében nem viselt még ilyen szépet.

– Szeretné, hogy segítsék felöltözni a vacsorához? – kérdezte Sophie. Tessának eszébe jutott Harriet néni, aki mindig azt mondta, hogy nem arról ismerzik meg az ember, amit a barátai mondanak róla, hanem arról, ahogyan a szolgálóival bánik. Ha Sophie úgy gondolja, hogy Charlotte-nak jó a szíve, akkor talán így is van.

Tessa felemelte a fejét. – Lekötelezel, Sophie. Elfogadom a segítséget.

Tessának a nénikéjén kívül soha senki más nem segített még az öltözködésben. Bár karcsú volt, a ruhát nyilvánvalóan egy nála is kisebb termetű lányra szabták, így Sophie-nak szorosra kellett húznia a fűzőt a derekán. Közben elégedetlenül csettintett a nyelvével. – Mrs. Branwell nem rajong a szűk fűzőkért – magyarázta. – Azt mondja, csak megfájdul tőle a lányok feje, és legyengíti őket, márpedig egy árnyvadász nem engedheti meg magának, hogy gyenge legyen. Miss Jessamine viszont azt szereti, ha a ruháinak *nagyon* szűk a dereka, és ragaszkodik hozzá, hogy az is legyen.

– Nos – mondta Tessa kissé kifogyva a szuszából –, én amúgy sem vagyok árnyvadász.

– Ez igaz – bólintott Sophie, és egy kis kapocs segítségével összeillesztette a ruha hátulját. – Meg is vagyunk! Hogy tetszik?

Tessa megnézte magát a tükörben, és hátrahőkölt. A ruha szűk volt rá, és nyilvánvalóan eleve testre simulónak tervezték. Szinte ijesztően tapadt a bőréhez egészen a csípőjéig, hátul pedig finom redőkben hullott alá. A ruha visszahajtott ujját csipkével díszítették. Tessa idősebbnek látta magát. Nem az a búbanatos madárijesztő volt már, akinek a Sötét Házban öltöztették, de azért kicsit idegennek tűnt a saját szemében. *Mi van, ha az egyik átváltozás után, amikor megint önmagam lettem, valamit nem csináltam jól? Mi van, ha ez nem is az igazi arcom?* A gondlattól olyan heves pánik fogta el, hogy egy pillanatra azt hitte, elájul.

– Egy kicsit sápadt a kisasszony – állapította meg Sophie, kritikusan méregetve Tessa képmását a tükörben. Viszont legalább a szűk ruha nem aggasztotta a jelek szerint. – Esetleg megcsipkedhetné az arcát, hogy egy kis színt csempésszen bele. Miss Jessamine mindig azt teszi.

– Nagyon kedves tőle, mármint Miss Jessamine-től, hogy kölcsönadta nekem a ruháját.

Sophie halkan felkuncogott. – Ő sosem viselte. Mrs. Branwelltől kapta ajándékba, de Miss Jessamine szerint nagyon fakónak tűnik benne, úgyhogy bedugta a szekrénye mélyére. Hálátlanság volt tőle, ha engem kérdez. Most pedig csipkedje csak meg az arcát! Olyan fehér, mint a fal.

Miután köszönetét mondott Sophie-nak, és úgy tett, ahogy a lány javasolta, Tessa kilépett a szobából. Hosszú, kőfalú folyosón találta magát. Charlotte már ott állt, és rá várt. Amint meglátta a lányt, már el is indult, Tessa pedig kissé sántítva követte. A fekete selyemcipő hajszálnyit kisebb volt a kelleténél, és szorította sebesült lábát.

Kicsit úgy érezte magát az Intézetben, mintha egy várban lenne – a mennyezet olyan magasan volt, hogy beleveszett a félhomályba, a falakon kárpitok lógtak. Legalábbis Tessa éppen ilyenek képzelte egy vár belsejét. A kárpitokon csillagok és kardok mintázata ismétlődött, meg olyasféle ábrák, amelyeneket Will és Charlotte bőrén is látott. Egy kép is újra meg újra feltűnt. Egy angyal emelkedett ki rajta a tóból, az egyik kezében karddal, a másikban kehellyel. – Régen templom volt itt – felelte Charlotte Tessa fel nem tett kérdésére. – Úgy hívták, hogy Kis Mindenszentek. A nagy londoni tűzvész idején leégett, aztán megvettük a telket, és a régi templom romjain felépítettük az Intézetet. Sokat segít a céljaink megvalósításában, ha megszentelt földön maradunk.

– És az emberek nem találják furcsának, hogy egy templom helyén építkeztetek? – kérdezte Tessa. Szednie kellett a lábát, hogy tartsa a lépést a nővel.

– Nem tudnak róla. A mondénoknak, ahogy mi nevezzük a hétköznapi embereket, fogalmuk sincs, mit csinálunk – magyarázta Charlotte. – Odakintről csak egy üres telket látnak. Aztán meg a mondénokat eleve nem foglalkoztatja különösebben, ami nem érinti őket közvetlenül. – Megállt, és beterelte Tessát egy nagy, fényesen megvilágított étkezőbe. – Meg is jöttünk!

A lány hunyorogva állt a hirtelen világosságban. A szoba hatalmas volt, elég nagy hozzá, hogy elférjen benne egy húsz embernek helyet adó asztal. A sárgás fényt a mennyezetről alálógó, tekintélyes méretű gázcsillár szolgáltatta. Oldalt a drágának tűnő porcelánnal megrakott tá-

lalószekrény fölött aranyozott keretű tükör futott végig a falon. Az asztal közepét alacsony peremű tálban elrendezett fehér virágok díszítették. Minden ízléses volt és nagyon egyszerű. Tessa semmi olyasmit nem látott a szobában, ami az Intézet különleges lakóira utalt volna.

Bár az asztalt teljes hosszában fehér vászonabrosz borította, csak az egyik végét terítették meg öt ember számára. Jelenleg ketten ültek a székeken – Will és egy nagyjából Tessa korú, kivágott nyakú, csillogó ruhát viselő lány. Úgy tűnt, mindent megtesznek, hogy ne kelljen észrevenniük egymást. Will látható megkönnyebbüléssel nézett föl, amikor Charlotte meg Tessa belépett a szobába. – Will – mondta Charlotte –, ugye, emlékszel Miss Grayre?

– Nem is lehetnének élesebbek az emlékeim – közölte Will. Az előző napi különös fekete ruha helyett ma egyszerű nadrágot és fekete bársonygallérral ellátott szürke zakót viselt. A szürke még jobban kiemelte szeme kékségét. Ahogy rámosolygott Tessára, a lány érezte, hogy elvörösödik, és gyorsan elfordította a tekintetét.

– Ez pedig Jessamine... Jessie, nézz már ide! Ez itt Miss Theresa Gray! Theresa, ez pedig Miss Jessamine Lovelace!

– Örülök, hogy megismerhetlek – mormogta Jessamine. Tessa le sem tudta róla venni a szemét. A lány elképesztően csinos volt, az ilyet hívták volna Tessa regényeiben angol rózsának – ezüstösen csillogó, szőke hajához meleg, barna szem és világos arcbőr társult. Ragyogó kék ruhát viselt, és majdnem minden ujján gyűrűt. Ha voltak is rajta valahol ugyanolyan fekete minták, mint Willen és Charlotte-on, hát nem látszóttak.

Will leplezetlen gyűlölettel pillantott Jessamine-re, aztán Charlotte felé fordult. – És hol marad az az elvarázsolt férjed?

Charlotte leült, aztán intett Tessának, hogy foglalja el a vele szemben lévő széket. – Henry a dolgozósobájában van. Elküldtem érte Thomast. Egy pillanat, és itt lesz.

– És Jem?

Charlotte figyelmeztető pillantást küldött a fiú felé. – Nincs jól – felelte aztán szükszavúan. – Rossz napja van.

– Neki mindig rossz napja van – húzta el a száját Jessamine.

Tessa éppen megkérdezte volna, hogy ki az a Jem, amikor belépett Sophie, nyomában egy kövérkés, középkorú nővel, akinek öszes haja

félig kiszabadult a kontyból a tarkóján. Kettesben nekiálltak ételt felszolgálni a tálalószekrényről. Volt disznósült, krumpli, fűszeres szósz meg könnyű zsemle krémes vajjal. Tessa hirtelen megszédült; időközben el is felejtette, milyen éhes. Bele is harapott gyorsan egy zsemlebe, aztán meglátta, hogyan mered rá Jessamine, és inkább visszafogta magát.

– Azt hiszem – szólt Jessamine könnyedén –, soha nem láttam még boszorkánymestert enni. Gondolom, nem is kell vigyáznod az alakodra, csak elég egy varázslat, és máris karcsú leszel.

– Még azt sem tudjuk biztosan, hogy boszorkánymester-e egyáltalán, Jessie – jegyezte meg Will.

Jessamine mintha meg sem hallotta volna. – Félelmetes dolog ilyen gonosznak lenni? Nem aggódsz, hogy a pokolra fogsz kerülni? – A lány közelebb hajolt Tessához. – Szerinted milyen az ördög?

Tessa letette a villáját. – Szeretnél találkozni vele? Egy szemvillanás alatt megidézem neked, ha gondolod. Ha már úgyis boszorkánymester vagytok.

Will hangosan felnevetett. Jessamine összevonta a szemöldökét.

– Most miért kell ilyen gorombának lenned? – kezdte, aztán elhallgatott, ahogy Charlotte döbrent sikollyal kihúzta magát a székén.

– *Henry!*

Egy férfi állt az étkező boltíves ajtajában – ismerős, kócos, vörös hajú, mogyoróbarna szemű, magas férfi. Szakadt tweedzakót viselt szemkápráztatóan csíkos mellénnyel, a nadrágját befedő különös szemcsék furcsamód szénpornak tűntek. Csakhogy Charlotte nem ezért sikított; hanem mert a férfi bal karja égett. Apró, fekete füstcsíkokat eregető lángok lobogtak rajta könyöktől felfelé.

– Charlotte, drágám! – szólította meg Henry a feleségét, aki szájtátva meredt rá. Jessamine elkerekedett szemmel bámulta. – Ne haragudj, hogy elkéstem! Azt hiszem, majdnem sikerült működésre bírnom a szenzort...

– Henry! – vágott közbe Will. – Te égsz! Ugye, tudod?

– Ó, igen! – felelte Henry lelkesen. A lángok már majdnem elérték a vállát. – Egész nap úgy dolgoztam, mint egy megszállott. Charlotte, hallottad, mit mondtam a szenzorról?

Charlotte elvette a kezét a szája elől. – Henry! – sikította. – A karod!

A férfi lenézett a karjára, és tátva maradt a szája. – A rohadt életbe! – Mást már nem is volt ideje hozzáfűzni, mert Will meglepő lélekjelenlét-ről téve tanúbizonyságot felkapta a virágokkal teli tálat az asztalról, és a tartalmát Henryre borította. A lángok halk sziszegéssel tiltakoztak még egy pillanatig, aztán kialudtak. Henry pedig ott állt csuromvizesen a küszöbön, a zakója egyik ujjá egészen megfeketedett, a lábai előtt pedig tucatnyi fehér virág hevert.

Henry ragyogott a boldogságtól, és elégedett arccal kezdte el ütögetni égett zakóját. – Tudjátok, mit jelent ez?

Will letette a vázát. – Hogy felgyújtottad magad, és még csak észre sem vetted?

– Hogy a lángtaszító keverék, amit a múlt héten fejlesztettem ki, működik! – jelentette be büszkén Henry. – Ez az anyag vagy tíz percig lángolt, és félig sem égett át. – Hunyorogva pillantott a karjára. – Talán meg kéne gyújtanom a másik zakóujjat is, hogy megnézzem, mennyi ideig...

– Henry – szólt közbe Charlotte, aki a jelek szerint magához tért a sokból –, ha szántszándékkal felgyújtod magad, én beadom a válópert. Most pedig ülj le, és edd meg a vacsorádat! És üdvözzöl a vendégünket!

Henry leült, és csodálkozva hunyorgott Tessára az asztal fölött. – Téged ismerlek – mondta. – Megharaptál! – Úgy mondta, mint aki szívesen idéz fel egy kedves, közös emléket.

Charlotte lemondóan pillantott a férjére.

– Megkérdezted már Miss Grayt a Pandemonium Klubról? – érdeklődött Will.

A Pandemonium Klub. – Találkoztam már ezekkel a szavakkal. Mrs. Dark kocsijának az oldalára voltak írva – mondta Tessa.

– Ez egy szervezet – magyarázta Charlotte. – Méghozzá egy elég iégi mondén szervezet. A mágia művészete érdekli őket. Az összejöveteleiken varázslatokkal foglalkoznak, és démonokat meg szellemeket próbálnak megidézni. – Felsóhajtott.

– El nem tudom képzelni, miért strapálják magukat – morogta Jessamine. – Varázsigékkel vacakolnak, csuklyás köpenyt viselnek, és kis tüzeket gyújtanak. Nevetséges!

– Ó, ennél többet is tesznek – helyesbített Will. – Nagyobb hatalmuk van az Alvilágban, mint gondolnád. Sok gazdag és befolyásos mondén tagja van...

– Ettől csak még bénább az egész. – Jessamine hátravetette a haját. – Pénzük van és hatalmuk. Akkor miért játszadoznak a mágiával?

– Jó kérdés – bölintott Charlotte. – Ha a mondénok olyasmibe ártják bele magukat, amiről halvány fogalmuk sincs, általában kellemetlen véget érnek.

Will megvonta a vállát. – Amikor megpróbáltam kinyomozni annak a szimbólumnak az eredetét, amit a sikátorban talált késen láttunk Jemmel, a Pandemonium Klubba irányítottak, a tagok pedig továbbküldték a Sötét Nővérekhez. A két kígyó az ő jelképük. Több szerencsejáték-barlangot felügyeltek, ahová az alvilágiak előszeretettel járnak. Arra utaztak, hogy becsábítsák a mondénokat, és mindenféle varázslattal átverjék őket, aztán amikor adósságba keveredtek, a Sötét Nővérek gyilkos kamatokkal hajtották be rajtuk a pénzt. – Will Charlotte-ra nézett. – De más gusztustalan üzleteik is voltak. Úgy tudom, hogy a ház, ahol Tessát fogva tartották, az alvilágiak bordélyháza volt. Azokat a mondénokat szolgálták ki benne, akiknek szokatlan igényeik voltak.

– Will, egyáltalán nem vagyok benne biztos... – kezdte bizonytalanul Charlotte.

– Aha – szólt közbe Jessamine. – Akkor nem csoda, hogy annyira oda akartál menni, William.

Ha azt remélte, hogy ezzel felbosszantja Willt, nem vált be a számítása; a fiú mintha meg sem hallotta volna. Inkább Tessát bámulta az asztal fölött, kissé felhúzott szemöldökkel. – Talán megsértettem, Miss Gray? Úgy képzeltem, hogy mindazok után, amiket látott, már nem könnyen lepődik meg.

– Nem sértett meg, Mr. Herondale. – Tessa azért érezte, hogy vér szökik az arcába. A jól nevelt ifjú hölgyek nem tudják, mi az a bordély, és egyes társaságban véletlenül sem mondanának ki ilyen szót. A gyilkosság egy dolog, de ez... – Csak, nos, nem tudom elképzelni, hogyan lehetett volna ez egy... ilyen hely – mondta a tőle telhető leghatározottabban. – Soha nem volt jövés-menés, és a cseléden meg a kocsison kívül nem találkoztam senki mással, aki ott lakott volna.

– Nem, mire odaértem, valóban elhagyatott volt – bölintott Will.

– Úgy dönthettek, hogy felfüggesztik az üzletmenetet, talán mert így könnyebben elszigetelve tudták tartani. – Charlotte felé fordult.

– Gondolod, hogy Miss Gray bátyja ugyanazokkal a képességekkel rendelkezik, mint ő? Talán a Sötét Nővérek éppen ezért ejtették foglyul?

– A bátyám soha nem adta jelét ilyesminek – vágott közbe Tessa hálsán, amiért végre témát váltottak. – Persze az is igaz, hogy én sem, amíg a Sötét Nővérek meg nem találtak.

– Végül is mi a képességed? – kérdezte Jessamine. – Charlotte nem hajlandó elárulni.

– Jessamine! – torkolta le a nő.

– Nem hiszem, hogy egyáltalán van neki – folytatta a lány. – Szerintem csak egy hazug kis béka, aki tudja, hogy ha alviláginak hisszük, jól kell vele bánnunk a Szövetség szabályai miatt.

Tessa összeszorította a száját. Harriet nénire gondolt, aki mindig olyanokat mondott neki, hogy „Ne gyere ki a sodrodból, Tessa”, meg „Attól, hogy a bátyád ugrat, még nem kell összeveszned vele”. Csak-hogy ez most egyáltalán nem érdekelte. Mind őt nézték – Henry kíváncsi barna szemmel, Charlotte borotvaéles pillantással, Jessamine alig leplezett megvetéssel, Will pedig hüvös jókedvvel. Mi van, ha mind azt gondolják, amit Jessamine? Mi van, ha mindegyiknek meggyőződése, hogy csak ki akarja használni őket? Harriet néni az adományokat még jobban gyűlölte, mint Tessa temperamentumát.

Will szólalt meg először. Közelebb hajolt, és kíváncsian a lány szemébe nézett. – Titokban tarthatod – mondta halkán. – Csakhogy a titkoknak súlyuk van, méghozzá gyakran nem is kicsi.

Tessa felemelte a fejét. – Nem kell titoknak lennie. De könnyebb lenne megmutatnom, mint elmondanom.

– Nagyszerű! – Henry elégedettnek tűnt. – Szeretem, ha megmutatnak nekem dolgokat. Szüksége van valamire? Egy borszeszegőre esetleg, vagy...

– Ez nem szeánsz, Henry – szólt fáradtan Charlotte, aztán Tessához fordult. – Nem kell megtenned, ha nem akarod.

Tessa nem törődött vele. – Ami azt illeti, tényleg szükségem van valamire – pillantott Jessamine-re. – Adj ide bármit, ami a tied. Egy gyűrűt, egy zsebkendőt...

Jessamine összehúzta a szemöldökét. – Drága jó istenem, nagyon úgy hangzik, hogy a különleges képességed a zsebtolvajlás.

Will láthatólag unta a felhajtást. – Adj neki egy gyűrűt, Jessie! Van rajtad elég.

– Adj neki valamit te! – szólt durcásan a lány.

– Nem – közölte határozottan Tessa. – A tiednek kell lennie. – *Mert a jelenlévők közül a te méreted és testalkatod áll a legközelebb hozzám. Ha az apró Charlotte-á változom át, ez a ruha egyszerűen leesik rólam* – gondolta Tessa. Fontolóra vette, hogy magát a ruhát használja, mivel azonban Jessamine sosem viselte, Tessa nem volt benne biztos, hogy az átváltozás így is megtörténne, és nem akart kockáztatni.

– Na jó, akkor legyen! – Jessamine kelletlenül lerángatott egy vörös kövel díszített gyűrűt az ujjáról, és az asztal fölött odanyújtotta Tessának. – Remélem, megéri ezt a macerát.

Ó, meg fogja! Tessa egyetlen mosoly nélkül a bal tenyerébe tette a gyűrűt, és összezárta körülötte az ujjait. Aztán becsukta a szemét.

Mindig ugyanolyan volt: eleinte nem érzett semmit, aztán megmozdult valami az elméje egyik zugában, mintha egy gyertya lángja lobbant volna fel a sötét szobában. Gondolatban elindult felé, ahogy a Sötét Nővérek tanították neki. Nehéz volt megszabadulni a félelemtől és a gátlásoktól, de most már elég gyakorlatot szerzett, hogy tudja, mire számítsa. Kinyújtotta a kezét, hogy megérintse a fényt a sötétség közepén, érzékelte a világosságot és a meleget, mintha egy vastag és nehéz takaróba burkolózna be tetőtől talpig. Aztán felragyogott a fény, körülvette, és ő bent volt a közepében. Bent volt valaki másnak a bőrében. És valaki másnak a fejében.

Jessamine-éban.

A lány tudatának peremén járt, gondolatai éppen csak súrolták Jessamine gondolatait, ahogy az ember az ujjával lágyan végigsimítja a víz felszínét. Ez is elég volt hozzá, hogy elakadjon a lélegzete. Tessa hirtelen egy hatalmas, ragyogó kristályt látott valami sötéttel a közepén, mintha kukac fürta volna egy alma magházát. Neheztelést érzett, keserű gyűlöletet, haragot... Rettenetes, heves vágyakozást valami után...

Felpattant a szeme. Még mindig az asztalnál ült Jessamine gyűrűjével a markában. A bőre bizsergett, mint átváltozás közben mindig.

Ott motoszkált benne a különös érzés, amit az okozott, hogy a sajátja helyett egy másik test súlyát cipelte. Jessamine haja csiklandozta a nyakát. Túl vastag szálú volt hozzá, hogy Tessa csatjai megtartsák, és most sápadt hullámokban omlott a vállára.

– Az Angyalra! – sóhajtotta Charlotte. Tessa körbenézett. Mindenki őt bámulta – Charlotte és Henry tátott szájjal; Will kivételesen egyetlen szó nélkül, egy pohár víz megállt a kezében félúton a szája felé. Jessamine pedig... Jessamine halálra vált arccal meredt rá, mint aki épp meglátta a saját szellemét. Tessát egy pillanatra elfogta a büntudat.

Rögtön tova is szállt az érzés. Jessamine lassan elvette a kezét a szája elől, bár még mindig nagyon sápadt volt az arca. – Édes istenem, hogy nekem mekkora orrom van! – kiáltott fel. – Miért nem szólt eddig senki?

4

Árnyak leszünk

Föld pora és árnya leszünk.

Horatius: *Ódák*

ABBAN A PILLANATBAN, hogy Tessa visszanyerte a saját alakját, kérdések tömkelegét szegezték neki. Ahhoz képest, hogy a mágia Árnyvilágában éltek, az egybegyűlt nephilimek döbbenet csodálkoztak rá a tudására, ami újabb bizonyítékul szolgált arra nézvést, amit Tessa már amúgy is gyanított: az alakváltoztatás rendkívül szokatlan képesség lehet. Még Charlotte is elhűlt a látványtól, pedig ő előre tudta, mi fog következni.

– Tehát a kezeden kell tartanod valamit, ami annak a személynek a tulajdona, akivé átváltozol? – kérdezte másodszor is Charlotte. Sophie meg az idősebb nő, aki Tessa sejtése szerint a szakács lehetett, már elvitte a tányérokat, és teát meg süteményt szolgáltak fel, de a vacsorázok

egyike sem nyúlt még hozzájuk. – Úgy nem megy, hogy egyszerűen ránézel valakire, és...

– Mondtam már. – Tessának már kezdett fájni a feje. – Nálam kell lennie valamilyen holmijuknak, egy hajszáluknak, esetleg egy szempil-lájuknak. Valaminek, ami az övék. Különben nem történik semmi.

– Gondolod, hogy egy fiola vér is megtenné? – kérdezte Will tudományszerű érdeklődéssel a hangjában.

– Valószínűleg... Nem tudom. Sosem próbáltam. – Tessa kortyolt egyet időközben kihűlt teájából.

– És azt mondod, a Sötét Nővérek tisztában voltak vele, mire vagy képes? Előbb tudták, mint te magad? – kérdezte Charlotte.

– Igen. Eleve ezért akartak megszerezni maguknak.

Henry megrázta a fejét. – De honnan tudták? Ezt a részét egyáltalán nem értem.

– Fogalmam sincs – felelte nem először Tessa. – Sosem árulták el. Csak annyit tudok, amennyit elmondtam. Hogy a jelek szerint pontosan tudták, mire vagyok képes, és miként tanítsanak be rá. Órákat töltöttek velem. Mindennap... – Tessa nagyot nyelt, hogy eltűnjön a szájából a keserű íz. Feltörtek az emlékei – a Sötét Ház alagsori szobájában töltött hosszú órák; a Nővérek, ahogy kiabálva közölték vele, hogy Nate meghal, ha ő nem változik át a parancsukra; a gyötrelmem, amikor végül megtanulta, hogyan csinálja. – Eleinte fájt – suttozta. – Olyan volt, mintha a csontok kettéroppannak, aztán elolvadtak volna a testemben. Előbb kétszer-háromszor, aztán egy tucatszor is át kellett változnom naponta, amíg el nem vesztettem az eszméletemet. Aztán másnap kezdődött minden előlről. Be voltam zárva abba a szobába, nehogy megpróbáljak elszökni... – Reszelős lélegzetet vett. – Az utolsó napon azzal tettek próbára, hogy egy halott lánnyá kellett átváltoznom. Emlékezett rá, hogy megtámadták, és leszúrták egy törrel. Valamilyen lény bekergette egy sikátorba...

– Talán az a lány lehetett, akit Jemmel megtaláltunk. – Will kihúzta magát a széken, és felcsillant a szeme. – Sejtettük, hogy úgy menekül valami elől az éjszakába. Szerintem azért küldték utána a shax démont, hogy elvigye onnan, csak hogy aztán én megöltem. Nyilván nem értették, mi történhetett.

– A lányt, akivé átváltoztam, Emma Baylissnek hívták – mondta félig suttogva Tessa. – Nagyon világosszőke haja volt. Rózsaszín szalagokkal kötötte össze. Egészen kicsi volt.

Will egy bólintással nyugtázta, hogy ráismert a lányra.

– Ezek szerint tényleg nem tudták, mi történhetett vele – szölt Tessa. – Ezért kellett a bőrébe bújnom. Amikor megtudták, hogy halott, mintha megkönnyebbültek volna.

– Szegénykém – mormogta Charlotte. – Ezek szerint halottakká is át tudsz változni? Nem csak élő emberekké?

Tessa bólintott. – Az ő hangjukat ugyanúgy hallom a fejemben átváltozáskor. Az a különbség, hogy sokan emlékeznek a haláluk pillanatára is.

– Fúj! – rázkódott össze Jessamine. – Milyen morbid!

Tessa Willre pillantott. *Mr. Herondale-re*, feddte meg magát titokban. Azért nehéz volt így gondolni a fiúra. Valamiért úgy érezte, jobban ismeri, mint valójában. Persze ez butaság volt. – Akkor talált meg, amikor Emma Bayliss gyilkosát kereste – mondta. – Pedig ő csak egy egyszerű halott lány volt. Egy halott... Hogy is nevezték? Mondén. Miért fektettek bele annyi időt meg energiát, hogy megtalálják a gyilkosát?

A tekintete egy pillanatra találkozott Will egészen sötétkék szemével. Aztán a fiú arckifejezése megváltozott – épphogy csak, de Tessa észrevette, még ha nem is tudta megállapítani, mit jelent ez a változás. – Ó, én nem strapáltam volna magam ezzel, de Charlotte ragaszkodott hozzá. Úgy érezte, valami nagy dolog van készülőben. Miután pedig Jemmel beférköztünk a Pandemonium Klubba, és meghallottuk a pletykákat a többi gyilkosságról, bizonyossá vált, hogy többről van itt szó, mint egy lány haláláról. Függetlenül attól, hogy kedveljük-e a mondánokat vagy sem, nem engedhetjük, hogy módszeresen legyilkolják őket. Azért vagyunk, hogy ezt megakadályozzuk.

Charlotte közelebb hajolt az asztal fölé. – A Sötét Nővérek sosem említették, miképpen akarták hasznát venni a képességednek, ugye?

– Beszéltem már a Magiszterről – felelte Tessa. – Azt mondták, az ő számára készítenek fel.

– Az ő számára, de miért? – kérdezte Will. – Hogy megehesse vacsorára?

Tessa megrázta a fejét. – Hogy... hogy feleségül vehessen.

– Hogy feleségül vehessen? – Jessamine arcára kiült a megvetés. – Ez nevetséges! Valószínűleg fel akartak áldozni, csak hazudtak, hogy ne ess pánikba.

– Nem is tudom – szólt Will. – Jó pár szobába benéztem, mire megtaláltam Miss Grayt. Az egyik nagyon úgy festett, mintha egy esküvőhöz rendezték volna be. Láttam egy ágyat irdatlan fehér függönyökkel meg egy fehér menyasszonyi ruhát a szekrényben. Nagyjából a mérete lehetett. – Elgondolkodva mérte végig Tessát.

– A házassági ceremónia nagyon erős köteléket tud létrehozni – mondta Charlotte. – Ha megfelelően hajtják végre, az is elképzelhető, hogy valaki hozzáférhet általa a képességedhez, Tessa, vagy hatalmába kerít, és irányítani tud. – Ujjaival elgondolkodva kezdett dobolni az asztal lapján. – Ami a Magisztert illeti, utánanézttem a könyvtárunkban. Gyakran illetik ezzel a névvel egy boszorkánytanya vagy hasonló máguscsoport vezetőjét. Olyasféle gyülekezetekét, amilyenek a Pandemonium Klub is képzele magát.

– Korábban is nyomoztunk már utánuk, és sosem sikerült rajtakapnunk őket, hogy bármi rosszban mesterkedtek volna – jegyezte meg Henry. – Hülyének lenni nem ütközik a Törvénybe.

– Ez a szerencséd – dűnnyögte maga elé Jessamine.

Henry sértődötten nézett a lányra, de nem szólt egy szót sem. Charlotte fagyos pillantást küldött Jessamine felé.

– Henrynek igaza van – szólt Will. – Jemmel persze néha rajtakaptuk őket, hogy valami apróbb törvénytelenességgel próbálkoznak, démonporral kevert abszintot isznak meg ilyesmi. De amíg csak magukban tettek kárt, nem tűnt érdemesnek beavatkozni. Viszont ha most már másoknak is ártanak...

– Ismersz közülük valakit? – kérdezte kíváncsian Henry.

– A mondénok közül nem – felelte Will. – Sosem tűnt fontosnak nyomozni utánuk, és sokan maszkban vagy valahogy álcázva jelentek meg a klubban. Viszont az alvilágiak közül többet is felismertem. Magnus Bane-t, Lady Belcourt-t, Ragnor Fellet, de Quinceyt...

– De Quinceyt? Remélem, nem szegte meg a Törvényt. Tudod, milyen nehezen találtunk olyan vámpírfőnököt, akivel szemtől szemben beszélgethetünk – ijedt meg Charlotte.

Will mosolyogva nézett bele a teáscsészéjébe. – Ahányszor csak találkoztunk, mindig tökéletes angyalként viselkedett.

Charlotte vetett egy szigorú pillantást a fiúra, aztán Tessa felé fordult. – Lehet, hogy ennek a Miranda nevű cselédlánynak, akit említettél, megvolt ugyanaz a képessége, mint neked? Vagy mi a helyzet Emmával?

– Nem hiszem. Ha így lenne, Mirandát is kiképezték volna, mint engem, Emma pedig nem emlékezett semmi hasonlóra.

– És egyszer sem említették a Pandemonium Klubot vagy valami nagyobb célt, amit el akartak érni?

Tessa kutatott az emlékei között. Miről is beszélgettek a Sötét Nővérek, amikor azt hitték, nem hallja őket? – Nem hiszem, hogy valaha is említették volna a klub nevét, de néha beszéltek gyűlésekről, ahová el szerettek volna menni, meg arról, hogy a többiek mennyire elégedettek lesznek, ha megtudják, milyen messzire jutottak velem. Egyszer hallottam egy nevet... – Tessa a homlokát ráncolva próbált visszaemlékezni. – Említettek valakit, aki szintén tagja volt a társaságuknak. Nem jut eszembe a neve, de az biztos, hogy nagyon idegenül hangzott.

Charlotte előrehajolt az asztal fölött. – Megpróbálnád? Képes vagy felidézni?

Tessa tudta, hogy Charlotte nem akar rosszat azzal, hogy erre kérte, hangja mégis számos kellemetlen emléket idézett fel: hangokat, amelyek sürgették, hogy próbálkozzon, hogy ássa elő magából a képességét. Hangokat, amelyek a legkisebb provokációra nyersek és hűvösek lettek. Hangokat, amelyek szidták, fenyegették és hazudtak neki.

Tessa kihúzta magát a székén. – Először is mi a helyzet a bátyámmal?

Charlotte felhúzta a szemöldökét. – A bátyáddal?

– Azt mondtad, ha elárulom, amit tudok a Sötét Nővérekről, akkor segítesz megtalálni a bátyámat. Hát én elmondtam mindent, amit tudtam. És még mindig fogalmam sincs, hol lehet Nate.

– Ó! – Charlotte szinte ijedten dőlt hátra. – Nos igen. Holnap elkezdünk nyomozni utána – biztosította Tessát. – A munkahelyén kezdjük. Beszélünk a főnökével, megkérdezzük, tud-e valamit. A legkülönbélebb helyeken vannak kapcsolataink, Theresa. Az Alvilágban ugyanúgy ter-

jednek a pletykák, mint a mondénok között. Előbb-utóbb kerítünk valakit, aki tud a bátyádról.

A vacsora nem sokkal később véget is ért, Tessa pedig megkönnyeb-
bülten állt fel az asztal mellől. Charlotte felajánlotta ugyan, hogy vis-
szakiséri a szobájába, de ő udvariasan visszautasította. Nem akart sem-
mi mást, csak egyedül maradni a gondolataival.

Ahogy végigballagott a fáklyákkal megvilágított folyosón, visszaem-
lékezett a napra, amikor Southamptonban leszállt a hajóról. Egész Ang-
liában nem ismert senkit a bátyján kívül, és belesétált a Sötét Nővérek
csapdjába. Most meg itt volt az árnyvadászok között, és nem tudhatta,
hogy ők jobban fognak-e vele bánni. Mint a Sötét Nővérek, talán ők is
csak ki akarták használni, hogy információkhoz juthassanak a segítsé-
gével, most pedig, hogy tisztában vannak a képességeivel, talán csak
idő kérdése, és ők is erőszakhoz folyamodnak.

Tessa annyira elmerült a gondolataiban, hogy kis híján egyenesen
nekigyalogolt a falnak. Az utolsó pillanatban megtorpant, és összerán-
colt homlokkal nézett körül. Sokkal régebb óta jött már, mint amennyi
idő alatt megérkeztek Charlotte-tal az étkezőbe, mégsem találta a szo-
bát, amire emlékezett. Ami azt illeti, Tessa még abban sem volt biztos,
hogy a jó folyosót találta-e meg. Itt is fáklyák meg kárpitok sorakoztak
a falakon, de ugyanarra indult el vajon? Némelyik folyosó nagyon világ-
os volt, némelyik meg egészen félhomályos, attól függően, hogy mek-
kora lánggal égtek a fáklyák. Néha fellángoltak, aztán megint elhalvá-
nyultak, ahogy a lány elhaladt mellettük, mintha valamilyen, számára
láthatatlan erő hatott volna rájuk. Ezen a folyosón különösen sötét volt.
Tessa óvatosan haladt, amíg az út kétfelé nem ágazott előtte.

– Eltévedt? – kérdezte egy hang a háta mögött. Kimért, arrogáns, is-
merős hang volt.

Will.

Ahogy Tessa megfordult, a fiú könnyedén a falnak támaszkodott, a
lábait keresztbe vetve maga előtt, mintha csak a napot lopná. Tartott va-
lamit a kezében: a fénylő kődarab volt az. Ahogy a lány ránézett, gyor-
san zsebre vágta, amitől azonnal ki is aludt a fénye.

– Ha gondolja, szívesen körbevezetem az Intézetben, Miss Gray –
javasolta. – Hogy ne tévedjen el újra.

Tessa résnyre húzta össze a szemét, úgy nézett a fiúra.

– Természetesen nyugodtan bóklászhat tovább egymaga is, ha úgy gondolja – tette hozzá Will. – Mindazonáltal figyelmeztetnem kell, hogy legalább három-négy olyan ajtó van az Intézetben, amiket jobb, ha nem nyit ki. Az egyik például abba a helyiségbe vezet, ahol a csapdába ejtett démonokat őrizzük. Ők elég sok kellemetlenséget tudnak okozni. Aztán ott van a fegyverszoba. Némelyik fegyvernek saját tudata van, és cefetül élesek. Aztán egy-két szoba a puszta semmibe nyílik. Azért van így, hogy összezavarjuk a behatókat, de nem járna jól, ha egy temp-lomtoronyban véletlenül megcsúszna, és...

– Nem hiszek magának – jelentette ki Tessa. – Borzasztó rosszul hazudik, Mr. Herondale. Azért... – harapott az ajkába – nem szívesen mászkálok egyedül. Körbevezethet, ha megígéri, hogy nem próbálkozik semmilyen trükkel.

Will megígérte. És Tessa meglepetésére állta is a szavát. Végigvezette a lányt egy sor teljesen egyforma folyosón. Menet közben elmondta, hány szobája van az Intézetnek (annyi, hogy meg sem lehet számolni), elárulta, hány árnyvadász lakhat benne egyszerre (több száz), és megmutatta a báltermet, ahol az Enklávé minden évben karácsonyi bált rendez. Enklávénak a Londonban élő árnyvadászok csoportját hívták. (New Yorkban, tette hozzá Will, a „Konklávé” szót használják. Úgy tűnt, az amerikai árnyvadászoknak saját szótáruk van.)

A bálterem után jött a konyha, ahol a fiú bemutatta Tessát az étkezőben látott középkorú nőnek, akiről kiderült, hogy ő Agatha, a szakács. Agatha éppen a hatalmas konyhabútor előtt ült, és varrt, miközben Tessa megrökönyödésére egy hatalmas pipával a szájában pöfékelt. Azért így is szélesen elmosolyodott, amikor Will kiemelt pár csokoládés süteményt az asztalon álló tálból, és az egyikkel megkínálta Tessát.

A lány megborzongott. – Jaj, ne! Utálom a csokoládét.

– Ez a fiú mindent megeszik – közölte Agatha szelíd mosollyal. – Tizenkét éves kora óta. Felteszem, a sok tréning miatt nem hízik el.

Tessa nagyon szórakoztatónak találta a kövér Will gondolatát, de ezt nem mondta ki hangosan, inkább csak megdicsérte a pipázó Agathát, amiért olyan mesterien uralja a hatalmas konyhát. Ránézésre legalább száz embernek lehetett itt főzni. Egymást érték a befőttesüvegek meg a fűszertartók, a nyitott tűzhelyen pedig kampóra akasztott, nagy darab marhahús sült éppen.

– Jól tette – szólt Will, miután kiléptek a konyhából. – Mármost azt, hogy megdicsérte Agathát. Így kedvelni fogja magát. Senkinek nem jó, ha Agatha nem kedveli. Képes köveket tenni az ember zakkásájába.

– Te jó ég! – képedt el Tessa, de nem tudta leplezni, hogy viccesnek találja a dolgot. A konyha után a zeneszobába mentek, ahol több hárfa meg egy nagy hangversenyzongora porosodott. Innen egy lépcső vezetett le a kellemes társalgóba, ahol a kőfalakat színes levél- és virágmin-tás tapéta borította. A nagy kandallóban lobogott a tűz, és jó pár kényelmes fotelt húztak a közelébe. Volt a szobában egy óriási íróasztal is; Will szerint Charlotte ennél végzi az Intézet irányításával járó munkájának tetemes részét. Tessa akaratlanul is elgondolkodott rajta, mit csinál valójában Henry Branwell, és hol.

Ezután jött a fegyverszoba. Szébb volt, mint amilyennek Tessa a hasonló termeket képzelte egy múzeumban. A falakon százával sorakoztak a buzogányok, a bárdok, a kardok meg a kések. Még néhány pisztoly is akadt, meg különféle páncélok, a sípcsontot védő lemezekről a teljes láncöltözetig. Egy asztalnál sötétbarna hajú, megtermett fiatalember ült, és egy sor rövid tört tisztogatott. Amikor Tessáék beléptek, elmosolyodott. – Jó estét, Will úrfi!

– Jó estét, Thomas! Miss Grayt már ismered – mutatott Tessára.

– Maga ott volt a Sötét Házban! – kiáltott fel a lány, miután alaposabban megnézte magának Thomast. – Mr. Branwell-lel érkezett. Azt hittem...

– Hogy árnyvadász vagyok? – mosolygott Thomas. Kedves, barátságos, nyílt arca volt és rengeteg göndör haja. Nyitott inge alatt látszott, milyen erős a nyaka. Nyilvánvalóan fiatal kora ellenére rendkívül magas és izmos volt. Karja majd szétfeszítette az ingujját. – Nem vagyok az, kisasszony. Csak ugyanazt a kiképzést kaptam.

Will nekidőlt a fálnak. – Megjöttek a török, amiket rendeltünk, Thomas? Az utóbbi időben jó pár shax démonnal összefutottam, elkelve valami vékony pengéjű fegyver, amivel át lehet lyukasztani a pikkelyeket.

Thomas válaszul magyarázott valamit arról, hogy az idrisi időjárás miatt késik a szállítmány, de Tessa figyelmét időközben már más kötötte le. Egy aranyszínű fából készült, fényesre csiszolt, magas láda, ami-

nek az oldalába érdekes ábrát égettek – egy kígyó harapott rajta a saját farkába.

– Ez nem a Sötét Nővérek szimbóluma? – kérdezte. – Hogy került ide?

– Nem egészen az – felelte Will. – Ez a láda egy Pyxis. A démonoknak nincsen lelkük. A tudatuk valamiféle energiából származik, amit néha sikerül csapdába ejteni. A Pyxisben aztán biztonságosan tárolhatjuk. A jel pedig egy ouroboros, a saját farkába harapó kígyó. Az alkímia ősi szimbóluma, ami a különböző dimenziókat jelképezi. A mi világunk van a kígyón belül, kívül pedig az univerzum többi szelete. – Vállalt vont. – A Nővérek szimbóluma az első olyan eset, hogy két kígyóval láttam ábrázolni az ouroborost... Inkább nem kéne – tette hozzá, ahogy Tessa a doboz felé nyúlt, majd fűgén a lány elé lépett. – A Pyxist kizárólag árnyvadászok érinthetik meg, különben csúnya dolgok történhetnek. Most menjünk! Eleget raboltuk Thomas idejét.

– Egyáltalán nem bánom – tiltakozott Thomas, de Will máris kifelé tartott. Tessa még visszanezett a küszöbről. Ahogy Thomas tovább tisztogatta a fegyvereket, a lánynak az a határozott érzése támadt, hogy nagyon magányos lehet.

– Nem tudtam, hogy mondénok is harcolhatnak magukkal – szolt Tessa, miután elhagyták a fegyverszobát. – Thomas szolgáló, vagy...?

– Ő majdnem az egész életét az Intézetben töltötte – felelte Will, miután élesen rákanyarodtak egy másik folyosóra. – Egyes családoknak a vérében van a Látás. Ők az árnyvadászok szolgálatába szegődtek. Thomas szülei Charlotte szüleit szolgálták az Intézetben, most pedig Thomas szolgálja Charlotte-ot és Henryt. A gyerekei pedig Charlotte-ék gyerekeit fogják szolgálni. Thomas végzi a ház körüli teendőket. A koszikat hajtja, gondoskodik a lovainkról, Baliosról és Xanthosról, karbantartja a fegyvereket. Minden mást Sophie meg Agatha intéz, bár alkalomadtán Thomas nekik is segít. Gyanítom, hogy odáig van Sophie-ért, és nem akarja, hogy túl sokat kelljen dolgoznia.

Tessa ezt örömmel hallotta. Rettenetesen érezte magát, amiért olyan rútul reagált Sophie sebhelye láttán, de a gondolat, hogy a lánynak akad egy rajongója – ráadásul ilyen jóképű –, valamelyest könnyített a lelkiismeretén. – Talán Agathába szerelmes – jegyezte meg.

– Remélem, nem. Agathát én szeretném feleségül venni. Lehet, hogy ezeréves, de a lekváros sütijéhez semmi sem fogható. A szépség elhalványul, de a szakácművészet örök. – Megállt egy rézszanéron függő, nagy tölgyfa ajtó előtt. – Itt is vagyunk! – jelentette ki, és az ajtó kitarult az érintésére.

A helyiség, ahová beléptek, még nagyobb volt, mint az imént látott bálterem. Hosszabb volt, mint amilyen széles, középen szögletes tölgyfa asztalok sorakoztak egészen a hátsó falig, amit egy angyal képe díszített. Minden asztalt egy gázlámpa reszketeg, fehér fénye világított meg. Körben a falakon fakorlátokkal ellátott galéria húzódott végig, ahová a terem két sarkában egy-egy csigalépcsőn lehetett feljutni. Körben, mindenfelé, könyvespolcok sokasága örködött a helyiség felett. A galérián még több volt belőlük. Magukat a könyveket fémről készült redőnyök rejtették el, amelyek mindegyikére négy C betűt pecsételtek. A polcok között lévő hatalmas, kifelé domborodó, festett üvegablakok alatt kopott kőpadok álltak.

Egy állványon hatalmas, nyitott kötet várta, hogy beleolvassanak; Tessa úgy sejtette, talán szótár lehet, és elindult felé, de amikor odaért, látta, hogy a lapok számára olvashatatlan írással és ismeretlennek tűnő helyek térképeivel vannak tele.

– Ez a Nagykönyvtár – szólta Will. – Minden Intézetnek van könyvtára, de ez mind közül a legnagyobb. Legalábbis nyugaton mindenképpen. – Az ajtónak támaszkodott, és karba fonta a kezét a mellkasa előtt. – Megígértem, hogy szerzek neked új könyveket, igaz?

Tessát annyira meglepte, hogy a fiú emlékszik még az ígéretére, hogy jó pár pillanatba beletelt, mire válaszolni tudott. – De ezek a könyvek el vannak zárva – jelentette ki. – Olyan, mintha valami irodalmi börtönben lennének.

Will elmosolyodott. – Némelyik könyv itt nagyon veszélyes – magyarázta. – Óvatosan kell bánnunk velük.

– Az embernek mindig óvatosan kell bánnia a könyvekkel, meg azal, ami bennük van – bólintott Tessa. – A szavak képesek megváltoztatni bennünket.

– Nem tudom, engem megváltoztatott-e egy könyv valaha is – szólta Will. – Illetve van egy, amelyik azt ígéri, hogy megtanulhatom belőle, hogyan változhatok át egy komplett birkanyájjá...

– Csak a gyengeelméjűek nem engedik, hogy az irodalom vagy a költészet hatással legyen rájuk – jelentette ki Tessa. Elszánta magát, hogy nem hagyja más irányba terelni a beszélgetést.

– Persze, hogy miért is akarna valaki átváltozni egy komplett birkanyájjá, az teljesen más kérdés – fejezte be Will. – Van itt valami, amit el szeretne olvasni, Miss Gray, vagy nincs? Ha van, megkísérlem kiszabádtani börtönéből az ön számára.

– Gondolja, hogy meglehet a könyvtárban az *Üvöltő szelek?* Vagy esetleg a *Kisasszonyok?*

– Sosem hallottam egyikről sem – vallotta be Will. – Nincsen túl sok regényünk.

– Hát pedig én regényeket szeretnék – közölte Tessa. – Vagy verseket. A könyvek arra valók, hogy elolvassuk őket, nem pedig arra, hogy mindenféle jószágokká változtassanak bennünket.

Willnek egyszerre felcsillant a szeme. – Azt hiszem, van itt valahol egy *Alice Csodaországban*.

Tessa vágott egy grimaszt. – Az kisgyerekeknek való, nem? – szólt.

– Soha nem voltam oda érte különösebben. Mindig egy rakás zagyvaságnak tűnt.

– Sokszor a zagyvaságokban is rengeteg az értelem, ha az ember tudja, hol keresse benne.

De Tessa már egy ismerős kötetet szemlélt az egyik polcon, és gyorsan oda is sietett, hogy régi barátként üdvözlje. – A *Twist Olivér?* – kiáltott fel. – Más könyvek is vannak Mr. Dickenstől? – Összezsapta a tenyerét. – Ó! Megvan a *Két város regénye?*

– Az a butaság, amiben a férfiak fogják magukat, és gondolkodás nélkül lecsapatják a fejüket a szerelem nevében? Nevetséges. – Will ellökte magát az ajtótól, és elindult Tessa felé. Széles mozdulattal körbemutatott a polcokon álló számtalan könyvön. – Nem, itt azzal kapcsolatban talál mindenféle tanácsot, hogy hogyan kell lecsapni valaki másnak a fejét. Sokkal hasznosabb.

– Nem! – tiltakozott a lány. – Senkinek sem kell lecsapnom a fejét. És mi értelme van az olyan könyveknek, amiket senki sem akar elolvasni? Tényleg nincsen több regényük?

– Nincs, hacsak *Lady Audley titka*³ nem az, hogy a szabad idejében démonokat mészárol. – Will felkapaszkodott az egyik létrára, és lekapott egy könyvet a polcra. – Keresek magának más olvasnivalót. Ezt nézze meg! – Ezzel anélkül, hogy odanézett volna, elengedte a könyvet, és Tessának fűgén utána kellett ugrania, hogy elkaphassa, mielőtt földet ért volna.

Nagy, szögletes, sötétkék bársonyba kötött könyv volt. A bársonyra festett szövevényes minta a Will bőrén lévő jelekre emlékeztetett. A címet ezüstsínű betűkkel nyomtatták a borítóra: *Árnyvadászok kódexe*. Tessa felnézett Willre. – Mi ez?

– Feltételeztem, hogy lesznek kérdései az árnyvadászokkal kapcsolatban, ha már egyszer idekeveredett a szentélyünkbe, hogy úgy mondjam. Abban a könyvben elvileg benne van minden, amire csak kíváncsi lehet. Rólunk, a történelmünkről, még az olyan alvilágiakról is, mint maga. – A fiú hirtelen elkomorodott. – Azért vigyázzon vele! Hatszáz éves, és nincs még egy ehhez fogható példány belőle. Aki elveszti, vagy kárt tesz benne, az a Törvény szerint halálbüntetéssel lakói.

Tessa úgy tartotta el magától a könyvet, mintha hirtelen lángra kapott volna. – Ugye, ezt nem mondja komolyan?

– Nem, valóban nem. – Will leugrott a létráról, és könnyedén landolt a lány előtt. – Viszont mindent elhisz, amit mondok, igaz? Tényleg olyan bizalomgerjesztőnek talál, vagy eleve naiv típus?

Tessa válasz helyett csak vetett egy undok pillantást a fiúra, aztán elindult az ablak előtt álló egyik kőpad felé. Letelepedett rá, kinyitotta a kódexet, és olvasni kezdett. Igyekezett úgy tenni, mintha észre sem venné Willt, pedig a fiú egy pillanattal később leült mellé, és Tessa olvasás közben magán érezte pillantásának súlyát.

A nephilimek könyvének első oldalára ugyanazt a képet nyomtatták, amit a lány a folyosó falain lógó kárpitokon látott: a karddal és kehelyvel a kezében a tóból kiemelkedő angyalt. Az illusztrációhoz egy felirat is tartozott: *Raziel angyal és a Végzet Ereklýei*.

– Így kezdődött minden – jegyezte meg vidáman Will, mint aki észre sem veszi, hogy a lány levegőnek nézi. – Egy megidéző varázslat itt,

---

³ Mary Elisabeth Braddon kísértetregénye, megjelent 1862-ben, nem fordították le magyarra

egy kis angyalvér ott, és már meg is van a legyőzhetetlen ember receptje. Egy könyvből sosem érthet meg bennünket igazán, de kezdetnek megteszi.

– Ezek nem is emberek, inkább bosszúálló angyalok – dünnyögte Tessa a könyvet lapozgatva. Több tucatnyi, angyalokat ábrázoló képet talált – némelyik éppen az égből bucskázott alá, zuhanás közben levette tollait, ahogy egy hullócsillag vet szikrákat maga körül.

Jó pár másik kép Raziel angyalt ábrázolta kezében egy nyitott könyvvel, a lapjain lángoló rúnákkal. Emberek térdeltek körülötte. Bőrüket Willéhez és Charlotte-éhoz hasonló jelek borították. Más emberek viszont éppen olyanok voltak, mint a rémálomban látott férfi: hiányzott a szemük, a szájukat pedig összevarrták. Más képeken árnyvadászok hadonásztak lángoló kardokkal, mint a Mennyek harcos angyalai. A lány Willre emelte a tekintetét. – Ezek szerint maga részben angyal, igaz?

A fiú nem válaszolt. Kifelé nézett az egyik festetlen üvegtáblán. Tessa követte a tekintetét. Az ablak nyilvánvalóan az Intézet előtti területre nyílt, mert odalent egy kőkerítéssel körülvett kerek udvart látott. A boltívben végződő magas vaskapu rácsain keresztül vethetett egy pillantást a sárga gázlámpákkal megvilágított utcára. A kapu kovácsoltvas ívébe betűket dolgoztak bele; innen nézve persze fordítva álltak, és Tessa hunyorogva igyekezett kiolvasni őket.

– *Pulvis et umbra sumus*. Horatius egy sora. *Föld pora s árnya leszünk*. Illik a helyhez, nem gondolja? – szólt Will. – Nem él sokáig, aki démonokkal küzd. A magamfajták általában korán hálnak, aztán elégetik a testünket. Szó szerint porrá leszünk, aztán eltűnünk a történelem süllyesztőjében anélkül, hogy a mondén történelemkönyvekben akár csak említést is tennének a létezésünkről.

Tessa a fiúra nézett. Will arcán megint az a különös kifejezés ült – az a felszínesnek tűnő vidámság, amitől úgy nézett ki, mintha egyszerre találna mindent végtelenül viccesnek és végtelenül tragikusnak. A lány elgondolkodott rajta, vajon Will mitől lett ilyen, hogyan találhatta a sötétséget szórakoztatónak, merthogy a többi árnyvadász, akikkel ha csak rövid időre is, de találkozott, a jelek szerint egyáltalán nem osztozott vele ebben. Talán a szüleitől látta – de kik voltak a szülei?

– Soha nem szokott félni? – kérdezte halkán a lány. – Hogy ami odakint van... bejöhet ide?

– Démonokra és más kellemetlen lényekre gondol? – kérdezett vissza Will, bár Tessa maga sem volt benne biztos, hogy gondol-e valamire, vagy csak általában beszél a világban létező gonoszról. A fiú kezével a falnak támaszkodott. – A malterbe, amivel ezeket a köveket összetapasztották, árnyvadászok vérével keverték. Minden gerendát berkenyéből faragtak meg. Minden szög, ami összetartja a gerendákat, ezüstből, vasból vagy elektrumból készült. Az egész épület felszentelt területen áll, és őrző varázslatok veszik körül. Ez a hely egy erődítmény. Szóval nem, nem félek.

– De miért kell erődítményben élnie? – A fiú csodálkozó pillantását látva Tessa elmagyarázta, mire gondolt. – Nyilván nem rokona Charlotte-nak és Henrynek, ahhoz semmi esetre sem elég idősek, hogy örökbe fogadhatták volna, és biztosan nem kell minden árnyvadász gyereknek az Intézetben élnie, különben nem csak maga lenne itt meg Jessamine...

– És Jem – emlékeztette Will.

– Igen, de... Érti, miért mondom. Miért nem a családjával él?

– Egyikünknek sincs családja. Jessamine szülei meghaltak egy tűzben, Jeméi... nos ő elég messziről került ide, miután a szüleit meggyilkolta néhány démon. A Törvény értelmében a Klávé köteles gondoskodni az árván maradt, tizennyolc évnél fiatalabb árnyvadász gyerekekről.

– Szóval tulajdonképpen itt találtak családot maguknak.

– Ha muszáj ilyen romantikusan fogalmaznia, akkor igen... Mindannyian testvérek vagyunk az Intézet falai között. Ön is, Miss Gray, még ha csak ideiglenesen is.

– Ez esetben – szól Tessa, és érezte, ahogy az arcába tolu a vér –, azt hiszem, jobb lenne, ha a keresztnevemen szólítanál, és tegeznél. Mint Miss Lovelace-t.

Will hosszan a lány szemébe nézett, aztán felragyogott a szeme, és elmosolyodott. – Akkor neked is így kell tenned – szól. – Tessa.

A lány nem sokat gondolt a nevére azelőtt, de most valamiért úgy érezte, mintha életében először hallaná – kemény T, a hosszú SSZ lány-

sága, ahogy a szó mintha egy sóhajtással érne véget. Aztán elakadó lélegzettel mondta ki ő is halkán: – Will.

– Igen? – Vidámság csillant a szemében.

Tessa riadtan döbrent rá, hogy csak úgy a hangzása kedvéért mondta ki a fiú nevét; valójában nem volt hozzá kérdése. – Hogyan tanultatok meg így harcolni? Ilyen mágikus jeleket rajzolni meg minden.

Will elmosolyodott. – Volt egy tanárunk, aki az oktatásunkért és a testedzésünkért is felelt, csak aztán elment Idrisbe, és Charlotte még keresi az utódját. A történelmet meg az ókori nyelveket pedig ő maga tanítja nekünk.

– Szóval amolyan nevelőnő?

Huncut gonoszság futott át Will vonásain. – Mondhatjuk így is. Azért a helyedben nem nevezném őt nevelőnőnek, ha szeretnéd megőrizni a testi épségedet. Nem néznéd ki belőle, de a mi Charlotte-unk remekül forgatja a fegyvereket.

Tessa meglepetten pislantott. – Úgy érted... De Charlotte nem harcol, igaz? Mármint nem úgy, ahogy Henry.

– De még mennyire hogy harcol! Miért ne tenné?

– Mert nő – felelte Tessa.

– Boadicea is az volt.

– Kicsoda?

– *Boadicea királynő kihúzza hát magát szekereán, dárdáját lóbálja, s mint anyaoroszlán forgatja szemét*⁴ – Tessa csodálkozó tekintetét látva Will elhallgatott, és széles vigyorra húzta a száját. – Semmi? Ha angol lennél, hallottál volna róla. Juttasd majd eszembe, hogy kerítsek neked egy könyvet róla! A lényeg mindenesetre, hogy Boadicea egy harcos királynő volt. Amikor végül legyőzték, inkább mérget vett be, mintsem hogy a rómaiak fogságába essen. Bátorabb volt, mint bármelyik férfi. Charlotte-ot is ugyanabból a fából faragták, még ha kisebb példányból is.

– De gondolom, nem csinálja túl jól. Mármint szerintem a nőkben nincsenek meg ezek a hajlamok.

– Miféle hajlamokra gondolsz?

---

⁴ Alfred, Lord Tennyson: *Boadicea*.

– Vérszomjra talán – felelte Tessa egy pillanatnyi gondolkodás után.
– Vadságra. Harciasságra.

– Láttam, ahogy nekimentél azzal a fűrészsel a Sötét Nővéreknek – jegyezte meg Will. – És ha jól emlékszem, Lady Audley titka valójában az volt, hogy embert ölt.

– Szóval olvastad! – Tessa nem tudta elrejtetni a lelkesedését.

A fiú láthatólag jól szórakozott. – Jobban kedvelem *A kígyó nyomában*. Több kaland, kevesebb otthoni drámázás. Viszont egyik sincs olyan jó, mint *A holdgyémánt*. Olvastál Collinst?

– Imádom Wilkie Collinst – kiáltotta Tessa. – Ó... *Armada!* Meg *A fehér ruhás nő*... Most kinevetsz?

– Nem nevetlek ki – mosolygott Will. – Inkább úgy mondanám, hogy miattad nevetek. Soha nem láttam senkit így lelkesedni könyvekért. Az ember azt hinné, holmi drágakövekről beszélsz.

– Hát azok is, nem? Vagy nincs semmi, amit te is ugyanígy szeretsz? De nehogy olyan butaságot mondj, hogy a kamáslit vagy a krikettet!

– Te jó isten! – szólt Will elborzadást tettetve. – Mintha máris ismernél!

– Mindenkinek van valami az életében, ami nélkül nem tud létezni. Ki fogom deríteni, neked mi az, sose félj! – Könnyed próbált lenni, de a fiú arcát látva elbizonytalanodott a hangja. Will különös határozottsággal nézett vissza rá: a szeme éppen olyan kék volt, mint a lány kezében tartott könyv borítója. A tekintete végigsiklott Tessa nyakán, aztán továbbvándorolt lefelé egészen a derekáig, végül ismét az arcán állapodott meg, és elidőzött a száján. Tessa szíve olyan hevesen vert, mintha egy lépcsőn futott volna felfelé. Fájdalmat érzett a mellkasában, hirtelen egyszerre lett éhes és szomjas. Valamit nagyon akart, de fogalma sem volt róla, mi az...

– Késő van – szólalt meg aztán Will, és gyorsan elfordította a tekintetét. – Vissza kellene kísérenem a szobádba.

– De... – Tessa tiltakozni szeretett volna, de nem tudta, milyen alapon tehetné. A fiúnak igaza volt. Tényleg későre járt már, a festetlen ablaktáblákon át látszottak a csillagok túhegynyi fényei. A lány felállt, a melléhez szorította a könyvet, és követte Willt a folyosóra.

– Meg fogok tanítani neked néhány trükköt, hogy könnyebben eligazodhass az Intézetben – ígérte a fiú, továbbra is kerülve Tessa tekintetét.

Volt valami meglepően félénk a mozdulataiban, ami pillanatokkal korábban még hiányzott. Olyan volt, mintha Tessa megbántotta volna valamivel. De mégis, ugyan mi rosszat tehetett? – Megvan a módja, hogy az ember ne tévessze össze a különböző ajtókat meg sarkokat...

Elhallgatott, és Tessa észrevette, hogy valaki közeledik feléjük a folyosón. Sophie volt az, hóna alatt egy nagy kosár mosnivalóval. Ahogy meglátta Willt meg Tessát, megtorpant, és érezhetően óvatosabb lett.

– Sophie! – Will félénksége pajkossággá változott. – Rendet raktál már a szobámban?

– Végeztem vele. – Sophie nem viszonzta a fiú mosolyát. – Mocskos volt. Remélem, a jövőben tartózkodik tőle, hogy halott démonokat vonszoljon ide-oda a házban.

Tessának tátva maradt a szája. Hogy beszélhetett Sophie így Willlel? A lány egyszerű cseléd, a fiú pedig bár fiatalabb nála, de mégiscsak úriember.

A jelek szerint Will semmi különöset nem talált a dologban. – Ez is hozzátartozik a munkádhoz, Sophie lányom!

– Mr. Branwell és Mr. Carstairs gond nélkül kipucolja a saját csizmáját – panaszkodott a szolgáló, és komoran pillantott Willről Tessára. – Talán példát vehetne róluk.

– Talán – bólintott a fiú. – De kétlem.

Sophie elhúzta a száját, dacosan felhúzta a vállát, és továbbindult a folyosón.

Tessa csodálkozva pillantott Willre. – Ez meg mi volt?

A fiú lustán megvonta a vállát. – Sophie előszeretettel tesz úgy, mintha nem kedvelne.

– Hogy nem kedvel? Egyenesen gyűlöl! – Más körülmények között Tessa megkérdezte volna, hogy Will és Sophie összeveszett-e valamin, de senki sem veszhet össze egy cseléddel. Ha gond van vele, a munkaadó egyszerűen elbocsátja. – Történt... Történt köztetek valami?

– Tessa – szólt Will erőltetett türelemmel. – Elég! Bizonyos dolgokat úgysem érthetsz meg.

Tessa semmit sem gyűlölt jobban, mint ha ilyesmit vágtak a fejéhez. Mert még fiatal, mert lány – vagy ezer más okból, amik sosem tűntek igazinak. A lány felszegte az állát. – Nem is, ha nem magyarázod el

őket. Viszont akkor azt kell gondolnom, hogy gyűlöl, mert valami retteneteset tettél vele.

Will tekintete elsötétedett. – Azt gondolsz, amit akarsz. Úgysem tudsz rólam semmit.

– Azt máris tudom, hogy nem szeretsz egyenes választ adni a kérdésekre. Azt is tudom, hogy nagyjából tizenhét éves lehetsz. Tudom, hogy szereted Tennyson-t, mert idéztél tőle a Sötét Házban, aztán az előbb megint. Tudom, hogy árva vagy, mint én is...

– Egy szóval sem mondtam, hogy árva vagyok – szólt váratlanul nyersen Will. – És gyűlölöm a verseket. Tehát nagyon úgy áll, hogy mégsem tudsz rólam semmit, igaz?

Ezzel sarkon fordult, és elvonult.

5

Az árnyvadászok kódexe

*Az álmok igazak, míg tartanak,
s vajon nem álomban élünk-e mind?*

Alfred, Lord Tennyson: *A magasabb panteizmus*

EGY ÖRÖKKÉVALÓSÁGIG TARTOTT, mire a tökéletesen egyforma folyosókat járva Tessa egy szerencsés véletlen folytán észrevett egy szakadást a falat borító kárpitban, és rájött, hogy a szobája a közelben lehet valahol. Pár percig hiába próbálkozott, aztán amikor végül sikerrel járt, megkönnyebbülten húzta be maga mögött az ajtót, és illesztette a helyére a reteszt.

Amint felvette a hálóingét, és bebújt a takaró alá, kinyitotta *Az árnyvadászok kódexét*, és olvasni kezdett. *Egy könyvből sosem érthet meg bennünket igazán* – mondta Will, de hát nem is ez volt a lényeg. A fiú nem tudta, milyen fontosak neki a könyvek, hogy számára az igazság és az értelem szimbólumait jelentik, ez a kötet pedig ékes bizonyítékaul szolgál a saját létezésének és annak, hogy élnek még hozzá hasonlóan ezen a világon. Ahogy megérintette a kék bársonyt,

Tessa azt érezte, hogy minden, ami az elmúlt hat hétben történt vele, valóság volt.

A kódexből Tessa megtudta, hogy minden árnyvadász egy Raziel nevű arkangyaltól származik, aki átadta az első nephilimnek a *Szürke Könyvet*, tele „a Mennyek nyelvével” – azaz a fekete rúnajelekkel, amelyek Willhez és Charlotte-hoz hasonlóan az összes árnyvadász testét borították. A Jeleket egy írón nevű eszközzel festették a bőrre – azzal a különös, tollra emlékeztető tárggyal, amivel Will az ajtóra is rajzolt a Sötét Házban. A Jeleknek a nephilimek számos területen hasznát vették: gyógyítani lehetett velük, emberfeletti erőt és sebességet kölcsönöztek nekik, és az álca nevű varázslat segítségével akár el is rejthették őket a mondénok szeme elől. Csakhogy az áldásaikkal nem élhetett bárki. Ha egy alvilági vagy egy mondén – sőt, akár egy túlságosan fiatal vagy csak képzetlen árnyvadász – bőrre kerülne ezek a Jelek, az illetőnek rettenetes fájdalmakat kellene kiállnia, és megörlne, de talán bele is halna.

A nephilimek nem csak a Jelekkel voltak képesek óvni magukat, de erős, mágikus bőrruhát is magukra öltöttek a csatában. A könyvben jó pár ilyen harci öltözetet viselő árnyvadászról akadt rajz, és Tessa meglepetésére nők is voltak köztük hosszú ingben és nadrágban – nem abban a buggyos szárú csúfságban, amin olyan gyakran gúnyolódtak az újságok, hanem rendes férfinadrágban. A lány a fejét csóválva lapozott tovább, azon törte a fejét, vajon Charlotte meg Jessamine is magára ölti-e alkalomadtán ezt a földöntúli ruhát.

A következő oldalakat részben az árnyvadászok Razieltől kapott többi ajándékának szentelték – a Végzet Ereklýéinek nevezett mágikus tárgyaknak –, részben pedig a hazájuknak. Az egykori Német-római Birodalom területéből hasítottak ki maguknak egy földdarabot, amit aztán őrző varázslatokkal vettek körül, hogy a mondénok ne tehessék be a lábukat. Az apró országot Idrisnek nevezték.

A lámpa halványan pislogott az éjjeliszekrényen, Tessa szemhéja pedig egyre lejjebb és lejjebb csukódott. Az alvilágiak, olvasta, természetfeletti teremtmények: tündérek, vérfarkasok, vámpírok és boszorkánymesterek. A vámpírok és a vérfarkasok valójában démonkórral megfertőzött emberek, a tündérek viszont félig démonok, félig angyalok, ezért bár gyönyörűek, de természetüknél fogva gonoszak. A bo-

szorkánymesterek pedig – nos, a boszorkánymesterek emberek és démonok közvetlen leszármazottai. Nem csoda, hogy Charlotte megkérdezte, mindkét szülője ember volt-e. *De hát azok voltak* – gondolta a lány –, *tehát, hála istennek, kizárt dolog, hogy boszorkánymester legyenek.* Alaposabban megnézett magának egy illusztrációt, amin egy zilált hajú, magas férfi egy krétával a kőpadlóra rajzolt pentagramma közepén állt. Teljesen hétköznapi embernek tűnt, csak a pupillája volt éppen olyan, mint egy macskáé. A csillag mind az öt ágának végén gyertyák égtek. A lángok mintha összerosódtak és elhomályosodtak volna, ahogy lassan Tessa előtt is összefolyt a világ a kimerültségtől. Becsukta a szemét – és máris álmodott.

Az álomban gomolygó füstben táncolt egy tükrökkel kirakott falú folyosón. Ahogy sorban elhaladt előttük, minden egyes tükröből más arc nézett vissza rá. Gyönyörűséges, hódító zenét hallott. Mintha valahonnan a távolból jött volna, mégis betöltött mindent. Egy férfi ballagott előtte – vagyis inkább csak egy karcsú, csupasz állú fiú –, és bár biztosan érezte, hogy ismeri, nem látta az arcát, és nem tudta volna megmondani, ki az. Lehetett akár a bátyja, akár Will, de egy teljesen másik fiú is. Tessa követte, utána kiáltott, de a fiú úgy haladt tovább a folyosón, mintha a füst sodorta volna magával. A zene egyre hangosabb lett, amíg már crescendóvá erősödött...

Tessa zihálva ébredt fel, a könyv lecsúszott az öléből, ahogy felült. Az álom szertefoszlott, de a dallamos, hátborzongató, édes muzsika tovább szólt. A lány az ajtóhoz sietett, és kilesett a folyosóra.

Odakint még hangosabb volt a zene. Úgy tűnt, éppen a szemközti szobából jön. A résnyire nyitva maradt ajtón úgy áradtak kifelé a hangok, mint a víz egy felborított, keskeny vázából.

Az ajtó melletti fogason egy köntös lógott; Tessa leakasztotta, aztán felvette a hálóinge fölé, és kilépett a szobából. Mintha még mindig álmodna, úgy szelte át a folyosót, és nyújtotta a kezét óvatosan a kilincs felé. Éppen hogy hozzáért, máris kivágódott az ajtó. A szobában sötét volt, csak a hold fénye sütött be az ablakon. Pontosan olyan volt minden, mint szemközt, Tessa saját szobájában. Középen ugyanolyan baldachinos ágy állt, a nehéz bútorok ugyanolyan sötét fából készültek. Az egyik nagy ablak elöl elhúzták a függönyt, és a sápadt, ezüstös holdfény, mint milliónyi apró tű zápora, áradt be a helyiségbe. Az ablak

előtt, a fény földön kirajzolódó négyszögében állt valaki. Egy fiú volt az – túl véznának tűnt hozzá, hogy felnőtt férfi legyen –, hegedűt szorított a vállához. Az arc a hangszeren nyugodott, a vonó pedig ide-oda járt a húrokon. Olyan édes, tökéletes dallamot csalogatott elő belőle, amihez foghatót Tessa még sosem hallott.

A fiú szeme csukva volt. – Will? – kérdezte anélkül, hogy felnézett volna, vagy akár csak egy pillanatra is abbahagyta volna a játékot. – Te vagy az, Will?

Tessa nem felelt. Nem tudta rávenni magát, hogy megszólaljon, és félbeszakítsa a zenét – de egy pillanattal később a fiú magától is abbahagyta a játékot, leengedte a vonót, és kinyitotta a szemét.

– Will...! – kezdte, aztán ahogy meglátta Tessát, tátva maradt a szája a csodálkozástól. – Maga nem Will! – Kíváncsinak látszott, és úgy tűnt, cseppet sem bosszantja, hogy Tessa az éjszaka közepén berontott a szobájába, miközben ő pizsamában hegedül. Legalábbis a lány azt feltételezte, hogy ez a pizsamája. A fiú bő nadrágot viselt gallér nélküli inggel, fölé pedig selyemköntöst húzott. Jól sejtette. A fiú legfeljebb annyi idős lehetett, mint Will, ráadásul törékeny termete még jobban hangsúlyozta fiatalágát. Magas volt, de karsú, a vállán pedig Tessa ugyanolyan fekete rajzolatokat látott az inge alól előbukkanni, mint amilyenek Will és Charlotte bőrén is voltak.

Most már tudta, hogy hívták őket. Jeleknek. És azt is tudta, mit jelentenek. A fiú nephilim. Emberek és angyalok leszármazottja. Nem csoda, hogy sápadt bőre úgy ragyog a holdfényben, mint Will boszorkányfénye. A haja is világos ezüstszerű volt, mint ahogy mandulavágású szeme is.

– Elnézést kérek! – mondta a lány, és megköszörülte a torkát. A szoba csendjében borzasztó hangosnak érezte magát, legszívesebben hátra-hőkölt volna. – Nem... nem akartam így magára törni. A szobám szemközt van a folyosó túloldalán, és...

– Semmi gond! – A fiú elvette a hegedűt a vállától. – Ön Miss Gray, ugye? Az alakváltó lány. Will mesélt nekem magáról.

– Ó! – szólt Tessa.

– Ó? – A fiú felhúzta a szemöldökét. – Mintha nem örülne neki különösebben, hogy tudok magáról.

– Csak azt hiszem, Will haragszik rám – magyarázta Tessa. – Szóval akármit is mondott magának...

A fiú elnevette magát. – Will mindenkire haragszik – közölte. – Nem hagyom, hogy ez befolyásolja az ítéletemet.

A holdfény megcsillant a fiú hegedűjén, ahogy megfordult, hogy óvatosan letegye a hangszert az asztalra. Miután melléfektette a vonót, mosolyogva nézett megint a lányra. – Máris elkéstem a bemutatkozással: James Carstairs vagyok. Kérlek, szólíts Jemnek! Mindenki úgy hív.

– Ó, te vagy Jem! Nem voltál ott a vacsoránál – emlékezett vissza Tessa. – Charlotte azt mondta, beteg vagy. Jobban érzed magad?

A fiú megvonta a vállát. – Csak fáradt voltam.

– Nyilván fárasztó lehet, amit csináltok. – Miután beleolvasott a Kódexbe, Tessának számtalan égető kérdése támadt az árnyvadászokról. – Will azt mondta, nagyon messziről jöttél ide lakni. Idrisből talán?

A fiú felhúzta a szemöldökét. – Hallottál Idrisről?

– Vagy egy másik Intézetből érkeztél? Mind nagyvárosokban vannak? És miért pont Londonba...

A fiú zavartan vágott a szavába. – Kicsit sokat kérdezel, nem gondolod?

– A bátyám szerint a kíváncsiság a legfőbb bűnöm.

– Azért akadnak ennél súlyosabb bűnök is. – Jem leült az ágy lábánál álló utazóládára, és komoly érdeklődéssel végigmérte a lányt. – Szóval folytasd nyugodtan! Kérdezz, amit csak akarsz! Úgysem tudok aludni, nem bánom, ha valami eltereli a figyelmemet.

Azonnal Will hangja szólalt meg Tessa fülében. Jem szüleit démonok ölték meg. *De erről mégsem kérdezhetem* – tűnődött a lány. – Willtől tudom, hogy nagyon messziről kerültél ide. Hol éltél azelőtt?

– Sanghajban – felelte Jem. – Tudod, merre van?

– Kínában – vágta rá kissé neheztelve Tessa. – Ezt mindenki tudja, nem?

Jem elmosolyodott. – Meglepődnél.

– Mit kerestél Kínában? – kérdezte Tessa őszinte érdeklődéssel. Nem tudta elképzelni, milyen lehet az a hely, ahonnan Jem érkezett. Ha Kínára gondolt, nem jutott eszébe más, csak Marco Polo meg a tea. Annyit azért érzékelt, hogy nagyon, de nagyon messze lehet, mintha Jem a világ végéről jött volna. Az Óperenciás-tengeren is túlról, ahogy Harriet

néni mondta volna. – Azt hittem, nem megy oda más, csak a misszionáriusok meg a tengerészek.

– Az egész világon élnek árnyvadászok. Édesanyám kínai volt, édesapám pedig brit. Londonban találkoztak, aztán amikor apámnak felajánlották, hogy legyen a sanghaji intézet vezetője, odaköltöztek.

Tessa meglepődött. Ha Jem édesanyja kínai, akkor ő is annak számít, igaz? Tudta, hogy New Yorkban is vannak kínai bevándorlók – főleg mosodákban dolgoztak, vagy kézzel sodort szivarokat árultak az utcán. Soha egyet sem látott közöttük, amelyik akár csak egy kicsit is emlékeztetett volna a különös, ezüstös hajú és szemű Jemre. Talán amiatt lehetett, hogy Jem árnyvadász? Csakhogy Tessa elképzelni sem tudta, miként kérdezhetne rá a dologra anélkül, hogy rettenetesen modortalannak tűnjön.

Jem szerencsére nem várta meg, hogy ő folytassa a beszélgetést. – Ne haragudj, hogy rákérdezek... de a szüleid meghaltak, ugye?

– Willtől tudod?

– Nem kellett elmondania. Mi, árvák, megtanuljuk felismerni egymást. Elárulod, hány éves korodban vesztetted el őket?

– Hároméves voltam, amikor meghaltak egy autóbalesetben. Alig emlékszem rájuk. – *Csak apró villanások maradtak meg: a dohányfüst illata, édesanyám halványlila ruhája.* – A nagynéném nevelt fel. És a bátyám, Nathaniel. Aztán a nénikém... – Maga is meglepődött rajta, ahogy hirtelen elszorult a torka. Élesen jelent meg előtte Harriet néni képe, amint a szobájában hever a keskeny rézágyon, és ég a szeme a láztól. Végül már Tessát sem ismerte meg, Nathanielt pedig édesanyja nevéen, Elizabethnek szólította. Harriet néni volt Tessa igazi édesanyja. Ő fogta sovány kezét, amikor meghalt ott, a kis szobában, a pap mellett. Akkor arra gondolt, hogy most már tényleg egyedül maradt. – Nemrég halt meg. Váratlanul támadta meg a láz. Sosem volt igazán erős.

– Sajnálattal hallom – mondta Jem, és őszintének tűnt az együttérzése.

– Rettenetes volt, mert a bátyám már nem lakott velünk. Egy hónappal korábban elutazott Angliába. Még ajándékokat is küldött nekünk. Teát a *Fortnum és Mason*ből meg csokoládét. Aztán amikor a nénikém megbetegedett és meghalt, többször is írtam neki, de a levelek mindig visszajöttek. Kétségbe voltam esve. Aztán megérkezett a jegy. Egy

Southamptonba tartó gőzhajóra szolt, és Nate üzenetet is írt mellé. Azt mondta, a kikötőben fog várni, és most, hogy már nincs Harriet néni, szeretné, ha vele élnék Londonban. De most már nem is hiszem, hogy tényleg ő írta azt a levelet... – Tessa hangja elcsuklott, a szemét égették a könnyek. – Bocsánat, csak traktállak itt a zagyvaságaimmal.

– Milyen ember a bátyád? Mesélj róla!

Tessa meglepetten pillantott Jemre. A többiek azt kérdezték tőle, vajon mivel sodorta magát Nate ebbe a helyzetbe, hogy Tessa tudja-e, hol tarthatják fogva, és hogy ő is képes-e alakváltásra. Eddig viszont senki sem volt kíváncsi rá, valójában milyen ember a bátyja.

– A nénikém mindig azt mondta róla, hogy igazi álmodozó – felelte végül a lány. – Mindig is a saját világában élt. Soha nem érdekelte a valóság, csak az, hogy mi lesz majd egy szép napon, amikor mindent elér, amit szeretne. Amikor együtt mindent elérünk, amit szeretnénk – helyesbített. – Sok szerencsejátékot játszott, szerintem egyszerűen nem tudta elképzelni, hogy veszítsen. Nem fért bele az álmaiba.

– Az álmok veszélyesek tudnak lenni.

– Nem... nem – rázta meg a fejét Tessa. – Rosszul fogalmaztam. Csodálatos testvér volt. Nate... – Charlotte igazat mondott: könnyebb visszatartani a könnyeket, ha az ember valamire rászzegezi a tekintetét. Tessa Jem kezét kezdte hát bámulni. Karcsú volt és hosszú, a kézfejét pedig ugyanolyan nyitott szemet ábrázoló rajz díszítette, mint Willét. Tessa rámutatott. – Az mire való?

Jem mintha észre sem vette volna a hirtelen témaváltást. – Ez egy Jel. Tudod, mik azok? – Tenyerét lefelé fordítva kinyújtotta a kezét. – Ez a Látás jele. Segít tisztábban látnunk az Alvilágot. – Felfelé fordította a tenyerét, és felhúzta az ingujját. Csuklója és alkarja sápadt bőrén újabb Jelek rajzolódtak ki feketén. – Gyorsaság, éjjellátás, angyalerő, gyors gyógyulás – sorolta a jelentésüket. – Bár a nevük bonyolultabb ennél, és nem is olyan nyelven vannak, amit értenél.

– Fájnak?

– Fájtak, amikor megkaptam őket. Most már egyáltalán nem. – Megigazította az ingét, és a lányra mosolygott. – Ugye, nem akard azt állítani, hogy nincs több kérdésed?

Ó, több van, mint gondolnád! – Miért nem tudsz aludni?

Tessa látta, hogy ezzel meglepte a fiút; bizonytalanság futott át az arcán, mielőtt válaszolt volna. *Vajon miért habozik?* – gondolta. Hazudhatna, vagy egyszerűen kitérhetne a válasz elől, ahogy Will szokott. Viszont a lány ösztönei azt súgták, hogy Jem nem szívesen hazudik. – Rosszakat álmodom.

– Én is álmodtam – mondta Tessa. – A te zenédről.

A fiú elmosolyodott. – Szóval rémálom volt?

– Nem. Nagyon is kellemes. Nem hallottam kellemesebbet ennél a dallamnál, amióta megérkeztem ebbe a rettenetes városba.

– London nem rettenetes – jelentette ki Jem. – Csak meg kell ismerned. Egyszer majd körbevezetlek. Meg tudom mutatni a legszebb részeket. Azokat a helyeket, amiket imádok.

– Szép városunk dicséretét zenged? – érdeklődött egy könnyed hang. Tessa megfordult, és Willt látta az ajtófélfának támaszkodni. A folyosóról beszűrődő fény aranszínnel rajzolta körbe nedvesnek tűnő haja körvonalait. Sötét felöltőjének szegélyét és a csizmáját belepte a sár, az arcába pír szökött. Mintha odakint járt volna. A fején szokásához híven semmit sem viselt. – Jól bánunk veled itt, igaz, James? Kétlem, hogy én is ugyanilyen szerencsés lennék Sanghajban. Hogy is neveztek ott bennünket?

– *Jang guizinek* – felelte Jem, akit láthatólag egyáltalán nem lepett meg Will váratlan érkezése. – Idegen ördögnek.

– Hallod, Tessa? Ördög vagyok. És te is. – Will ellökte magát az ajtófélfától, belépett a szobába, majd letelepedett az ágy szélére, és kigombolta a kabátját, amelynek a vállához elegáns, kék selyemmel bélelt köpenyt erősítettek.

– Vizes a hajad – állapította meg Jem. – Hol jártál?

– Itt, ott, mindenütt – vigyorodott el Will. Könnyed és kecses volt, mint mindig, mégis kicsit furcsán mozgott, az arca kipirult, és csillogott a szeme...

– Becsiccsentettél, mi? – kérdezte Jem, ragaszkodással a hangjában.

Á! – gondolta Tessa. – *Szóval részeg!* Éppen elégszer látta a bátyját borgőzősen ahhoz, hogy felismerje a tüneteket. Furcsamód csalódottságot érzett.

Jem elmosolyodott. – Hol voltál? *A Kék Sárkányban? A Sellőben?*

– Az *Ördög fogadó*ban, ha tudni akarod. – Will sóhajtva az ágy egyik lábának dőlt. – Nagyszerű terveim voltak ma estére. Úgy volt, hogy leiszom magam a sárga földig, és ledér nőket hajkurászom.

Sajnos nem így alakult. Éppen hogy felhajtottam a harmadik pohárral az *Ördög*ben, amikor leszóltott egy búbajos kis virágáruslány, és két pennyt kért egy margarétáért. Kissé meredeknek tűnt az ár, úgyhogy visszautasítottam. Amikor ezt egyértelművé tettem, fogta magát, és kirabolt.

– Kirabolt egy kislány? – kérdezte Tessa.

– Mint kiderült, igazából nem is kislány volt, hanem egy verekedős kedvű, álsruhás törpe, akit Hatujjú Nigel néven ismernek.

– Könnyű beleesni ebbe a csapdába – bólintott Jem.

– Rajtakaptam, amint belecsúsztotta a kezét a zsebembe – mesélte Will, hevesen gesztikulálva sebhelyes, vékony kezével. – Ezt persze nem hagyhattam. Egymásnak estünk. Én álltam jobban, amíg Nigel fel nem ugrott a pultra, és fejbe nem vágott egy üveg ginnel.

– Á! – szólt Jem. – Ez megmagyarázza, miért nedves a hajad.

– Becsületes küzdelem volt – folytatta Will –, de az *Ördög* tulajdonosa nem így látta. Kidobott. Két hétig nem mehetek vissza.

– Jót fog tenni – jegyezte meg helyeslően Jem. – Mindenesetre örömmel hallom, hogy nem történt semmi különös. Egy pillanatig már aggódtam, hogy azért jöttél haza ilyen korán, mert kíváncsi voltál, hogy érzem magam.

– Úgy fest, nélkülem is nagyszerűen megvagy. Ami azt illeti, látom, összefutottál rezidens alakváltónkkal – pillantott Tessára Will. Most először adta jelét, hogy észrevette a lányt, amióta megjelent az ajtóban. – Gyakran fordul elő, hogy az éjszaka közepén beállítasz ismeretlen fiatal emberek hálószobájába? Ha tudtam volna, többet győzködtem volna Charlotte-ot, hogy nálunk maradhass.

– Nem hiszem, hogy közöd lenne hozzá, mit csinállok – felelte Tessa. – Főleg miután otthagytál a folyosón, és magamnak kellett visszatalálnom a szobámba.

– És Jem szobájába találtál el helyette?

– A hegedű miatt volt – magyarázta Jem. – Hallott gyakorolni.

– Rettenetes vinnyogás, ugye? – kérdezte Will Tessától. – Nem is érem, hogy nem rohan ide a környék összes macskája, amikor elkezd játszani.

– Nekem nagyon is tetszett.

– Azért, mert szép is volt – bólintott Jem.

Will vádlón bökött rájuk a mutatóujjával. – Ti összefogtatok ellenem. Mostantól ez így fog menni? Én leszek a kakukktójás? Édes istenem, a végén meg Jessamine-nel kell barátkoznom.

– Jessamine ki nem állhat – jegyezte meg Jem.

– Akkor Henryvel.

– Henry fel fog gyújtani.

– Thomasszal – próbálkozott tovább Will.

– Thomasszal – kezdte Jem, de egyszerre kétrét görnyedt, és olyan heves köhögési roham fogta el, hogy lecsúszott a láda tetejéről, és térdre rogyott a földön. Tessa az ijedtségtől mozdulni sem tudott. Döbbenet meredt Willre, akinek a részegsége a pillanat törtrésze alatt semmivé foszlott. Nyomban az ágy mellett termett, letérdelt Jem mellé, és a válára tette a kezét.

– James! – szólt halkán. – Hol van?

Jem felemelte a kezét, hogy távol tartsa magától a másik fiút. Vékony teste újra meg újra összerándult. – Nem kell...! Semmi baj...!

Köhögött még egy sort, és vörös cseppek terítették be előtte a padlót. Vér.

Will megszorította a barátja vállát; Tessa látta, hogy elfehérednek az ujjai. – Hol van? Hová tetted?

Jem erőtlen mozdulattal az ágy felé intett. – A... – sóhajtotta – a kandallópárkányon van... a dobozban... az ezüstdobozban...

– Idehozom. – Tessa még sosem hallotta Willt ilyen gyengéden beszélni. – Maradj csak itt!

– Mintha mehetnékem volna. – Jem a kézfejjével megtörölte a száját; a bőrére rajzolt nyitott szemet vörös csík csúfította el.

Will felállt, megfordult – és észrevette Tessát. Egy pillanatra meglepettnek tűnt, mint aki elfelejtette, hogy a lány is ott van a szobában.

– Will – suttogetta Tessa. – Tudok valamit...

– Gyere velem! – A fiú elkapta a lány karját, és finoman az ajtóhoz terelte, aztán kilökte a folyosóra, és eléje állt, hogy takarja előle a szobát. – Jó éjt, Tessa!

– De hát vért köhög – tiltakozott halkán a lány. – Talán szólnom kéne Charlotte-nak...

– Nem! – Will hátralesett a válla fölött, aztán megint Tessára nézett. Közelebb hajolt, és a lány vállára tette a kezét. Az ujjai Tessa húsába mélyedtek. Olyan közel álltak egymáshoz, hogy a lány érezte az éjszaka, a fém, a füst és a köd illatát Will bőrén. Volt valami különös ebben a szagban, de Tessa nem tudta volna pontosan megmondani, mi.

– Van gyógyszere – súgta Will. – Odaadom neki. Semmi szükség rá, hogy Charlotte tudomást szerezzen erről.

– De ha beteg...

– Kérlek, Tessa! – Will könyörögve pillantott a lányra kék szemével. – Jobb lenne, ha nem szólnál róla.

Tessa azon kapta magát, hogy valamiért képtelen nemet mondani. – Hát... jó.

– Köszönöm! – A fiú elengedte a lány vállát, és megérintette az arcát – olyan könnyedén, hogy Tessa maga sem volt benne biztos, nem csak képzelte-e. Meglepetésében szólni sem tudott, csak némán állt, ahogy a fiú becsukta az ajtót az orra előtt. Amint meghallotta a helyére sikló retesz hangját, egyszerre rájött, mit talált olyan furcsának, amikor Will közel hajolt hozzá.

Bár a fiú azt mondta, hogy egész éjszaka ivott, sőt állítólag még egy üveg gint is a fejéhez vágta, egyáltalán nem lehetett érezni rajta az alkohol szagát.

Hosszú idő telt el, mire Tessa megint el tudott aludni. Ébren feküdt az ágyon – a kódex nyitva hevert mellette, a mechanikus angyal csendben ketyegett a mellkasán –, és az utcai lámpa táncoló fényét figyelte a mennyezeten.

Tessa a fésülködőasztal feletti tükörben magát nézte, miközben Sophie hátul összegombolta a ruháját. Az ablakon beáradó reggeli fényben sápadnak tűnt, a szeme alatt élesen kirajzolódtak a sötét karkák.

Tessa soha nem időzött sokáig a tükör előtt. Gyorsan megnézte, jól áll-e a haja és nem pecsétes-e a ruhája. Most pedig képtelen volt levenni a tekintetét saját vékony, sápadt arcáról. Az üveg mintha fodrot vetett volna, ahogy rámeredt, a lány úgy érezte, egy tó vizében nézi magát. Az átváltozáskor érzett vibrálás jutott az eszébe. Most, hogy mások arcát is viselte már, és mások szemével is látott, honnan tudhatja, melyik valóban a sajátja, még ha pontosan tudja is, milyen arccal született? Amikor visszaváltozott önmagává, nem tudhatta, nem történt-e benne valami apró változás, valami, amitől már nem ugyanaz az ember többé. Vagy számít egyáltalán a külső? Lehet, hogy az arca csak egy húsból és bőrből álló maszk, aminek semmi köze valódi önmagához?

Tessa Sophie-t is látta maga mögött; a cseléd arca sebhelyes oldalát fordította a tükör felé. Nappali fényben még rettenetesebbnek tűnt.

Olyan volt, mintha egy gyönyörű festményt valaki egy késsel darabjaira szaggatott volna. Tessa borzasztóan szerette volna megkérdezni, mi történt, de tudta, hogy nem lenne helyénvaló. – Hálás vagyok, amiért segítesz felvenni a ruhámat – mondta inkább.

– Szívesen állok szolgálatára, kisasszony! – felelte szenvtelenül Sophie.

– Szeretnék kérdezni tőled valamit – kezdte Tessa. A lány megmerevedett. *Azt hiszi, az arcáról fogom kérdezni* – gondolta Tessa. Csakhogy nem erre gondolt. – Ahogy Will-lel beszéltél tegnap a folyosón...

Sophie felnevetett. Kurta, de valódi nevetés volt. – Úgy beszélhetek Mr. Herondale-lel, ahogy akarok. Ez az egyik engedmény, amit azért kapok cserébe, hogy itt dolgozom.

– Charlotte ilyen engedményeket tesz neked?

– Az Intézetben nem dolgozhat bárki – magyarázta Sophie. – Szükség van egy darabka Látásra. Agathának is van és Thomasnak is. Mrs. Branwell azonnal fel akart venni, amikor megtudta, hogy megvan ez a képességem. Azt mondta, időtlen idők óta keresett már cselédet Miss Jessamine-nek. Viszont figyelmeztetett, hogy Mr. Herondale valószínűleg goromba lesz velem, és sértegetni fog. Azt mondta, nyugodtan lehetek én is goromba vele, senkit nem fog zavarni.

– Nem is árt neki, ha valaki goromba vele, ha már ő is ilyen pokróc mindenkivel.

– Nyilván Mrs. Branwell is így gondolta. – Sophie összemosolygott Tessával a tükörben. Búbájos, amikor mosolyog, gondolta Tessa, sebhely ide vagy oda.

– Kedveled Charlotte-ot, ugye? – kérdezte a lány. – Borzasztó kedvesnek tűnik.

Sophie megvonta a vállát. – Ahol régen szolgáltam, Mrs. Atkins, a házvezetőnő számon tartott minden egyes elégett gyertyát és minden szappandarabot. Csak akkor adott újat, ha a réginek az utolsó morzsáját is elhasználtuk. Mrs. Branwelltől viszont mindig kapok új szappant, amikor csak kérek. – Ezt úgy mondta, mint aki határozott tanúbizonyítást tesz Charlotte jelleméről.

– Felteszem, rengeteg pénzünk van itt az Intézetben. – Tessa a csodálatos bútorokra és az egész épület eleganciájára gondolt.

– Talán. De rengeteg ruhát alakítottam már át Mrs. Branwellnek, szóval tudom, hogy nem újakat szokott venni magának.

Tessának eszébe jutott a kék köpeny, amit Jessamine vett fel az előző esti vacsorához. – És mi a helyzet Miss Lovelace-szel?

– Neki saját pénze van – felelte komoran Sophie, hátralépve. – Megvolnánk. Most már emberek közé is mehet.

Tessa elmosolyodott. – Köszönöm, Sophie!

Amikor Tessa belépett az étkezőbe, a többiek már rég nekiláttak a reggelinek. Az egyszerű sötét ruhát viselő Charlotte éppen lekvárt kent egy szelet pirítósra, Henry félig elbújt egy napilap mögött, Jessamine pedig finnyásan turkált egy tányér zabkásában. Will egy nagy halom szalonnás tojással küzdött szorgalmasan. Tessa igen szokatlannak találta az ilyen reggelit valakitől, aki állítólag egész éjszaka ivott.

– Éppen rólad beszélgettünk – mondta Jessamine, miután Tessa letelepedett az egyik székre. Odatolt egy ezüst kenyértartót a lány elé. – Pirítóst?

Tessa felvette a villáját, és feszülten nézett körül az asztalnál. – És pontosan miről volt szó?

– Természetesen arról, hogy mit kezdjünk veled – felelte Will. – Én azt javasoltam, hogy adjunk el Hampstead Heath-i cigányoknak – tette

hozzá, majd Charlotte-hoz fordult. – Azt hallottam, hogy fölöslegessé váló nőket is vesznek, nem csak lovakat.

– Ezt azonnal fejezd be, Will! – pillantott fel Charlotte a reggelijéből. – Nevetséges vagy.

A fiú hátradőlt a székén. – Igazad van. Sosem vennék meg. Túl gírhés.

– Elég legyen! – dorongolta le Charlotte. – Tessa velünk marad. Ha másért nem, hát mert egy nyomozás közepén járunk, és szükségünk van a segítségére. Már megüzentem a Klávénak, hogy itt tartjuk, amíg nem tisztázzuk a Pandemonium Klub ügyét, és elő nem kerítjük a bátyját. Így van, Henry?

– Így, így – felelte Henry, és letette az újságot. – A Pandemonium izé a legfontosabb. Abszolút.

– Akkor szólni kéne Benedict Lightwoodnak – javasolta Will. – Tudjátok, milyen.

Charlotte kissé elfehéredett, és Tessa nagyon kíváncsi lett volna rá, ki az a Benedict Lightwood. – Szeretném, ha ma megint elmennél a Sötét Nővérek házába, Will. Most üresen áll, de még egy alapos kutatásra szükség van. Jemet is vidd magaddal...!

Will arcáról egy szemvillanás alatt eltűnt a jókedv. – Elég jól van hozzá?

– Éppen elég jól. – Nem Charlotte hangja volt. Jemé. A fiú csendben lépett be a szobába, és most a tálalószekrény mellett állt karba font kézzel. Sokkal kevésbé volt sápadt, mint az éjszaka, és piros mellénye még egy kis színt adott az arcának. – Ami azt illeti, készen is van, csak rád vár.

– Előbb reggelizned kéne – bosszankodott Charlotte, és a fiú elé tolt a szalonnás tálalót. Jem leült, és rámosolygott Tessára az asztal fölött. – Ó, Jem, ez itt Miss Gray! Tessa.

– Már találkoztunk – szólt halkán Jem, és Tessa érezte, hogy előnti a pír az arcát. Képtelen volt levenni a szemét a fiúról, ahogy az fogott egy szelet kenyeret, és megvajazta. Nehezebbé esett elképzelni, hogy valaki, akinek ilyen éteri a külseje, piritóst ehet.

Charlotte csodálkozva húzta fel a szemöldökét. – Tényleg?

– Tegnap este összefutottunk Tessával a folyosón, és bemutatkoztam neki. Attól tartok, egy kicsit megijesztettem. – Ezüstszerű szemében vídamság csillant, ahogy a lányra nézett az asztal fölött.

Charlotte megvonta a vállát. – Nos jó! Kísérd el Willt, légy szíves! Addig te, Theresa...

– Szólíts inkább Tessának – szólt közbe a lány. – Mindig is jobban szerettem.

– Nos, Tessa – mosolyodott el Charlotte –, Henryvel ellátogatunk Mr. Axel Mortmainhez, a bátyád munkaadójához, hogy megkérdezzük tőle, tud-e esetleg ő vagy az egyik alkalmazottja valamit Nathaniel hol-létéről.

– Köszönöm! – Tessa meglepődött. Megígérték, hogy keresni fogják a bátyját, és így is tettek. Nem számított rá, hogy tartják a szavukat.

– Hallottam Axel Mortmainről – jegyezte meg Jem. – Tajpan volt, az egyik legbefolyásosabb üzletember Sanghajban. A vállalatának a rakparton volt irodája.

– Igen – bólintott Charlotte. – Az újságok szerint selyem- és teaimporttal szerezte a vagyonát.

– Naca! – Jem halkán beszélt, mégis éle volt a hangjának. – Sokkal inkább ópiumból. Mint a többiek is mind. Indiában megvette az ópiumot, aztán elszállította Kantonba, és becserélte mindenféle árura.

– Nem szegte meg a törvényt, James. – Charlotte Jessamine elé lökte az újságot az asztalon. – Jessie, közben ti Tessával átnézhetnétek a sajtót, hátha találtok valamit, aminek jelentősége lehet a nyomozás szempontjából, vagy csak érdemes utánajárni...

Jessamine úgy hőkölt hátra, mintha egy kígyót látott volna meg.

– Egy hölgy nem olvas újságot. A társasági rovatot talán, vagy a színházi híreket. De ezt a mocskot biztosan nem.

– Csakhogy te nem vagy hölgy, Jessamine... – kezdte Charlotte.

– Te jó ég! – szólt Will. – Egy ilyen kemény igazság kora reggel biztosan nem tesz jót az emésztésnek.

– Úgy értettem – helyesbített Charlotte hogy elsősorban árnyvadász vagy, és csak másodsorban hölgy.

– A magad nevében beszélj! – szólt Jessamine, és hátratolta a székét. Az arca a vörös egészen ijesztő árnyalatát vette fel. – Tudod – folytatta nem is számítottam rá, hogy észreveszed, de elég nyilvánvaló, hogy

Tessának nincs más cucca, csak az én régi, bordó ruhám, az meg egyáltalán nem jó rá. Rám sem jó, és ő magasabb nálam.

– Nem tudná Sophie... – kezdte bizonytalanul Charlotte.

– Egy ruhát be lehet venni, de egészen más dolog kétszer akkorává varázsolni, mint eredetileg volt. Igazán, Charlotte – Jessamine bosszúsan fújta fel az arcát. – Meg kellene engedned, hogy elvigyem Tessát a városba új ruhákat venni. Különben, amint vesz egy mélyebb lélegzetet, ez a gúnya egyszerűen leszakad róla.

Willt láthatólag érdekelte a dolog. – Mi lenne, ha ezt most ki is próbálnánk, aztán meglátjuk, mi történik?

– Ó! – szólt Tessa zavartan. Miért lett olyan kedves hirtelen Jessamine, amikor tegnap még határozottan ki nem állta? – Nem, tényleg, erre semmi szükség...

– Dehogynincs – jelentette ki Jessamine.

Charlotte a fejét rázta. – Jessamine, amíg az Intézetben élsz, közénk tartozol, és részt kell vened...

– Te ragaszkodsz hozzá, hogy befogadjuk a bajba került alvilágiakat, és kosztot meg kvártélyt adjunk nekik – mondta Jessamine. – Biztos vagyok benne, hogy akkor fel is kell ruháznunk őket. Szóval részt fogok venni... Tessa öltöztetésében.

Henry közelebb hajolt a feleségéhez. – Jobb lenne, ha megengednéd – tanácsolta. – Amikor legutóbb kiadtad neki, hogy szortírozza a töröket a fegyverszobában, arra használta őket, hogy felszabdálja az ágyneműt.

– Új ágyneműre volt szükségünk – közölte magabiztosan Jessamine.

– Jó, legyen – morogta dühösen Charlotte. – Őszintén szólva néha mindannyian elkeserítőek vagytok.

– Én mit tettem? – érdeklődött Jem. – Csak most jöttem.

Charlotte a tenyerébe temette az arcát. Henry megveregette a vállát, és nyugtatgatni próbálta, Will pedig áthajolt Tessa előtt Jemhez. A lány mintha észre sem vette volna. – Akkor indulhatunk?

– Előbb megiszom a teámat – felelte Jem. – Különben sem értem, miért vagy így besózva. Azt mondtad, az a hely már rég nem bordélyként működik.

– Sötétedés előtt vissza akarok érni – jelentette ki Will. Szinte Tessa ölében feküdt már, és a lány érezte a bőr és a fém halvány illatát, ami

mintha a fiú hajába és bőrébe ivódott volna. – Ma este teljesítenem kell egy megbízatást a Sohóban egy bizonyos igen vonzó valakivel.

– Atya világ! – mondta Tessa a fiú tarkójának. – Ha folyton így randizgatsz Hatujjú Nigellel, előbb-utóbb el fogja várni tőled, hogy megkérj a kezét.

Jem félrenyelte a teáját.

A nap Jessamine-nel éppen olyan rémesen indult, mint ahogy Tessa tartott tőle. Szörnyű volt a forgalom. Akármilyen zsúfolt is tudott lenni New York, Tessa sosem látott a Strand déli nyüzsgéséhez fogható zűrzavart. Szekerek és árusok zöldségekkel meg gyümölcsökkel megrakott kizokcsijai gördültek egymás mellett. Kendőbe bugyolált, virágokkal megrakott kosarat cipelő nők cikáztak eszeveszetten a forgalomban, és igyekeztek rászózni áruikat az útjukba kerülő kocsik utasaira. A konfliktusok meg-megálltak, hogy a kocsisok ordítva társaloghassanak egymással a bakról. Ez is hozzájárult az amúgy is rettenetes ricsajhoz – fagyaltárusok hirdették fennhangon, hogy egy gombócot egy pennyért adnak, újságos fiúk ordították a tömegbe a legfrissebb főcímekeket, valaki pedig egy harmonikán játszott. Tessa nem is értette, miként lehetséges, hogy Londonban még nem süketült meg mindenki.

Ahogy kinézett az ablakon, egy tarka tollú, csapkodó madarakkal teli ketrecet cipelő öregasszony lépett a kocsijuk mellé. Ahogy elfordította a fejét, Tessa látta, hogy a bőre zöld, akár egy papagáj tollazata, a szeme széles és teljesen fekete, mint egy madaré, a haja pedig tarka tollak kuszasága. Tessa hátrahőkölt, Jessamine pedig követte a tekintetét, és elkomorodott. – Húzd be a függőnyt! – utasította. – Úgy nem jön be a por. – Aztán áthajolt Tessa előtt, és inkább maga tette meg.

Tessa a lányra nézett. Jessamine vékony vonallá húzta össze a száját. – Láttad...? – kezdte Tessa.

– Nem – vágott a szavába Jessamine, és gyilkos pillantást vetett Tessára. A lány gyorsan elfordította a fejét.

Azután sem lett jobb a helyzet, hogy megérkeztek az elegáns West Endre. Miközben Thomas türelmesen várt a lovaknál, Jessamine szalonról szalonra rángatta Tessát, és egyik ruhát nézték meg a másik után, ahogy a bolt legcsinosabb eladólánya bemutatta azok pontos mását. (Egyetlen valódi hölgy sem hagyná, hogy olyan ruha érintse a bőrét, amit korábban egy idegen viselt.) Jessamine minden szalonban más ál-

néven mutatkozott be, és más történetet adott elő. A tulajdonosokat érzékelhetően elbűvölte a lány szépsége meg nyilvánvaló vagyona, és majd hasra estek nagy igyekezetükben, hogy minél gyorsabban segíthessenek neki. Tessa, akivel jóformán senki sem törődött, csak ácsorgott, és majd belepusztult az unalomba.

Az egyik szalonban, ahol fiatal özvegynek adta ki magát, Jessamine még egy fekete krepp és csipke gyászruhát is megnézett magának. Tessának el kellett ismernie, hogy gyönyörűen kiemelte a lány szökeségét.

– Ebben csodálatosan festene, és minden kétséget kizáróan újabb előnyös házasságot köthetne. – A szabó cinkosan kacsintott. – Tudja, hogy hívjuk ezt a ruhát? „Új csali a horgon.”

Jessamine felkacagott, mire a szabó elmosolyodott, Tessa pedig komolyan fontolóra vette, hogy inkább kirohan az utcára, és egy konfliktus elé veti magát. Mintha megérezte volna bosszúságát, Jessamine leereszkedő mosollyal fordult felé. – Az amerikai unokatestvéremnek is keresek néhány ruhát – mondta. – Az ottani holmik egyszerűen rettenetesek. A lány olyan lapos, mint egy deszka, de biztosan tudnak vele kezdeni valamit.

A szabó úgy hunyorgott, mintha eddig észre sem vette volna Tessát. Talán így is volt. – Szeretné kiválasztani a modellt, hölgyem?

Az ezután következő örült sürgés-forgás megdöbbenette Tessát. New Yorkban mindig a nénikéje vette a ruháit – kész darabokat, amiket aztán méretre kellett igazíttatni. Mindegyik vacak anyagból készült, és unalmas szürke volt vagy tengerészkék. Csak most tudta meg, hogy a kék valójában jól áll neki, mert kiemeli a szeme színét, illetve hogy rózsaszín púderrel kéne élénkítenie az arcszínét. Miközben levették a méreteit, és lelkesen estélyi ruhákról meg halcsontos fűzőkről és egy Mr. Charles Worth nevű illetőről tárgyaltak, Tessa egy helyben állt, a saját arcát bámulta a tükörben, és félig-meddig arra várt, hogy a vonásai szétfolyanak és átváltozzanak. Mégis önmaga maradt, amíg végül meg nem rendeltek neki négy ruhát – egy rózsaszínt, egy sárgát, egy kék-fehér csíkosat csontgombokkal meg egy fekete és aranyszín selymet – meg két elegáns blézert; az egyiknek édes, gyöngyös tüll volt az ujjá végén.

– Abban az utolsó ruhában akár még egészen csinos is lehetsz – szolt Jessamine, amikor megint beszálltak a kocsiba. – Hihetetlen, mire nem képes a divat!

Tessa elszámolt magában tízig, és csak utána válaszolt. – Nagyon há-lás vagyok mindenért, Jessamine. Most visszamegyünk az Intézetbe?

Jessamine arcáról azonnal eltűnt a ragyogás. *Tényleg gyűlöli azt a helyet* – gondolta Tessa, aki nem nagyon értette a dolgot. Mi olyan ret-tenetes az Intézetben? Persze már az is éppen elég furcsa, hogy ilyen hely egyáltalán létezik, de Jessamine-nek ehhez nyilván bőven volt ide-je hozzászokni. Elvégre ő is árnyvadász, mint a többiek.

– Olyan szép napunk van – szolt Jessamine –, te pedig alig láttál még valamit Londonból. Szerintem sétálhatnánk egyet a Hyde Parkban. Az-tán meg elmehetünk a *Gunter*be, és hozathatunk magunknak Thomasz-szal fagyaltot.

Tessa kinézett az ablakon. Az ég szürke volt és komor, csak itt-ott villant ki egy kék folt, ahol a felhők eltávolodtak egymástól. New Yorkban erre biztosan senki nem mondta volna, hogy szép nap, de a je-lek szerint Londonban egészen máshogy gondolkodnak az időjárásról. Meg aztán úgy érezte, adósa Jessamine-nek, márpedig nagyon úgy fes-tett, hogy a lánynak esze ágában sincsen hazamenni.

– Rajongok a parkokért – mondta Tessa.

Jessamine kis híján elmosolyodott.

– Nem említetted Miss Graynek a fogaskerekeket – mondta Henry.

Charlotte felnézett a jegyzeteiből, és sóhajtott. Mindig bosszantotta, hogy a Klávé csak egy kocsit engedélyezett az Intézetnek, hiába igé-nyelt újra meg újra egy másodikat. Jó kocsi volt, Thomas pedig kiváló kocsis, viszont ha az Intézet lakóinak két különböző irányba kellett in-dulniuk, mint ma reggel, Charlotte-nak nem maradt más választása, mint hogy kölcsönkérjen egy kocsit Benedict Lightwoodtól, aki pedig távolról sem volt a kedvence. Ráadásul kizárólag egy kicsi és kényel-metlen kocsit volt hajlandó az Intézet rendelkezésére bocsátani. Sze-gény Henry folyton beverte a fejét az alacsony tetőbe.

– Nem – felelte a nő. – Szegény lány amúgy is olyan zavartnak tűnt, nem volt kedvem még azt is elmondani neki, hogy a pincében talált me-

chanikus eszközöket a bátyja cége gyártotta. Annyira aggódik miatta! Úgy éreztem, ezt már nem tudná elviselni.

– Talán nem jelent semmit, drágám – vetette föl Henry. – A Mortmain és társa gyártja a legtöbb Angliában használt szerszámot. Mortmain egy igazi zseni. A golyóscsapágyak gyártásához kitalált rendszere...

– Igen, igen! – Charlotte igyekezett palástolni a türelmetlenséget a hangjában. – És talán el kellett volna mondanunk, de azt gondoltam, úgy lesz a legjobb, ha előbb beszélünk Mr. Mortmainnel, és szerzünk róla valamiféle benyomást. Igazad van. Talán semmit sem tud, és lehet, hogy nincs is kapcsolat közte meg a Nővérek között.

Az azért különös egybeesés lenne, Henry, és én fenntartással kezelem az ilyen véletleneket.

Megint az Axel Mortmainről készült jegyzeteire pillantott. Ő volt Dr. Hollingworth Mortmain egyetlen (és bár a jegyzetekből ez nem derült ki, minden valószínűség szerint törvénytelen) gyereke. Apja kezdetben egy Kínába tartó kereskedőhajón szolgált felcserként, de alig pár év alatt vagyonos kereskedő vált belőle. Fűszerekkel, cukorral, selyemmel, teával és – mint abban Jemnek bizonyára igaza volt – ópiummal üzletelt. Amikor Dr. Mortmain meghalt, fia, az akkor alig húszéves Axel örökölte a vagyonát, amiből aztán rögvest építtetett egy flottát, aminél gyorsabb és mozgékonyabb nem járta a tengereket. Az ifjabb Mortmainnek egyetlen évtized elegendő volt hozzá, hogy megduplázza, aztán megnégyesezze apja örökségét.

Nemrég visszavonult Sanghajból Londonba, eladta a hajóit, a pénzből pedig vásárolt egy nagy céget, amelyik a zsebórától az ingaóráig a legkülönbélebb időmérő eszközökhöz szükséges, mechanikus szerkezeteket gyártott. Axel Mortmain rettenetesen gazdag ember volt.

A kocsi egyforma fehér házak sora előtt állt meg. Az épületek ablakai egy térre néztek. Henry kihajolt a kocsiból, és leolvasta az egyik kapu réztábláján álló számot. – Ez lesz az – mondta, és a kocsiajtóhoz nyúlt.

– Henry – szólt Charlotte a férfi karjára téve a kezét. – Ugye, nem felejtet el, miről beszélünk ma reggel?

A férfi szomorúan elmosolyodott. – Megteszek mindent, hogy ne hozzalak kínos helyzetbe, és ne akadályozzam a nyomozást. Őszintén

szólva néha nem is nagyon értem, miért hozol magaddal az ilyen megbeszélésekre. Tudod, milyen esetlen tudok lenni idegenek társaságában.

– Egyáltalán nem vagy esetlen, Henry – mondta gyengéden Charlotte. Legszívesebben megérintette volna a férfi arcát, hátrasimította volna a haját, hogy megnyugtassa. Mégis visszafogta magát. Tapasztalatból tudta, nem tesz jót, ha ráerőlteti a ragaszkodását Henryre, amikor az nem vágyik rá.

Járműüket Lightwoodék kocsisára hagyták, felsiettek a lépcsőn, és becsengettek. Sötétkék libériát viselő, mogorva inas nyitott ajtót.

– Jó reggelt! – szólt nyersen. – Megkérdezhetem, mi járatban vannak?

Charlotte a szeme sarkából Henryre pillantott, aki álmos tekintettel nézett el az inas mellett. Csak az ég tudta, min járhat a feje – fogaskerekeken, kallantyúkon meg mindenféle más műtűrökön nyilván, de biztosan nem a jelenlegi helyzeten. Charlotte némán felsóhajtott. – Mrs. Gray vagyok – mutatkozott be, ez pedig a férjem, Henry Gray. Az unokatestvérünket keressük. Egy Nathaniel Gray nevű fiatalembert. Vagy hat hete nem hallottunk felőle. Mr. Mortmain alkalmazásában áll. Vagy legalábbis állt...

Egy pillanatra mintha idegesség villant volna meg az inas szemében – de lehet, hogy csak a képzelete játszott Charlotte-tal. – Mr. Mortmain vállalata meglehetősen nagy. Nem várhatják el tőle, hogy minden alkalmazottja hollétével tisztában legyen. Ez képtelenség lenne. Talán a rendőrségnél kellene érdeklődniük.

Charlotte összehúzta a szemét. Mielőtt elindultak az Intézetből, rábeszélő rúnákat rajzolt a karja belső felére. Nem sok olyan mondén akadt, akire semmiféle hatással nem voltak. – Érdeklődtünk, de sehová nem jutottak az ügyel. Rettenetes ez az egész, és tudja, annyira aggódunk Nate miatt! Ha találkozhatnánk egy pillanatra Mr. Mortmainnel...

A nő megnyugodva látta, hogy az inas lassan bólint. – Tájékoztatom Mr. Mortmaint a látogatásukról – tessékelte be őket a férfi.

– Kérem, várjanak a hallban! – Meglepettnek tűnt, mint aki csodálkozik a saját engedékenységén.

Szélesre tárta az ajtót, és Charlotte Henryvel a nyomában követte. Bár az inas nem kínálta helylyel a nőt – aki ezt a különös udvariatlanságot a rábeszélő rúnák okozta zavarodottságnak tudta be –, azért elvette

Henry kabátját és kalapját meg Charlotte kendőjét, mielőtt otthagyta a két kíváncsian báméskodó vendéget a hallban.

A szobának egészen magas volt a mennyezete, de nem díszítették túl. A szokásos idilli tájképek meg családi portrék is hiányoztak. Helyettük szerencsehozó kínai karakterekkel festett, ezüstszínű szalagok lógtak a mennyezetről, az egyik sarokban ezüsből készült tálalókocsi állt, körben a falakon pedig nevezetes helyeket ábrázoló tollrajzok lógtak. Charlotte felismerte a Kilimandzsárót, az egyiptomi piramisokat, a Táj Mahalt és a kínai nagy fal egy darabját. Mortmain nyilvánvalóan rengeteget utazott, és büszke is volt rá.

Charlotte Henryre pillantott, de a férfi továbbra is a gondolataiba mélyedt, és üveges tekintettel a lépcsőt bámulta. Mielőtt bármit is mondhatott volna, barátságos mosollyal az arcán újra megjelent az inas. – Kérem, kövessenek!

Henry és Charlotte a folyosó végéig követte az inast, ahol az kinyitott egy polírozott, tölgyfa ajtót.

Egy hatalmas dolgozószobában találták magukat, amelynek széles ablakai a térre néztek. A sötétzöld függönyöket félrehúzták, szabadon áradt be a fény, és Charlotte látta a járdaszegélynél rájuk váró, kölcsönkapott kocsit; a ló egy zabzsákba süllyesztette az orrát, a kocsis pedig a bakon ült, és az újságjába merült. Szemközt a fák smaragdzöld lombjai hajladoztak, de a susogásuk nem hallatszott. Az ablakok kizártak minden hangot, csak egy óra ketyegett a falon, melynek számlapjára aranybetűkkel a MORTMAIN ÉS TÁRSA feliratot vésték.

A bútorokat nehéz, sötét fából készítették, a falakon pedig kitömött állatfejek – egy tigris, egy antilop meg egy leopárd – meg újabb, távoli tájak képei sorakoztak. A szoba közepén álló hatalmas mahagóni asztalon gondosan elrendezett papírhalmok tetején egy-egy réz fogaskerék szolgált nehezékül. Az asztallap egyik sarkában hatalmas, rézzel borított, WYLD GLÓBUSZA – A LEGÚJABB FELFEDEZÉSEKKEL feliratú földgömb állt, amelyen halványpirossal emelték ki a brit birodalomhoz tartozó területeket. Charlotte mindig nagyon különösnek találta a mondénok földgömbjeit. Ez a világ más volt, mint amit ő ismert.

Az asztal mögött ülő ember felállt, amikor beléptek a szobába. Alacsony, energikusnak tűnő, középkorú férfi volt, az oldalszakálla fölött kissé őszülő hajjal. Bőrét vörösre fújta a szél, mintha sok időt töltött

volna a szabad levegőn. A szeme nagyon-nagyon világosszürke volt, a tekintete barátságos; elegáns, drágának ható ruhái ellenére könnyű volt elképzelni, amint egy hajó fedélzetén izgatottan bámul a messzeségbe. – Jó napot kívánok! – szólt. – Walker tájékoztatót, hogy Mr. Nathaniel Grayt keresik.

– Igen – felelte Charlotte meglepetésére Henry. Azelőtt talán soha nem fordult elő, hogy a férje bármit is kezdeményezett volna egy idegennel folytatott beszélgetésben. Kíváncsi lett volna, hogy van-e ehhez valami köze a szövevényes tervrajznak az asztalon. Henry olyan vágyakozással méregette, mintha valamilyen izgalmas étel lett volna.

– Az unokatestvérei vagyunk.

– Nagyra értékeljük, hogy szán ránk egy keveset az idejéből, Mr. Mortmain – tette hozzá gyorsan Charlotte. – Tudjuk, hogy csak egy volt a több tucat alkalmazottja közül...

– Több száz – helyesbített Mr. Mortmain. Kellemes bariton hangja határozottan vidámnak tűnt. – Tény és való, nem tudom számon tartani mindannyiukat. Mr. Grayre viszont emlékszem. Bár meg kell mondjam, ha említette is, hogy vannak árnyvadász unokatestvérei, hát kiment a fejéből.

6

Különös föld

*Ott, ahol egy kohold árul,
ne vegyél élelmet,
ki tudja, az ő gyümölcse
milyen földben termett?*

Christina Rossetti: *A koboldok piacán*

– TUDOD – SZÓLT JEM –, egyáltalán nem ilyennek képzeltem el egy bordélyházat.

A két fiú a Sötét Ház bejáratánál állt, nem messze Whitechapel főutcájától. Dűledezőbbnek és komorabbnak tűnt most, mint ahogy Will emlékezett rá; olyan volt, mintha valaki felvitt volna rá még egy koszré-

teget. – Mégis mit képzeltél, James? Éjjeli pillangók fognak integetni az erkélyekről? Meztelen nők szobrai állnak majd az ajtó mellett?

– Talán – felelte Jem. – Mindenesetre nem gondoltam, hogy ilyen unalmas lesz.

Will nagyjából ugyanezt gondolta, amikor először itt járt. A Sötét Házba lépve az embernek az a benyomása támadt, hogy ezt a helyet biztosan soha senki nem tekintette az otthonának. A bezárt ablakok zsírosak voltak, a függönyök rongyosak és mosatlanok.

Will felgyűrte az ingujját. – Valószínűleg be kell rúgnunk a kaput...

– Vagy – mondta Jem, majd megragadta a kilincset, és lenyomta – mégsem.

A kapu kitárult, az épület belsejét elrejtette a sötétség.

– Ez egyszerűen lustaság – jelentette ki Will. Előhúzott egy vadásztőrt az övéből, és óvatosan belépett. Jem követte, kezében jádenyelű sétabotjával. Általában felváltva mentek előre, ha valamilyen veszélyes helyzetről volt szó, de Jem szívesebben maradt másodiknak – Will mindig elfelejtett a háta mögé nézni.

Az ajtó becsapódott mögöttük, és a komor félhomály fogságba ejtette őket. A kapualj majdnem olyan volt, mint amilyennek Will először látta – ugyanazok a falépcsők, ugyanaz a repedezett, mégis elegáns márványpadló, ugyanaz a portól sűrű levegő.

Jem felemelte a kezét, és boszorkányfénye máris életre kelt, csótányok egész hadát riasztva fel. Will fintorogva nézte, ahogy szétszélednek a földön. – Jó lehet itt lakni, mi? Reménykedjünk benne, hogy mocskon kívül mást is hagytak maguk után. Egy új címet a postásnak, néhány levágott végtagot, egy-két prostituáltat...

– Tényleg. Ha mázlink van, talán még szifiliszt is kaphatunk.

– Vagy démonhimlőt – vetette fel vidáman Will, és megpróbálkozott a lépcső alatt nyíló ajtóval. Azonnal kitárult, ezt sem zárták kulcsra. – Arra mindig lehet számítani.

– A démonhimlő nem is létezik.

– Ó, te kis hitetlen – jegyezte meg Will, és már el is tűnt a lépcső alatti sötétségben.

Gondosan átkutatták a pincét és a földszinti szobákat, de csak szemetet és port találtak. A teremből, ahol Tessa és Will megküzdött a Sötét

Nővérekkel, mindent eltüntettek; Will hosszas keresés után felfedezett egy vérnek tűnő foltot a falon, mire Jem megjegyezte, talán csak festék.

A pincéből aztán elindultak felfelé, és egy hosszú, sok ajtóval tarkított folyosót találtak. Itt rohant végig a minap Will, Tessával a nyomában. Most berontott a jobb oldali, első szobába, ahol annak idején rátalált Tessára. Semmiféle nyoma nem maradt az égő szemű lánynak, aki leütötte egy vázával. A szoba üres volt, a bútorokat elvitték, hogy a Néma Városban meg tudják vizsgálni őket. A padlón négy sötét mélyedés jelezte a helyet, ahol valamikor az ágy állt.

A többi szoba nagyjából ugyanolyan volt. Az egyikben Will éppen az ablakot próbálta kinyitni, amikor Jem a balra lévő szobából átkiáltott neki, hogy sürgősen jöjjön. Will már rohant is, és Jemet egy nagy, szögletes helyiség közepén találta ragyogó boszorkányfénnel a kezében. Nem volt egyedül. Egyetlen bútordarab maradt a szobában – egy kárpitozott fotel, rajta pedig egy nő ült.

Fiatal volt – valószínűleg nem idősebb, mint Jessamine –, olcsónak látszó, mintás ruhát viselt, jellegtelen, barna haját kontyba rendezte a tarkóján, csupasz, vörös kezét az ölében nyugtatta. Tágra nyílt szemmel bámulta a jövevényeket.

– Á! – szólt Will. Túlságosan meglepődött, hogy egyebet is hozzáfüzön. – Ugye...?

– Halott – bólintott Jem.

– Biztos vagy benne? – Will nem tudta levenni a szemét a lány arcáról. Sápadt volt, de nem színtelen, mint a holttestek általában, ujjait pedig lágyan összefonta az ölében, a hullamerevségnek nyoma sem látszott rajta. Will közelebb húzódott, és megérintette a nő karját. Merev volt és hideg. – Hát nem reagál a közeledésemre – állapította meg vidámban, mint amilyennek érezte magát –, szóval csakis halott lehet.

– Vagy egy jó ízlésű, okos nő. – Jem letérdelt, és a lány arcába nézett. A halványkék, kidülledő szempár a semmibe meredt. Nem volt benne több élet, mintha úgy festették volna oda. – Kisasszony – szólt a fiú, és kinyújtotta a kezét, hogy kitapintsa a pulzust.

A lány megmozdult, elkapta a kezét, és mély, nem emberi sóhajtást hallatott.

Jem kapkodva ugrott fel. – Mi a...?

A nő felemelte a fejét. A tekintete továbbra is homályos volt és üres, de az ajka mozgott. – Óvakodjatok! – kiáltotta hátrborzongatóan éles hangon. A szó visszhangzott a szobában, Will pedig riadtan hátrahőkölt.

A nő hangja olyan volt, mintha fogaskerekek csikordultak volna egymáson. – Óvakodjatok, nephilimek! Ahogy megöltök másokat, úgy ölettek meg ti is! Az angyalotok nem védhet meg attól, amit nem az Isten, de nem is a Sátán teremtett, nem védhet meg a seregtől, amelyik nem a mennyekben, de nem is a pokolban született! – Hangja fülsiketítő sikollyá erősödött, és ide-oda kezdett rángatózni a fotelban, akár egy láthatatlan zsinegeken rángatott bábu. – ÓVAKODJATOK! ÓVAKODJATOK! ÓVAKODJATOK!

– Jó, jó – mormogta Jem.

– ÓVAKODJATOK! – kiáltotta a nő még egyszer utoljára, aztán hirtelen elhallgatott, előrebecskázott, és elterült a földön. Will tátott szájjal meredt rá.

– Akkor most...? – kezdte.

– Igen – bólintott Jem. – Azt hiszem, most már meglehetősen halott.

De Will csak a fejét rázta. – Halott. Hát szerintem meg nem az.

– Akkor szerinted micsoda?

Válasz helyett Will letérdelt a test mellé. Két ujját óvatosan a lány halántékára illesztette, és maguk felé fordította a fejét. A lány szája tág-ra nyílt, jobb szeme a mennyezetet bámulta. A bal szeme egy szál réz-drót végén lógott ki a gödréből az orra mellé.

– Nem él – mondta Will –, de nem is halott. Talán... valami olyasmi lehet, mint Henry szerkezetei. – Megérintette a lány arcát.

– Ki tehetette ezt?

– El nem tudom képzelni. De nephilimeknek nevezett bennünket. Tudta, kik vagyunk.

– Vagy legalábbis valaki tudta – helyesbített Will. – Nem hiszem, hogy ő bármit is tudna igazából. Ez egy gép. Olyan, mint egy óra. És most lejárt. – Ezzel a fiú felállt a test mellől. – Ettől függetlenül nyilván magunkkal kéne vinnünk az intézetbe. Henryt biztosan érdekelni fogja.

Jem nem felelt; a földön heverő lányt nézte. Csupasz és mocskos láb lógott ki a ruhája szegélye alól. Nyitott száján keresztül a fiú látta a csillogó fémet a torkában. A szeme kísértetiesen himbálózott a drót végén.

Odakint egy templom órája elütötte a delet.

Ahogy betette a lábát a parkba, Tessa kezdett lassan megnyugodni. Amióta Londonba érkezett, nem tapasztalhatta meg a természet csendes nyugalma, így most gyönyörködve szemlélte a pázsitot meg a fákat, még ha ennek a helynek a szépsége nem is volt a Central Parkéhoz fogható. A levegő itt nem volt olyan párás, mint mindenütt a városban, és az ég színét is majdnem kéknek lehetett nevezni.

Thomas a kocsinál várt, amíg a lányok sétáltak. Tessa szótlanul balagott a szünet nélkül fecsegő Jessamine mellett. Egy széles úton indultak el, amelyet, mint Jessamine beszámolt róla, valamilyen különös oknál fogva Rotten Row-nak, azaz Búzló fasornak hívtak. Baljóslatú neve ellenére állítólag ez volt az a hely, amit muszáj volt látni, és ahol feltétlenül mutatkozni kellett. Középen finom ruhákba öltözött férfiak és nők vonultak lóháton – a nők után könnyű fátyol lebegett, nevetésük messzire hangzott a nyárban. Kétoldalt közlekedett a többi járókelő. A fák alatt elhelyezett székeken és padokon színes napernyőiket forgató és frissítőket kortyolgotó nők üldögéltek, mellettük pedig pofaszakállas urak dohányoztak; körülöttük dohányfüst illata keveredett a frissen nyírt fű és a lovak szagával.

Bár senkivel nem álltak meg beszélgetni, úgy tűnt, Jessamine mindenkiről pontosan tudja, kicsoda – tudta, ki készül az esküvőjére, ki keres férjet magának, kinek van viszonya xy feleségével úgy, hogy mindenki tud róla. Tessa szinte beleszédült a rengeteg információba, és örült, amikor végre egy keskenyebb ösvényre tértek, és továbbindultak a park belseje felé.

Jessamine belekarolt Tessába, és biztatóan megszorította a kezét. – El nem tudod képzelni, micsoda megkönnyebbülés, hogy végre van velünk egy másik lány is – csivitelte vidáman. – Persze Charlotte-tal semmi baj, de unalmas, ráadásul férjnél van.

– Ott van Sophie.

– Sophie cseléd – mordult föl Jessamine.

– Ismertem olyan lányokat, akik meglehetősen jó viszonyban voltak a cselédekkel – tiltakozott Tessa. Nem mondott teljesen igazat. Egyetlen ilyen lányt sem ismert, bár kétségkívül olvasott hasonlókról. Viszont a regények szerint a cselédek legfontosabb dolga az volt, hogy végighallgassák a gazdájukat, amikor az kiönti nekik a szívét a tragikus

szerelmi élete miatt, néha pedig felvegyék a gazdájuk ruháit, hogy ösztetévesszék őket, és a szeretett munkaadó így meneküljön meg egy gonosztevő elől. Tessa könnyedén el is tudta képzelni, hogy Sophie megtesz ilyesmit Jessamine kedvéért.

– Láttad, milyen az arca. Megkeseredett a saját csúfságától. Egy cseléd legyen csinos, és beszéljen franciául, Sophie pedig egyik feltételnek sem felel meg. Charlotte-nak is megmondtam, amikor felvette, de nem hallgatott rám. Sosem hallgat rám.

– El nem tudom képzelni, miért – mondta Tessa. Befordultak egy fák között kanyargó keskeny ösvényre. A folyó a távolban csillogott, az összefonódó göcsörtös ágak pedig eltakarták a napot.

– Hát bizony én sem! – Jessamine felfelé fordította az arcát, és hagyta, hogy a levelek között átszűrődő napsugarak megsimogassák. – Charlotte sosem hallgat senkire. Folyton ugráltatja szegény Henryt. Nem tudom, miért vette el egyáltalán.

– Gondolom, mert szereti.

– Ezt senki nem hiszi. Henry be akart férközni az Intézetbe, hogy ne kelljen harcolnia, inkább a maga kísérleteivel vacakolhasson odalent a pincében. Szerintem nem bánta, hogy ezért el kell vennie Charlotte-ot, úgyszem akadt másik jelöltje. Ha valaki más vezette volna az Intézetet, azt vette volna feleségül. – Felhorkant. – Aztán ott van a két fiú, Jem és Will. Jem elég kellemes jelenség, de tudod, milyenek a külföldiek. Megbízhatatlanok és alapvetően önzőek meg lusták. Ki sem mozdul a szobájából, betegnek tetteti magát, és egyáltalán nem hajlandó segíteni semmiben – folytatta vidáman Jessamine, aki a jelek szerint megfelekezett róla, hogy Jem és Will most is éppen a Sötét Házban kutakodik, miközben ő itt sétálgat a parkban Tessával. – És Will. Jóképű, az igaz, de időnként úgy viselkedik, mint egy holdkóros. Mintha barbárok között nőtt volna fel. Nem tisztel senkit és semmit, fogalma sincs, hogy kell egy úriembernek viselkednie. Nyilván mert walesi.

Tessa csodálkozva nézett a lányra. – Walesi? *Az olyan szörnyű?* – kérdezte volna még, de Jessamine azt hitte, hogy Will származását vonja kétségbe, és lelkesen folytatta.

– Ó, igen. Ilyen fekete hajjal le sem tagadhatná. Az anyja egy walesi nő volt. Az apja beleszeretett, és otthagya a nephilimeket. Talán az a nő

elátkozta – nevetett fel Jessamine. – Tudod, Walesben mindenféle fura varázslatokat használnak.

Tessa nem tudta. – És mi történt Will szüleivel? Meghaltak?

– Gondolom, igen, különben már keresték volna. – Jessamine összeráncolta a homlokát. – Na, mindegy! Nem akarok többet beszélni az Intézetéről. – Hirtelen Tessa felé fordult. – Nyilván szeretnéd tudni, miért vagyok veled ilyen kedves.

– Ööö... – Tessa erre tényleg kíváncsi lett volna. A regényekben a hozzá hasonló lányokat, akiknek a családja elvesztette valaha tekintélyes vagyonát, gyakran fogadták be vagyonos védelmezők, akik aztán új ruhákkal halmozták el és tanították őket. *(Nem mintha bármi baj lenne a taníttatásával – gondolta Tessa. – Harriet néni volt olyan művelt, mint bármilyen nevelőnő.)* Jessamine persze egyáltalán nem emlékeztetett az ilyen mesék jóságos, öreg hölgyeire, akik pusztá önzetlenségéből adták jótékonyagra a fejüket. – Jessamine, olvastad valaha *A lámpagyújtogatót*⁵?

– Dehogy! Egy lány ne olvasson regényeket – felelte Jessamine úgy, mintha betanult leckét mondana fel. – Akárhogy is, Theresa, van egy ajánlatom a számodra.

– Tessa – helyesbített automatikusan Tessa.

– Hát persze, hiszen máris a legjobb barátnők vagyunk – szögezte le Jessamine –, és hamarosan még közelebb kerülünk egymáshoz.

Tessa csodálkozva pillantott a másik lányra. – Ezt meg hogy érted?

– Biztos vagyok benne, hogy az a rettenetes Will elmondta már neked, hogy drága édesanyám és édesapám meghalt. Viszont tekintélyes összeget hagytak rám, ami letétbe van helyezve az alig pár hónap múlva esedékes tizennyolcadik születésnapomig. Nyilván előtted is világos, mi a gubanc.

– Tényleg? – kérdezte Tessa, akinek a számára egyáltalán nem volt világos, miről van szó.

– Én nem vagyok árnyvadász, Tessa. Gyűlölök mindent, aminek köze van a nephilimekhez. Sosem akartam közéjük tartozni, és a leghőbb

---

⁵ Maria Susanna Cummins: *The Lamplighter*. 1854-ben megjelent, népszerű regényét nem fordították magyarra.

vágyam, hogy elköltözzem az Intézetből, aztán soha többé egyetlen szót se váltsak senkivel az ottaniak közül.

– De azt hittem, a szüleid árnyvadászok voltak...

– Senkinek nem kötelező annak lennie, ha nem akarja – csattant föl Jessamine. – A szüleim sem akarták. Még fiatalon kiléptek a Klávéból. Anya világosan közölte, hogy soha egyetlen árnyvadászt sem szeretne a közelemben látni. Azt mondta, ez az élet egyáltalán nem való egy lánynak. Mást tervezett el a számomra. Azt szerette volna, hogy első bálozó legyek, aztán találkozom a királynővel, találjak egy jó férjet magamnak, és édes kicsi babákat szüljek. Hogy hétköznapi életem legyen. – Valamiféle különös, barbár éhség áradt a szavaiból. – Élnék ebben a városban más lányok is, Tessa. Korombeli lányok, akik nem olyan csinosak, mint én, mégis táncolnak, flörtölnek, nevetnek és férjet fognak maguknak. Franciaórákat vesznek. Én meg rettenetes démonnyelveket tanulok. Ez nem tisztességes.

– Azért így is megházasodhatsz. – Tessa nem értette ezt az egészet.

– Bármelyik férfi...

– Hozzámehetnek egy árnyvadászhoz. – Jessamine szinte úgy köpte ki a szót a száján. – És élhetnék úgy, mint Charlotte. Pasiruhákat kéne hordanom, és férfiak módjára kéne harcolnom. Undorító. A nőknek nem ez a dolguk. Nekünk meleg otthont kell teremtenünk. Ki kell csinosítanunk a házunkat, hogy tetsszen a férjünknek. Nyugalmat és melegséget kell biztosítanunk neki finom, angyali lényünkkel.

Jessamine sem finomnak, sem angyalinak nem tűnt éppen, Tessa azonban jobbnak látta ezt nem megemlíteni. – Nem értem, én hogyan...

Jessamine hevesen megragadta Tessa karját. – Tényleg nem? Elmehtek az Intézetből, Tessa, de nem élhettek egyedül. Mit szólnának az emberek? Talán, ha özvegy lennék, de hát csak egy lány vagyok. Ez így egyszerűen lehetetlen. De ha lenne egy társam... egy húgom...

– Azt akard eljátszani, hogy a húgod vagyok? – hitetlenkedett Tessa.

– Miért ne? – kérdezte Jessamine, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. – Esetleg lehetnél az amerikai unokatestvérem. Igen, ez működhetne. Azzal nyilván te is tisztában vagy – folytatta gyakorlatiasabban –, hogy úgyszincs hová menned. Biztos vagyok benne, hogy pillanatok alatt sikerül férjet fognunk magunknak.

Tessának már kezdett fájni a feje. Nem bánta volna, ha Tessa nem úgy beszél a férjfogásról, mintha egy halat kéne kipecázni a vízből.

– Bemutathatnák a legjobb embereknek – folytatta Jessamine.

– Bálókra fogunk járni meg vacsorákra... – Hirtelen elhallgatott, és zavartan pillantott körbe. – De... hol vagyunk?

Tessa körülnézett. Az ösvény szűkebb lett előttük, most már csak egy sötét csík volt a magas, megcsavarodott törzsű fák között. Tessa már egyáltalán nem látta az eget, és hangokat sem hallott. Az arcára kiült a félelem. – Letértünk az útról – suttopta.

– De visszatalálunk, ugye? – Tessa megfordult, és a napfény világos foltját kereste a fák között. – Szerintem arról jöttünk...

Jessamine hirtelen elkapta Tessa karját – ujjai karmokként mélyedtek a húsába. Valami – vagyis inkább valaki – ott állt előttük az úton.

Alacsony volt, olyan alacsony, hogy Tessa első pillantásra gyerekek vélte. Ahogy azonban az alak kilépett a fénybe, látta, hogy egy férfi az – egy hajlott hátú, aszott öregember, a kufárokéra emlékeztető, rongyos ruhában, a tarkójára tolt, kopott kalappal a fején. Az arca ráncos volt és fehér, mint egy penészes alma, a szeme feketén ragyogott bőre sűrű redői között.

Szélesen elvigyorodott, fogai élesek voltak, mint a borotva. – Csinos lányok.

Tessa Jessamine-re pillantott; a lány mereven állt, száját vékony, fehér vonallá szorította össze. – Jobb, ha megyünk – suttopta Tessa, és megrántotta Jessamine karját. Lassan, mintha egy álomban lenne, a lány hagyta, hogy Tessa visszafordítsa arrafelé, ahonnan jöttek.

Csakhogy a férfi megint ott állt előttük, elzárva az utat. A messzeségben Tessa mintha egy fénnel elárasztott tisztást látott volna. Lehetetlenül távolinak tűnt.

– Letértetek az útról – szólt az idegen. Dallamos volt a hangja.

– Csinos lányok, letértetek az útról. Tudjátok, mi történik az ilyen lányokkal.

Tett egy lépést előre.

Jessamine úgy szorította a napernyőt, mintha az élete múlna rajta.

– Manó – mondta. – Kobold vagy akármi is vagy... Nincs gondunk a tündérek népével. De ha csak egy ujjal is hozzánk érsz...

– Letértél az útról – énekelte az apró ember, miközben egyre közeledt felénk. Tessa egyszerre észrevette, hogy amit eddig fényesre suvickolt cipőnek gondolt, az valójában pata. – Ostoba nephilim, hogy jöhettél ide Jelek nélkül? Ez a környék ősbibb, mint a Szövetség. Különös itt a föld. Ha az angyalvéred ráhull, arany indák hajtanak ki azon a helyen, és gyémántot teremnek. És én követelem. Követelem a véredet.

Tessa megrángatta Jessamine karját. – Mennünk...

– Hallgass, Tessa! – Jessamine lerázta magáról a másik lány karját, és napernyőjével a manóra mutatott. – Nem lesz ennek jó vége. Nem fogsz...

A lény elrugaszkodott. Ahogy felénk szállt, kettéhasadt a bőre, és hámlani kezdett, Tessa pedig meglátta alatta a kobold valódi, gonosz, vicsorgó arcát. A lány sikítva tántorodott hátra, de a lába beleakadt egy gyökérbe. Ahogy a földre huppant, látta, hogy Jessamine felemeli a kezét, és csuklója könnyed mozdulatára a napernyő, mint egy színes virág, kinyílik benne.

A manó felordított. Vonyítva zuhant a földre, és kínjában hemperegni kezdett. Az arcán keletkezett seb vérvörös foltot festett rongyos, szürke kabátjára.

– Megmondtam – szólt Jessamine. Erősen zihált, a mellkasa úgy emelkedett és süllyedt, mintha körbefutotta volna a parkot. – Mondtam, hogy hagyj békén bennünket, te mocskos szörnyeteg...!

– Ahogy megint lecsapott a koboldra, Tessa látta, hogy a napernyő pereme borotvaéles és aranylón csillog. A virágos anyagra vér fröcscent.

A manó tovább nyüszített, és a karjával próbálta védeni magát. Most olyan volt, mint egy apró, púpos öregember, és bár Tessa tudta, hogy ez csak illúzió, akaratlanul is szánalmat érzett iránta. – Kegyelem, hölgyem, kegyelem!

– Kegyelem? – fröcsögte Jessamine. – Virágokat akartál növeszteni a véremből! Te mocskos kobold! Undorító szörnyeteg! – A lány újra meg újra lecsapott a napernyővel, a manó pedig tovább vonaglott visítva. Tessa felült, kirázta a port a hajából, és feltápáskodott. Jessamine még mindig kiabált, a napernyő sebesen repkedett, a földön heverő lény pedig minden egyes ütéstől görcsösen összerándult.

– Gyűlöllek! – tombolt Jessamine. Vékony hangja reszketett. – Gyűlöllek téged, és minden hozzád hasonlót... alvilágiak... fürtelem, *fürtelem!*

– Jessamine! – Tessa odafutott a lányhoz, és átkarolta, a karját egészen a testéhez szorítva. Jessamine megfeszítette az izmait, és Tessa rájött, hogy semmiképp nem tudja megtartani. Jessamine erős volt, puha bőre alatt kökemény izomkötegek duzzadtak. Aztán a lány hirtelen elengedte magát, nekidőlt Tessának, és levegő után kapkodott. A napernyő kicsúszott a kezéből. – Ne! – zokogta. – Ne! Nem akartam! Egyáltalán nem! *Ne...!*

Tessa lenézett. A goblin összekuporodva, mozdulatlanul hevert a lábuk előtt. A testéből ömlő vér indákra emlékeztető, sötét csíkokban folyt szét a földön. Tessa a síró Jessamine-t ölelte, és akaratlanul is azon gondolkodott, vajon mi fog itt kihajtani.

Cseppet sem volt meglepő, hogy Charlotte tért magához először a csodálkozásból. – Mr. Mortmain, nem igazán tudom, mit akar ezzel mondani...

– Dehogynem tudja. – A férfi szikár arcára cinkos mosoly költözött. – Árnyvadászok. Nephilimek. Így nevezik magukat, igaz? Emberek és angyalok utódai. Különös, hiszen a bibliai nephilimek rettenetes szörnyetegek voltak, ha nem tévedek.

– Az a helyzet, hogy ez egyáltalán nem feltétlen volt így – szólt Henry, akit szokás szerint nem hagyott nyugodni a saját pedantériája. – Van egy tisztázatlan kérdés a fordítással kapcsolatban az eredeti arámi szövegből...

– Henry! – torkolta le a férjét Charlotte.

– Tényleg egy gigantikus kristályban tartják fogva a meggyilkolt démonok lelkét? – kérdezte kíváncsian Mortmain. – Milyen zseniális!

– A Pyxisre gondol? – kérdezte értetlenül Henry. – Nem kristály, inkább csak egy faláda. És ezek igazából nem lelkek, mert a démonoknak az nincsen. Inkább energia...

– Csönd legyen, Henry! – mordult fel Charlotte.

– Mrs. Branwell – szólt Mortmain. Borzasztó vidámnak tűnt. – Semmi oka az aggodalomra, kérem. Az a helyzet, hogy mindent tudok a népükről. Ön Charlotte Branwell, ugye? A londoni Intézetet vezeti, ami az egykori Kis Mindenszentek templom helyén áll. Tényleg azt hitték,

nem tudom, kik önök? Főleg miután megpróbálták álcával becsapni az inasomat? Nem bírja az ilyesmit, kiütést kap tőle.

Charlotte összehúzta a szemét. – És hogyan tett szert ezekre az információkra?

Mortmain egymásnak támasztotta az ujjait, és lelkesen előrehajolt. – Az okkultizmust tanulmányozom. Lenyűgöz az árnyak birodalma, amióta fiatal koromban huzamosabb időt töltöttem Indiában, és tudományt szereztem a létezésükről. Mivel bővében vagyok az anyagiaknak és az időnek is, számos ajtó megnyílik előttem. Meg lehet vásárolni a megfelelő könyveket, és pénzért információt is mindig lehet szerezni. Nem őrzik olyan jól a titkukat, mint gondolják.

– Talán – szólt mély szomorúsággal a hangjában Henry –, de ez veszélyes, tudja. Démonokat ölni nem olyan, mint tigrisre lövöldözni. Ők ugyanúgy vadászhatnak ránk, mint mi vadászunk rájuk.

Mortmain felnevetett. – Uram, egyáltalán nem áll szándékomban pusztá kézzel nekimenni a démonoknak. Persze az ilyesféle tudás veszélyes lehet egy forrófejű, kapkodó ifjonc esetében, én azonban megfontoltabb vagyok, és tudok vigyázni magamra. Nem vágyom többre, csak hogy bővítsem ismereteimet a világról. – Körülnézett a szobában. – Meg kell mondanom, eddig még nem részesültem a megtiszteltetésben, hogy személyesen beszélhessek nephilimekkel. Természetesen gyakran emlegetik önöket az irodalomban, de olvasni valamiről egészen más, mint személyesen megtapasztalni, ebben biztosan önök is egyetértenek velem. Annyi mindent taníthatnának nekem...

– Nos – szólalt meg fagyosan Charlotte –, ebből most már elég legyen!

Mortmain csodálkozva nézett rá. – Hogyan, kérem?

– Mivel úgyis annyit tud a nephilimekről, Mr. Mortmain, megkérdezhetem, hogy tisztában van-e a küldetésünkkel is?

– A démonok elpusztítása – felelte büszkén a férfi. – Az emberek védelmezése. Vagyis a mondénoké, ahogy tudomásom szerint önök neveznek bennünket.

– Igen – bólintott Charlotte. – És az idő jelentős részében az embereket a saját ostobaságuktól kell megvédenünk. Látom, ön sem kivétel ez alól.

Mortmain láthatólag őszintén elcsodálkozott. Henry felé fordította a tekintetét. Charlotte ismerte ezt a pillantást. Kizárólag férfiak szoktak ilyen pillantást váltani egymással, és azt mondták vele: *hát nem tudja kordában tartani a feleségét, uram?* Charlotte tisztában volt vele, hogy Henrynek úgysem fog feltűnni a dolog, hiszen az asztalon neki fejjel lefelé fekvő tervrajzot tanulmányozta, és nemigen figyelt oda a beszélgetésre.

– Azt hiszi, hogy az okkult tudás, amit összegyűjtött, elég hozzá, hogy tájékozott legyen – mondta Charlotte. – Csakhogy én éppen elég halott mondént láttam már, Mr. Mortmain. Meg sem tudom számolni, hányszor vizsgáltam meg olyan emberek maradványait, akik a mágia szakértőjének képzeltek magukat. Emlékszem, kislány koromban egyszer elhívtak egy ügyvéd házába. Valami ostoba klub tagja volt, akik mágusoknak képzeltek magukat. Varázsigéket kántáltak, köntöst viseltek, és pentagrammákat rajzoltak a földre. Egy szép napon úgy gondolta, elegendő tudással rendelkezik egy démon megidézéséhez.

– És így volt?

– Igen – bólintott Charlotte. – Megidézte a Marax nevű démont, az pedig rögvést megölte őt a teljes családjával együtt. – A nő hangja hűvös volt és tárgyilagos. – A kocsiszímben találtuk meg őket a bokájuknál fogva felakasztva, levágott fejjel. Kivéve a legkisebb gyereket, az egy nyárson sült éppen a tűz felett. Marax sosem került elő.

Mortmain elsápadt, de tartotta magát. – Egyesek valóban nincsenek tisztában a saját korlátaikkal – mondta. – Én viszont...

– Maga viszont sosem tenne ekkora ostobaságot – fejezte be helyette Charlotte. – Hagyjuk ezt, máris épp elég nagy ostobaságot tett. Csak néz minket, és nem fél tőlünk. Élvezi a helyzetet. Egy mese életre kelt. – Akkorát csapott az asztalra, hogy a férfi hátrahőkölt. – A Klávé hatalma áll mögöttünk – jelentette ki olyan hűvösen, ahogy csak tudta. – Az a feladatunk, hogy megvédjük a mondénokat. Többek között Nathaniel Grayt is. Eltűnt, és nyilván valamilyen okkult dolog áll az eltűnése mögött. Mi meg idejövünk, és azt kell megállapítanunk, hogy egykori munkaadója nyakig belemerült az okkultizmusba.

– Hogy... el... Hogy Mr. Gray eltűnt? – hebegte Mortmain.

– De el ám! A húga utána jött, hogy megkeresse, és két boszorkánymestertől megtudta, hogy Mr. Gray nagy bajban van. Miközben ön,

uram, itt szórakoztatja magát, könnyen lehet, hogy a fiatalember hal-
doklik. És a Klávé nem nézi jó szemmel, ha valaki akadályozza a tagjait
feladatuk teljesítésében.

Mortmain a kezébe temette az arcát. Amikor újra felnézett, egészen
sápadtnak tűnt. – Természetesen – szólt – minden kérdésükre szívesen
felelek.

– Nagyszerű! – Charlotte szíve sebesen vert, de a hangján egyáltalán
nem hallatszott, milyen feszült.

– Ismertem az apját. Úgy értem, Nathaniel apját. Majd’ húsz évvel
ezelőtt, amikor még főleg kereskedelmi hajózással foglalkoztam. Hong-
kongban, Sanghajban, Tiencsinben is volt irodám... – Elhallgatott,
ahogy Charlotte türelmetlenül kopogni kezdett az ujjával az asztallapon.
– Richard Gray itt dolgozott nekem Londonban. A vezető írnököm volt,
barátságos, okos ember. Sajnáltam, hogy elveszítettem, miután a család-
jával együtt Amerikába költözött. Amikor Nathaniel egy levélben meg-
írta, ki ő, azonnal állást ajánlottam neki.

– Mr. Mortmain – szólt közbe acélos hangon Charlotte. – Ez nem
tartozik ide...

– Ó, dehogynem – ragaszkodott hozzá az alacsony férfi. – Az okkul-
tizmusról szerzett tudásom mindig is segítségemre volt az üzleti ügye-
imben. Néhány évvel ezelőtt például csődbe ment egy jó nevű bank a
Lombard Streeten, és több tucat nagy céget is magával rántott. Egy is-
merős boszorkánymester segítségével sikerült elkerülnöm a katasztró-
fát, és megmentenem a vállalatomat. Viszont felkeltettem vele Richard
gyanúját. Nyilván nyomozni kezdett, mert végül elém állt, és közölte
velem, hogy tud a Pandemonium Klubról.

– Maga is tag – mormogta Charlotte. – Hát persze!

– Felajánlottam Richardnak, hogy ő is beléphet, még egy-két gyűlés-
re is elvittem, de nem érdekelte a dolog. Nem sokkal később Amerikába
költözött a családjával. – Mortmain szélesre tárta a karját. – A
Pandemonium Klub nem való mindenkinek. Rengeteget utaztam szerte
a világban, és számos városban hallottam történeteket hasonló szerveze-
tekről. Olyan emberekről, akik ismerték az Árnyvilágot, és meg akarták
osztani a tudásukat meg a kiváltságaikat. Csakhogy a tagságnak súlyos
ára van. A titoktartás.

– Annál sokkal súlyosabb árat kell fizetni.

– De ez nem egy gonosz szervezet – mondta Mortmain. Szinte sértettnek tűnt. – Nagyszerű eredményeket értünk el, és csodálatos találmányok születtek. Láttam, ahogy egy boszorkánymester megalkot egy gyűrűt, amely máshová repíti a viselőjét, ahányszor csak megforgatja az ujján. Meg volt egy ajtó, amin keresztül a világon bárhová el lehetett jutni. Láttam, ahogy a halál torkából hoztak vissza embereket...

– Tudom, mi a mágia, és mire képes, Mr. Mortmain. – Charlotte Henryre pillantott, aki valamiféle mechanikus szerkezet falon lógó tervrajzát tanulmányozta. – Egy dolog aggaszt. A Mr. Grayt feltehetőleg elrabló boszorkánymesterek valamiféleképpen kapcsolatban állnak a klubbal. Ahogy hallottam, mindig is a mondénok klubjaként emlegették. Hogy kerülnének alvilágiak a tagok közé?

Mortmain összeráncolta a homlokát. – Alvilágiak? Úgy érti, természetfeletti lények, boszorkánymesterek, lükantrópok meg hasonlók? A tagságnak különböző szintjei vannak, Mrs. Branwell. De az elnökök, akik az egészet irányítják, alvilágiak. Boszorkánymesterek, farkasemberek és vámpírok. A tündérek viszont visszautasítottak bennünket. Túl sok iparmágnás van ott az ő ízlésüknek; vasutak, gyárok meg hasonlók irányítói. Gyűlölik az ilyesmit. – Megrázta a fejét. – A tündérek csodálatos lények, de attól tartok, a haladás lesz a vesztük.

Charlotte-ot nem érdekelte Mortmain véleménye a tündérekről; egészen másfelé kalandoztak a gondolatai. – Hadd találjam ki! Elvitte Nathaniel Grayt a klubba, ugyanúgy, ahogy korábban az édesapját is.

Mortmain időközben mintha valamelyest visszanyerte volna régi önbizalmát, most azonban újra elszontyolodott. – Nathaniel alig pár napja dolgozott a londoni irodámban, amikor előállt a farbával. Kiderült, hogy az apja beszélt neki a klubról, ő pedig szenvedélyesen vágyott rá, hogy többet is megtudjon. Nem utasíthattam vissza. Elvittem egy gyűlésre, és azt hittem, ezzel véget is vetettünk a dolognak. Csakhogy tévedtem. – Megrázta a fejét. – Nathaniel azonnal elemében érezte magát. Néhány héttel az után az első gyűlés után eltűnt otthonról. Küldött egy levelet, amiben felmondott, és közölte, hogy a Pandemonium Klub egy másik tagjánál fog dolgozni, aki annyit fizet neki, hogy abból finanszírozni tudja szerencsejáték szenvedélyét. – Felsóhajtott. – Mondanom sem kell, nem hagyta meg az új címét.

– Ez minden? – kérdezte hitetlenkedve Charlotte. – Meg sem próbálta keresni? Nem érdekelte, hová ment? Hogy ki az új munkaadója?

– Mindenki ott dolgozik, ahol akar – közölte ingerülten Mortmain. – Semmi okom nem volt azt gondolni...

– És azóta nem is látta?

– Nem. Mondtam már, hogy...

Charlotte a szavába vágott. – Azt állítja, hogy elemében érezte magát a Pandemonium Klubban, mégsem látta egyetlen gyűlésen sem, amióta felmondott önnek?

Mortmain arcán pánik futott át. – Azóta... azóta nem járok gyűlésekre. Rengeteg dolgom volt, egyszerűen nem értem rá.

A nő végigjáratta a tekintetét Axel Mortmain hatalmas íróasztalán. Mindig is jó emberismerőnek tartotta magát, és nem egy

Mortmainhez hasonló férfival találkozott már. Határozott, szívélyes, magabiztos férfiakkal, akik hittek benne, hogy az üzleti életben vagy valamilyen más, e világi területen elért sikereik azt jelentik, hogy a mágia világában is ugyanolyan sikeresek lehetnek. Charlotte-nak megint eszébe jutott az ügyvéd háza Knightsbridge-ben, ahol a falakat a családtagok vérével festették vörösre. Arra gondolt, micsoda rémület keríthette hatalmába azt az embert élete utolsó pillanataiban. Hasonló félelem csíráját látta most Axel Mortmain szemében is.

– Mr. Mortmain – szólt –, nem vagyok teljesen hülye. Nyilvánvaló, hogy valamit eltitkol előlem. – Elővette a táskájából az egyik fogaskereket, amit Will a Sötét Nővérek házából hozott el, és letette az asztalra. – Nagyon úgy fest, hogy ezt az ön egyik gyárában készítették.

Mortmain az asztalon heverő fémdarabra pillantott. – Igen... igen, ez az én fogaskeregem. Mi van vele?

– Két boszorkánymester, akik Sötét Nővéreknek nevezik magukat, és a Pandemonium Klub tagjai, embereket gyilkoltak. Fiatal lányokat. Szinte még gyerekek voltak. Ez a fogaskerek az ő házuk pincéjéből került elő.

– Semmi közöm a gyilkosságokhoz! – kiáltotta Mortmain. – Én soha... azt hittem... – Homlokát kiverte a verejték.

– Mit hitt? – kérdezte halkán Charlotte.

Mortmain reszkető ujjai közé vette a fogaskereket. – El nem tudják képzelni... – Elcsuklott a hangja. – Pár hónappal ezelőtt a klub egyik

igazgatósági tagja, egy nagyon öreg és befolyásos alvilági, arra kért, hogy adjak el neki olcsón alkatrészeket. Fogaskerekeket, tengelyeket meg hasonlókat. Nem kérdeztem, mire kell neki... Miért is tettem volna? Semmi különös nem találtam a kérdésben.

– Lehetséges, hogy ez ugyanaz az ember volt, aki felfogadta Nátháméit, miután kilépett öntől?

Mortmain elejtette a fogaskereket. Ahogy az végiggördült az asztalon, nagyot csapott rá a tenyerével. Bár egy szót sem szólt, Charlotte látta a félelmet a szemében, és biztos volt benne, hogy jól tippelt.

– A nevét – szólt. – Árulja el a nevét!

Mortmain az asztal lapját bámulta. – Az életembe kerülne, ha megmondanám önöknek.

– És mi a helyzet Nathaniel Gray életével? – kérdezte Charlotte.

Mortmain fel sem nézett, csak megrázta a fejét. – Elképzelni sem tudja, milyen nagyhatalmú ez az ember. Milyen veszélyes.

Charlotte kihúzta magát. – Henry – mondta. – Henry, hozd ide a Szólitót!

Henry elfordult a faltól, és zavart hunyorgással pillantott a feleségére. – De drágám...!

– Csak hozd ide! – parancsolt rá Charlotte. Gyűlölte, ha így kellett rászólnia a férjére, olyan volt, mintha egy kiskutyába rúgna bele. Néha azonban nem volt más választása. Henry tekintetéből továbbra sem tűnt el az értetlenség, ahogy felesége mellé lépett, és elővett valamit a zakója zsebéből. Hosszúkás, sötét fém tárgy volt egy sor különös tárcsával az oldalán. Charlotte elvette, és felmutatta Mortmainnek.

– Ez itt a Szólitó – közölte vele. – A segítségével bármikor idehívhatom a Klávét, és három percen belül körülveszik a házat. Ordítva küszködik majd, ahogy a nephilimek kirángatják ebből a szobából. A legkifinomultabb módszerekkel fogják kínozni, amíg rá nem szánja magát, hogy beszéljen. Tudja, mi történik egy emberrel, ha démonvér kerül a szemébe?

Mortmain komoran nézett rá, de egy szót sem szólt.

– Kérem, ne tegyen próbára, Mr. Mortmain! – Az eszköz csúszós volt az izzadságtól Charlotte kezében, de a nő hangja rezzentelen maradt. – Nem szívesen nézném végig a halálát.

– Te jó ég, ember, hát árulja már el neki! – tört ki Henry. – Tényleg semmi szükség erre, Mr. Mortmain! Csak a saját dolgát nehezíti meg.

A férfi a tenyerébe temette az arcát. Mindig arra vágyott, hogy valódi árnyvadászokkal találkozzon, gondolta Charlotte, miközben az igazgatót nézte. És most ennek is eljött az ideje.

– De Quincey – szólott Mortmain. – Nem tudom a keresztnévét. Csak annyit, hogy de Quincey.

Az Angyalra! Charlotte lassan kifújta a levegőt, és leengedte az eszközt. – De Quincey? Nem lehet...

– Tudja, ki ő? – kérdezte tompán a férfi. – Hát persze hogy tudja!

– Egy nagyhatalmú londoni vámpírklán feje – jelentette ki szinte vonakodva Charlotte. – Igen befolyásos alvilági, és a Klávé szövetségese. Nem tudom elképzelni, hogy...

– Ő vezeti a klubot – közölte Mortmain. Fáradtnak tűnt, és kissé szürke volt az arca. – Mindenki neki tartozik elszámolással.

– Szóval ő vezeti a klubot. Valamilyen címe is van esetleg?

Mortmaint láthatólag meglepte a kérdés. – Ő a Magiszter.

Charlotte-nak alig észrevehetően remegett a keze, ahogy az eszközt a ruhaujjába csúsztatta. – Köszönöm a segítőkészségét, Mr. Mortmain.

Mortmain megadóan nézett fel a nőre. – De Quincey előbb-utóbb rájön, hogy elárultam. Meg fog öletni.

– A Klávé gondoskodik róla, hogy ez ne történhessen meg. És nem keverjük bele a nevét. Azt sem fogja megtudni, hogy beszélt velünk.

– Megtennék? – kérdezte halkán Mortmain. – Egy, hogy is mondta? Ostoba mondén kedvéért?

– Pozitív reményeket fűzök önhöz, Mr. Mortmain. Úgy tűnik, felismerte saját baklövésének súlyát. A Klávé vigyázni fog önre. Megvédjük, és gondoskodunk róla, hogy távol tartsa magát a Pandemonium Klubtól meg a hasonló szervezetektől. Az ön érdekében remélem, hogy ezt a találkozást figyelmeztetésnek tekinti.

Mortmain bólintott. Charlotte Henryvel a nyomában az ajtó felé indult. Már ki is nyitotta, és a küszöbön állt, amikor a férfi utána szólott. – Csak fogaskerekek voltak – dünnyögte halkán. – Csak fogaskerekek. Ártalmatlanok.

Charlotte meglepetésére Henry válaszolt. – Az élettelen tárgyak valóban nem ártanak senkinek, Mr. Mortmain – szólott anélkül, hogy hátra-

fordult volna. – Viszont nem mindig lehet ugyanezt elmondani azokról az emberekről, akik használják őket.

A férfi most már némán figyelte, ahogy a két árnyvadász kilép a szobából. Pár másodperccel később már kint is voltak a téren, és beszívták a friss levegőt – már amilyen friss London levegője egyáltalán lehetett. Talán tele van füsttel meg porral, gondolta Charlotte, de legalább nem bűzlik a félelemtől meg az elkeseredettségtől, mint Mortmain irodája.

Charlotte előhúzta az eszközt a ruhaujjából, és a férje felé nyújtotta. – Most már akár el is árulhatod, mi ez, Henry – szólt, ahogy a férfi komoly képpel átvette tőle.

– Valami, amin már dolgozom egy ideje. – Henry szeretettel pillantott a tárgyra. – Ez az eszköz képes észlelni a démonenergiát. Úgy terveztem, hogy Szenzornak fogom hívni. Egyelőre nem működik, de majd ha igen, ez lesz a neve.

– Biztosan nagyszerű lesz.

Henry szeretetteljes pillantása az eszközről Charlotte-ra vándorolt. Nem sűrűn fordult elő vele, hogy így nézett a feleségére. – Zseniális húzás volt, Charlotte! Úgy tettél, mintha egy szempillantás alatt ide tudnád rendelni a Klávét, csak hogy alaposan megijeszd a pasast! De honnan tudtad, hogy lesz nálam valamilyen szerkezet, amit fel tudsz használni?

– Nos, drágám, volt nálad – felelte Charlotte. – Igaz?

Henry szégyellősen elmosolyodott. – Kedvesem, te nem csak csodálatos vagy, de néha kicsit félelmetes is.

– Köszönöm, Henry!

Az út vissza az Intézetbe csendben telt; Jessamine a nyüzsgő londoni forgalmat bámulta a kocs ablakán keresztül, és egyetlen szót sem volt hajlandó szólani. A napernyőt keresztben tartotta az ölében, és láthatólag nem érdekelte, hogy véres szegélye összekeni taft blézerét. Amikor megérkeztek a templomkertbe, Thomas előbb Jessamine-t segítette le a kocsiról, aztán megragadta Tessa kezét is.

A lány annyira meglepődött a testi érintkezésem, hogy egy pillanatra moccanni sem tudott. – Gyere már! – mordult rá türelmetlenül

Jessamine, és máris az Intézet bejárata felé rángatta. Thomas csodálkozva meredt utánuk.

Tessa hagyta, hogy a lány felvonszolja a lépcsőn, aztán végigmenjen vele egy éppen olyan hosszú folyosón, mint amelyikről az ő szobája is nyílt. Jessamine kinyitott egy ajtót, belökte rajta Tessát, aztán maga is belépett, mielőtt ismét bezárta volna. – Mutatni szeretnék neked valamit – szólt.

Tessa körülnézett. Egy hatalmas szobában találta magát, amilyenből, úgy tűnt, megszámlálhatatlanul sok van az Intézetben. Jessamine-é viszont legalább megfelelt valamelyest az ő ízlésének is. A faburkolat felett a falakat sötét rózsaszín selyemtapéta borította, az ágytakarót pedig virágminták díszítették. A fésülködőasztal lapján drágának tűnő készlet darabjai sorakoztak: egy ékszerszertartó, egy üveg kölnivíz, egy ezüst hajkefe meg egy tükör.

– Gyönyörű a szobád – mondta Tessa, nem feltétlen azért, mert kíváncsított belőle, inkább csak hogy valamelyest megnyugtassa a nyilvánvalóan hisztérikus Jessamine-t.

– Borzasztóan kicsi – állapította meg a lány. – Gyere velem! – Ezzel az ágyra hajította a véres napernyőt, és átvonult a szobán az ablak melletti sarokba. Tessa kíváncsian követte. Semmi sem volt ott, csak egy asztal, rajta egy babaházzal. Nem olyan kétszobás kartonház volt, amilyennel Tessa is játszott gyerekkorában, hanem egy valódi londoni épület gyönyörű, miniatűr mása. Ahogy Jessamine megérintette, az eleje, apró zsanérokon forogva, kitérült.

Tessának a lélegzete is elállt. A kis szobákban tökéletesen méretarányos bútorok álltak. Volt ott minden: a székektől a gombostűfejnyi párnákon át a konyhában lévő öntöttvas tűzhelyig. Porcelánfejű, apró babák is kerültek a házba, a falakon pedig kicsi, de valódi olajfestmények lógtak.

– Ez volt az én házam. – Jessamine letérdelt, így a babaház szobái éppen szemmagasságba kerültek, és intett Tessának, hogy ő is így tegyen.

A lány zavartan engedelmeskedett, és igyekezett nem Jessamine szoknyájára térdelni. – Úgy érted, ezzel a babaházzal játszottál kislánykorodban?

– Nem – torkolta le ingerülten Jessamine. – Ez volt a házam. Apám hatéves koromban készítette nekem a makettet. Éppen olyan, mint az a hely, ahol a Curzon Streeten laktunk. Ilyen tapéta volt a nappaliban – bökött rá az ujjával –, és pontosan ilyen székek álltak apám dolgozószobájában. Látod?

Olyan szenvedéllyel nézett Tessára, hogy a lány úgy érezte, látnia kéne valamit a borzalmasan drága játékszeren kívül is, amiből Jessamine-nek már réges-régen ki kellett volna nőnie. Csakhogy el nem tudta képzelni, mi lehet az. – Nagyon szép – bökte ki végül.

– Látod, itt van Anya a szalonban! – Jessamine megérintette az ujjával az egyik apró babát, amelyik megingott plüss karosszékében.

– Apa pedig egy könyvet olvas a dolgozószobában. – A lány keze átsiklott a másik porcelánbabára. – Odafent a gyerekszobában pedig Jessie baba alszik. – A kis ágyacskában valóban újabb baba feküdt; csak a feje látszott ki a takaró alól. – Később megvacsoráznak itt az étkezőben, aztán Anya és Apa leül a társalgóban a kandalló mellé. Néha elmennek színházba, esetleg egy bálba vagy vacsorázni. – Kapkodva kezdett beszélni, mintha egy jól betanult litániát mondana fel. – Aztán Anya jóéjtpuszit ad Apának, bemennek a szobájukba, és egész éjszaka alszanak. Nem hívja őket a Klávé, és nem kell démonokkal harcolniuk a sötétben. Nem vezetnek vérnyomok a házukba. Senki sem veszíti el a karját vagy a szemét, miközben egy vérfarkassal harcol. Senkinek sem kell szenteltvizet innia, mert megtámadta egy vámpír.

Édes istenem! – gondolta Tessa.

Mintha csak olvasott volna a gondolataiban, Jessamine elfintorodott. – Amikor leégett a házuk, nem volt hová mennem. Egyetlen rokon sem akadt, aki befogadott volna. Anya és Apa összes családtagja árnyvadász, és egyáltalán nem tartották velük a kapcsolatot, miután otthagyták a Klávét. Henry készítette nekem a napernyőt. Tudtad? Meglehetősen szépnek találtam, amíg el nem árulta, hogy a szövetet borotvaéles elektrum veszi körbe. Eleve fegyvernek szánta.

– Megmentettél bennünket – emlékeztette Tessa. – Az előbb a parkban. Én egyáltalán nem tudok harcolni. Ha te nem cselekszel...

– Nem lett volna szabad megtennem. – Jessamine üres tekintettel bámult a babaházba. – Nem fogom ezt az életet élni, Tessa. Szó sem le-

het róla. Nem érdekel, mit kell ezért tennem, de egyszerűen nem vagyok hajlandó így létezni. Inkább meghalok.

Tessa éppen rászólt volna a lányra, hogy ne mondjon ilyeneket, amikor kinyílt az ajtó. Sophie lépett be fehér sapkában és tiszta, sötét ruhában. Óvatos tekintete Jessamine-en állapodott meg. – Miss Tessa – szólta aztán –, Mr. Branwell kéri, hogy keresse fel a dolgozószobájában. Azt mondja, nagyon fontos lenne.

Tessa szerette volna megkérdezni Jessamine-től, hogy minden rendben van-e, de a lány teljesen magába zárkózott. A sebezhetőség és a düh eltűnt, az arca ismét merev maszkká változott át. – Menj, ha Henry veled akar beszélni! – noszogatta. – Amúgy is fárasztasz már, és azt hiszem, a fejem is kezd megfájdulni. Sophie, ha visszajössz, masszírozd be a halántékomat kölnivízzel!

Sophie tekintete huncutul villant, ahogy Tessa szemébe nézett a szoba másik végéről. – Ahogy óhajtja, Miss Jessamine.

A mechanikus lány

*Gyöngye Bábok vagyunk, s Ő tologat
ide-oda az óriási Sakk*

*Éj- s Nap-Kockáin: megtámad, kiüt
s a Dobozba egyenkint visszarak.*

Omár Kháyyám: *Rubáiyát* (Szabó Lőrinc fordítása)

ODAKINT BESÖTÉTEDETT, és Sophie lámpása különös, táncoló árnyékokat rajzolt a falakra, ahogy a lány egyik sor kőlépcsőn vezette le a másik után. A fokok öregek voltak, és generációk lábai koptatták őket hullámosra. A durva kőfalakba vágott, apró ablakok eleinte szabályos távolságokra követték egymást, egy idő után azonban eltűntek, ami nyilván azt jelentette, hogy már a föld alatt járnak.

– Sophie – szólalt meg Tessa, amikor a sötét és a néma csend végképp felborzolta az idegeit –, jól gondolom, hogy a templomhoz tartozó kriptába megyünk le?

A lány halkan felnevetett, amitől a lámpa fénye reszketve ugrálni kezdett a falakon. – Valóban kriptá volt, mielőtt Mr. Branwell átalakította magának laboratóriumává. Folyton odalent van, és a játékszereivel meg a kísérleteivel vacakol. Mrs. Branwell agyára megy vele.

– Mit készít? – Tessa kis híján hasra esett egy egyenetlen lépcsőfokban, és a falhoz kellett támaszkodnia, hogy visszanyerje az egyensúlyát. Úgy tűnt, Sophie észre sem vette, mi történt.

– Mindenfélét – felelte. Hangját furcsán verték vissza a falak. – Új fegyvereket meg védőfelszereléseket talál fel az árnyvadászok számára. Imádja a mechanikus szerkezeteket meg a hasonló dolgokat. Mrs. Branwell szerint talán még őt is jobban szeretné, ha úgy ketyegne, mint egy óra – nevette el magát.

– Az a benyomásom – mondta Tessa –, hogy kedveled őket. Már-már mint Mr. és Mrs. Branwellt.

Sophie nem válaszolt, de kicsit mintha még egyenesebb derékkal lépkedett volna tovább. – Mindenesetre jobb véleménnyel vagy róluk, mint Willről – folytatta Tessa azt remélve, hogy humorral oldhatja a lány merevségét.

– Az a fiú... – Sophie hangjából süttött a megvetés. – Rossz ember, ugye? Az utolsó munkaadóm fiára emlékeztet. Éppen olyan büszke volt, mint Mr. Herondale. Születése pillanatától fogva bármit akart, mindig megkapta. Ha pedig mégsem, hát... – Felemelte a kezét, és öntudatlanul tűnő mozdulattal megérintette a szájától a halántékáig húzódó heget.

– Akkor mi történt?

De Sophie máris ismét a régi zárkózott önmaga volt. – Akkor dührohámot kapott, ennyi az egész. – Áttette a lámpást egyik kezéből a másikba, és előremeredt a sötétségbe. – Itt nagyon vigyázzon, kisasszony! Az alsó lépcsőfokok borzasztó nedvesek és csúszósak tudnak lenni.

Tessa közelebb húzódott a fálhoz. A kő egészen hűvös volt, ahogy csupasz tenyerével végigsimította. – Gondolod, hogy ez csak azért van, mert Will árnyvadász? – kérdezte. – Ők pedig... hát eléggé felsőbbrendűnek gondolják magukat, igaz? Jessamine is...

– De Mr. Carstairs nem ilyen. Egyáltalán nem hasonlít a többiekre. És Mr. meg Mrs. Branwell sem.

Mielőtt bármit felelhetett volna, a lépcső aljára értek. Egy súlyos tölgyfa ajtó előtt álltak. A lány csak árnyékokat látott a fába illesztett rácsokon keresztül. Sophie megragadta az ajtó előtt keresztben álló vasrudat, nekifeszült, és lenyomta.

Az ajtó mögött fényesen megvilágított helyiség tárult fel. Tessa tágra nyílt szemmel lépett be; a hely nemigen emlékeztetett többé az egykori kriptára. A vaskos oszlopokon nyugvó mennyezet olyan magasan volt, hogy látni is alig lehetett. A padlót az idők során megfeketedett hatalmas kőlapok alkották; némelyikre szavakat is véstek, és Tessa úgy sejtette, azoknak a sírján – és a csontjain – áll, akiket valaha a kriptába temettek. Ablakok nem voltak, de a ragyogó kövek, amikről Tessa most már tudta, hogy boszorkányfénynek hívják őket, mindent beragyogtak az oszlopokra erősített réztartókból.

A terem közepén egy sor nagy faasztal állt, tele mindenféle alkatrészrel – tompán csillogó rézből meg vasból készült fogaskerekkel;

rézdrót tekercekkel; különböző színű gőzölgő vagy keserű szagot árasztó folyadékkal teli üvegkancsókkal. A mindent betöltő fémcső, szűrő bűz mintha készülődő vihart jelzett volna. Az egyik asztalt teljesen megtöltötték a különböző fegyverek; a pengék ragyogtak a boszorkányfényben. Egy nagy, összegyűrt, vastag gyapjútakarókkal megrakott kőasztal mellett álló fémvázon félkész páncél várta, hogy folytassák rajta a munkát.

Henry az asztal mögött állt Charlotte-tal. A férfi éppen a feleségének mutatott valamit, amit a kezében tartott – egy rézből készült tárgy volt, talán fogaskerék –, miközben halkán magyarázott. A halászok zubbonyához hasonló, bő vászon holmit, amit a ruhái fölött viselt, sötét folyadék foltjai borították. Tessának azonban leginkább az tűnt föl, milyen magabiztosan beszél Charlotte-hoz. Szokásos zavarodottságának nyoma sem volt. Határozott volt és világos, ahogy pedig Tessára emelte a tekintetét, mogyoróbarna szeméből sugárzott az önbizalom.

– Tessa! Ezek szerint Sophie lekísért ide. Milyen jól tette!

– Nos, igen, le... – Tessa hátrapillantott a válla fölött, de Sophie már nem volt ott. Nyilván megfordult az ajtóban, és hangtalanul felsietett a lépcsőn. Tessa ostobának érezte magát, amiért nem vette észre. – Lekísért – fejezte be. – Azt mondta, látni szeretné.

– Valóban – bólintott Henry. – Szeretnék, ha segítenél valamiben. Idejőnnél egy pillanatra?

Intett a lánynak, hogy lépjen oda melléjük az asztalhoz. Ahogy Tessa közeledett, észrevette, hogy Charlotte arca sápadt és elgyötört, barna szeme karikás. A lányra nézett, az ajkába harapott, és lenézett az asztalra, ahol a halomba gyűrt gyapjú – *megmozdult*.

Tessa hunyorgott. Csak képzelte volna? De nem, tényleg mozgott valami – és most, hogy közelebb ért, már látta, hogy nem is csak összegyűrt gyapjú hever az asztalon, hanem azzal a gyapjúval letakartak valamit – valamit, ami nagyjából olyan méretű és formájú volt, mint egy emberi test. Amikor Tessa melléjük ért, Henry megragadta a takaró sarkát, és félrehúzta.

Amint meglátta, mi van alatta, hirtelen megsédült, és el kellett kapnia az asztal sarkát. – *Miranda!*

A halott lány kiterjesztett karral feküdt hanyatt az asztalon, fakóbarna haja a vállára omlott. A nemrég még hátborzongató szempár egyszerre

rüen eltűnt, csak két üres, sötét gödör tátongott a lány fehér arcában. Az olcsó ruhát elől felvágták, felfedve vele a lány mellkasát. Tessa elfintorodott, és elkapta a tekintetét – aztán gyorsan vissza is fordult. Hitetlenkedve állapította meg, hogy annak ellenére nem lát meztelen húst és vért, hogy Miranda mellkasáról lehúzták a bőrt, mintha csak egy narancsot hámoztak volna meg. A groteszk vágás alatt valami csillant. Fém talán?

Tessa már közvetlenül Miranda fölött állt, Henryvel szemben, az asztal túloldalán. Ahol vérnek és megcsonkított húsnak kellett volna lennie, csak két visszahajtott, fehér bőrdarabot látott, alatta pedig masszív fémpáncélt. A lány mellkasát gondosan összeillesztett vörösréz lapok alkották, amelyeket lejjebb felváltott a dereka formáját adó vörös- és sárgaréz rácsozat. Miranda mellkasának közepéről hiányzott egy tenyérnyi fémdarab, alatta sötét lyuk tátongott.

– Tessa! – szólt halkán, de határozottan Charlotte. – Ezt a testet Will és Jem találta abban a házban, ahol téged is fogva tartottak. Rajta kívül nem maradt ott semmi. Egy szobában hagyták egyedül.

A lány továbbra is a döbbenettől kábán bólintott. – Ez Miranda. A Nővérek cselédje.

– Tudsz róla valamit? Ki lehet? Mi a története?

– Nem. Nem. Azt hittem... szóval szinte egyáltalán nem beszélt, és akkor is csak azt ismételte el, amit a Nővérek mondtak.

Henry Miranda alsó ajkába akasztotta az ujját, és kinyitotta a száját. – Kapott egy kezdetleges fémmylvet, de igazából nem úgy alakították ki a száját, hogy a beszéd képessége vagy az evés fontos szempont legyen. Nincsen toroka, és úgy sejtem, gyomra sincs. A fogai mögött egy fémlap le is zárja a száját. – Ide-oda forgatta a lány fejét, miközben hunyorogva méregette.

– De mi ez? – kérdezte Tessa. – Valamiféle alvilági? Vagy démon?

– Nem. – Henry elengedte Miranda állkapcsát. – Istenigazából nem is élőlény. Ez itt egy automaton. Mechanikus lény, amit úgy készítettek, hogy embernek tűnjön, és emberek módjára is mozogjon. Leonardo da Vinci tervezett egyet. Meg lehet találni a rajzai között. Egy mechanikus lény, amelyik fel tud ülni, járni tud, és forgatja a fejét. Ő vetette fel először, hogy az emberek csak bonyolult gépek, hogy tulajdonképpen csak csontokból és húsból készült fogaskerekek, dugattyúk meg tengelyek

irányítanak bennünket. Szóval miért ne cserélhetnénk fel a csontokat meg a húst rézre és vásra? Miért ne építhetnénk embert? De ez... Jaquet Droz és Maillardet nem is álmodhatott erről. Egy valódi biomechanikus automaton. Emberi húsba burkolták, és magától mozog, maga hoz döntéseket. – Ragyogott a szeme. – Csodálatos!

– Henry! – szólt rá a férjére Charlotte. – Az a hús, amit annyira csodálsz, valakié volt.

A férfi megtörölte a homlokát a kézfejével, és lesütötte a szemét.

– Igen... azok a holttestek a pincében.

– A Néma Testvérek megvizsgálták őket. A legtöbbnek hiányoznak szervei. Némelyiknek a szíve, másoknak meg a veséje. Olyan is volt, amelyiknek a csontjai vagy a porcai tűntek el, néhánynak meg egyenesen a haja. Kénytelenek vagyunk azt feltételezni, hogy a Sötét Nővérek gyűjtötték össze a szerveket a mechanikus teremtményeikhez. Az olyanokhoz, mint Miranda.

– Meg a kocsis – szólt Tessa. – Szerintem ő is ilyen lehetett. De miért tenne bárki ilyesmit?

– Tudnod kell még valamit – mondta Charlotte. – A Sötét Nővérek pincéjében talált alkatrészeket a Mortmain és társa gyártotta. Az a cég, amelyiknél a bátyád is dolgozott.

– Mortmain! – Tessa elszakította tekintetét az asztalon heverő lánytól. – Elmentetek hozzájuk, igaz? Mit mondtak Nate-ről?

Charlotte bizonytalanul fordult Henry felé. Tessa ismerte ezt a pillantást. Az emberek akkor néztek így egymásra, ha közös hazugságra készültek. Ők is így néztek össze Nathaniellel, amikor rejtegettek valamit Harriet néni elől.

– Valamit nem akartok elmondani nekem – szólt. – Hol van a bátyám? Mit tud Mortmain?

Charlotte felsóhajtott. – Mortmain mélyen beleártotta magát az okkult világba. Az alvilágiak kezében lévő Pandemonium Klub tagja volt.

– De mi köze ehhez a bátyámnak?

– A bátyád tudomást szerzett a klubról, és teljesen lenyűgözte. Egy de Quincey nevű vámpír alkalmazásába szegődött, aki igen komoly befolyással bír az Alvilágban. Ami azt illeti, de Quincey irányítja a Pandemonium Klubot. – Charlotte hangjából áradt a megvetés. –A jelek szerint egy cím is tartozik a pozíciójához.

Tessa hirtelen úgy megszédült, hogy az asztal lapjára kellett támaszkodnia. – Magiszter?

Charlotte Henryre pillantott, aki éppen a teremtmény mellkasában turkált. Benyúlt, és kihúzott valamit – egy emberi szív volt az, húsos és vörös, közben viszont kemény és csillogó, mintha lakkal kenték volna be. Réz- és ezüstdrótokkal tekerték körül; pár pillanatonként erőtlennül lüktetett egyet, valahogy mégis azt lehetett mondani, hogy ver.

– Meg akarod fogni? – kérdezte Henry Tessától. – Nagyon kell vigyázni. Ezek a rézcsövek kanyarognak a teremtmény egész testében. Olaj meg mindenféle gyúlékony folyadék áramlik bennük. Mindet azonosítanom kell.

Tessa megrázta a fejét.

– Nos jó! – Henry csalódottnak tűnt. – Meg szerettem volna mutatni valamit. Nézz csak ide...! – Óvatosan átfordította a szívet hosszú ujjai között, és megmutatta a hátoldalán rejtőző, sima fémlapot. Egy pecsétet véstek bele – nagy Q-t benne egy kis d-vel.

– Ez de Quincey jele – jegyezte meg Charlotte komoran. – Láttam már a levélpapírján. Mindig a Klávé szövetségese volt, vagy legalábbis azt hittem róla. Ott volt, amikor megkötötték a Szövetséget. Nagyhatalmú férfi. Ő az Éjszaka Gyermekeinek vezére a város nyugati részén. Mortmain elmondta, hogy de Quincey vette tőle az alkatrészeket, tehát összeáll a kép. A jelek szerint nem te voltál az egyetlen a Sötét Nővérek házában, aki a Magiszter céljait volt hivatott szolgálni. Ezek a mechanikus lények is neki készültek.

– Ha ez a vámpír a Magiszter – mondta lassan Tessa –, akkor az ő parancsára ejtettek fogságba a Sötét Nővérek, és ő kényszerítette Nate-et, hogy írja meg nekem azt a levelet. Tudnia kell, hol van a bátyám.

Charlotte kis híján elmosolyodott. – Neked aztán tényleg csak egy dolgon jár az eszed, igaz?

– Ne gondold, hogy nem érdekel, mit akar tőlem a Magiszter – közölte határozottan Tessa. – Hogy miért zártak be, és miért tanítottak meg rá, miként változzam át. Hogy honnan tudtak a... képességemről. És ne gondold, hogy nem állnék bosszút, ha lehetőségem lenne rá. – Szaggatott lélegzetet vett. – De nincs senkim a bátyámon kívül. Meg kell találnom őt.

– Meg fogjuk találni – jelentette ki Charlotte. – A Sötét Nővérek, a bátyád, a képességed meg de Quincey szerepe valamiképpen mind egy kirakójáték elemei. Egyszerűen meg kell találnunk a hiányzó darabokat.

– Erősen remélem, hogy hamarosan minden kiderül – szólt Henry, szomorú pillantást vetve az asztalon heverő testre. – Mit akarhat egy vámpír egy csomó félig mechanikus emberrel? Ennek az egésznek semmi értelme.

– Még nincs – adott neki igazat Charlotte összeszorított szájjal.

– De lesz.

Charlotte hiába jelentette be, hogy ideje felmenni vacsorázni, Henry továbbra is a laboratóriumban maradt. Váltig állította, hogy öt perc múlva csatlakozik a többiekhez, majd szórakozottan utánuk integetett. Felesége a fejét csóválta.

– Henry laboratóriuma... Sosem láttam ehhez foghatót – jegyezte meg Tessa, amikor félúton jártak felfelé a lépcsőn. Már is levegő után kapkodott, a nő viszont egyenletes tempóban, céltudatosan haladt tovább, mint aki sosem fárad el.

– Igen – felelte kissé szomorúan Charlotte. – Ha engedném, éjjel-nappal odalent lenne.

Ha engedném. A szavak meglepték Tessát. De hát nem a férj dolga lenne eldönteni, mit lehet és mit nem egy háztartásban? A feleség kötelessége pusztán annyi, hogy végrehajtsa a férj kívánságait, és nyugodt, stabil menedéket nyújtson neki, ahová a kaotikus világ elől visszavonulhat. Az Intézet azonban aligha volt ilyen békés menedék. Részben az itt élők otthona volt, részben bentlakásos iskola, részben főhadiszállás. És akárki is vezeti, annyi biztos, hogy nem Henry az.

Charlotte meglepett kiáltással torpant meg a Tessa fölötti lépcsőfokon. – Jessamine! Mi a baj?

Tessa felnézett. A lány a lépcső tetején állt a nyitott ajtóban. Ugyanaz a ruha volt rajta, mint napközben, csak a haja most takaros csigákban hullott alá. Nyilván a mindig türelmes Sophie készítette el így a frizuráját estére. A lány fintorogva bámult maga elé.

– Will – felelte. – Röhejesen viselkedik az étkezőben.

Charlotte értetlenül nézett Jessamine-re. – Mennyiben más ez, mint ha a könyvtárban, a fegyverszobában vagy bármelyik másik helyiségben tenné, ahol általában röhejesen szokott viselkedni?

– Mert – közölte Jessamine, mintha nyilvánvaló lenne a válasz – az étkezőben ennünk kell. – Ezzel sarkon fordult, és megindult a folyosón. Azért vetett egy pillantást hátra a válla fölött, hogy meggyőződjön róla, Tessa és Charlotte követi-e.

Tessa önkéntelenül is elmosolyodott. – Kicsit olyan, mintha a gyerekeid lennének, nem?

Charlotte felsóhajtott. – Igen – felelte. – Már csak az hiányzik hozzá, hogy szeressenek is.

Tessa nem tudta, mit felelhetne erre.

Mivel Charlotte-nak valami dolga akadt a szalonban vacsora előtt, Tessa egyedül sétált el az étkezőig. Ahogy belépett – meglehetősen büszkén, amiért nem tévedt el a folyosón –, látta, hogy Will az egyik tálalószekrényen áll, és egy mennyezetre erősített tárgygal babrál valamit.

Jem egy széken ült, és kételkedő tekintettel nézett fel Willre. – Meg is érdemled, ha eltöröd – mondta, majd félrebillentett fejjel nyugtázta Tessa érkezését. – Jó estét, Tessa! – Követte a lány tekintetét, és elmosolyodott. – Ferdén akasztottam fel a gázcsillárt, és Will azon ügködik, hogy kiegyenesítse.

Tessának nem úgy tűnt, mintha a gázcsillárral bármi gond lenne, mielőtt azonban ezt megjegyyezhetné volna, Jessamine lépett be a szobába, és végigmérte Willt. – Komolyan! Ez nem Thomas dolga lenne? Egy úriembernek nem kell...

– Jól látom, hogy véres a ruhád ujja, Jessie? – kérdezte Will.

Jessamine elkomorodott. Egyetlen szó nélkül megfordult, és az asztal túlsó végéhez vonult. Leült, és mereven maga elé bámult.

– Történt valami, amíg Jessamine-nel nem voltatok itthon? – kérdezte Jem aggódalmasan. Ahogy Tessára nézett, a lány észrevette, hogy valami zölden világít a nyakánál.

Jessamine szinte pánikban fordult Tessa felé. – Nem – felelte Tessa. – Semmi...

– Megcsináltam! – Henry rontott be diadalittasan a szobába. Egy rézcsőnek tűnő valamivel hadonászott, aminek fekete gomb volt az oldalán. – Lefogadom, nem hittétek, hogy sikerülni fog.

Will elengedte a gázsillárt, és Henryre meredt. – Senkinek sincs a leghalványabb fogalma sem róla, miről hablatyolsz. Ezt, ugye, tudod?

– Végre sikerült működésre bírnom a Foszfört. – Henry büszkén emelte magasba a tárgyat. – Ugyanazon az elven működik, mint a boszorkányfény, de ötször erősebb. Elég megnyomni a gombot, és olyan fényáradat támad, hogy még csak nem is álmodtatok hasonlóról.

Csend lett. – Tehát – szólalt meg végül Will – ez egy nagyon-nagyon erős boszorkányfény?

– Pontosan – bólintott Henry.

– És az miért jó? – érdeklődött Jem. – Végül is a boszorkányfény csak világításra való. Semmi veszélyes nincs benne...

– Csak várjatok! – vágta rá Henry. Felemelte a tárgyat. – Ezt nézzétek!

Will tiltakozott volna, de elkésett; Henry már megnyomta a gombot. Vakító fény támadt, aztán hangos, süvítő zaj hallatszott, és a szoba sötétségbe borult. Tessa meglepetten sikkantott, Jem pedig halkán felnevetett.

– Megvakultam? – Will dühös hangja betöltötte a sötétséget. – Ki fogom bírni röhögés nélkül, ha megvakítottál, Henry.

– Nem. – Henryt hallhatólag bosszantotta, ami történt. – Nem, a jelek szerint a Foszför... Nos a Foszför minden fényt kioltott a szobában.

– És ez nem szerepelt a terveidben? – Jem hangja szelíd volt, mint mindig.

– Hát... – felelte Henry. – Nem.

Will dűnnyögött valamit maga elé. Tessa nem tudta kivenni, pontosan mit, de elég biztos volt benne, hogy a „Henry” és a „tökfej” szavak szerepeltek a mondandójában. Egy pillanattal később rettenetes csattanás hallatszott.

– Will! – kiáltotta valaki riadtan. Fény töltötte be a szobát, mire Tessa erősen hunyorogni kezdett. Charlotte állt az ajtóban, kezében egy boszorkányfényvel, Will pedig a földön feküdt a tálalószekrényről származó tárgyainak maradványai között. – Mi a fene...!

– Csak próbáltam megigazítani a gázcsillárt – felelte Will mérgesen. Felült, és nekilátott, hogy lesöpörje magáról a cserépdarabokat.

– Azt Thomas is megtehetette volna. Te meg fogtad magad, és összetörted a tányérok felét.

– Amiben az az idióta férjed hathatós segítséget nyújtott. – Will végignézett magán. – Azt hiszem, eltört valamim. Átkozottul fáj.

– Nekem sértetlennek tűnsz – állapította meg a sajnálat leghalványabb nyoma nélkül Charlotte. – Állj fel! Azt hiszem, ma este boszorkányfénynél kell ennünk.

Az asztal túlvégén Jessamine szipákolni kezdett. Most először adott ki hangot, amióta Will megkérdezte tőle, tényleg véres-e a ruhája. – Gyűlölöm a boszorkányfényt. Tiszta zöldnek tűnik tőle az arcom.

Jessamine arcának zöld színe ellenére Tessa nagyon is megkedvelte a boszorkányfényt. Szórt, fehér ragyogással vont be mindent, és még a borsó meg a hagyma is romantikusnak és titokzatosnak tűnt tőle. Miközben egy nehéz ezüstkéssel megvajazta a zsemléjét, akaratlanul is a kis manhattani lakásra gondolt, ahol a bátyjával meg a nénikéjével pár gyertya fényénél telepedtek le egyszerű asztalukhoz, hogy elfogyasszák nyomorúságos vacsorájukat. Harriet néni gondosan ügyelt rá, hogy minden makulátlanul tiszta legyen, a fehér csipkefüggönyöktől a tűz helyen álló csillogó rézkannáig. Folyton azt mondta, hogy minél kevesebb holmija van valakinek, annál jobban kell vigyáznia rájuk. Tessa kíváncsi lett volna rá, hogy van-e egyáltalán valami, amire az árnyvadászok vigyázni szoktak.

Charlotte és Henry elmondta, mit tudtak meg Mortmaintól. Jem és Will figyelmesen hallgatta őket, Jessamine pedig unottan bámult kifelé az ablakon. Jemet különösen érdekelte Mortmain háza meg a világ minden tájáról származó holmik benne. – Mondtam én nektek – szólt. – Tajpan. Mind nagyon fontos embernek gondolják magukat. Úgy érzik, a törvények felett állnak.

– Igen – bólintott Charlotte. – Érezhetően ahhoz szokott, hogy hallgatnak a szavára. Az ilyen emberekkel általában könnyű dolga van azoknak, akik be akarják őket vonni az Árnyvilágba. Megszokták, hogy hatalmuk van, és arra számítanak, hogy könnyedén még nagyobb befolyásra tehetnek szert anélkül, hogy bármit is kockáztatnának. Fogalmuk sincs, mekkora árat kell fizetniük az alvilági hatalomért. – Összeráncolt

homlokkal fordult Will és Jessamine felé, akik éppen ingerülten huza-kodtak valamin. – Nektek meg mi bajotok van?

Tessa kihasználta az alkalmat, és a jobbján ülő Jemhez fordult. – Sanghaj – szólt halkán. – Olyan izgalmasnak hangzik! Nagyon szívesen elmennék oda. Mindig szerettem volna utazni.

Ahogy Jem elmosolyodott, a lány megint észrevette azt a ragyogást a nyakánál. Egy zöld kőből faragott medál volt az. – És most már utaztál is. Elvégre itt vagy, nem igaz?

– Azelőtt csak a könyveimben utaztam. Tudom, hogy butaságnak hangzik, de...

Jessamine szakította félbe, amikor villájával az asztalra csapott.

– Charlotte – követelte élesen –, szólj Willnek, hogy hagyjon békén!

A fiú égő tekintettel dőlt hátra a székén. – Ha elmondaná, mitől lett véres a ruhája, békén hagynám. Hadd találjam ki, Jessie! Találkoztatok valami nyomorult nővel a parkban, aki balszerencséjére ugyanolyan ruhát vett föl, mint te, úgyhogy átvágtad a torkát azzal az ügyes kis napernyőddel. Jól gondolom?

Jessamine viczorogva meredt rá. – Szánalmas vagy.

– Az a helyzet, hogy ebben van valami – közölte a fiúval Charlotte.

– Mármost hogy kék ruha van rajtam. A kék mindenhez megy – folytatta Jessamine. – Igazság szerint ezt tudnod kéne. Elég hiú vagy, ha a saját ruháidról van szó.

– A kék nem megy mindenhez – jelentette ki a fiú. – A vöröshöz például egyáltalán nem.

– Nekem van egy vörös és kék csíkos mellényem – szólt közbe Henry, és a borsó után nyúlt.

– Márpedig pont ez bizonyítja, hogy ezt a két színt soha nem szabadna együtt látni a nap alatt.

– Will! – szólt rá élesen a fiúra Charlotte. – Ne beszélj így Henryvel! Henry...

A férfi felkapta a fejét. – Igen?

Charlotte felsóhajtott. – Éppen Jessamine tányérjába szeded a borsót, nem a sajátodba. Figyelj oda, drágám!

Ahogy Henry meglepetten pillantott a tányérra, kinyílt az étkező ajtaja, és Sophie lépett be rajta. A fejét leszegte, sötét haja ragyogott. Amikor lehajolt, hogy Charlotte fülébe súgjon valamit, a boszorkány-

fény élesen vetült az arcára, amitől a sebhely ezüstösen felragyogott a bőrén.

Charlotte arcára kiült a megkönnyebbülés. Egy pillanattal később felállt, és kisietett a szobából, csak arra szánt egy pillanatot, hogy menet közben finoman megérintse Henry vállát.

Jessamine barna szeme elkerekedett. – Hová megy?

Will Sophie-ra pillantott, és a tekintete úgy mérte végig a lányt, mintha az ujjai hegyével tapogatta volna a bőrét. – Tényleg, Sophie, kedvesem! Hová ment?

Sophie gyilkos tekintettel meredt a fiúra. – Ha Mrs. Branwell fontosnak tartotta volna, hogy maga is tudja, bizonyára elmondta volna – csatant föl, az úrnője után sietve.

Henry letette a kanalat, és megpróbálkozott egy kedélyes mosollyal. – Nos hát! – szólt. – Miről is beszélgettünk?

– Lényegtelen – vonta meg a vállát Will. – Arra vagyunk kíváncsiak, hová ment Charlotte. Történt valami?

– Nem – felelte Henry. – Legalábbis nem hiszem... – Körülnézett a szobában, megállapította, hogy négy szempár mered rá, és felsóhajtott. – Charlotte nekem sem mondja el mindig, mit csinál. Ti is tudjátok. – Szomorkás mosolyra húzta a száját. – Igazából meg is értem. Nem számíthat rá, hogy mindig tudni fogom, hogyan reagáljak.

Tessa szívesen megvigasztalta volna Henryt. Volt benne valami, ami a fiatal Nate-re emlékeztette. Könnyen zavarba jött, és gyorsan meg is bántódott. A lány ösztönösen felemelte a kezét, és megérintette a nyakában lógó angyalt. A monoton ketyegés mindig megnyugtatta.

Henry feléje fordult. – Megnézhetném egy pillanatra, mi az a nyakadban?

Tessa némi habozás után bólintott. Végül is ez csak Henry. Kiakasztotta a kapcsot, levette a nyakából a láncot, és átadta a férfinak.

– Okos kis holmi – állapította meg Henry, miután megfogta. – Mikor szerezted?

– Anyukámé volt.

– Amolyan talizmánszerűség. – A férfi felnézett. – Nem bánod, ha megnézem a laboratóriumomban?

– Ó! – Tessa képtelen volt leplezni idegességét. – Csak ha nagyon vigyázol rá. Ez az egyetlen emlékem édesanyámtól. Ha baja esne...

– Henry nem fog benne kárt tenni – nyugtatta meg a lányt Jem.

– Nagyon jól bánik az ilyen dolgokkal.

– Így van – szólt Henry olyan szerényen és őszintén, hogy senki sem vádolhatta volna önteltséggel a megjegyzés miatt. – Tökéletes állapotban fogom visszaadni neked.

– Hát... – habozott Tessa.

– Nem értem, miért csapsz ilyen felhajtást – szólt Jessamine, akiről mindvégig sütött az unalom. – Mintha gyémántok lennének benne!

– Van, akinek fontosabbak az érzelmei, mint a gyémántok, Jessamine. – Charlotte volt az. A küszöbön állt, és valami láthatóan agasztotta. – Van itt valaki, aki beszélni szeretne veled, Tessa.

– Velem? – csodálkozott Tessa, egyszerre még a mechanikus angyalról is megfélelkezett.

– És ki az? – kérdezte Will. – Muszáj ilyen izgalomban tartanod bennünket?

– Lady Belcourt az – sóhajtott Charlotte. – Odalent van a Menedékben.

– Most? – húzta fel a szemöldökét Will. – Történt valami?

– Én vettem fel vele a kapcsolatot – magyarázta Charlotte. – De Quincey miatt. Közvetlenül vacsora előtt. Reméltem, tud valamit, és így is van, de ragaszkodik hozzá, hogy előbb találkozzon Tessával. A jelek szerint minden óvatosságunk ellenére elterjedt az Alvilágban Tessa híre. Lady Belcourt pedig... kíváncsi.

Tessa csörömpölve tette le a villáját. – Mi érdeklí? – Körülnézett az asztalnál, és rádöbrent, hogy négy szempár mered rá. – Ki az a Lady Belcourt? – Amikor senki sem felelt, Jemhez fordult, akitől érzése szerint leginkább választ remélhetett. – Árnyvadász?

– Vámpír – felelte Jem. – Ami azt illeti, az informátorunk. Rendszeresen tájékoztat bennünket, mi történik az Éj Gyermekének világában.

– Ha nem akarsz, nem kell vele beszélned, Tessa! – ajánlotta Charlotte. – Elküldhetem.

– Ne! – Tessa eltolta a tányérját. – Ha ismeri de Quinceyt, talán tud valamit Nate-ről is. Nem kockáztathatom meg, hogy elküldjük, ha a segítségünkre lehet. Megyek.

– Nem is vagy rá kíváncsi, mit akar tőled? – kérdezte Will.

Tessa kimérten nézett a fiúra. A boszorkányfénytől a bőre sápadtabbnak tűnt, kék szeme pedig még intenzívebben világított. Éppen olyan színű volt, mint az Atlanti-óceán tükre fent, északon, ahol a jégtáblák úgy sodródnak a vízben, mint a sötét ablaktáblára tapadó hófoltok. – A Sötét Nővéreken kívül soha nem találkoztam egy alvilággal sem – mondta. – Azt hiszem... most már szeretnék.

– Tessa...! – kezdte Jem, de a lány máris felpattant. Hátra sem nézett az asztalnál ülőkre, csak kisietett a szobából Charlotte nyomában.

Camille

*Az idő múlik, mint rothad az alma
 Téged az örökkévaló táplál,
 Változásnak fölötted nincs hatalma,
 Üde vagy, bár csókol a halál;
 Felélesztesz hervadó vágyat,
 A sivár kéj csupa fertő,
 Förtelmes, meddő világ, sápadt,
 mérgező királynő.*

Algernon Charles Swinburne: *Dolores*

TESSA ALIG FÉLÚTON JÁRT A FOLYOSÓN, amikor Will meg Jem utolértte, és két oldalról mellészegődtek. – Ugye, nem gondoltad, hogy csak úgy otthagyhatsz bennünket? – kérdezte Will. Felemelte a kezét, és a boszorkányfény felragyogott az ujjai között, nappali világosságot varázsolva a folyosóra. Charlotte, aki előttük szedte a lábát, felhúzott szemöldökkel pillantott hátra, de nem szólt egy szót sem.

– Tudom, hogy te képtelen vagy bármiből is kimaradni – mondta Tessa anélkül, hogy a fiúkra nézett volna –, de Jemtől többet vártam.

– Ahová Will megy, oda megyek én is – közölte vidáman Jem. – Meg aztán én is legalább olyan kíváncsi vagyok, mint ő.

– Én ezzel nem dicsekednék. Hová megyünk? – kérdezte aztán Tessa, amikor elérték a folyosó végét, és balra fordultak. A következő folyosó barátságatlan sötétségbe nyúlt előttük. – Rossz felé fordultunk?

– A türelem erény, Miss Gray! – okoskodott Will. A folyosó egyszer csak meredeken lejtteni kezdett. A falakon itt már nem voltak sem kárpitok, sem fáklyák, és a félhomály ráébresztette Tessát, miért is hozta magával Will a boszorkányfényt.

– Erre van a Menedékünk – magyarázta Charlotte. – Ez az egyetlen hely az Intézetben, ami nem megszentelt terület. Itt találkozunk azokkal, akik valamilyen okból nem léphetnek szent helyre. Az elátkozot-

takkal, a vámpírokkal meg a hasonlókcal. Gyakran előfordul, hogy a démonok vagy az Árnyvilág más lakói által fenyegetett alvilágiaknak is menedéket nyújtunk. Éppen ezért az ajtók tele vannak védelmező rúnával, így igen nehéz be- és kilépni kulcs vagy egy irón nélkül.

– Átok vámpírnak lenni? – kérdezte Tessa.

Charlotte megrázta a fejét. – Nem. Úgy sejtjük, amolyan kórság lehet. A démonokat érintő legtöbb betegség nem fertőzi meg az embereket, egyes esetekben azonban harapással vagy karmolással mégis átterjedhet rájuk. Ilyen a vámpírizmus, a lükantrópia...

– A démonhimlő – tette hozzá Will.

– Will, te is tudod, hogy démonhimlő nem létezik – szólt rá a fiúra Charlotte. – Hol is tartottam?

– Vámpírnak lenni nem átok, hanem betegség – sietett a nő segítségére Tessa. – De ennek ellenére sem léphetnek megszentelt területre? Ez azt jelenti, hogy elkárhoznak?

– Az attól függ, miben hiszel – világosította fel Jem. – És hogy hiszel-e egyáltalán a kárhozatban.

– De hát ti démonokra vadásztok. Hinnetek kell a kárhozatban!

– Hiszek a jóban és a rosszban – felelte Jem. – És hiszek a lélek örökkévalóságában. Viszont nem hiszek a tüzes bugyrokban, a vasvillában és a soha véget nem érő gyötrelemben. Nem hiszek benne, hogy bárki attól válik jó emberré, ha megfenyegetik.

Tessa Will felé fordult. – És te? Te miben hiszel?

– Pulvius et umbra sumus – felelte Will anélkül, hogy a lányra nézett volna. – Abban hiszek, hogy por és árnyak vagyunk. Mi más is lehetnénk?

– Akármiben is hiszel, kérlek, ne beszélj kárhozatról Lady Belcourt előtt – intette Charlotte. Megállt, mert a folyosó véget ért egy magas vasajtó előtt, aminek mindkét szárnyába különös, két egymásnak hátat fordító, C-re emlékeztető szimbólumot véstek. A nő megfordult, és három társára nézett. – Lady Belcourt nagyvonalúan felajánlotta a segítségét, és semmi értelme nem lenne ilyesmivel megbántani. Ez legfőképpen rád vonatkozik, Will. Ha képtelen vagy udvarias lenni, kiküldelek a Menedékből. Jem, remélem, te a szokásos elbűvölő önmagad leszel. Tessa... – fordult komoly, de meleg tekintettel Charlotte a lány felé. – Légy erős!

A ruhazsebéből előhúzott egy vasból készült kulcsot, és az ajtó zárjába csúsztatta. A kulcs feje angyalt formázott; kiterjesztett szárnya egy pillanatra felragyogott, ahogy Charlotte elfordította, és az ajtó kitért.

Mögötte a szoba olyan volt, akár egy kincstár páncterme. Nem voltak ablakok, és ajtók sem azon kívül, amelyiken beléptek. A magasba vesző mennyezetet vastos kőoszlopok tartották, a világosságot pedig kandeláberekben égő fáklyák sora szolgáltatta. Az oszlopokra vésett rúnák szemképrázatot, összetett mintázatot alkottak. A falakon lógó kárpitok mindegyikébe egyetlen rúnát hasítottak. A hatalmas, aranyozott tükrök kétszer akkorának mutatták a termet, mint amekkora valójában volt. Középen egy robusztus, kőből faragott szökőkút állt. Kerek alapzatából egy angyal emelkedett összezárt szárnyakkal. A szeméből patakokban ömlő könnyek lágyan csobbanva hullottak alá a vízbe.

A szökőkút mellett két oszlop között fekete bársonnyal bevont székek álltak. A legmagasabb támlájú széken karcsú, méltóságteljes nő ült, és egy előrebillenő, hatalmas, fekete tollal ékesített kalapot egyensúlyozott a fején. A ruháját nehéz, vörös bársonyból szabták, hófehér dekol-tázsa finoman duzzadt szűk fűzője fölött, bár a mellkasa egyáltalán nem emelkedett és süllyedt. Nyakát, akár egy sebhely, vörös rubinokból fűzött ékszer díszítette. Egészen világosszöke, sűrű haja finom loknikban hullott alá, élénk szeme zölden világított, mint egy macskáé.

Tessának elállt a lélegzete. Tehát az alvilágiak szépek is lehetnek.

– Oltsd el a boszorkányfényedet, Will! – súgta oda Charlotte a fiúnak, mielőtt a vendégéhez sietett volna. – Olyan kedves öntől, hogy várt ránk, bárónő! Bízom benne, hogy kellőképpen kényelmesnek találta a Menedékünket.

– Mint mindig, Charlotte. – Lady Belcourt hangja unottnak tűnt; Tessa nem tudta azonosítani halvány akcentusát.

– Lady Belcourt, hadd mutassam be önnek Miss Theresa Grayt!

– Charlotte Tessára mutatott, aki nem tudván, mit tegyen, udvariasan fejet hajtott. Próbálta felidézni, hogyan is lenne illendő megszólítania egy bárónőt. Valami olyasmi rémlett neki, hogy attól függ, az illető hölgy egy báró felesége-e vagy sem, de már nem emlékezett pontosan. – Mellette ez itt Mr. James Carstairs, egyik ifjú árnyvadászunk, ő pedig...

De Lady Belcourt zöld szeme már rég Willt fürkészte. – William Herondale – közölte mosolyogva. Tessa gyomra görcsbe rándult, de a nő fogsora teljesen hétköznapiinak tűnt. Eles vámpírfogaknak nyomát sem látta. – Nem lep meg, hogy sietnél üdvözölni.

– Ismerik egymást? – Charlotte arcára kiült a döbbenet.

– William húsz fontot nyert tőlem fáraóban – magyarázta Lady Belcourt, és tekintete úgy időzött el Willen, hogy Tessának beleborsózdott a háta. – Pár héttel ezelőtt egy alvilági kaszinóban, amit a Pandemonium Klub tart fent.

– Valóban? – Charlotte Willre pillantott, mire a fiú rántott egyet a vállán.

– A nyomozás része volt. Ostoba mondénnak álcáztam magam, aki szeretne ilyesféle bűnöknek hódolni – mondta. – Gyanús lett volna, ha nem vagyok hajlandó kártyázni.

Charlotte összeszorította a száját. – Viszont a pénz, amit nyertél, bizonyíték volt. Át kellett volna adnod a Klávénak.

– Ginre költöttem.

– Will!

A fiú vállat vont. – Komoly felelősség eldönteni, hogyan szabaduljon meg az ember a zsákmánytól.

– Te mégis egészen jól viseled a terhét – jegyezte meg Jem; ezüstös szeme vidáman megcsillant.

Charlotte felemelte a kezét. – Erre még visszatérünk, William. Ezt úgy kell értenem, Lady Belcourt, hogy ön is tagja a Pandemonium Klubnak?

Lady Belcourt elfintorodott. – Dehogyan! Aznap este is csak azért mentem el abba a kaszinóba, mert egy boszorkánymester barátom abban reménykedett, hogy nyerhet némi könnyű pénzt kártyán. A klub rendezvényeit a legtöbb alvilági szabadon látogathatja. A tagok szívesen veszik, ha megjelenünk. Attól a mondénok odáig vannak, és már nyitják is a pénztárcájukat. Tudom, hogy alvilágiak irányítják a vállalkozást, de én sosem lennék hajlandó hozzájuk tartozni. Az egész olyan méltóságon aluli lenne.

– De Quincey tag – szólta Charlotte, és Tessa határtalan intelligencia tüzét látta lobbanni a szemében. – Ami azt illeti, információim szerint ő a szervezet vezetője. Tudott erről?

Lady Belcourt megrázta a fejét. Láthatólag egyáltalán nem érdekelte a dolog. – Sok évvel ezelőtt közeli kapcsolatot ápoltam de Quinceyvel, ennek azonban vége. Világosan az értésére adtam, hogy nem érdekel a klub. Persze elképzelhető, hogy ő irányítja. Nevetséges szervezet, ha engem kérdeznek, de kétségtelenül igen jövedelmező.

– Előrehajolt, és összefonta az ölében karcsú, kesztyűbe bújtatott kezét. Volt valami furcsán lebilincselő a mozdulataiban; még a legapróbbakban is. Mintha egy macska osont volna az árnyékban. – De Quinceyvel kapcsolatban először is azt kell tudniuk – szólt –, hogy ő a legveszélyesebb vámpír Londonban. Felküzdötte magát a város legbefolyásosabb klánja élére. Minden itt élő vámpír ki van téve a szeszélyeinek. – A nő vékony vonallá húzta össze skarlátvörös száját.

– Másodszor arról sem feledkezhetnek meg, hogy de Quincey idős. Még az Éjszaka Gyermekei között is annak számít. Élete legnagyobb része a Szövetség létrejötte előtt telt el. Gyűlöli az egészséget, és gyűlöli a Törvény igájában élni. De leginkább a nephilimektől viszolyog.

Jem egészen közel hajolt Willhez, és a fülébe súgott valamit, mire annak mosolyra görbült a szája sarka. – Tényleg – bólintott Will.

– Hogy viszolyoghat tőlünk bárki is, amikor olyan elbűvölőek vagyunk?

– Bizonyára tisztában van vele, hogy a legtöbb alvilági nem kedveli önöket.

– Azt hittük, de Quincey a szövetségesünk. – Charlotte vékony kezével az egyik bársonyszék hátára támaszkodott. – Mindig együttműködött a Klávéval.

– Csak hogy fedezze magát. Érdekében áll, hogy együttműködjön önökkel, ezért így tesz. Viszont tapsikolna örömeiben, ha mindannyian a tenger fenekére süllyednének.

Charlotte elsápadt, de nem hagyta annyiban. – És tud valamit a Sötét Nővéreként emlegetett két nővel való kapcsolatáról? Vagy az automatonok, a mechanikus teremtmények iránt mutatott érdeklődéséről?

– Brrr, a Sötét Nővérek! – Lady Belcourt összerezzen. – Rút, kellemtelen alakok. Úgy hiszem, boszorkánymesterek voltak. Kerültem őket. Mindenki tudta, hogy ők szolgálják ki azokat a klubtagokat, akik a ke-

vésbé... finom dolgok iránt érdeklődnek. Démonszerék, alvilági prostituáltak, ilyesmi.

– És az automatonok?

Lady Belcourt unottan legyintett finom kezével. – Ha de Quinceyt érdeklik is az óraalkatrészek, én nem tudok róla. Igazság szerint, Charlotte, amikor először érdeklődött utána, nem állt szándékomban semmiféle információval szolgálni. Nem árthat időről időre megosztani néhány titkot a Klávéval, de egészen más elárulni London leghatalmasabb vámpírját. Aztán hallottam az alakváltójukról.

– Zöld szeme megállapodott Tessán. Vörös ajka mosolyra húzódott.

– Látom a családi hasonlóságot.

Tessának elkerekedett a szeme. – A hasonlóságot, kivel?

– Hát Nathaniellel, természetesen. A bátyjával.

Tessa úgy érezte magát, mintha nyakon öntötték volna egy vödör hideg vízzel. Hirtelen minden idegszálával Lady Belcourt-ra figyelt.

– Találkozott a bátyámmal?

Az asszony arcán egy olyan nő mosolya jelent meg, aki tisztában van vele, hogy a kezében tartja a helyzetet. – Láttam néhányszor a Pandemonium Klub különböző rendezvényein – felelte. – Szegénykémén messziről látszott, hogy egy elvarázsolt, tehetetlen mondén. Valószínűleg mindenét eljátszotta. Mind így járnak. Charlotte azt mondta, a Sötét Nővérek foglyul ejtették. Nem lep meg. Előszeretettel hajszolják rettenetes adósságokba a mondénokat, hogy aztán a lehető legdöbbenesebb módszerekkel hajtsák be rajtuk a pénzt...

– De él? – kérdezte Tessa. – Életben látta?

– Eltelt már azóta némi idő, de igen. – Lady Belcourt könnyedén intett. A skarlátvörös kesztyűben olyan volt a keze, mintha vérbe mártotta volna. – De ne térjünk el a tárgytól! – mondta. – De Quinceyről beszélgettünk. Árulja el nekem, Charlotte, tudta, hogy bálokat rendez a házában a Carleton Square-en?

Charlotte levette a kezét a szék támlájáról. – Hallottam hírét.

– Sajnos – szólt közbe Will – bennünket elmulasztott meginvitálni. Bár lehet, hogy csak a postás tévedt el a meghívónkkal.

– Ezeken a bálokon – folytatta Lady Belcourt – embereket kínoznak és ölnek meg. Úgy tudom, a holttesteket a Temzébe dobják, aztán a

csavargók egyszerűen kifosztják őket, amikor partra vetődnek. Ezt vajon tudta?

Még Will is hátrahőkölt. – De a Törvény tiltja, hogy az Éjszaka Gyermekai embereket gyilkoljanak...

– És de Quincey megveti a Törvényt. Kétség nem fér hozzá, hogy élvezzi a gyilkolást, és az is legalább olyan fontos neki, hogy megfricskázhassa a nephilimeket.

Charlotte ajkából kiszaladt a vér. – Mióta folyik ez, Camille?

Tehát így hívják – gondolta Tessa. – *Camille*. Francia hangzású név volt, talán a nő akcentusát is megmagyarázza.

– Legalább egy éve. Talán régebb óta. – A vámpír hangja hűvös volt és közönyös.

– És ezt miért csak most mondja el nekem? – Charlotte mintha megsértődött volna.

– Aki felfedi London urának titkait, halállal lakol – felelte Camille, és elsötétedett a tekintete. – És ha elmondom, sem tudtak volna mit kezdeni vele. De Quincey a szövetségesük. Semmi okuk vagy ürügyük nincsen rá, hogy berontsanak az otthonába, mintha közönséges bűnöző volna. Semmivel sem tudják bizonyítani, hogy bármi rosszat tett. Amennyire tudom, a Szövetség szabályai szerint a nephilimek csak akkor cselekedhetnek, ha a saját szemükkel látják, hogy egy vámpír vét a Törvény ellen.

– Így van – ismerte el kelletlenül Charlotte. – De ha ott lehettünk volna valamelyik bálján...

Camille kurtán felnevetett. – De Quincey sokkal óvatosabb annál! Elég lett volna meglátnia egyetlen árnyvadászt, és máris bezáratja a kapukat. Sosem engedték volna be magukat.

– De magát igen – mondta Charlotte. – Bevihette volna valamelyikünket.

Camille kalapján megremegett a toll, ahogy a nő félrebillentette a fejét. – Hogy kockára tegyem a saját életemet?

– Nos ha szó szerint vesszük, ön tulajdonképpen nem is él, igaz? – szólt Will.

– Én is éppen olyan nagyra tartom a saját létezésemet, mint maga, árnyvadász – közölte Lady Belcourt, és összehúzta a szemét. – Ideje lenne megtanulnia ezt a leckét. A nephilimeknek is illene végre fel-

hagyniuk azzal a meggyőződésükkel, hogy ha valaki nem éppen úgy él, ahogyan ők, akkor inkább sehogy sem szabadna élnie.

Jem most először szólalt meg, amióta beléptek a terembe. – Lady Belcourt, ha megbocsátja a kérdésemet, pontosan mit szeretne Tessától?

Camille egyenesen Tessára nézett, zöld szeme megcsillant, akár egy ékkő. – Jól értem, hogy bárkinek képes vagy felvenni az alakját? Tökéletesen át tudsz alakulni, a külsőd, a hangod és a viselkedésed is? Én így hallottam. – Felfelé görbült az ajka. – Megvannak a forrásaim.

– Igen – felelte bizonytalanul Tessa. – Legalábbis nekem azt mondták, hogy tökéletes a hasonlóság.

Camille összehúzott szemmel nézett a lányra. – Hibátlannak is kell lennie. Ha az én bőrömbé bújnál...

– A magáéba? – csodálkozott Charlotte. – Lady Belcourt, nem értem...

– Én igen – szólt közbe Will. – Ha Tessa Lady Belcourt-nak adná ki magát, bejuthatna de Quincey báljára. A saját szemével láthatná, ahogy megszegi a Törvényt. Akkor a Klávé támadhatna a Szövetség szabályainak megszegése nélkül.

– Ez ám az ifjú stratégia! – mosolyodott el Camille, ismét megvilantva fehér fogsorát.

– Ráadásul tökéletes alkalom kínálkozna de Quincey rezidenciájának átkutatására – folytatta Jem. – Többet is megtudhatnánk az automatonok iránt tanúsított érdeklődéséről. Ha tényleg mondénokat gyilkol, azt kell feltételeznünk, hogy pusztá sportból teszi.

– Jelentősegteljes pillantást vetett Charlotte-ra, és Tessa biztos volt benne, hogy mint ő maga, a fiú is a Sötét Ház pincéjében talált holttestekre gondol.

– Ki kell találnunk, hogyan lehetne értesíteni a Klávét de Quincey házából – gondolkodott el Will. Kék szemében máris kigyúlt a fény. – Talán Henry tervezhetne valamit. Rengeteget segítene, ha sikerülne megszerezniük a ház tervrajzát.

– Will – tiltakozott Tessa. – Én nem...

– És persze nem egyedül mennél – torkolta le a lányt a fiú. – Elkísérnélek. Nem hagynám, hogy bármi bajod essen.

– Will, nem! – jelentette ki Charlotte. – Te meg Tessa kettesben abban a vámpíroktól hemzsegő házban? Megtiltom!

– Akkor kit küldenél be vele, ha nem engem? – kérdezte a fiú. – Tudod, hogy képes vagyok megvédeni, és tudod, hogy én vagyok a megfelelő választás...

– Én is mehetnék. Vagy Henry...

Camille, aki eddig kedélyes unalommal a tekintetében figyelte, mi történik, egyszerre közbevágot. – Attól tartok, Williammel értek egyet. Ezekre a bálokra nem engednek be mást, csak de Quincey közeli barátait, vámpírokat meg a vámpírok emberi alattvalóit. De Quincey már találkozott Will-lel, amikor éppen az okkultizmus bűvöletében élő mondénak adta ki magát. Nem fog meglepődni, ha azt látja, hogy végül egy vámpír szolgálatába szegődött.

Emberi alattvaló. Tessa olvasott róluk a kódexben. Az alattvalók olyan mondénok voltak, akik felesküdték rá, hogy egy vámpírt fognak szolgálni. Élelmet és társaságot biztosítottak a vámpír számára, cserébe pedig időről időre kaptak a vámpír véreből. Ez a vér a gazdájukhoz kötötte őket, és biztosította, hogy haláluk után belőlük is vámpír válhasson.

– De Will csak tizenhét éves – tiltakozott Charlotte.

– A legtöbb emberi alattvaló fiatal – érvelt Will. – A vámpírok korán szeretik begyűjteni őket. Olyankor még csinosabbak, és kisebb az esélye, hogy vérfertőzést kaptak. Meg persze tovább is élnek, bár nem sokkal. – A fiú láthatólag elégedett volt magával. – Nem sokan vannak rajtam kívül az Enklávéban, akik meggyőzően tudnak alakítani a fiatal és jóképű alattvalót.

– Mert mindenki más förtelmesen néz ki, igaz? – érdeklődött vidáman Jem. – Ezért nem játszhatom el én sem a szerepet?

– Nem – rázta meg a fejét Will. – Tudod, miért nem lehet. – Rezzenéstelen maradt a hangja, Jem pedig, miután pár pillanatig szótlánul nézett rá, megvonta a vállát.

– Erős kétségeim vannak – mondta Charlotte. – Mikorra tervezik a következő ilyen eseményt, Camille?

– Szombat estére.

Charlotte mély lélegzetet vett. – Beszélnem kell a Klávéval, mielőtt beleegyezek. És Tessának is rá kell bólintania.

Mindenki a lányra nézett.

Tessa idegesen megnyalta az ajkát. – Mit gondol – kérdezte Lady Belcourt-tól –, van rá esély, hogy a bátyám is ott lesz?

– Ezt nem ígérhetem biztosan. Talán ott lesz. Viszont valószínű, hogy a vendégek közül valaki tudni fogja, mi történt vele. A Sötét Nővérek törzsvendégek voltak de Quincey báljain. Ők vagy a csatlósaik nyilván tudnak majd válaszokkal szolgálni, ha elfogják és kikérdezik őket.

Tessa gyomra felfordult. – Megteszem – mondta. – De ígéretet kell kapnom, hogy ha Nate ott van, kihozzuk, ha pedig nincs ott, kiderítjük, merre van. Biztos akarok lenni benne, hogy nem csak de Quincey elfogása számít. Nate megmentése is fontos.

– Ez természetes – felelte Charlotte. – De azért nem is tudom, Tessa... Nagyon veszélyes lesz...

– Előfordult már, hogy alvilágivá változtál át? – kíváncsiskodott Will. – Egyáltalán biztos, hogy ez lehetséges?

Tessa megrázta a fejét. – Soha nem csináltam még ilyet. De... megpróbálhatom. – Lady Belcourt-hoz fordult. – Kaphatnék valamit, ami a magáé? Egy gyűrűt vagy esetleg egy zsebkendőt?

Camille a tarkójához emelte a kezét, félresöpörte a nyakát simító, sűrű, ezüstös fűrtjeit, és kikapcsolta a nyakláncát. Az ékszer karcsú ujjain himbálózott, ahogy Tessa felé nyújtotta. – Itt van! Tessék!

Jem összehúzta a szemöldökét, előrelépett, majd elvette a nyakláncot, és odaadta a lánynak. Tessa érezte az ékszer súlyát, ahogy elvette a fiútól. Nehéz volt, a tojásnyi méretű, szögletes rubin pedig egészen hűvösen simult a tenyerébe. Olyan hidegnek tűnt, mintha a hóból vették volna fel, vagy mintha egyenesen egy darab jeget tartott volna a kezében. Ahogy körbezárta az ujjával, Tessa mély lélegzetet vett, és lehunyta a szemét.

Különös érzés volt, egészen más, mint a korábbi átváltozások. A sötétség gyorsan rohanta le és vette körül, a fény pedig, amit a távolban látott, ezüstösen ragyogott. A belőle áradó hideg olyan rettenetes volt, hogy szinte égetett. Tessa közelebb húzódott hozzá, körülvette a dermesztő fagyosság, aztán belevetette magát a közepébe. A fény reszkető, fehér falakat vont köré...

Egyszerre éles fájdalmat érzett a mellkasában, és egy pillanatra minden vörös lett körülötte – mély skarlátvörös, éppen, mint a vér. Minden vérvörös lett, Tessát elfogta a pánik, küzdött, hogy kiszabaduljon. .. Aztán felpattant a szeme...

Hirtelen megint ott találta magát a Menedékben. Mindenki őt bámulta. Camille halványan mosolygott, a többiek inkább meglepettnek tüntek, bár annyira azért nem döbrentek meg, mint amikor Jessamine alakját vette fel.

Csakhoggy valami nagyon nem volt rendben. Végtelen ürességet érzett belül – eddig ismeretlen bizonyosságot, hogy valami hiányzik.

Tessa felköhögött, és perzselő fájdalom nyilallt a mellkasába. Lerozgott egy karosszékre, és a kezét a mellére szorította. Egész testében reszketett.

– Tessa? – Jem letérdelt a lány mellé, és megfogta a kezét. Tessa megpillantotta magát a szemközti falon lógó tükörben – vagyis egészen pontosan Camille kiköpött mását vette észre. Camille kiengedett, ragyogó hajkoronája a vállára omlott, fehér dekoltázsa úgy buggyant ki a hirtelen nagyon szűkké váló ruhából, hogy Tessa belepirult volna – ha képes elpirulni egyáltalán. Erre azonban csak az képes, akinek vér folyik az ereiben, és a lány egyre növekvő rémülettel idézte fel, hogy a vámpírok nem lélegeznek, nem éreznek sem hideget, sem meleget, és a szívük sem ver egyáltalán.

Ez volt tehát a furcsa üresség, amit érzett. Nem mozdult a szíve, csak egy élettelen csomó volt a mellkasában. Tessa egyszerre azt vette észre, hogy bár tud lélegezni, új teste nem akarja, mert nincs szüksége rá.

– Istenem! – suttogta Jemnek. – Nem... nem ver a szívem. Olyan, mintha meghaltam volna. Jem...

A fiú gyengéden, nyugtatóan megsimogatta Tessa kezét, és a lány szemébe nézett. Mit sem változott a pillantása; ugyanúgy nézett rá, mint mielőtt átváltozott, mintha most is Tessa Grayt látná. – Élsz – mondta olyan halkán, hogy a lányon kívül senki sem hallhatta. – Egy másik bőrt viselsz, de Tessa vagy, és élsz. Tudod, honnan tudom?

Tessa megrázta a fejét.

– Kimondtad azt a szót, hogy isten. Erre egyetlen vámpír sem lenne képes. – Megszorította a lány kezét. – A lelked ugyanaz maradt.

Tessa egy pillanatra lehunyta a szemét, és a fiú érintésére koncentrált, a meleg kézre saját jéghideg bőrén. Lassan alábbhagyott a reszketése, kinyitotta a szemét, és halványan Jemre mosolygott.

– Tessa! – szólt Charlotte. – Minden rendben? Jól vagy?

A lány elfordította a tekintetét Jem arcáról, és az őt feszülten figyelő Charlotte-ra nézett. Will arcáról semmit nem lehetett leolvasni.

– Gyakorolnod kell egy kicsit, miként mozogj, és tartsd magad, ha meg akarjuk győzni de Quinceyt, hogy engem lát – javasolta Lady Belcourt. – Én sosem görnyednék így egy széken. – Félrebillentette a fejét. – Azért mindent egybevéve látványos átalakulás. Jó tanáraid voltak.

Tessa a Sötét Nővérekre gondolt. Tényleg jó tanárai lettek volna? Annak ellenére, hogy mennyire gyűlölte őket, valóban szívességet tettek neki, amikor megmutatták korábban rejtőző képességét? Vagy jobban járt volna, ha sosem tudja meg, mennyire más, mint a többiek?

Lassan elengedte magát, hagyta, hogy a Camille-álca eltávolodjon tőle. Olyan volt, mintha jebes vízből emelkedne ki. Megszorította Jem kezét, ahogy a fagyos áradat tetőtől talpig végigfutott rajta. Valami szökken a mellkasában. Mint egy madár, amelyik mostanáig mozdulatlanul feküdt a földön, miután nekirepült az ablaknak, de végre összegyűjtötte az erejét, hogy egyetlen szökkenéssel felszálljon a levegőbe, a szíve ismét verni kezdett.

Tessa a tükörbe nézett. Megint önmaga volt: Tessa Gray, nem pedig egy lélegzetelállítóan gyönyörű vámpír. Mindent elsöprő megkönnyebülést érzett.

– A nyakláncom? – szólt hűvösen Lady Belcourt, és kinyújtotta a kezét. Jem elvette a lánytól a rubinos nyakláncot, hogy odavigye a vámpírnak. Ahogy felemelte, Tessa észrevette, hogy a medál ezüstkeretébe szavakat véstek: AMOR VERUS MORITUR NUMQUAM.

Willre pillantott, bár maga sem tudta, miért. A fiú éppen őt nézte, és mind a ketten gyorsan elkapták a tekintetüket. – Lady Belcourt – szólt Will –, mivel egyikünk sem járt soha de Quincey házában, hasznunkra válhatna egy tervrajz, vagy akár csak egy vázlat a kertről és a szobákról.

– Annál sokkal jobban is tudok szolgálni. – Lady Belcourt összekapcsolta a nyakláncot a nyakán. – Magnus Bane-nel.

– A boszorkánymesterrel? – húzta fel a szemöldökét Charlotte.

– Vele bizony – bólintott Lady Belcourt. – Ugyanolyan jól ismeri a házat, mint jómagam, és gyakorta meghívják a de Quinceynél rendezett társasági eseményekre. Bár hozzám hasonlóan eddig ő is kerülte azokat a rendezvényeket, ahol gyilkosságokat is elkövetnek.

– Nemes cselekedet – dünnyögte Will.

– Ott fogja várni önöket, és megmutatja a házat. Senki sem fog meglepődni, hogy együtt lát bennünket. Tudják, Magnus Bane a szeretőm.

Tessa szája tátva maradt. Hölgyek nem szoktak ilyesmit csak úgy bejelenteni úri társaságban – ami azt illeti, semmilyen társaságban. De talán a vámpírok máshogy voltak ezzel. Mindenki éppen olyan döbbenet nézett, akárcsak ő, kivéve Willt, aki szokás szerint úgy festett, mintha feltörő nevetését próbálná visszafojtani.

– Milyen kedves – szólalt meg végül Charlotte.

– Ahogy mondja – bólintott Camille, és felállt. – Most pedig hálás lennék, ha valaki kikísérne. Későre jár, és még nem vacsoráztam.

Charlotte aggodalmas tekintettel nézte Tessát. – Will, Jem, megtennétek?

Tessa figyelte, ahogy a két fiú katonaként – mert hát végül is azok voltak – körülveszi Camille-t, hogy aztán kikísérjék a szobából. A vámpír még egyszer megállt a küszöbön, és hátrapillantott. Világosszőke haja végigsimította az arcát, ahogy elmosolyodott; annyira szép volt, hogy Tessa minden ösztönös viszolygása semmivé foszlott, amikor ránézett.

– Ha megteszed, kis alakváltó – mondta Camille –, és sikerrel jársz, akkor megígérem neked, hogy nem fogod megbánni, akár előkerül a bátyád, akár nem.

Tessa összeráncolta a homlokát, de Camille már nem volt ott. Olyan gyorsan mozgott, mintha két lélegzetvétel között eltűnt volna a semmi-ben. A lány Charlotte felé fordult. – Szerinted hogy értette, hogy nem fogom megbánni?

Charlotte megrázta a fejét. – Nem tudom – sóhajtott. – Erősen remélem, úgy gondolta, hogy a jótett vigaszt fog jelenteni, de Camille-ről van szó, tehát...

– Minden vámpír ilyen? – kérdezte Tessa. – Ennyire hideg?

– Sokan közülük már nagyon öregek – felelte diplomatikusan Charlotte. – Nem úgy látják a dolgokat, ahogy mi.

Tessa lüktető halántékára szorította az ujját. – Tényleg nem.

Willt rengeteg minden zavarta a vámpírokkal kapcsolatban – a nesztelen mozgásuk, a hangjuk mély, nem emberi színezete –, legesleginkább azonban a szaguk. Vagyis inkább az, hogy nincsen szaguk. Minden emberen érződik valamilyen szag – izzadság, szappan, parfüm –, de a vámpírokon semmi. Olyanok voltak, mint a viaszbabák.

Előtte Jem már a Menedékből az Intézet folyosójára vezető ajtót nyitotta. Ezeket a helyiségeket nem szentelték meg, hogy a vámpírok és a hozzájuk hasonlók is használhassák őket, de Camille soha nem tehette volna be a lábát az Intézet egyéb részeibe. Nem pusztán udvariasságból kísérték ki. Gondoskodtak róla, nehogy megszentelt területre tévedjen, mert az minden érintett számára komoly veszélyekkel járt volna.

Camille szinte rá sem nézett Jemre, ahogy elvonult mellette. Will követte, csak egy pillanatra állt meg, hogy odasúgja a fiúnak: – Semmilyen szag nem érződik rajta.

Jem ijedtnek tűnt. – Te nekiálltál szaglászni?

Camille, aki a következő ajtóban várt rájuk, hátrafordulva mosolygott. – Az a helyzet, hogy minden szavakat hallom – közölte.

– Tény és való, hogy a vámpíroknak nincsen semmilyen szaguk. Így jobb ragadozók lehetünk.

– Meg persze a hallásuk is kitűnő – bólintott Jem, és becsukta az ajtót Will mögött. Egy kis, szögletes előterben álltak Camille-lal, a nő keze a bejárati ajtó kilincsén nyugodott, mintha mielőbb akarna távozni, de semmi sietős nem volt a tekintetében, ahogy végigmérte a fiúkat.

– Csupa feketébe meg ezüstbe öltöztetek – állapította meg. – Te akár vámpír is lehetnél, milyen sápadt vagy – fordult Jem felé. – Te pedig... – mondta Willnek – nos, azt hiszem, de Quinceynél senki sem fog kételkedni benne, hogy valóban az emberi alattvalóm vagy.

Jem azzal a tekintettel nézett Camille-ra, amivel Will sejtése szerint az üveget is el tudta volna vágni.

– Miért csinálja ezt, Lady Belcourt? – kérdezte. – Miért tervelte ki ezt az egészet de Quincey ellen... miért?

Camille elmosolyodott. Gyönyörű volt, ezt Willnek el kellett ismernie – persze rengeteg vámpírról el lehetett mondani ugyanezt. A szépségük mindig olyan volt a fiú szemében, mint a préselt virágok szépsé-

ge – szemkápráztató, de halott. – Egyszerűen nyomaszt a gondolat, hogy tudom, mi folyik abban a házban.

Jem megrázta a fejét. – Lehetséges, hogy ön az a típus, aki feláldozza magát elvei oltárán, de kételkedem benne. A legtöbbünk általában személyes indíttatásból cselekszik. Szeretetből vagy gyűlöletből.

– Esetleg bosszúból – tette hozzá Will. – Végtére is egy éve tudja már, mi folyik abban a házban, mégis csak most jött el hozzánk.

– Miss Gray miatt.

– Igen, de ez nem minden, ugye? – kérdezte Jem. – Tessa kínálja az alkalmat, de más szolgáltatja az indítékot. – Félrebillentette a fejét. – Miért gyűlöli annyira de Quinceyt?

– Nem tudom, mi közöd lenne hozzá, drága ezüst árnyvadászom – jegyezte meg Camille, és ahogy vicsorogva felhúzta vörös ajkát, kivillantak mögüle fehér vámpírfogai. Will tudta, hogy a vámpírok tetszésük szerint képesek előugrasztani a tépőfogaikat, de azért így is hátborzongató volt a látvány. – Miért fontos, hogy mik az indítékaim?

Will válaszolt Jem helyett; máris tudta, mi jár a másik fiú fejében.

– Mert különben nem bízhatunk meg magában. Talán csapdába akar csalni bennünket. Charlotte-nak eszébe sem jutna ilyesmi, de ez nem jelenti azt, hogy nem is lehetséges.

– Csapdába csalni magukat? – Camille hangja egészen gunyoros volt. – Hogy a Klávé rám zúdítsa rettenetes haragját? Aligha lenne jó ötlet.

– Lady Belcourt! – szólt Jem. – Akármit is ígért önnek Charlotte, ha azt szeretné, hogy segítsünk, válaszoljon a kérdésre!

– Nos jó! – bólintott a nő. – Látom, nem nyugszanak, amíg nem kapnak magyarázatot. Igaza van – biccentett Will felé. – És fiatal korához képest meglehetősen sokat tud szerelemről és bosszúról. Egy nap hoszszabban is el kell beszélgetnünk ezekről. – Megint elmosolyodott, de a tekintete mégis komoly maradt. – Volt egy szeretőm, tudják – mondta. – Alakváltó volt, egy lükantróp. Az Éjszaka Gyermekeinek tilos szerelmi viszonyt folytatni a Hold Gyermekeivel. Óvatosak voltunk, de Quincey mégis mindenre rájött. Megölte a szerelmemet, ahogy valami szerencsétlen mondén foglyot is meg fog ölni a következő bálján. – Mint két zöld lámpa, úgy csillant meg a szeme, ahogy a fiúkra nézett. –

Szerettem, és de Quincey megölte, a többi vámpír pedig, csupa fajtámbeli, segített neki. Nem bocsátom meg soha. Mindet kicsinálom.

A most tízéves Szövetség megkötése történelmi pillanat volt mind a nephilimek, mind az alvilágiak számára. A két fél többé nem egymás megsemmisítésére törekedett. Összefogtak a közös ellenség, a démonok ellen. Ötvenen voltak jelen a Szövetség megkötésekor Idrisben: tízen az Éjszaka Gyermekei, tízen Lilith boszorkánymestereként ismert gyermekei közül, tízen a Tündérek Népéből, tízen a Hold Szülöttei közül és tízen Raziel véréből...

Tessa kopogásra ébredt; félálomban szunyókált a párnán, ujjá még mindig ott volt az *Árnyvadászok kódexének* lapjai között. Letette a könyvet, aztán alig volt ideje felülni, és becsavarni magát a takaróba, mert máris nyílt az ajtó.

Lámpafény özönlött be rajta, és Charlotte lépett a szobába. Tessának különös érzése támadt – szinte csalódott. De hát ki másra számított? A késői óra ellenére Charlotte úgy volt felöltözve, mint aki készül valahová. Az arca komolynak látszott, sötét szeme karikás volt a fáradtságtól. – Ébren vagy?

Tessa bólintott, és felemelte a kezében tartott könyvet. – Olvasok.

Charlotte nem szólt, csak átsietett a szobán, és letelepedett Tessa ágyának végébe. Kinyújtotta a kezét, és valami megvillant a tenyerében; Tessa angyalmedálja volt az. – Ezt Henrynél hagytad.

Tessa letette a könyvet, és elvette a medált. Átvette a láncot a nyakán, és megkönnyebbült, ahogy megérezte az ismerős súlyt a mellkásán. – Kiderített róla valamit?

– Nem igazán tudom. Azt mondta, szinte teljesen ellepte a belsejét a rozsdá, és csoda, hogy egyáltalán működik még. Kitisztította a szerkezetet, bár úgy tűnik, sokra nem ment vele. Talán most szabályosabban ketyeg.

– Talán. – Tessát nem érdekelte. Egyszerűen örült, hogy visszakapta az angyalt, ami édesanyjára és New Yorkra emlékeztette.

Charlotte összekulcsolta a kezét az ölében. – Valamit még nem mondtam el neked, Tessa.

A lány szíve gyorsabban kezdett verni. – Mi az?

– Mortmain... – Charlotte habozott. – Amikor azt mondtam, hogy Mortmain vitte el a bátyádat a Pandemonium Klubba, nem hazudtam, de ez nem a teljes igazság. A bátyád nem tőle szerzett tudomást az Árnyvilág létezéséről. Az a helyzet, hogy édesapátok beszélt neki róla.

Tessa szólni sem tudott a döbbenettől.

– Hány éves voltál, amikor meghaltak a szüleid? – kérdezte Charlotte.

– Baleset volt – felelte kábán Tessa. – Hároméves voltam, Nate pedig hat.

Charlotte összeráncolta a homlokát. – Túl fiatal volt még a bátyád, hogy az apád ilyen bizalmas dolgokat osszon meg veled... Bár ezek szerint, lehetséges.

– Nem – rázta meg a lejét Tessa. – Nem, nem érted. A lehető leghétköznapibb, legemberibb neveltetést kaptam, ami csak lehetséges. Harriet néni volt a legracionálisabb nő a világon. És neki tudnia kellett volna, nem igaz? Édesanyánk húga volt, magukkal hozták Londonból, amikor Amerikába költöztek.

– Mindenkinek vannak titkai, Tessa, néha még a szeretteik előtt is.

– Charlotte az ujjával végigsimította a kódex domború pecséttel díszített borítóját. – És el kell ismerned, nincs ebben semmi meglepő.

– Már hogyne lenne! Az egésznek semmi értelme.

– Tessa... – sóhajtott fel Charlotte. – Nem tudjuk, honnan van ez a képesség, de ha az egyik szülőd valamilyen módon kapcsolatban állt a mágia világával, nem nyilvánvaló-e, hogy a két dolognak köze van egymáshoz? Ha édesapád a Pandemonium Klub tagja volt, vajon nem tőle tudhatott rólad de Quincey?

– Így lehetett – bólintott kelletlenül Tessa. – Csak... Amikor megérkeztem Londonba, úgy éreztem, semmi sem valóságos, ami velem történik. Hogy a korábbi életem volt az igazi, ez pedig egy rettenetes rémálom. Azt hittem, ha megtalálom Nate-et, minden olyan lesz, mint régen. – A lány Charlotte-ra emelte a tekintetét. – Most viszont kénytelen-kelletlen azon gondolkodom, hogy nem korábban éltem-e álmvilágban, és nem ez-e a valóság. Ha a szüleim ismerték a Pandemonium Klubot, ha ők is részei voltak az Árnyvilágnak, akkor nincs hová viszszaemennem, miután megszabadultam innen.

Charlotte, kezét továbbra is az ölében tartva, rezzenéstelen tekintettel nézett Tessa szemébe. – Elgondolkodtál rajta valaha, hogyan került az a sebhely Sophie arcára?

Tessa csak hebegni tudott. – Igen... kíváncsi voltam, csak... csak nem akartam rákérdezni.

– Jobb is – mondta Charlotte. A hangja hűvös volt és határozott. – Amikor először találkoztam Sophie-val, egy kapualjban kuporgott mocskosan, és egy véres rongyot szorított az arcára. Látott, amikor elmentem előtte, pedig álca védett éppen. Ezzel keltette fel a figyelmemet. Van benne egy kevés a Látásból, ahogy Thomasban és Agathában is. Pénzt ajánlottam neki, de nem volt hajlandó elfogadni.

Addig könyörögtem, amíg eljött velem egy teázóba, és elmesélte, mi történt vele. Szobalány volt egy uraságnál St. Johns Woodban. A szobalányokat persze általában a külsejük miatt választják, és Sophie nagyon szép lány volt. Ez egyszerre bizonyult előnynek és hátránynak. Gondolhatod, hogy a házban élő fiatalember szemet vetett rá, és megpróbálta elcsábítani. Sophie újra meg újra visszautasította, amíg aztán a fiú dührohamot nem kapott, és egy késsel meg nem vágta az arcát. Azt mondta, ha ő nem kaphatja meg, gondoskodik róla, hogy soha többé ne kívánja meg senki.

– Milyen rettenetes – suttogta Tessa.

– Sophie azonnal a fiatalember anyjához ment, a ház úrnőjéhez. A fiú viszont váltig állította, hogy valójában Sophie próbálta elcsábítani őt, és azért fogott kést, hogy a saját tisztességét védje. Szegény lányt persze kirakták az utcára. Mire megtaláltam, csúnyán elfertőződött a sebe. Idehoztam, és a Néma Testvérek megvizsgálták. A fertőzésből ugyan kigyógyították, de a sebhely örökre megmarad.

Tessa önkéntelenül is együtt érzően nyúlt az arcához. – Szegény Sophie!

Charlotte félrebillentette a fejét, és csillogó, barna szemével Tessára nézett. Olyan erő sugárzik belőle, gondolta a lány, hogy az ember hajlamos elfelejteni, milyen kis termetű és madárcsontú valójában.

– Sophie-nak van egy adottsága – folytatta a nő. – Megvan benne a Látás képessége. Látja azt, amit más nem. Régen gyakran azt hitte, hogy megőrült, most viszont már tudja, hogy nem bolond, csak különleges. Régen csak egy szobalány volt, és tudta, hogy valószínűleg el-

veszti a munkáját, ha a külseje már nem lesz a régi. Most pedig a háztartásunk nagy becsben tartott tagja, egy tehetséges lány, aki rengeteget tud adni nekünk. – Charlotte előredőlt. – Ha visszanezel a korábbi életedre, Tessa, a mostanihoz képest biztonságosnak tűnik. Viszont, ha nem tévedek, nagyon szegények voltatok a nagynénéddel. Ha nem jössz Londonba, hová mentél volna a halála után? Mit tettél volna? Egy sikátorban zokogtál volna, mint a mi Sophie-nk? – Charlotte a fejét csóválta. – Felbecsülhetetlen értékű képességgel rendelkezel. Senkitől nem kell kérned semmit. Senkitől nem kell függened. Szabad vagy, és ez a szabadság adomány.

– Nehéz adományként gondolni valamire, ami miatt megkínózták és fogva tartották az embert.

Charlotte megrázta a fejét. – Sophie egyszer azt mondta, örül, amiért ott van az a sebhely, mert aki így szeretni fogja, az biztos, hogy önmagáért szereti, nem pedig a csinos arcáért. Neked ez a valódi éned, Tessa. Ez a képesség hozzád tartozik. Aki így szeretni fog, az önmagáért fog szeretni. És neked is szeretned kell önmagadat.

Tessa felvette a kódexet, és a melléhez szorította. – Szóval azt mondd, jól sejtettem. Ez a valóság, és korábban éltem álmovilágban.

– Ahogy mondd. – Charlotte gyengéden megpaskolta a vállát. A lány kis híján hátrahőkölt. Régen volt már, gondolta, amikor valaki ilyen anyáskodva érintette meg. Harriet néni jutott eszébe, és elszorult a torka. – És most ideje felébredni!

9

Az Enklávé

*Egy nap tán malomkővé lesz szívem, arcom meg sem rezdül,
megcsalok, megcsalatok, s meghalok: ki tudja? Por és hamu vagyunk.*

Alfréd, Lord Tennyson: *Maud*

– PRÓBÁLD MEG MÉG EGYSZERI – javasolta Will. – Csak sétálj át a szobán! Mi majd megmondjuk, mennyire voltál meggyőző.

Tessa felsóhajtott. A feje lüktetett, ahogy mindkét szeme is. Fárasztó volt megtanulni, hogyan viselkedjen vámpírként.

Két nap telt el Lady Belcourt látogatása óta. Azóta Tessa szinte minden perce azzal telt, hogy a lehető legmeggyőzőbben alakítsa a vámpírnő szerepét. Egyelőre nem járt túl nagy sikerrel. Még mindig úgy érezte, Camille tudatának csak a felszínét súrolja, és képtelen ráhangolódni a gondolataira vagy a személyiségére, így pedig nehezebb volt ráérezni, hogyan jár, hogyan beszél, vagy milyen tekintettel néz de Quincey bálján a többi vámpírra, akiket Camille persze jól ismert, így Tessának is ezt kellett elhítenie magáról.

Most a könyvtárban volt, és az ebéd óta eltelt pár órát azzal töltötte, hogy Camille különös, siklásra emlékeztető járását meg kiszámított, lassú beszédét gyakorolta. A vállára egy ékköves brosst tűzött, amit Camille Archer nevű emberi alattvalója hozott egy ládában. Tessa egy ruhát is kapott de Quincey báljára, de az túl nehéz és finom volt, hogy napközben is viselje. A lány a saját új, kék és fehér ruhájával kellett hogy megelégedjen, bár mellben túl szűk, derékban pedig túl bő volt, miután átváltozott Camille-lá.

Jem és Will a könyvtárban hátul, az egyik hosszú asztalnál ütött tanyát. Állítólag segíteni és tanácsokat adni jöttek, de úgy tűnt, inkább csak gúnyolódnak rajta, és kinevetik az esetlenségét. – Túlságosan előretesz a lábad járás közben – folytatta Will. Éppen egy almát fényesített az ingén, és mintha észre sem vette volna, milyen tekintettel mered rá Tessa. – Camille finoman jár. Mint egy faun az erdőben. Nem úgy, mint egy kacsa.

– Nem úgy járok, mint egy kacsa.

– Én szeretem a kacsákat – szúrta közbe diplomatikusan Jem. – Főleg a Hyde Parkban lévőket. – A szeme sarkából Willre pillantott; mindkét fiú az asztal lapján ült, lábukat a levegőben lóbálták. – Emlékszel, amikor megpróbáltál rávenni, hogy etessek meg velük egy kacsapástétomot, mert szerettél volna kitenyészteni egy új kannibál kacsafajt?

– Be is falták – emlékezett vissza Will. – A vérszomjas kis dögök. Sose bízzatok egy kacsában!

– Abbahagynátok? – szólt rá a fiúkra Tessa. – Ha úgysem segítetek, akár el is mehettek. Nem azért engedtem meg, hogy maradjatok, mert a kacsákról szerettem volna kiselőadást hallgatni.

– Egy hölgy ne legyen ilyen türelmetlen! – heccelte Will, az almája fölött a lányra vigyorogva. – Talán Camille vámpírtermészete ütközik ki rajtad.

Játékos volt a hangja, amit Tessa nagyon furcsának talált. Alig pár nap telt el azóta, hogy a fiú ráfordult a szülei miatt, később pedig szenvedélytől izzó tekintettel könyörgött neki, hogy segítsen eltitkolni Jem véres köhögését. Most pedig úgy ugratta, mintha valamelyik haverjának a kishúga volna, valaki, akit felületesen ismer, talán kedvtelve gondolt rá, de aki valójában nem jelent neki semmit.

Tessa az ajkába harapott – és elfintorodott a hirtelen jött, erős fájdalomtól. Camille vámpírfogait olyan ösztön irányította, amit ő nem érthetett. A fogak minden előzetes jel nélkül csúsztak elő, és csak akkor vette észre őket, amikor fájdalmasan belemartak ajka érzékeny bőrébe. Vér ízét érezte a szájában – saját vére sós forróságát. Kezét az ajkához szorította, és amikor elvette onnan, az ujjbegyeit vörös pöttyök lepték el.

– Ne piszkáld! – szólt Will, miután letette az almát, és felállt. – Észre fogod venni, hogy nagyon gyorsan gyógyulsz.

Tessa a nyelvvel megpiszkálta bal oldali metszőfogát. Megint lapos volt, mint bármilyen közönséges fog. – Nem értem, mitől jönnek csak úgy ki.

– Az éhségtől – felelte Jem. – Vérre gondoltál?

– Nem.

– Arra gondoltál, hogy megeszel engem? – kíváncsiskodott Will.

– Nem!

– Senkinek nem lenne egy rossz szava sem – mondta Jem. – Átkozottul idegesítő.

Tessa felsóhajtott. – Camille olyan bonyolult! Semmit nem értek belőle, azt meg végképp nem tudom, miként viselkedjem a bőrében.

Jem végigmérte a lányt. – Képes vagy belelátni a gondolataiba? Mondtad, hogy másokéba belelátál az átváltozásaid során.

– Egyelőre nem. Próbálkozom, de csak egy-egy villanást sikerül elkapnom, egy-egy képet. Úgy tűnik, jól védi a gondolatait.

– Nos, remélhetőleg még holnap este előtt sikerül áttörnöd a védelmét – emlékeztette Will. – Különben nem sok esélyt adok magunknak.

– Will! – torkolta le a fiút Jem. – Ne mondj ilyet!

– Igazad van – bólintott Will. – Nem kéne alábecsülnöm a saját képességeimet. Ha Tessa mindent összekutyul, biztosan kimentem majd valahogy magunkat a vámpírhordák közül a szabad ég alá.

Jem mintha meg sem hallotta volna. Tessának kezdett feltűnni, milyen sűrűn tesz így. – Lehet, hogy csak a halottak gondolataiba látsz bele, Tessa – jegyezte meg a fiú. – Talán a legtöbb tárgy, amit a Sötét Nővérektől kaptál, olyan embereké volt, akiket megöltek.

– Nem. Beleláttam Jessamine gondolataiba is, amikor az ő alakját vettem fel. Szóval szerencsére biztosan nem így van. Milyen morbid lenne egy ilyen képesség!

Jem elgondolkodva nézett a lányra; volt valami különös tűz a tekintetében, amitől szinte kellemetlenül érezte magát. – Mennyire tisztán érzed a halottak gondolatait? Ha például adok neked valamit, ami régen az apámé volt, meg tudnád mondani, mire gondolt, amikor meghalt?

Most Willen volt a sor, hogy megijedjen. – James, nem hiszem, hogy... – kezdte, de elhallgatott, ahogy nyílt a könyvtár ajtaja, és Charlotte lépett be rajta. Nem volt egyedül. Legalább féltucatnyian követték, idegenek, akiket Tessa soha nem látott azelőtt.

– Az Enklávé – suttogta Will, és intett Jemnek meg Tessának, hogy bújjanak az egyik három méter magas könyvespolc mögé. Búvóhelyükről figyelték, ahogy a helyiség megtelik árnyvadászokkal.

A legtöbben férfiak voltak, de Tessa két nőt is észrevett köztük, közben beözönlöttek a könyvtárba.

A lány le sem tudta venni róluk a szemét. Eszébe jutott, amit Will Boadiceáról mondott; hogy egy nő is lehet harcos. A két nő közül a magasabbik – legalább száznyolcvan centi lehetett – kontyba rendezve viselte őszes haját. Ránézésre a hatvanas éveiben járhatott, és egy királynő méltóságával mozgott. A második nő fiatalabb volt és sötét hajú, szeme leginkább egy macskáéra emlékeztetett, és egész lényéből titokzatosság sugárzott.

A férfiak vegyes csapatot alkottak. A legidősebb közülük magas volt, és szürke ruhát viselt. A bőre is egészen szürkének tűnt, erősen ősült, sasra emlékeztető, szikár, beesett arcát csörszerű, keskeny orr és hegyes áll emelte ki, karikás szeme sarkában mély ráncok húzódtak. Mellette állt a csapat legfiatalabb tagja, egy fiú, aki legfeljebb egy évvel

lehetett idősebb Jemnél és Willnél. A maga módján egészen jóképű volt karakteres, de szabályos vonásaival, kócos barna hajával és figyelmes tekintetével.

Jem bosszúsán szisszent föl. – Gabriel Lightwood – súgta oda Willnek. – Ez meg mit keres itt? Azt hittem, Idrisben tanul.

Will nem mozdult. Összeráncolt homlokkal bámulta a barna hajú fiút, szája sarkában halvány mosoly játszadozott.

– Nehogy összeverekedj vele, Will! – szólt gyorsan Jem. – Ne itt! Csak ennyit kérek tőled.

– Ez elég nagy kérés, nem gondolod? – kérdezte a fiú anélkül, hogy a barátjára pillantott volna. Kihajolt a könyvespolc mögül, és Charlotte-ot kezdte figyelni, ahogy a helyiségben elől álló, nagy asztalhoz terelte a vendégeket. Úgy tűnt, azt szeretné, ha mindenki a lehető leghamarabb helyet találna magának valamelyik széken.

– Frederick Ashdown és George Panhallow, ti ide, ha kérhetném! – mondta Charlotte. – Lilian Highsmith, ha megtennéd, hogy odaülsz a térképhez!

– És hol van Henry? – kérdezte udvariasan, de élesen az ősz hajú férfi. – A férjed mégiscsak az Intézet egyik vezetője, itt kéne lennie.

Charlotte csak a másodperc törtrészig habozott, mielőtt mosolyt erőltetett az arcára. – Hamarosan érkezik, Lightwood – felelte, és Tessa azonnal rájött két dologra. Először is, hogy az ősz hajú férfi szinte biztosan Gabriel Lightwood apja, másodszer pedig, hogy Charlotte hazudik.

– Remélem is – mormogta Mr. Lightwood. – Igen szokatlan lenne, ha az Enklávé az Intézet vezetője nélkül ülne össze. – Megfordult, és bár Will azonnal visszahúzódott a könyvespolc takarásába, elkésett. A férfi összehúzta a szemét. – És ki az ott hátul? Jöjjön elő, és mutassa meg magát!

Will Jemre pillantott, aki könnyedén megvonta a vállát. – Nem lenne értelmese addig bujkálni, amíg elő nem rángatnak bennünket innen. Vagy igen?

– A magad nevében beszélj! – súgta Tessa. – Semmi szükségem rá, hogy magamra haragítsam Charlotte-ot, amiért ott vagyok, ahol nem kéne lennem.

– Nehogy már ezen problémázz! Nem tudhattad, hogy az Enklávé itt fog ülésezni, és ezt Charlotte is pontosan tudja – mondta Will. – Mindig tökéletesen tudja, ki hibázott és ki nem. – Elvigyorodott. – A helyedben viszont visszaváltoznék saját magammá, ha érted, hogy gondolom. Semmi szükség rá, hogy a frászt hozd a nemes testületre.

– Ó! – Tessa egy pillanatra majdnem elfelejtette, hogy még mindig Camille bőrében van. Kapkodva levette magáról az álcát, és mire ki lépett a könyvespolc mögül, megint a régi önmaga volt.

– Will – sóhajtott fel Charlotte, ahogy meglátta a három fiatait. Megrázta a fejét. – Szóltam, hogy az Enklávé itt fog gyűlésezni négy órákor.

– Tényleg? – kérdezte Will. – Hát ezt elfelejtettem. Rettenetes. – Körbejáratta a tekintetét, aztán szélesen elmosolyodott. – Nicsak, Gabriell!

A barna hajú fiú dühös pillantással nézett vissza rá. Élénkzöld szeme volt, a száját pedig kemény vonallá húzta össze, ahogy Willre meredt. – William – szólt, miután összeszedte magát, aztán Jem felé fordult. – És James. Nem vagytok kissé fiatalok hozzá, hogy az Enklávé gyűlésein ólálkodjatok?

– És te nem vagy az? – kérdezte Jem.

– Júniusban betöltöttem a tizennyolcat – közölte Gabriel, és annyira hátradőlt a székén, hogy az megbillent, és az első lábai a levegőben himbálóztak. – Most már minden jogom megvan hozzá, hogy részt vegyek az Enklávé rendezvényein.

– Milyen jó neked – szólt a fehér hajú nő, aki királynőre emlékeztette Tessát. – Szóval ez lenne az a lány, Lottie? A boszorkánymester lány, akiről beszéltél? – A kérdést Charlotte-nak tette fel ugyan, de a tekintete végig Tessára szegeződött. – Nem nézek ki sokat belőle.

– Én sem néztem ki sokat Magnus Bane-ből, amikor először találkoztam vele – mondta Mr. Lightwood, miközben kíváncsian méregette Tessát. – Lássuk hát! Mutasd meg, mit tudsz!

– Nem vagyok boszorkánymester – tiltakozott dühösen Tessa.

– Hát valami biztosan vagy, te lány – mondta az idősebb nő. – Ha nem boszorkánymester, akkor micsoda?

– Ezzel ráérünk! – Charlotte felállt. – Miss Gray már bizonyította előttem, mit tud. Egyelőre mindenkinek meg kell elégednie ezzel...

Legalábbis amíg az Enklávé úgy dönt, hogy fel kívánja használni a képességeit.

– Persze, hogy felhasználja – jelentette ki Will. – Nélküle a leghalványabb esély sincs rá, hogy sikerüljön a tervünk...

Gabriel olyan erővel billent előre, hogy a szék lábai hangos csattanással ütköztek a földnek. – Mrs. Branwell – szólt dühösen –, most akkor William túl fiatal hozzá, hogy részt vegyen az Enklávé gyűlésén, vagy nem túl fiatal hozzá?

Charlotte tekintete az elvörösödött Gabrieltől Will rezzenéstelen arcára vándorolt. Felsőhajtott. – Igen, túl fiatal hozzá. – Will, Jem, ha megtennétek, hogy odakint vártok a folyosón Tessával!

Will vonásai megmerevedtek, de Jem küldött felé egy figyelmeztető pillantást, és a fiú inkább csöndben maradt. Gabriel Lightwood diadalittasan vigyorodott el. – Kikísérlek benneteket – jelentette be, és talpra ugrott. Kiterelte a három fiatal a könyvtárból, aztán maga is kiugrott utánuk a folyosóra. – Te! – vicsorított Will felé halkán, hogy odabent ne hallhassák. – Szégyent hozol az árnyvadászok nevére az egész világon.

Will a folyosó falának támaszkodott, és hűvös, kék szemmel mérte végig Gabrielt. – Nem is tudtam, hogy van még név, amire szégyent lehet hozni, miután az apád...

– Hálás lennék, ha nem vennéd a szádra a családomat – mordult fel Gabriel, és behúzta maga mögött a könyvtárajtót.

– Milyen szerencse, hogy egyáltalán nem vágyom a háládra – közölte Will.

Gabriel rámeredt, a haja kócos volt, zöld szemében izzott a düh. Ebben a pillanatban nagyon emlékeztette valakire Tessát, bár a lány nem tudta volna megmondani, kire. – Mi? – hörögte Gabriel.

– Úgy érti – tisztázta Jem –, hogy nem érdeklí, hálás leszel-e neki.

Gabriel arca egészen sötétvörös lett. – Ha nagykorú lennél, Herondale, már készülhetnénk is a monomachiára. Te és én, amíg valamelyikünk meg nem hal. Véres cafatokká szabdalnánk...

– Elég, Gabriel! – vágott közbe Jem, mielőtt Will felelhetett volna. – Párbajra hívni Willt, amiért megsértett, olyan tisztességtelen, mintha megbüntetnél egy kutyát, amiért beléd harapott, holott te magad hergelted fel előtte. Tudod, milyen!

– Le vagyok kötelezve, James – szolt Will, le sem véve a szemét Gabrieltől. – Értékelem, hogy ilyen őszintén nyilatkozol a jellememről.

Jem megvonta a vállát. – Ez az igazság.

Gabriel sötét pillantást vetett Jemre. – Maradj ki ebből, Carstairs! Semmi közöd hozzá.

Jem közelebb lépett az ajtóhoz és a tökéletesen mozdulatlanul álló Willhez, miközben rezzenéstelenül állta Gabriel tekintetét. Tessa hátán most már felállt a szőr. – Amihez Willnek köze van, ahhoz nekem is közöm van.

Gabriel megrázta a fejét. – Te jó árnyvadász vagy, James – szolt –, és igazi úriember. Megvan a magad... fogyatéka, de ezért senki sem hibáztathat. Ez viszont... – Lebiggyesztette az ajkát, és mutatóujjával Willre bökött. – Ez a mocsadék csak hátráltat téged. Keress másik parabatait magadnak! Senki sem számít rá, hogy Will Herondale megéli a tizenkilenc évet, és senki sem fogja bánni, ha eltűnik a színről...

Ez már túl sok volt Tessának. Nem is gondolkodott, csak előtörték belőle a szavak. – Hogy lehet ilyet mondani!

Gabriel elhallgatott. Olyan döbbenet nézett, mintha valamelyik falikárpit kezdett volna el hirtelen beszélni. – Micsoda?

– Hallottad! Nem lehet csak úgy azt mondani valakinek, hogy nem sajnálnád, ha meghalna! Ez megbocsáthatatlan. – Megragadta Will ingujját. – Gyere, Will! Ez... ez az ember nyilvánvalóan nem érdemli meg, hogy vesztegesd rá az idődet.

Will láthatólag nagyon jól szórakozott. – Annyira igaz!

– Te... te... – Gabriel hebegni kezdett, és kissé riadtan nézett Tessára. – Halvány fogalmad sincs róla, miket tett...

– És nem is érdekel. Mind nephilimek vagytok, ugye? Nem igaz? Ugyanazon az oldalon kéne állnotok. – Tessa összeráncolt homlokkal pillantott a fiúra. – Azt hiszem, tartozol Willnek egy bocsánatkéréssel.

– Előbb tépetném ki a beleimet, és engedném, hogy a szemem láttára kössenek rájuk csomót, mint hogy bocsánatot kérjek egy ilyen féregtől.

– Te jó ég! – szolt halkan Jem. – Ezt nem mondhatod komolyan. Mármost nem azt a részét, hogy Will egy féreg, hanem ezt a dolgot a beleidről. Rettenetesen hangzik.

– Pedig komolyan gondolom – közölte Gabriel. Kezdtt belemelegedni a témába. – Inkább ugranék bele egy tele üst Malphas-méregbe, és várnám, hogy feloldódjam, amíg csak a csontjaim maradnak.

– Tényleg? – kérdezte Will. – Mert történetesen ismerek egy fazont, akitől vehetnék egy üst...

Kinyílt a könyvtár ajtaja. Mr. Lightwood állt a küszöbön. – Gabriel! – szólt fagyosan. – Emlékeztetnék rá, hogy ez az első Enklávé-gyűlésed. Szándékosan áll részt venni rajta, vagy inkább idekint játszol a többi gyerekekkel?

Úgy festett, senkinek sem tetszett különösebben a megjegyzés, főleg Gábielnek nem, aki nyelt egyet, aztán bólintott, még egy utolsó, gyilkos pillantást küldött Will felé, majd apját követve bevonult a könyvtárba, és becsapta maga mögött az ajtót.

– Nos – szólt Jem, miután becsukódott az ajtó –, ez ennél rosszabbul már nem is alakulhatott volna. Most először találkoztatok a tavalyi káracsnyi buli óta? – kérdezte Willtől.

– Igen – bólintott a fiú. – Szerinted mondanom kellett volna neki, mennyire hiányzott?

– Nem – felelte Jem.

– Mindig ilyen? – kérdezte Tessa. – Ilyen rémes?

– Látnod kéne a bátyját – mondta Jem. – Mellette Gabriel egyenesen egy cukorfalat. Ha lehet, ő még jobban gyűlöli Willt.

Will erre csak mosolygott, aztán megfordult, és füttyörészve elindult a folyosón. Jem egy pillanatig habozott, aztán utánasiétt, és intett Tessának, hogy kövesse őket.

– Miért gyűlöl ennyire Gabriel Lightwood, Will? – kérdezte menet közben Tessa. – Mit tettél vele?

– Egyáltalán semmit sem tettem vele – felelte Will, aki meglehetősen élénk tempót diktált. – Annál inkább a húgával.

Tessa Jemre pillantott, de a fiú csak megvonta a vállát. – Akárhog fordul meg a mi Willünk, van ott legalább féltucatnyi dühös lány, akik azt állítják, hogy megrontotta őket.

– És így volt? – kérdezte Tessa. Kapkodnia kellett a lábát, hogy lépést tartson a fiúkkal. Ha az ember bokái körül egy nehéz szoknya verdes, az azért erősen korlátozza a sebességet, amivel közlekedhet. Az előző nap érkeztek meg a ruhák a Bond Streetről, és a lány még csak

most kezdett hozzászokni, hogy ilyen drága holmikot visel. Eszébe jutottak a könnyű ruhák kislány korából – azokban könnyedén odaszaladhatott a bátyjához, bokán rúghatta, és elfuthatott, mielőtt Nate utolérte volna. Egy pillanatra elgondolkodott, mi történe, ha ugyanezt tenné Will-lel. Kétkedett benne, hogy előnyére válna a dolog, bár azért volt némi varázsa a gondolatnak. – Mármint megrontottad őket?

– Sokat kérdezel – mondta Will, majd élesen balra fordult, és neki-vágott egy felfelé vezető keskeny lépcsőnek. – Nem igaz?

– De igaz – felelte Tessa. Cipője sarka élesen kopogott a lépcsőfokokon, ahogy követte a fiút. – Mi az a parabatai? És mit jelent az, hogy Gabriel apja szégyent hozott az árnyvadászokra?

– A parabatai görögül egyszerűen egy katona és egy kocsihajtó párosát jelenti – magyarázta Jem –, de ha a nephilimek mondják, akkor két harcost értenek alatta. Két férfit, akik felesküsznek rá, hogy együtt küzdenek, és bármi áron megvédik egymást.

– Két férfit? – kérdezte Tessa. – Nem állhat össze két nő vagy egy nő és egy férfi?

– Nem te mondtad, hogy a nőkből hiányzik a vérszomj? – emlékeztette Will a lányt anélkül, hogy hátrafordult volna. – Ami pedig Gabriel apját illeti, mondjuk úgy, hogy egyes híresztelések szerint jobban szereti a démonokat meg az alvilágiakat, mint ildomos lenne. Csodálkoznék, ha az öreg Lightwood nem szedett volna össze egy csúnya démonhimlőt egy éjjeli látogatása alkalmával valamelyik rosszhírű házban.

– Démonhimlőt? – Tessa egyszerre borzadt el és lett nagyon kíváncsi.

– Ő találta ki – nyugtatta meg gyorsan Jem. – Komolyan, Will! Hányszor kell még elmondanunk neked, hogy démonhimlő nem létezik?

Will megállt egy keskeny ajtó mellett a lépcső kanyarulatában. – Azt hiszem, ez az – mondta félig saját magának, és lenyomta a kilincset. Amikor nem történt semmi, elővette az irónját, és egy fekete Jelet rajzolt az ajtóra, ami aztán porfelhőt eresztve a levegőbe, szélesre tárult. – Itt kell hogy legyen a raktár.

Jem belépett utána a helyiségbe, és egy pillanattal később Tessa is követte őket. Egy kis szobában találta magát, amit csak a magasan lévő, boltíves ablakon beáramló fény világított meg. A szögletes térben kü-

lőnféle ládák és dobozok sorakoztak. Senki meg nem mondta volna, hogy ez a raktár az Intézetben van, ha a sarkokban nem állnak halomban a régi fegyverek a nehéz, rozsdásodó, széles pengéjű vasaktól a lánc végére erősített tuskés fémgömbökig.

Will megragadta az egyik ládát, és félrehúzta, hogy egy darabon szabaddá tegye a padlót. Újabb adag por szállt fel. Jem köhögött, és neheztelven pillantott Willre. – Az ember azt gondolná, azért jöttünk ide, hogy megölj bennünket – mondta. – Bár a legjobb esetben is csak valamiféle homályos indokaid lehetnének rá.

– A gyilkosság eszembe sem jutott – nyugtatta meg Will. – Várjatok, odébb kell vinnem még egy ládát!

Ahogy a fiú a nehéz tárgyat a fal felé taszigálta, Tessa vetett egy oldalpillantást Jemre. – Miről beszélt Gabriel – kérdezte olyan halkán, hogy Will ne hallhassa –, amikor a fogyatékosodat említette?

Jem ezüstös szeme kicsit tágabbra nyílt, mielőtt válaszolt. – Hogy betegeskedem. Ez minden.

Tessa tudta, hogy hazudik. Ugyanolyan volt a tekintete, mint Nate-nek, amikor nem mondott igazat – egy kicsit túl becsületesnek próbált látszani. Mielőtt bármi mást mondhatott volna, Will felegyenesedett. – Megvagyunk. Gyertek, üljetek le!

Ezzel fogta magát, és letelepedett a poros padlóra; Jim melléült, Tessa viszont habozott, és nem mozdult. Will, aki időközben elővette az irónját, sanda mosollyal nézett fel rá. – Nem csatlakozol hozzánk, Tessa? Gondolom, nem akarsz tönkretenni a csinos ruhát, amit Jessamine-től kapsz.

Ami azt illeti, ez volt az igazság. Tessa szerette volna elkerülni, hogy bármi kárt tegyen a legszebb holmiban, ami valaha is az övé volt. Viszont Will gunyoros hangja még bosszantóbb volt, mint a gondolat, hogy tönkretegye a ruhát. Összeszorította a száját, közelebb lépett, és leült a fiúkai szemben úgy, hogy együtt egy háromszöget formáltak.

Will a piszkos padlóhoz illesztette az irón hegyét, és mozgatni kezdte. Tessa izgatottan figyelte, ahogy éles, sötét vonalak folynak elő az eszköz hegyéből. Volt valami különös és gyönyörűséges abban, ahogy az irón rajzolt – nem olyan volt, mint amikor tinta folyik elő egy toll hegyéből, inkább mintha a vonalak eleve ott lettek volna, és Will csak felfedte volna őket.

Egy ideje már ezzel foglalatzkodott, amikor Jemből a felismerés hangja tört elő. Nyilvánvalóan rájött, milyen Jelet rajzol a barátja. – Mit akarsz... – kezdte, de Will felemelte szabad kezét, és megrázta a fejét.

– Ne! – intette. – Ha elszúrom, beszakadhat alattunk a padló.

Jem a szemét forgatta, de hiába: Will már végzett, és felemelte az írót a padlóról. Tessa felsikoltott, ahogy a görbe padlódeszkák vibrálni kezdtek – aztán átlátszóak lettek, akár az üveg. A lány rögtön meg is feledkezett a ruhájáról, közelebb húzódott, és azon kapta magát, hogy egy kristálytisza ablaktáblán néz keresztül.

Gyorsan felismerte, hogy a könyvtárat látja odalent. Ott volt a nagy asztal, körülötte az Enkláv tagjaival. Charlotte Benedict Lightwood és az elegáns, ősz hajú nő között ült. Fentről is könnyen fel lehetett ismereni csinos barna kontyáról, és apró kezének fürge mozdulatairól, miközben beszélt.

– Miért jöttünk fel ide? – kérdezte Jem sűgva. – Nem mehettünk volna a fegyverszobába? Az közvetlenül a könyvtár mellett van.

– A hang minden irányban terjed – felelte Will. – Éppen olyan könnyű fentről hallgatózni. Aztán meg ki a megmondhatója, nem jut-e eszébe valamelyiknek menet közben átugrani a fegyverszobába, hogy megnézzze, mi van éppen készleten. Előfordult már.

Tessa álmélkodva bámult lefelé, és egyszerre feltűnt neki, hogy eljutnak hozzá a lenti hangok. – Hallanak bennünket?

Will megrázta a fejét. – A varázslat kizárólag az egyik irányba működik. – Összeráncolta a homlokát, és előredőlt. – Miről beszélgetnek?

Elhallgattak, és tisztán hallották Benedict Lightwood hangját odalentről. – Nem tudom, Charlotte! – jelentette ki. – Ez az egész terv nagyon kockázatosnak tűnik.

– De nem hagyhatjuk, hogy de Quincey tovább folytassa az üzelmek – érvelt Charlotte. – Ő a londoni vámpírklánok feje. Az Éjszaka Gyermekei, mind tőle várnak iránymutatást. Ha szemet hunyunk felette, hogy rendszeresen megszegi a törvényt, annak milyen üzenete lenne az Alvilág felé? Hogy a nephilimek nem figyelnek már úgy, mint régen.

– Csak hogy értsem – szólt Lightwood –, hajlandó vagy gondolkodás nélkül hinni Lady Belcourt-nak, amikor azt állítja, hogy de Quincey, a Kláv régi szövetségese, mondénokat gyilkol a házában?

– Nem tudom, miért vagy meglepődve, Benedict. – Charlotte hangjának most már éle is volt. – Tehát azt javaslod, hogy ne is foglalkozunk a beszámolójával annak ellenére, hogy a múltban kizárólag megbízható információkkal szolgált nekünk? És annak ellenére, hogy ha ezúttal is igazat mond, mostantól fogva de Quincey minden áldozatának a vére a kezünkhöz tapad?

– És annak ellenére, hogy a Törvény értelmében kötelességünk kivizsgálni minden, a Szövetség szabályaival kapcsolatos bejelentést? – szólt közbe egy karcsú, sötét hajú fiatalember az asztal túlsó végéről. – Te is éppen olyan jól tudod, mint bárki közülünk, Benedict. Csak macskodsz.

Charlotte kifújta a levegőt, Lightwood arca pedig elsötétült. – Köszönöm, George! Ezt értékelem – mondta.

A magas nő, aki korábban Lottie-nak szólította Charlotte-ot, mély torokhangon felhördült. – Ne legyél már olyan drámai, Charlotte! – mondta. – El kell ismerned, hogy ez az egész ügy nagyon bizarr. Egy alakváltó lány, aki vagy boszorkánymester vagy nem, hullákkal teli bordélyházak meg egy informátor, aki esküszik rá, hogy alkatrészeket adott el de Quinceynek. Ráadásul nem vagy hajlandó elárulni nekünk, ki ez a tanú.

– A szavamat adtam neki, hogy nem fedem fel a kilétét – tiltakozott Charlotte. – Fél de Quinceytől.

– Árnyvadász? – kérdezte Lightwood. – Mert ha nem, akkor nem megbízható.

– Igazán, Benedict, kissé avítottak a nézeteid – szólt a macskaszemű nő. – Ha téged hallgatlak, szinte az az érzésem, hogy meg sem kötöttük a szövetséget.

– Liliannek igaza van. Nevetségesen viselkedsz, Benedict – mondta George Penhallow. – Tökéletesen megbízható informátort keresni olyan, mintha szűz szeretőre vágnál. Ha erényesek lennének, eleve nem mennél velük semmire. Egy informátor egyszerűen közöl velünk valamit. A mi dolgunk, hogy ellenőrizzük az értesülést, és Charlotte éppen ezt akarja tenni.

– Én csak nem szeretném, ha az Enklávé erejét nem megfelelő cél érdekében használnánk fel – szólt Lightwood. Tessa különösnek találta, hogy egy csapat elegánsan öltözött felnőtt minden udvariassági formula

nélkül egyszerűen tegeződik egymással. De hát úgy tűnt, az árnyvadászoknál ez a szokás. – Ha például akadna egy vámpír, aki valamiért haragban van a klán vezérrel, és szeretné elmozdítani, nem az lenne a legkézenfekvőbb, hogy a Klávéval próbálja elvégeztetni a piszkos munkát?

– A pokolba is – mormogta Will, és összenézett Jemmel. – Erről meg honnan tud?

Jem egy fejrázással jelezte, hogy fogalma sincs róla.

– Miről honnan tud? – kérdezte súgva Tessa, de a két fiú nem hallhatta, mivel ebben a pillanatban Charlotte és az ősz hajú nő egyszerre kezdett el beszélni.

– Camille soha nem tenne ilyet – tiltakozott Charlotte. – Először is nem ostoba. Tudja, milyen büntetéssel járna, ha hazudna.

– Benedict mond valamit – szólt az idősebb nő. – Jobb lenne, ha egy árnyvadász látná, amint de Quincey megszegi a Törvényt.

– De ez az egész vállalkozás lényege – magyarázta Charlotte. Hangjában feszültség vegyült a vággyal, hogy bizonyítsa az igazát. Tessa azon kapta magát, hogy együtt érez vele. – Hogy valaki a saját szemével lássa, amikor de Quincey Törvényt szeg, Callida néni.

Tessa meglepetten szisszent föl.

Jem a lányra nézett. – Igen, ő Charlotte nagynénje – magyarázta.

– Régen a bátyja, Charlotte apja vezette az Intézetet. Szereti megmondani mindenkinek, mit csináljon. Ő meg persze közben mindig a saját feje után megy.

– Pontosan – bólintott Will. – Tudtad, hogy egyszer ajánlatot tett nekem?

Egyáltalán nem úgy tűnt, hogy Jemnek akár csak egy pillanatra is eszébe jutna hinni neki. – Ne már!

– Igazat beszélek – jelentette ki Will. – Botrányos volt. Talán engedtem is volna a követeléseinek, ha nem ijesztett volna meg annyira.

Jem csak megrázta a fejét, és ismét a könyvtárban zajló események felé fordította a figyelmét. – Aztán meg ott van de Quincey pecsétjének kérdése – mondta éppen Charlotte –, amit a mechanikus lány testében találtunk. Egyszerűen túl sok bizonyíték köti ezekhez az eseményekhez. Nem tehetjük meg, hogy nem indítunk nyomozást.

– Egyetérték – szólt Lilian. – Ami engem illet, különösen ezeknek a mechanikus lényeknek a dolga aggaszt. Az nem nagy ügy, ha mechani-

kus lányokat készít, de mi van, ha egy teljes robothadsereget akar megalkotni?

– Ez pusztá spekuláció, Lilian – vágott közbe Frederick Ashdown.

Lilian egy kézlegyintéssel intézte el a megjegyzést. – Egy automaton sem a szeráfokkal, sem a démonokkal nem lép szövetségre. Nem Isten teremtménye, de nem is a Sátáné. Vajon meg tudjuk őket sebezni a fegyvereinkkel?

– Azt hiszem, nem létező problémát találtak ki magatoknak – mondta Benedict Lightwood. – Évek óta léteznek automatonok. A mondénok el vannak bűvölve tőlük. Eleddig egyik sem jelentett fenyegetést a számunkra.

– Eleddig egyik sem varázslattal készült – jegyezte meg Charlotte.

– Honnan tudod? – Lightwood türelmetlennek tűnt.

Charlotte kihúzta magát; csak Tessa és a többiek láthatták odafentről, hogy az asztal alatt a kezét tördéli. – Ha nem tévedek, Benedict, amiatt aggódsz, hogy igazságtalanul büntetjük meg de Quinceyt olyasmíért, amit nem is követett el, mindeközben pedig kockáztatjuk az Éjszaka Gyermekei és a nephilimek közötti kapcsolatot. Jól értem?

Benedict Lightwood bólintott.

– Csakhogy Will terve szerint nem kell mást tennünk, mint hogy megfigyeljük de Quinceyt. Ha nem látjuk, hogy megszegi a Törvényt, nem teszünk semmit, és a kapcsolatunkat sem fenyegetheti veszély. Ha viszont rajtakapjuk, akkor a kapcsolatunk egy hazugságon alapul. Nem engedhetjük meg, hogy vétsen a Szövetség Törvénye ellen, akármi-lyen... kényelmes is lenne, ha szemet hunynánk.

– Egyetérték Charlotte-tal – szólt Gabriel Lightwood. Most először beszélt, alaposan meglepve vele Tessát. – Szerintem ez használható terv. Egyetlen dolgot kivéve. Nem küldhetjük be oda azt az a lakváltó lányt Will Herondale-lel. Még ahhoz sem elég idős, hogy részt vegyen ezen a megbeszélésen. Hogyan bízhatnánk rá egy ilyen fontos feladatot?

– A behízelt kis rohadék – vicsozította Will, és még jobban előrehajolt, mintha át akarna nyúlni a mágikus üvegen, hogy megfojtsa Gabrielt. – Csak találkozzunk négy szemközt...

– Inkább nekem kéne bemennem vele – folytatta Gabriel. – Én jobban tudok vigyázni rá. Ugyanis én nem csak saját magamra vigyáznék.

– A fulladás túl jó neki – értett egyet Jem, aki úgy festett, mintha a nevetését próbálná elfojtani.

– Tessa ismeri Willt – tiltakozott Charlotte. – Megbízik benne.

– Én azért ilyen messzire nem mennék – mormogta a lány.

– Aztán meg – folytatta Charlotte – Will dolgozta ki a tervet, és de Quincey ismeri őt. Will tudja, mit kell keresnie de Quincey házában, ami a mechanikus lényekhez és a meggyilkolt mondénokhoz köti a vámpírt. Will nagyszerű nyomozó, Gabriel, és jó árnyvadász. Ezt el kell ismerned.

Gabriel hátradőlt, és karba fonta a kezét. – Nem kell elismernem semmit.

– Tehát Will meg a boszorkánymester lány bemegy a házba, és egyszerűen elvegyülnek de Quincey bálján, amíg azt nem tapasztalják, hogy valaki megszegi a Törvényt. Ha így történik, jelt adnak nekünk. .. De hogyan? – érdeklődött Lilian.

– Henry találmányával – felelte Charlotte. Finoman, alig észrevehetően megremegett a hangja. – A neve Foszfor. Rendkívüli erejű boszorkányfényt bocsát ki, amivel egyetlen pillanatra megvilágítja de Quincey házában minden ablakát. Ez lesz a jel.

– Édes istenem, már megint Henry találmányai! – szólt George.

– Eleinte akadt némi komplikáció a Foszfor körül, de Henry tegnap este bemutatta nekem – közölte Charlotte. – Tökéletesen működik.

Frederick felhorkant. – Emlékszel, amikor Henry legutóbb felajánlotta, hogy használjuk az egyik találmányát? Napokig halbelsősegeket pucooltunk a ruhánkról.

– Mert nem lett volna szabad víz közelében használni... – kezdte Charlotte ugyanazon a bizonytalan hangon, a többiek azonban elnyomták a hangját, ahogy izgatottan nekiálltak Henry balsikerű találmányairól meg az azok miatt támadt galibákról csevegni, úgyhogy a nő inkább elhallgatott. Szegény Charlotte, gondolta Tessa, pedig annyira fontos neki, hogy a kezében legyen az irányítás!

– A rohadékok csak úgy belebeszélnek – mormogta Will. Tessa döbbenet pillantott rá. A fiú dühösen, ökölbe szorított kézzel bámulta az alattuk zajló jelenetet. Tehát ezek szerint kedveli Charlotte-ot, gondolta a lány, és maga is meglepődött, mennyire örül a felismerésnek. Ez talán azt jelenti, hogy Willnek mégiscsak vannak érzései.

Nem mintha őt bármilyen formában is érintené, ha lennének, természetesen. Gyorsan elkapta a szemét Willről, és inkább Jemre nézett, aki hasonlóan bosszúsnak látszott, és az ajkát harapdálta. – Hol van Henry? Nem kellett volna már megjönnie?

Válasz gyanánt hangos csattanással kivágódott a raktárszoba ajtaja, és Henry állt meg zavart tekintettel, kócosan a küszöbön. Valamit szorongatott a kezében – a rézcső volt az, rajta a fekete gombbal, ami miatt Will majdnem eltörte a karját, amikor leesett a tálalószekrényről az étkezőben.

A fiú most riadtan pillantott a tárgyra. – Vidd el innen azt az átkozott valamit!

Henry, akinek vörös volt az arca és izzadt, elborzadva meredt a társaságra. – A pokolba is! – mondta. – A könyvtárat kerestem. Az Enklávé...

– Gyűlésezik – fejezte be a mondatot Jem. – Igen, tudjuk. Egy emelettel lejjebb vannak, Henry. A harmadik ajtó jobbra. És jobb lesz, ha sietsz. Charlotte már vár.

– Tudom – nyüsztette Henry. – A fenébe! Csak a Foszfort próbáltam megbütykölni.

– Henry – szólt Jem. – Charlotte-nak szüksége van rád.

– Igen. – Henry megpördült, mint aki készül elrohanni, aztán mégis visszafordult, és zavarodott kifejezés futott át szeplős arcán, mintha csak most gondolkodott volna el rajta, miért kuporog Will, Tessa és Jem egy általában használaton kívüli raktárhelyiségben. – Ti meg mit kerestek itt?

Will félrebillentette a fejét, és Henryre mosolygott. – Barkochbázunk – felelte. – Remek játék.

– Á, értem – bólított Henry, aztán kirohant az ajtón, és becsapta maga mögött.

– Barkochba – mordult fel méla undorral Jem, aztán előrehajolt, és a térdére könyökölt.

Callida hangja szállt fel odalentről. – Komolyan, Charlotte – kezdte a nő –, mikor fogod bevallani, hogy Henrynek semmi köze az Intézet vezetéséhez, és magad csinálsz mindent? Talán James Carstairs és Will Herondale segítségével, de egyikük sem idősebb tizenhét évesnél. Mennyire veheted vajon a hasznukat?

Charlotte rosszállóan csóválta meg a fejét.

– Túl sok ez egy embernek, főleg, ha ilyen fiatal – folytatta Benedict.
– Csak huszonhárom éves vagy. Ha szeretnél lemondani...

Csak huszonhárom! Tessának leesett az álla. Sokkal idősebbnek gondolta Charlotte-ot, valószínűleg, mert süttött róla a határozottság.

– Wayland konzul öt évvel ezelőtt rám és a férjemre bízta az Intézet vezetését – felelte élesen Charlotte, aki a jelek szerint ismét megtalálta a hangját. – Ha nem értesz egyet a választásával, akkor vele kell megbeszélned. Úgy vezetem az Intézetet, ahogy azt jónak látom.

– Remélem, ez nem jelenti azt, hogy meg sem akarod szavaztatni az iménti javaslatodat – szólt Benedict Lightwood. – Vagy mostantól egyszerűen rendeleteket fogsz kiadni?

– Ne légy nevetséges, Lightwood, persze hogy szavazunk! – mordult dühösen a férfira Lilian, mielőtt Charlotte válaszolhatott volna. – Akik amellet vannak, hogy nyomozzunk de Quincey után, kiáltanak igent!

Tessa meglepetésére kórusban zendült az igen, és egyetlenegy nem sem hangzott el. A heves vitát hallva meg volt róla győződve, hogy legalább egy árnyvadász megpróbál majd kihátrálni a dologból. Jem elkapta a lány pillantását, és elmosolyodott. – Mindig ilyenek – súgta oda. – Imádnak huzakodni, de egy ilyen kérdésben soha egyikük sem szavazna nemmel. Akkor gyávának bélyegeznék őket.

– Nos jó – szólt Benedict. – Akkor holnap este. Mindenki megfelelően felkészült? Vannak...?

Kivágódott a könyvtár ajtaja, és Henry rontott be rajta. Ha lehet, még vadabb volt a tekintete és még ziláltabb a haja, mint korábban.

– Megjöttem! – jelentette be. – Nem késtem el, ugye?

Charlotte a tenyerébe temette az arcát.

– Henry – mondta Benedict Lightwood szárazon. – Milyen jó, hogy látunk! A feleséged éppen az imént tájékoztatott bennünket a legújabb találmányodról. Foszför, igaz?

– Igen! – Henry büszkén emelte magasba a Foszfört. – Ez az! És működik, éppen, ahogy elterveztem. Megnézitek?

– Semmi szükség bemutatóra – sietett közbevágni Benedict, de elkésett. Henry már meg is nyomta a gombot. Éles villanás támadt, a könyvtár fényei hirtelen kialudtak, és Tessa már csak egy üres fekete négyzetet bámult a padlón. Odalentről kiáltások hangzottak. Egy nő sikított,

valami a padlóra zuhant, és csörömpölve tört szét, azonban Benedict Lightwood cifra káromkodása minden más hangot elnyomott.

Will vigyorogva nézett föl. – Persze kicsit kínos Henrynek – jegyez-
te meg vidáman –, mégis van benne valami határozottan felemelő, nem
gondoljátok?

Tessa akaratlanul is egyetértett a mondat mindkét felével.

10

Sápadt királyok, hercegek

*Sok királyt láttam, herceget,
arcuk sápadt, szemük irigy,
s szóltak: „La Belle Dame sans merci
bűvölt el így!”*

John Keats: *La belle dame sans merci* (Babits Mihály fordítása)

AHOGY A KOCSI VÉGIGZÖRGÖTT A STRANDEN, Will felemelte fekete kesztyűs kezét, félrehúzta az egyik bársonyfüggönyt az ablakról, és beengedte a gázlámpák sárga fényét a fülke sötét belsejébe. – Nagyon úgy áll – szólt –, hogy esni fog ma éjjel.

Tessa követte a fiú tekintetét. Odakint szürke és borult volt az ég – ahogy Londonban általában, gondolta. Kalapot és hosszú sötét kabátot viselő férfiak siettek a járdán, nyakukat behúzták a szénport, lótrágyát és mindenféle szembántó mocskot hordó, metsző szélben. Tessa most is mintha a folyó szagát érezte volna.

– Az tényleg egy templom ott, az út közepén? – kérdezte a lány.

– A St. Mary le Strand – felelte Will. – Hosszú története van, de most nem fogom elmondani. Hallottál egyáltalán valamit abból, amit mondtam?

– Persze – jelentette ki Tessa. – Amíg el nem kezdte az esőről beszélni. Kit érdekel az eső? Valamiféle vámpír társasági eseményre tartunk, és fogalmam sincs, hogy kéne viselkednem, ráadásul te sem segítettél éppen túl sokat.

Will szája sarka felfelé görbült. – Csak vigyázz magadra! Miután megérkeztünk a házba, nem várhatsz tőlem segítséget vagy instrukciót. Ne feledkezz meg róla, hogy az emberi alattvalód vagyok. Azért tartasz, hogy vért szívhass belőlem, amikor csak akarod, és semmi másért.

– Szóval nem is fogsz beszélni ma este? – kérdezte Tessa. – Egyáltalán?

– Csak ha utasítasz rá – felelte Will.

– Úgy hangzik, ez az este még jobb lesz, mint gondoltam.

Will látszólag meg sem hallotta a szavait. Jobb kezével megszorította a kést tartó fémmandzsettát a bal csuklóján. Olyan volt, mintha látna valamit az ablak előtt, ami Tessa számára rejtve maradt. – Talán barbár szörnyetegnek hiszed őket, de ezek a vámpírok nem azok. Legalább annyira kulturáltak, mint amennyire kegyetlenek. Pallérozottabbak a legtöbb embernél. – A halvány fényben is látszott, hogy keskeny vonallá szorítja össze a száját. – Meg kell próbálnod lépést tartani velük. És az isten szerelmére, ha nem tudsz hozzászólni valamihez, inkább maradj csöndben! Kacifántos etiketthez tartják magukat. Egy komolyabb baklövés azonnali halált jelenthet.

Tessa egyre hevesebben tördelte az ujjait az ölében. Hideg volt a keze. Még a kesztyűn keresztül is érezte Camille bőrének hűvösségét. – Viccelsz? Mint a könyvtárban, amikor arról beszéltél, mi lesz, ha kárt teszek a könyvben?

– Nem. – A fiú hangja mintha egészen távolról jött volna.

– Will, megijesztesz. – A szavak olyan gyorsan törtek elő a száján, hogy már nem tudta visszatartani őket.

Will elfordította a tekintetét az ablakról, és úgy nézett a lányra, mint aki hirtelen valamiféle felismerésre jutott. – Tess – szólt, és a lány határozottan meghökken. Soha senki nem szólította még Tessnek. Néha a bátyja Tessie-nek hívta, de ez volt minden. – Ugye, tudod, hogy nem muszáj megtenned, ha nem akarod?

A lány mély lélegzetet vett, pedig semmi szüksége nem volt rá. – Akkor mi lesz? Megfordulunk a kocsival, és hazamegyünk?

Will kinyújtotta a karját, és megfogta a lány kezét. Camille keze olyan kicsi volt, hogy szinte eltűnt a fiú sötét kesztyűjében. – Egy mindenkiért, mindenki egyért – mondta Will.

A lány erőteljesen elmosolyodott. – *A három muskétás?*

Will határozottan Tessára nézett. Kék szeme egészen különlegesen sötét volt. Eddig Tessa minden kék szemű ismerősének sokkal világosabb volt az írisze. Willé az ég színére emlékeztetett közvetlenül az éj leszállta előtt. Hosszú szempillái fátylat vontak elé, ahogy megszólalt.

– Néha, ha meg kell tennem valamit, amihez nem fülök a fogam, azt képzelem, hogy egy könyv főszereplője vagyok. Így könnyebb kitalálni, ők mit tennének.

– Tényleg? És kinek gondolod magad? D’Artagnannak? – kérdezte Tessa. Erre az egyetlen névre emlékezett *A három testőrből*.

– *Amit most teszek, sokkal, de sokkal jobb mindennél, amit valaha tettem* – idézte Will –; *és mindennél, amit valaha ismertem, jobb lesz a rám váró pihenés.*⁶

– Sydney Carton? Nem azt mondtad, hogy gyűlölöd a *Két város regényét*?

– Igazából nem. – Will láthatólag egyáltalán nem szégyellte, hogy hazudott.

– És Sydney Carton alkoholista volt.

– Pontosan. Egy értéktelen ember, aki tisztában volt ezzel, és mégis, akármilyen mélyre süllyedt, mélyen, legbelül megőrizte emberi nagyságát. – Will egészen halkán folytatta. – Mit is mond Lucie Manette-nek? Hogy bár gyenge, mégis képes égni?

Tessa, aki többször olvasta a *Két város regényét*, mintsem hogy őszsze tudta volna számolni, suttogva elevenítette fel a mondatokat. – *Mégis megvolt és most is megvan bennem a gyengeség, hogy szeretném, ha tudná, mily váratlan hatalommal lobbantott lánggra engem.*⁷ – Habozott. – De ez azért volt, mert szerette.

– Igen – bólintott Will. – Carton eléggé szerette hozzá a lányt, hogy tudja, Miss Manette-nek jobb lesz nélküle. – A fiú még mindig Tessa kezét fogta, melegsége a kesztyűn keresztül is égetett. Az éles szél alaposan összeborzolta Will haját, amíg átszelték az Intézet udvarát a kocsi felé tartva. Ettől fiatalabbnak és sebezhetőbbnek tűnt – és a tekintete is mintha nyíltabb lett volna. Tessa eddig el sem tudta volna képzelni,

---

⁶ Charles Dickens: *Két város regénye*, fordította Sóvágó Katalin.

⁷ Charles Dickens: *Két város regénye*, fordította Sóvágó Katalin.

hogy bárkire képes úgy nézni, ahogy most őt nézte. Ha a lány képes lett volna elpirulni, most biztosan vér szökik az arcába.

Aztán azt kívánta, bár eszébe sem jutott volna ilyesmi, hiszen egyik kellemetlen gondolat elkerülhetetlenül vezetett a másikhoz: vajon a fiú most őt nézi vagy a kétségtelenül mesés Camille-t? Ez lehetett az oka, amiért megváltozott az arckifejezése? Tessát látta-e az álca alatt, vagy csak az átalakult külsőt?

A lány hátradőlt, és elhúzta a kezét, bár Will erősen szorította, úgy-hogy beletelt pár pillanatba, mire kiszabadította magát.

– Tessa... – kezdte a fiú, mielőtt azonban többet is mondhatott volna, a kocsi hirtelen rántással megállt, és megkelembentek a függönyök.

– Itt vagyunk! – kiáltotta hátra a bakról Thomas. Will vett egy mély lélegzetet, kilökte az ajtót, aztán leugrott a járdára, és a kezét nyújtva lesegítette Tessát.

Amikor kilépett a kocsiból, a lány lehajtotta a fejét, nehogy összetörje a Camille kalapját díszítő egyik rózsát. Bár mindketten kesztyűt viseltek, Tessa megesküdött volna rá, hogy a kétrétegnyi szövet ellenére is érzi Will pulzusának lüktetését a bőre alatt. A fiú arca egészen vörös volt, és Tessa elgondolkodott rajta, hogy ez vajon a csípős, hideg szél miatt van-e, vagy esetleg valami más az oka.

Egy magas, fehér ház oszlopos bejárata előtt álltak. Körös-körül, mint sápadt dominók sora, hasonló épületek emelkedtek. Egy fehér lépcső tetején feketére festett, kétszárnyú ajtó várta őket. Félig nyitva állt, és a belülről kiszűrődő, táncoló gyertyafény függönyként csillogott.

Megfordult, hogy Willre nézzen. A fiú mögött Thomas ült a bakon, mélyen az arcába húzott kalappal a fején. A mellényzsebébe dugott ezüstnyelű pisztolyt teljesen elrejtette a kíváncsi tekintetek elől.

Valahol a tudata mélyén érzékelte, hogy Camille felnevet, és maga sem sejtette, honnan, de tudta, hogy a vámpírnő tisztában van vele, mennyire csodálja Willt. *Na végre* – gondolta Tessa, és ha bosszús is volt, megkönnyebbülést érzett. Kezdett tartani tőle, hogy soha nem jut már el hozzá Camille belső hangja.

Elhúzódott Willtől, és felszegte az állát. Neki nem volt olyan természetes a gőgös testtartás, mint Camille-nak. – Mostantól nem szólíthatok Tessának, csak úgy, ahogy egy szolgától elvárható – mondta mosolyra görbülő szájjal. – Most pedig gyere! – Fejével ellentmondást nem tűrő-

en a lépcső felé intett, és elindult anélkül, hogy hátranézett volna, követi-e a fiú.

Elegánsan öltözött inas várta a lépcső tetején. – Asszonyom! – mormogta, és ahogy meghajolt, Tessa észrevette a vámpírfogak nyomát a nyakán, közvetlenül a gallérja fölött. Hátranézett Willre, és éppen bemutatva volna az inasnak, amikor Camille hangja szólalt meg a fejében. *Nem mutatjuk be egymásnak a házi kedvenceinket. Nevet is csak akkor adunk nekik, ha úgy tartja kedvünk.*

Pfúj! – gondolta Tessa. Undorában szinte észre sem vette, ahogy az inas végigvezette egy hosszú folyosón egészen egy márványpadlós szobáig. Ott megint meghajolt, és távozott; Will a lány mellé lépett, és egy darabig mind a ketten csak bámészkodtak.

A helyiséget számtalan apró láng világította meg. Több tucatnyi aranykandeláber állt szerte a padlón, bennük kövér, fehér gyertyák ragyogtak. A falakon sorakozó, kézzel faragott márványtartókban vörös gyertyák égtek, és a skarlátszínű viaszcseppek, akár a nyíló rózsza, virítottak a kő oldalán.

A kandeláberek között vámpírok járkáltak. Az arcuk fehér volt, mint a felhő, a mozgásuk kecses, nesztelen és különös. Tessa látta, miben hasonlítanak Camille-ra: viasszerű volt a bőrük, szemük ékkövekre emlékeztetett, sápadt arcukat maguk pirosították. Némelyik emberibbnek tűnt, mint mások. Páran elmúlt korok divatja szerint öltöztek – térdig érő bricseszt és kravátlit öltöttek, vagy Marie Antoinette-hez illő hatalmas, hosszú uszályban végződő szoknyákat, esetleg csipkekézelőket vagy fodrokat viseltek. Tessa tekintete lázasan járt körbe a szobában egy ismerős, szőke alakot keresve, de sehol nem látta Nathanielt. Viszont mindent el kellett követnie, hogy ne bámuljon egy magas, csontvázzerű nőt, aki a száz évvel korábbi divat szerinti rizsporos parókát viselt. Az arca komor volt és ijesztő, fehérebb, mint a parókáját borító por. *Lady Delilah* – súgta Camille hangja Tessa fejében. *Lady Delilah* egy apró termetű alak kezét fogta. Tessa szinte hátrahőkölt – egy gyerek ezen a helyen? Aztán az alak megfordult, és a lány látta, hogy ő is vámpír. Beesett, sötét szeme gödörre emlékeztetett kerek babaarcában. Ahogy rámosolygott Tessára, kivillantak hosszú vámpírfogai.

– Meg kell keresnünk Magnus Bane-t! – súgta Will. – Az ő feladata, hogy végigvezessen bennünket ezen a káoszon. Megmutatom, ha észreveszem.

A lány éppen közölte volna Will-lel, hogy Camille úgyis segít neki felismerni Magnust, amikor megpillantott egy fekete frakkot viselő, dús szőke hajú férfit. Tessa úgy érezte, a szíve majd kiugrik a helyéből – aztán a férfi megfordult, és keserűen csalódnia kellett. Nem Nathaniel volt az. Egy sápadt, szögletes arcú vámpír állt ott. A haja most már inkább színtelennek tűnt a gyertyafényben. Rákacsintott Tessára, és feléje indult a bálozók között. Nemcsak vámpírok voltak közöttük, jött rá hirtelen Tessa, hanem emberi alattvalók is. Ők üres poharakkal teli, csillogó tálcákkal járkáltak. A poharak mellett különféle eszközök heverték, csupa hegyes tárgy. Kések természetesen, és a cipészek által a bőr kilyukasztásához használt árra hasonlító valamik.

Miközben Tessa zavartan figyelte, mi történik, az egyik alattvalót megállította a parókás nő. Lady Delilah ellentmondást nem tűrően csettintett az ujjával, mire a szürke zakót meg nadrágot viselő sápadt fiú engedelmesen félrefordította a fejét. A vámpír csontos ujjával felemelt egy árt a tálcáról, aztán végighúzta a hegyét a fiú nyakán, közvetlenül az álla alatt. A poharak megsördültek, ahogy az alattvaló keze remegni kezdett, de nem ejtette el a tálcát még akkor sem, amikor a nő felemelte az egyik poharat, és a torkához illesztette, hogy abban fogja fel a vékony csíkban szivárgó vért.

Tessa gyomra forogni kezdett – undorodott, de közben éhes is volt. Nem tagadhatta le az éhségét, bár azt valójában Camille érezte, nem ő. Csakhogy még ennél is erősebb volt a viszolygása. Figyelte, ahogy a vámpírnő az ajkához emeli a poharat, és iszik, mialatt a fiú szürke arccal áll mellette, és egész testében remeg.

A lány a legszívesebben megfogta volna Will kezét, de egy vámpír bárónő sosem keresne így vigaszt az alattvalójánál. Kihúzta hát magát, és egy gyors csettintéssel odarendelte Willt az oldalához. A fiú meglepetten pillantott rá, aztán, leküzdve nyilvánvaló bosszúságát, közelebb lépett. Muszáj volt elrejtene az érzéseit. – Ne kószálj csak úgy el, William! – dorongolta le a lány egy jelentőségteljes pillantás kíséretében. – Nem akarom, hogy elkeveredj a tömegben!

Will összeszorította a száját. – Kezd az a furcsa érzésem támadni, hogy élvezed ezt – súgta.

– Nincs ebben semmi különös. – Tessa hihetetlenül bátornak érezte magát, ahogy a fiú álla alá bökött csipkés legyezőjével. – Csak viselkedj!

– Olyan nehéz betanítani őket, igaz? – A színtelen hajú férfi bukkant elő a tömegből, és biccentett Tessának. – Mármint az alattvalókat – tette hozzá, mivel Tessa riadt arckifejezését zavarodottságnak vélte. – Aztán, ha végre sikerül kiképezni őket, meghalnak valami kórságban. Az emberek nagyon törékeny lények. Nem élnek tovább, mint egy pillangó.

A férfi fehér fogai kivillantak, ahogy elmosolyodott. Bőre kékes sápadtsága kemény jégre emlékeztetett. A haja majdnem teljesen fehér volt, és nyílegyenes fürtökben hullott alá elegáns, sötét zakója gallérját súrolva. Szürke selyemből szabott mellényét kacskaringós, ezüstszerű szimbólumok díszítették. Olyan volt, mintha egy orosz herceg lépett volna elő egy könyv lapjairól. – Örülök, hogy találkozunk,

Camille! – szólt erős akcentussal. Inkább szlávosnak tűnt, mint franciának. – Jól láttam az ablakból, hogy új kocsival érkezted?

Ez de Quincey – sóhajtotta Camille hangja Tessa fejében. Hirtelen képek támadtak a fejében, mintha egy szökőkút indult volna el, amiből víz helyett látomások áradnak. A lány látta magát, amint kezét a férfi vállára téve de Quinceyvel táncol; amint egy sarkkörü éjszakán a fehér ég alatt áll egy fekete patak partján, és a férfit figyeli, miközben az a fűben heverő sápadt testből táplálkozik; amint mozdulatlanul ül egy hosszú asztalnál számos másik vámpír között, de Quincey pedig az asztalfőről torkaszakadtából ordít vele, és olyan erővel csap az asztalra, hogy a márványlap megreped belé. A férfi egy vérfarkasról üvöltött neki valamit, meg egy kapcsolatról, amit ő még nagyon meg fog bánni. Aztán egyedül ült egy sötét szobában, sírt, de Quincey pedig bejött, leterdelt a széke mellé, megfogta a kezét, és vigasztalni próbálta, még ha ő maga is okozta a fájdalmat. *A vámpírok tudnak sírni?* – tünődött először Tessa, aztán: *Alekszej de Quincey és Camille Belcourt régóta ismeri egymást. Valaha barátok voltak, és a férfi azt hiszi, még mindig azok.*

– Ahogy mondod, Alekszej – felelte a lány, és amint kimondta, tudta, hogy ezt a nevet próbálta felidézni a minap a vacsoraasztalnál; ez volt az idegen név, amit a Sötét Nővérektől hallott. – Valami... tága-

sabdra vágytam. – Kinyújtotta a karját, és mozdulatlanul állt, amíg a férfi hideg ajka megérintette a kézfejét.

De Quincey tekintete a Tessa mellett álló Willre siklott, és megnyalta az ajkát. – És új alattvalód is van. Nagyon kívánatos. – Felemelte sápadt kezét, és mutatóujját végighúzta a fiú arcán, egészen le az állkapcsáig. – Szokatlan színei vannak – merengett. – És ez a szempár!

– Köszönöm! – mondta Tessa, mintha a különösen ízléses tapétát dicsérték volna meg a nappalijában. Feszülten figyelte, ahogy de

Quincey még közelebb húzódik a sápadt és láthatóan ideges Willhez. A lány kíváncsi volt rá, mekkora erőfeszítésébe kerül Willnek visszafognia magát, amikor nyilván minden idegszála azt kiáltja: *Ellenség! Ellenség!*

De Quincey ujja továbbvándorolt lefelé a fiú nyakán, és már a kulcsontjánál járt, ahol kitapinthatta az ütőerét. – Itt is van – szólt, és mosolya ezúttal látni engedte fehér vámpírfogait. Élesek voltak és hegyesek, akár a tű. A férfi bágyadtan leeresztette a szemhéját, mintha hirtelen elnehezedett volna. A hangja is egészen fátyolos lett. – Ugye, nem bánod, Camille, ha csak egy kortyot...

Tessa előtt elhomályosodott a világ. Megint de Quinceyt látta maga előtt, fehér ingmelle vöröslött a vértől. És látott egy faágról fejjel lefelé lógó testet is a fekete patak partján; sápadt ujjai belelőgtak a vízbe...

Olyan gyorsan lőtt ki a keze, hogy maga is meglepődött, milyen sebességgel képes mozogni. Elkapta de Quincey csuklóját. – Kedvesem, ne! – szólt némi könnyörgő színnel a hangjában. – Még egy darabig szeretném megtartani magamnak. Tudod, néha nem tudsz parancsolni az étvágyadnak, és elszalad veled a ló. – Leeresztette a szemhéját.

De Quincey felkacagott. – Önuralmat tanúsítok a kedvedért, drágám. – A férfi elhúzta a csuklóját, és a könnyed póz álcája mögött Tessa egy pillanatra mintha dühöt látott volna felvillanni a szemében. – Régi ismeretségünk tiszteletére.

– Köszönöm, Alekszej!

– Gondolkodtál az ajánlatomon, hogy belépj a Pandemonium Klub tagjai közé, drágám? – kérdezte a férfi. – Tudom, hogy a mondénok untatnak, de ők csak bevételi forrást jelentenek, semmi többet. A vezetőség néhány nagyon... izgalmas felfedezés küszöbén áll. A legmerészebb álmainkban sem gondoltuk, hogy ilyen hatalmunk lehet, Camille.

Tessa várt, de Camille hangja néma maradt. Vajon miért? A lány leküzdötte a feltörő pánikot, és sikerült rámosolyognia de Quinceyre.

– Az álmaim – felelte, remélve, hogy a férfi inkább a jókedy, mint a félelem jelének tudja be hangja finom remegését – talán máris merészebbek, mint el tudnád képzelni.

Érzékelte, hogy Will meglepetten néz rá, de egy pillanattal később a fiúnak sikerült uralkodnia magán, és üres tekintettel fordította el a fejét. De Quincey csak mosolygott.

– Nem kérek mást, csak hogy megfontold az ajánlatomat, Camille. Most pedig a többi vendéggel kell foglalkoznom. Remélem, ott leszel a ceremónián.

Tessa kábán bólintott. – Természetesen.

De Quincey meghajolt, sarkon fordult, és elvegyült a vendégek között. Tessa kifújta a levegőt. Eddig észre sem vette, hogy visszatartotta a lélegzetét.

– Ne! – szólalt meg mellette halkán Will. – Jusson eszedbe, hogy a vámpíroknak nem kell lélegezniük.

– Édes istenem, Will! – Tessa egész testében remegett. – Meg akart harapni.

A fiú tekintete sötét volt a dühtől. – Előbb öltem volna meg.

– És akkor mind a ketten halottak lennétek – szólalt meg egy hang Tessa háta mögött.

A lány megpördült, és egy magas férfit látott, aki olyan hangtalanul került elő, mintha füstként gomolygott volna melléjük. Finom brokátzakkója gallérját és mandzsettáját fehér csipke áradata díszítette; olyan volt, mintha a múlt évszázadból bukkant volna elő. A hosszú zakó alatt Tessa térdig érő bricseszt és csatos cipőt pillantott meg.

A férfi haja fekete selyemre emlékeztetett, és olyan sötét volt, mintha kék ragyogás vonta volna be; a bőre barna volt, vonásai Jemet juttatták a lány eszébe. Tessa arra gondolt, hogy Jemhez hasonlóan talán ő is külföldről származik. A férfi egyik fülét díszítő, ezüstkarikán lógó gyémántkarika élénken csillogott a gyertyák fényében, és ezüst sétatálcájának fogantyújában is mesés ékkövek szikráztak. Tetőtől talpig ragyogott, mintha az egész ember egy nagy boszorkányfény lett volna. Tessa rámeredt. Soha nem találkozott még senkivel, aki ennyire örülten öltözködött volna.

– Ez Magnus – szólt csendben Will. Hallatszott a hangján a megkönnyebbülés. – Magnus Bane.

– Drága Camille-om – szólt Magnus, és lehajolt, hogy megcsókolja a lány kesztyűs kezét. – Túl rég nem találkoztunk.

Abban a pillanatban, hogy a férfi megérintette, Tessát elárasztották Camille emlékei – Magnus, amint öleli, csókolja, és határozottan intim, bensőséges módon becézi. Tessa riadtan kapta el a kezét.

Bezzeg most megint elő kellett kerülnie – torkolta le gondolatban Camille-t.

– Értem – mormogta Magnus Bane, kihúzta magát, és Tessára nézett. A lány majdnem elvesztette az önuralmát: a férfi szeme zöldes arany színű volt, pupillája pedig hosszúkás. Egy macska szeme világított a határozottan emberi arcban. Ráadásul ragyogott benne a jókedv. Will-lel ellentétben, aki még vidáman is mindig kissé szomorúnak tűnt, Magnusról sugárzott a derű. A tekintete ide-oda ugrált, és állával a helyiség túlsó vége felé bökve jelezte Tessának, hogy kövesse. – Gyertek! Van arra egy üres szoba, ahol beszélgethetünk.

Tessa Will-lel az oldalán kábultan követte a férfit. Csak képzelte vajon, vagy tényleg utána fordultak a fehér vámpírcok, ahogy elvonult közöttük? Egy elegáns, kék ruhát viselő, vörös hajú vámpírnő alaposan megbámulta; Camille hangja megsúgta, hogy az illető féltékeny, amiért de Quincey kevesebb figyelmet fordít rá. Tessa hálás volt, amikor a férfi végül megállt egy ajtó előtt, amit olyan rafináltan építettek be a faburkolatú falba, hogy a lány észre sem vette, amíg Magnus elő nem vett egy kulcsot. Az ajtó halk kattanással tárult fel. Will és Tessa követte a boszorkánymestert.

Egy nyilvánvalóan ritkán használt könyvtárban találták magukat. A falakat ugyan könyvek borították, de mindegyiket belepte a por, ahogy az ablakok előtt lógó bársonyfüggönyöket is. Amikor bezáródott mögöttük az ajtó, a szobában szinte teljesen sötét lett, mielőtt azonban Tessa bármit is mondhatott volna, Magnus csettintett az ujjával, és a szoba két végében álló ikerkandallókban fellobbant a tűz. A lángnyelvek kékek voltak, és a tűz erős tömjénillatot árasztott.

– Ó! – Tessa képtelen volt elfojtani egy apró, meglepett kiáltást.

Magnus elvigyorodott, felpattant a nagy márványasztalra a helyiség közepén, majd az oldalára feküdt, és a kezével megtámasztotta a fejét. – Sohasem láttál még boszorkánymestert varázsolni?

Will színpadiasan felsóhajtott. – Légy oly kedves, és tartózkodj Tessa heccelésétől, Magnus! Feltételezem, Camille említette, hogy nagyon keveset tud az Árnyvilágról.

– Valóban – szólt Magnus, de a megbánás legkisebb jelét sem tanúsította. – Csakhogy nehéz elhinni, tekintetbe véve, mire képes.

– Tessára szögezte a tekintetét. – Láttam az arcodat, amikor kezet csókoltam. Azonnal tudtad, ki vagyok, igaz? Tudsz mindent, amit Camille tud. Léteznek boszorkánymesterek és démonok, akik bármilyen alakot fel tudnak venni, olyanról viszont sosem hallottam, aki arra képes, amire te.

– Nem lehet biztosan kijelenteni, hogy boszorkánymester vagyok – javította ki Tessa. – Charlotte szerint nincsen rajtam semmi olyan jel, amilyenek egy boszorkánymesteren lennie kéne.

– Ó, boszorkánymester vagy, nekem elhiheted. Csak mert nincsen denevérfüled... – Magnus látta Tessa arckifejezését, és felhúzta a szemöldökét. – Á, szóval nem akarsz boszorkánymester lenni? Irtózol a gondolatától is.

– Én csak sosem gondoltam volna... – suttogta Tessa –, hogy más is lehetek, mint egyszerű ember.

Magnus hangján hallatszott az együttérzés. – Szegénykém! Most pedig, hogy tudod az igazat, már nincs visszaút.

– Hagyd már békén, Magnus! – szólt rá Will élesen a férfira. – Át kell kutatnom a szobát. Ha nem segítesz, legalább ne gyötörd közben Tessát! – A fiú a sarokban álló, nagy tölgyfa asztalhoz lépett, és nekiállt turkálni a rajta heverő papírok között.

Magnus a lányra kacsintott. – Azt hiszem, féltékeny – súgta oda cinkosan.

Tessa megrázta a fejét, és a legközelebbi könyvespolc felé indult. Középen nyitva állt egy kötet, mintha csak külön fel akarták volna hívni rá a figyelmet. A lapokat fényes, aprólékos ábrák borították; egymásik részletük egyenesen ragyogott, mintha arannyal festették volna őket a lapokra. Tessa meglepetten kiáltott fel. – Ez egy Biblia!

– Csodálkozol? – érdeklődött Magnus.

– Azt hittem, a vámpírok nem érinthetnek meg szent tárgyakat.

– Az a vámpírtól függ. Pontosabban attól, hogy mióta él, és milyen a hite. De Quincey egyenesen gyűjti a régi Bibliákat. Azt mondja, talán nem is létezik még egy könyv, amelyiknek annyi vér tapadna a lapjaira.

Tessa a bezárt ajtó felé pillantott. Odakintről behallatszott a távoli beszélgetés halk moraja. – Nem fognak megjegyzéseket tenni, amiért így bezárkóztunk? A többiek... a vámpírok... észrevettem, hogy megbámultak, amikor bejöttünk.

– Willt bámulták. – A maga módján Magnus mosolya éppen olyan hátborzongató volt, mint egy vámpíré, még ha nem is voltak meg hozzá a fogai. – Will nem illik ide.

Tessa végigmérte a fiút, aki kesztyűs kezével éppen az íróasztal fiókjában turkált. – Ez elég furcsán hangzik olyasvalaki szájából, aki képes úgy felöltözni, mint te – vágott vissza a fiú.

Magnus mintha meg sem hallotta volna. – Will nem úgy viselkedik, mint a többi emberi alattvaló. Példának okáért nem vak csodálattal bámul az úrnőjére.

– Amiatt a rettenetes kalapja miatt van – közölte a fiú. – Kizökkent.

– Az alattvalókat nem lehet kizökkenteni – mondta Magnus. – Imádják a vámpírgazdáikat, akármit is viselnek. Természetesen a vendégek azért is bámulnak, mert tudnak a kapcsolatmról Camille-lal, és kíváncsiak, mint csinálunk a könyvtárban... kettesben. – Ezzel kacéran húzógni kezdte a szemöldökét Tessa felé.

A lány felidézte a látomásait. – De Quincey... mondott valamit Camille-nak arról, hogy meg fogja bánni a kapcsolatát egy vérfarkassal. Úgy hangzott, mintha Camille valamilyen bűnt követett volna el.

Magnus, aki most már a hátán feküdt, és a sétapálcáját forgatta a feje fölött, megvonta a vállát. – De Quincey szemében így is volt. A vámpírok és a vérfarkasok gyűlölik egymást. Azt szokták mondani, azért, mert a két démonfaj, amelyik nemzette őket, véres harcban állt egymással, de ha engem kérdezel, annyi az egész, hogy mindegyikük ragadozó, márpedig a ragadozók nehezen viselik, hogy mások betolakodjanak a területükre. Nem mintha a vámpírok annyira odalennének a tündérékért vagy akár az én fajtámért, engem de Quincey mégis kedvel. Szerinte barátok vagyunk. Igazából azt hiszem, szeretné, ha többek is lennénk an-

nál. – Magnus elvigyorodott, amivel csak még jobban összezavarta Tessát. – Viszont én megvetem, bár erről ő nem tud.

– Akkor miért töltesz annyi időt a társaságában? – kérdezte Will, aki időközben továbbállt a két ablak között álló, magas szekreterhez, és annak a tartalmát mustrálta. – Miért jársz a házába egyáltalán?

– Politika – felelte Magnus egy újabb vállrándítás kíséretében. – Ő a klánvezér. Ha Camille a meghívás ellenére nem jönne el az egyik báljára, azt sértésnek tekintené. Viszont ha elengedném egyedül, az gondatlanság lenne a részemről. De Quincey veszélyes, és a saját fajtájára sem kevésbé, mint másra. Különösen pedig azokra, akik a múltban magukra haragították.

– Akkor talán... – kezdte Will, aztán elakadt a szava. – Találtam valamit – folytatta megváltozott hangon. – Ezt meg kéne nézned, Magnus! – Will az asztalhoz sietett, és letett rá egy hosszú papírtekercset. Odaintette Tessát, és kiterítette a lapot. – Az íróasztalban nem sok érdekes volt – mondta –, ellenben ezt találtam a szekreter titkos fiókjában. Mit gondolsz, Magnus?

Tessa, aki időközben közelebb húzódott, lenézett a papírra. Egy dugattyúból, fogaskerekekből és megmunkált fémből álló emberi csontváz sematikus rajza állt rajta. A koponyára zsanérokka illesztették az állkapcsot, nyitott üregek várták a szemet, a száj üreg pedig közvetlenül a fogak mögött véget is ért. A mellkas is kapott egy fémlapot, éppen, mint Miranda testében. A lap bal oldalát jegyzetekkel firkálták tele egy olyan nyelven, amit Tessa nem tudott megfejtteni. Még a betűk is teljesen ismeretlenek voltak.

– Egy automaton tervrajza – állapította meg Magnus, és félrebillentette a fejét. – Egy mesterséges lényé. Az embereket mindig érdekelték az ilyen teremtmények. Nyilván, mert hasonlítanak rájuk, de halhatatlannak és sebezhetetlenek. Olvastátok a *Csodálatos mechanikus szerkezetek lexikonját*?

– Még csak nem is hallottam róla – felelte Will. – Vannak benne titokzatos, ködbe burkolózó, kietlen mocsarak? Szellemszerű leányok, akik romos várak termeiben kísértének? Egy jóképű hős, aki a gyönyörűség, ámde nincstelen hajadon segítségére siet?

– Nincsenek – felelte Magnus. – Van egy szaftos rész a fogaskerekekről valahol a közepén, de a többi elég száraz.

– Akkor Tessa sem olvasta – állapította meg Will.

Tessa rámeredt, de nem szólt; tényleg nem olvasta a könyvet, és nem volt olyan hangulatban, hogy összekapjon a fiúval.

– Na szóval – mondta Magnus. – Egy arab tudós írta kétszáz évvel Leonardo da Vinci előtt. Azt részletezi benne, hogyan lehet az emberek mozgását utánzó gépeket építeni. Önmagában ez még egyáltalán nem lenne ijesztő. Engem inkább ez aggaszt. – Magnus végighúzta hosszú ujját a lap bal oldalán álló íráson.

Will közelebb hajolt, és a zakója ujja Tessa karját súrolta. – Igen, éppen azt akartam kérdezni, hogy mi ez. Valamilyen varázsigé?

Magnus bólintott. – Kötésmágia. Démonenergiát lehet sugározni vele egy élettelen tárgyba, amitől az tulajdonképpen életre kel. Láttam már a gyakorlatban is működni. Mielőtt megkötötték a Szövetséget, a vámpírok szívesen szórakoztatták magukat azzal, hogy kisebb démoni mechanizmusokat hoztak létre. Csak éjjel muzsikáló zenedobozokat, kizárólag napnyugta után megülhető lovakat meg hasonló butaságokat. – Ujjjaival elgondolkodva dobolt sétabotja fogantyúján. – A humánrobotok létrehozásakor az egyik legnagyobb nehézséget persze mindig is a külső jelentette. Az emberi hús semmilyen más anyaggal nem helyettesíthető.

– És ha valaki azt használná? Úgy értem, emberi húst? – kérdezte Tessa.

Magnus egy pillanat szünet után válaszolt. – Mondjuk úgy, hogy nyilvánvaló, milyen problémával kell a tervezőknek szembenézniük. A húsnak a tartósítás során megváltozik az állaga. Mágiára van szükség. Aztán megint mágiára, hogy a démonenergiát a mechanikus testhez kössék.

– És mit lehet így elérni? – kérdezte feszülten Will.

– Építettek már olyan automatont, amelyik verset írt vagy tájképet rajzolt. De csak olyanokat, amilyenekre utasítást adtak neki. Ezek a lények nem képesek önállóan alkotni, nincsen saját képzeletük. Viszont, ha démonenergia táplálná, egy automaton saját gondolatokkal és akaratl is rendelkezhetne. Csakhogy egy démonokhoz kötött lélek sosem lehet szabad. Elkerülhetetlenül annak fog engedelmessé válni, akitől a démonenergiát kapta.

– Egy mechanikus hadsereg – szólt Will fanyar iróniával a hangjában. – Amelyik nem a mennyben, de nem is a pokolban született.

– Én nem mennék ilyen messze – mondta Magnus. – Démonenergiára egyáltalán nem könnyű szert tenni. Démonokat kell megidézni hozzá, és tudod, az milyen körülményes folyamat. Egy hadsereg létrehozásához pedig annyi kéne belőle, hogy talán lehetetlen is lenne hozzájutni, de mindenképpen rendkívül kockázatos. Még egy olyan gonosz rohadéknak is, mint de Quincey.

– Értem. – Will felcsavarta a papírt, és zakója belső zsebébe csúsztatta. – Hálás vagyok a segítségéért, Magnus.

A boszorkánymester kissé csodálkozva pillantott fel, de udvariasan válaszolt. – Nem tesz semmit.

– Gondolom, nem bánád, ha de Quincey eltűnne, és valaki más lépne a helyére – szólt Will. – Láttad a saját szemeddel, amikor megszegte a Törvényt?

– Egyszer. Meghívtak ide, hogy vegyek részt az egyik ceremóniáján. Mint kiderült... – Magnus szokatlanul komornak tűnt. – De inkább megmutatom.

Ezzel felállt, elindult a könyvespolc felé, ahol Tessa az imént nézelődött, majd intett, hogy kövessék. Will és Tessa azonnal utánaesietett. A boszorkánymester megint csettintett az ujjával, mire kék szikrák repentek a levegőbe, és az illusztrált Biblia félrecsúszott. Láthatóvá vált egy, a polc mögött, a fába faragott apró lyuk. Ahogy Tessa meglepetten közelebb hajolt, észrevette, hogy egy elegáns zeneszobába láthat be rajta keresztül. Legalábbis először annak gondolta, ahogy meglátta a helyiség hátsó része felé forduló, sorokba rendezett székeket. A világításról kandeláberekben álló gyertyák sora gondoskodott. A hátsó falat földig érő, vörös szaténfüggönyök takarták, előttük pedig kicsit megemelték a padlót, kisebb színpadszerűséget hozva így létre. Egyetlen magas támlájú széken kívül most semmi sem volt rajta.

A szék karfáihoz erősített acélbilincsek, mint egy bogár kitinpáncélja, csillogtak a gyertyafényben. A fán itt-ott vörös foltok éktelenkedtek. Tessa azt is észrevette, hogy a szék lábát a földhöz szegezték.

– Itt zajlanak a kis... előadásai – közölte Magnus méla undorral a hangjában. – Előhozzák az embert, és a székbe bilincselik. Aztán felváltva isznak belőle, amíg ki nem szárad, a közönség meg tapsol.

– És ezt élvezik? – kérdezte Will. – A mondénok fájalmát? A félelmüket?

– Nem mindenki ilyen az Éjszaka Gyermekei közül – felelte csendesen Magnus. – Ezek a legrosszabbak.

– És az áldozatok? – kérdezősködött tovább a fiú. – Honnan szerzik őket?

– Főleg bűnözők – mondta Magnus részeges csavargók meg utcalányok. Akikről mindenki megfélemedezett. Akiket már senki sem lóg keresni. – Nyílt tekintettel pillantott Willre. – Megosztanád velem, mit tervezel?

– Akkor kezdjük, amikor törvényszegést tapasztalunk – felelte Will. – Abban a pillanatban, ahogy egy vámpír kárt próbál tenni egy emberben, jelt adok az Enklávénak, ők pedig támadnak.

– Értem – bólintott Magnus. – És hogy fognak bejutni?

– Emiatt ne aggódj! – Will nem zökkent ki a nyugalmából. – A te dolgod annyi, hogy amint ez megtörténik, fogd Tessát, és vidd biztonságba innen! Thomas odakint vár a kocsinál, ő azonnal indul veletek az Intézetbe.

– Nekem úgy tűnik, elpazaroljátok a képességeimet, ha csak egy ilyen szerény méretű lányt bíztok rám – jegyezte meg Magnus. – Nyilván komolyabb hasznom...

– Ez az árnyvadászok ügye – szólt közbe Will. – Mi hozzuk a Törvényt, és mi tartatjuk be. Felbecsülhetetlen értékű segítséget nyújtottál eddig, de most már nem kérünk tőled mást.

Magnus elhúzta a száját, és Tessa szemébe nézett a fiú válla fölött.

– A nephilimek büszke elszigeteltsége. Ha hasznodat vehetik, hát hasznodat veszik, de képtelenek rávenni magukat, hogy a diadalban is osztozzanak az alvilágiakkal.

Tessa Willhez fordult. – Engem is elküldesz, mielőtt megkezdődik a harc?

– Muszáj – felelte a fiú. – Nem lenne jó, ha a vámpírok azt látnák, hogy Camille együttműködik az árnyvadászokkal.

– Ez képtelenség – vágta rá Tessa. – De Quincy tudni fogja, hogy én... vagyis hogy Camille hozott ide. Nyilvánvaló lesz, hogy hazudtál rólad. Tényleg azt hiszi, hogy ezek után a klán nem fogja tudni, hogy elárulta őket?

Valahol a gondolatai mélyén felhangzott Camille halk nevetése. Nem úgy tűnt, mintha félne.

Will és Magnus összenézett. – Nem számít rá – mondta Magnus –, hogy egyetlen jelen lévő vámpír is túléli a mai estét.

– A halottak nem mesélnek – bólintott Will. A vibráló fény a fekete és az arany változó árnyalatait festette az arcára. Összeszorította a száját, és homlokát ráncolva a nyílás felé nézett. – Nézzétek!

Mind a hárman közelebb húzódtak a lyukhoz, és látták, hogy a zeneszóba egyik végében félresiklik a tolóajtó. Mögöttük meglátták a gyer-tyafényes szalont; a vámpírok lassan elkezdtek befelé özönlenni, és sorban letelepedtek a színpad előtt álló székekre.

– Itt az idő – szólt Magnus, és visszahúzta a Bibliát a nyílás elé.

A zeneszóba majdnem megtelt. Tessa belekarolt Magnusba, és figyelte, ahogy Will a tömegben furakodva igyekezett három helyet találni egymás mellett. A fiú leszegte a fejét, és a padlóra szegezte a tekintetét, de még így is...

– Most is őt nézik – súgta oda a lány Magnusnak. – Úgy értem, Willt.

– Hát persze – mondta Magnus. Úgy villant meg a fény a szemében, akár egy macskáéban, ahogy körbejáratta a tekintetét. – Figyeld csak! Az arca, mint egy rossz angyalé, a szeme meg, mint az éjszakai égbolt a pokolban. Nagyon csinos, és a vámpíroknak ez tetszik. Azt kell mondjam, nekem is ínyemre van – vigyorodott el Magnus. – A kék szem és a fekete haj a kedvenc kombinációm.

Tessa felemelte a kezét, és megérintette Camille halványszőke fürtjeit.

– Senki sem tökéletes – vont vállat Magnus.

A lánynak nem maradt ideje válaszolni; Will talált megfelelő üres helyeket egymás mellett, és kesztyűs kezével intett nekik. A lány igyekezett nem észrevenni a vámpírok Will felé küldött pillantásait, miközben Magnus a székek felé vezette. A fiú valóban gyönyörű volt, de hát miért érdekelte őket? Will csak élelem a szemükben, nem?

Ahogy leült Magnus és Will közé, selyemszoknyája susogott, mint falevelek az erős szélben. A szobában hűvös volt, nem úgy, mint ha emberekkel lett volna tele, akiknek hőt bocsát ki a teste. Will zakójának

ujja felcsúszott, ahogy a fiú megütögette a mellényzsebét, és Tessa látta, hogy csupa libabőr a karja. A lány elgondolkodott rajta, hogy vajon a vámpírok alattvalói mindig fáznak-e.

Suttogás futott végig a termen, mire Tessa elfordította a tekintetét Willről. A gyertyák fénye nem érte el a helyiség távoli sarkait; a színpad egy része sötétbe borult, és még Camille vámpírszeme sem tudta kivenni, mi mozog az árnyékban, amíg hirtelen elő nem bukkant de Quincey.

A közönség elhallgatott, de Quincey pedig széles vigyorra húzta a száját. Őrült vigyor volt, kivillanó szemfogakkal. A férfi arca megváltozott, vad lett és barbár, egészen farkasszerű. A vámpírok elfojtott morgással fejezték ki tetszésüket, valahogy úgy, ahogy egy színház közönsége díjazza egy színész hatásos színpadra lépését.

– Jó estét! – szólt de Quincey. – Üdvözlöm önöket, barátaim! Akik ma csatlakoztak hozzám – folytatta, és egyenesen Tessára mosolygott, aki olyan ideges volt, hogy csak meredten tudott visszanézni rá –, mindannyian az Éjszaka Gyermekének büszke fiai és lányai. Nem vagyunk hajlandóak a fejünket a Törvény elnyomó igájába hajtani. Nem felelünk a nephilimeknek. Nem hagyunk fel ősi szokásainkkal a kedvükért.

Lehetetlen volt nem észrevenni, milyen hatással van a fiúra de Quincey beszéde. Minden izma megfeszült, a kezét ökölbe szorította az ölében, az erek kidagadtak a nyakán.

– Van egy foglyunk! – jelentette be de Quincey. – A bűne, hogy elárulta az Éjszaka Gyermekét. – Végigjáratta a tekintetét a vámpírok során. – És mivel kell bűnhődnie ezért az árulásért?

– Halállal! – kiáltotta egy hang. A Delilah nevű vámpírnő volt az. Előredőlt a székén, arcáról sütött az izgatott várakozás.

A többi vámpír csatlakozott hozzá. – Ha-lál-lal! Ha-lál-lal!

Újabb alakok léptek elő a színpad mögött lógó függönyök közül. Két vámpír rángatott magával egy küszködő férfit, akinek fekete csuklya rejtette a vonásait. Tessa csak annyit látott, hogy sovány, valószínűleg fiatal – valaha jó ruhái pedig mocskosak és szakadtak. Csupasz lába véres csíkot hagyott a deszkákon, ahogy a vámpírok átrángatták a színpadon, és a székbe lökték. Tessa alig hallhatóan felszisszent, annyira megsajnálta a férfit; érezte, hogy Will minden izma megfeszül mellette.

A mondén erőtlenül küszködött, mint egy bogár a gombostűn, miközben a vámpírok a székhöz bilincseltek a csuklóját meg a bokáját, aztán hátraléptek. De Quincey elmosolyodott; a fogai, mint elefántcsont tük, féhéren ragyogtak, ahogy végigmérte a közönséget. Tessa érezte a vámpírok nyugtalanságát – és még a nyugtalanságuknál is jobban az éhségüket. Többé nem emlékeztettek színházba járó úri közönségre. Olyan mohók voltak, akár a zsákmány szagát megérező, éhes oroszlanok, ahogy előrébb csúsztak a széükön, csillogó szemük elkerekedett, és kitátották a szájukat.

– Mikor hívhatod az Enklávét? – kérdezte sűgva Tessa Willtől.

A fiú hangja feszűlt volt. – Ha a vérét veszi. Látunk kell, amikor csinálja.

– Will...

– Tessa! – Will a valódi nevét sűgta, és megszorította a lány kezét. – Csend!

A lány kelletlenül fordította a figyelmét megint a szűnpad felé, ahol de Quincey közelebb lépett a megbilincselte fogolyhoz. A székek mellett megállt, kinyűjtotta a kezét, és vékony, sápadt ujjával könnyedén végigsimította a férfi vállát. A fogoly összerándult, és görcsös rángatózásba kezdett, amikor a vámpír keze a válláról a nyakára siklott. De Quincey két fehér ujját a férfi ütőerére illesztette, mintha orvos lenne, és a férfi szívverését ellenőrizné.

Tessa látta, hogy de Quincey ezűstgyűrűt viselt az egyik ujján, amiből egy éles tű emelkedett ki, amikor ökölbe szorította a kezét. Egyetlen villanás látszott, és a fogoly felsikoltott – most először adott ki hangot. Volt benne valami ismerős.

Vékony, vörös csík jelent meg a férfi torkán. Olyan volt, mintha egy darab drótot feszítettek volna ki rajta. Vér bugyogott elő, és folyt le a fogoly kulcsesontjához. A fogoly tovább dobálta magát, miközben de Quincey, akinek az arcáról most már sűtött az éhség, két ujjával megérintette a vörös folyadékot, aztán vörös ujjbegyét a szájához emelte. A vámpírok sziszegtek és hangosan fel-felnyűgtek; alig bírtak már a helyűkön maradni. Tessa a fehér tollas kalapot viselő nőre pillantott. Tátva volt a szája, és az állán csörgött a nyál.

– Will! – mormogta Tessa. – Will, kérlek!

A fiú a Tessa túloldalán ülő Magnusra pillantott. – Magnus, vidd ki innen!

A lány tudatának egy szelete lázadt a gondolat ellen, hogy elküldjék. – Will, ne, maradni akarok...!

A fiú továbbra is halkán beszélt, de a szeme szikrázott. – Ezt már megtárgyaltuk. Menj, vagy nem hívom az Enklávét! Ha maradsz, az az ember meghal.

– Gyere! – szólt Magnus, és kezét a lány könyökére téve noszogatta, hogy álljon fel. Tessa kelletlenül engedte, hogy a boszorkánymester felsegítse, aztán az ajtó felé terelje. Feszülten körülnézett, hogy megnézze, észrevette-e valaki a távozásukat, de senki sem figyelt oda rájuk. Mindenki de Quinceyre meg a fogolyra meredt. Sok vámpír már talpon is volt; sziszegtek, éljeneztek és éhesen hörögtek.

Will ülte maradt a nyüzsgő tömegben, de előrehajolt, mint a vadászkutya, amelyik alig várja, hogy elengedjék a pórázról. A bal keze a mellényszabéba csúszott, és amikor előkerült, egy rézből készült tárgy volt benne.

A Foszfor.

Magnus felrántotta az ajtót. – Siess!

Tessa megtorpant, és a színpad felé nézett. De Quincey most a fogoly mögött állt. Mosolygó szája csupa vér volt. Kinyújtotta a kezét, és megragadta a csuklyát a férfi fején.

Will felállt, és a magasba emelte a Foszfort. Magnus elkáromkodta magát, és megragadta Tessa karját. A lány félig megfordult, hogy utána induljon, aztán mozdulatlanul merevedett, ahogy de Quincey lerántotta a fekete csuklyát a fogoly fejéről.

A férfi arca feldagadt, és csupa kék meg zöld folt volt a verésektől. Az egyik szeme eltűnt egy óriási fekete duzzanat mögött. Szőke haját vér és izzadság tapasztotta a fejbőrére. Mindez azonban nem számított: Tessa bármikor, bárhol felismerte volna. Most már azt is pontosan tudta, miért hangzott olyan ismerősen az a kiáltás az imént.

Nathaniel volt az.

Ritka köztünk az angyal

*... mind emberek vagyunk,
Természetünk esendő, ritka köztünk
Az angyal.*

William Shakespeare: *VIII. Henrik* (Szász Károly fordítása)

TESSA SIKÍTOTT.

Nem emberi hangot adott ki, ez egy vámpír sikolya volt. Szinte fel sem ismerte a saját torkából feltörő hangot – mintha üveg csörömpölt volna. Csak később vette észre, hogy szavakat kiáltott. Azt gondolta volna, hogy a bátyja nevét, de nem azt.

– Will! – sikoltotta. – Will, most!

A teremben hirtelen csend lett. Több tucatnyi fehér arc fordult Tessa felé. A lány sikolya elterelte a figyelmet a vérszomjukról. De Quincey mozdulatlanul állt a színpadon; még Nathaniel is őt nézte kábán, mintha azon gondolkodna éppen, nem csak gyötrelmek szülte hallucinációi támadtak-e.

Will a Foszfor gombjára illesztette az ujját, de még habozott. A tekintete találkozott az ajtóban álló Tessáéval. Az egész csak a pillanat töredékéig tartott, de Quinceynek azonban ennyi is elég volt, hogy észrevegye. Az arckifejezése megváltozott, és kinyújtott karjával egyenesen Willre mutatott.

– A fiú! – kiáltotta. – Állítsák meg!

Will elszakította a tekintetét Tessáról. A vámpírok sorra talpra ugrottak, és megindultak felé, tekintetükből sütött a harag és az éhség. Will oda sem figyelt rájuk, egyedül de Quinceyt nézte, aki dühösen bámult vissza rá. A fiú arcán sem félelem, sem bizonytalanság, sem meglepetés nem látszott, ahogy állta a vámpír tekintetét.

– Nem vagyok fiú – mondta. – Nephilim vagyok.

Ezzel megnyomta a gombot.

Tessa felkészült a boszorkányfény vakító fehérségére, de csak éles, süvítő hang hallatszott, és a gyertyák lángja erős lobbanással a mennye-

zet felé tört. Szikrák repültek mindenfelé, világító zsarátnokkal terítették be a padlót, rászálltak a függönyökre és a nők szoknyájára. A terem hirtelen megtelt gomolygó fekete füsttel és rettenetes, átható sikolyokkal.

Tessa már nem látta Willt. Futásnak eredt volna, de Magnus, akinek a jelenlétéről szinte meg is feledkezett, megragadta a csuklóját.

– Tessa, ne! – szólt, majd amikor a lány még erősebben próbált kiszabadulni a szorításából, hozzátette: – Tessa! Vámpír vagy! Ha elér a tűz, úgy lobbansz lángra, mint az aprófa.

Mintha csak illusztrációval kívánt volna szolgálni, ebben a pillanatban egy eltévedt szikra Lady Delilah fehér parókájára hullott, ami azonnal lángra kapott. A nő felordított, és megpróbálta letépni a fejéről, csakhogy amint a kezével a tüzet érintette, úgy gyulladt meg a bőre, mintha papírból lenne. Visítva rohant az ajtó felé, de a tűz gyorsabb volt nála. Pillanatokkal később máglya lobogott a helyén, és Tessa csak megfeketedett, vonagló körvonalait látta a lángok között.

– Érted már, hogy mondom? – kiáltotta Magnus Tessa fülébe. Nem volt könnyű túlharsognia a tűz előtt ide-oda cikázva menekülni próbáló vámpírok üvöltését.

– Engedj el! – tombolt Tessa. De Quincey a tömegbe vetette magát; Nathaniel egyedül maradt a színpadon, láthatóan elvesztette az eszméletét, és csak a bilincsek tartották a széken. – Az az ember ott a bátyám. A bátyám!

Magnus a lányra meredt. Kihasználva a boszorkánymester zavarodottságát, Tessa kitepte a karját a szorításból, és a színpad felé rohant. A teremben eluralkodott a káosz: vámpírok futkostak szerteszét, sokan egyenesen az ajtó felé csörtettek, aztán amikor odaértek, egymást taszigálva igyekeztek minél előbb kijutni. Mások sarkon fordultak, és inkább a kertre nyíló erkélyajtókat vették célba.

Tessa kikerült egy feldőlt széket, és kis híján egyenesen belerohant a vörös hajú, kék ruhás vámpírba, aki az imént úgy megbámulta. A nő most halálra volt rémulve. Futva közeledett Tessa felé – aztán mintha megbotlott volna. Kitért szájából, akár egy szökőkútból, ömleni kezdett a vér. Az arca ráncokat vetett, bőre apró szemcsékre morzsolódott, és mint a hóesés, úgy hullott alá a koponyájáról. Vörös fűrtjei összezsugorodtak, elszürkültek, karján megolvadt és elporlott a bőr. A vámpírnő

egy utolsó sikollyal összeomlott, és csak egy kupac csont meg hamu maradt belőle az üres szaténruhán.

Tessának a lélegzete is elakadt. Felemelte a fejét a maradványokról, és megpillantotta Willt. A fiú közvetlenül előtte állt egy hosszú ezüstkészel a kezében. A fegyver pengéjét vér festette vörösre. Willnek az arca is véres volt, a tekintete vad. – Te meg mi a fenét csinálsz még itt? – ordított rá Tessára. – Te hihetetlenül ostoba...!

A lány előbb hallotta meg a zajt, mint Will. Vékony, magas hang volt, olyan, mint egy elromlott gép éles zúgása. A sűrű zakós, szőke fiú – a szolgáló, akiből korábban Lady Delilah ivott – rontott rá Willre torokhangon nyüsítve. Az arcán a könnyek vérrel keveredtek, és egy törött széklábat emelt a magasba.

– Will, vigyázz! – kiáltotta Tessa, mire a fiú megpördült. Villámgyorsan mozdult, csak egy sötét folt látszott belőle, kése ezüstösen villant a füstös félhomályban. Amikor befejezte a mozdulatsort, a fiú a földön hevert, és a penge kiállt a mellkasából. Körülötte a vámpírokénál sűrűbb és sötétebb vér zubogott elő.

Will hamuszürke arccal nézett le a holttestre. – Azt hittem...

– Megölt volna, ha teheti – mondta Tessa.

– Ezt nem értheted – szólt Will. Megrázta a fejét, mintha csak el akarná tüntetni belőle a lány hangját vagy a földön heverő fiú látványát. Az alattvaló nagyon fiatalnak tűnt, és vonásait csak még lágyabbá tette a halál. – Mondtam, hogy menj...

– Az ott a bátyám – közölte Tessa, a terem hátsó részébe mutatva. Nathaniel továbbra sem volt magánál, ernyedttel roskadt a szék karfájára a bilincsek fogságában. Ha a nyakán ejtett sebből nem szivárog a vér, a lány halottnak hitte volna. – Nathaniel. A székben.

Will szeme elkerekedett a döbbenettől. – De hogyan...? – kezdte. Esélye sem volt befejezni a kérdést. Ebben a pillanatban üvegcsörömpölés hangja töltött be mindent. Az erkélyajtók berobbantak, és a helyiséget ellepték a sötét harci öltözetet viselő árnyvadászok. Úgy hajtották maguk előtt a korábban a kertbe menekülő vámpírok sikoltozó csapatát, ahogy a kutyák terelik a karámba a birkanyáját. De Quincey a többi vámpír előtt botladozott, sápadt arcát fekete hamu borította, és vadul viscsorgott.

Tessa vörös hajáról megismerte Henryt a nephilimek között. Charlotte is ott volt, éppen olyan sötét harci öltözetben, mint a férfiak, vagy mint azok a nők, akiket Tessa árnyvadász-könyvében ábrázoltak. Charlotte természet meghazudtolóan elszántsak és meglepően tüzesnek látszott. Aztán ott volt Jem. A fekete ruhában meglepően sápadtnak tűnt a bőre, a sötét Jelek úgy virítottak rajta, akár a tinta a papíron. Tessa az árnyvadászok között felismerte Gabriel Lightwoodot is az édesapjával, Benedicctel együtt, meg a karcsú, fekete hajú Mrs. Highsmitht. Mögöttük vonult Magnus; ujjából kék szikrák röppentek elő, ahogy gesztikulált.

Will kifújta a levegőt, a szín kezdett visszatérni az arcába. – Nem voltam benne biztos, hogy előkerülnek – mormogta. – A Foszfor nem működött rendesen. – Elfordította a fejét a barátairól, és Tessára nézett. – Menj, törődj a bátyáddal! – mondta. – Akkor elkerülheted a sűrűjét. Remélem.

Ezzel megfordult, és otthagya a lányt anélkül, hogy hátrapillantott volna. A nephilimek körülvették a megmaradt vámpírokat, akik nem haltak meg a tűzben vagy Will kése által. De Quincey a csoport fölé magasodott, sápadt arcát eltorzította a düh. Az ingét vörösre festette a vér – hogy a sajátja vagy másé, Tessa nem tudta. A többi vámpír úgy húzódott a háta mögé, mint az apjuknál védelmet kereső gyerekek. Egyszerre tűntek vadnak és kétségbeesettnek.

– A Törvény – hörögte de Quincey, amikor Benedict Lightwood elindult felé, kezében fekete rúnákkal telivéssett, ragyogó pengével. – A Törvény megvéd bennünket. Megadjuk magunkat. A Törvény.

– Maguk megszegették a Törvényt – vicserította Benedict. – Ez azt jelenti, hogy a védelme többé nem terjed ki önökre. Az ítélet halál!

– Egyetlen mondén – szölt de Quincey, egy pillantást vetve Nathaniel felé. – Egyetlen mondén, aki szintén megszegette a Szövetség Törvényét. ..

– A Törvény hatálya nem terjed ki mondénokra. Nem várható el tőlük, hogy betartsák egy olyan világ előírásait, aminek még a létezéséről sem tudnak.

– Ez egy hitvány ember – jelentette ki de Quincey. – Magának fogalma sincs róla, milyen hitvány. Tényleg minden vágyuk, hogy egyetlen hitvány mondén miatt felrúgják a Szövetségünket?

– Nem csak egy mondénról van szó! – kiáltotta Charlotte, és a kabátja zsebéből előhúzta a papírt, amit Will a könyvtárban talált. Tessa nem látta, mikor adta át Will a nőnek a rajzot, de nyilván sort kerítettek rá menet közben. – Mi a helyzet ezekkel a varázslatokkal? Komolyan azt hitte, hogy nem jövünk rá? Ezt a... ezt a fekete mágiát a szövetség határozottan tiltja!

De Quincey kifejezéstelen arcán a meglepetésnek csak a halvány nyoma látszott. – Ezt meg hol találták?

Charlotte vékony vonallá húzta össze a száját. – Az nem számít.

– Akármit is vélnek tudni... – kezdte de Quincey.

– Eleget tudunk! – Charlotte hangja megtelt szenvedéllyel. – Tudjuk, hogy gyűlöl és megvet bennünket. Tudjuk, hogy csak falból lépett szövetségre velünk.

– És immáron az is vét a Szövetség Törvénye ellen, aki nem kedveli az árnyvadászokat? – kérdezte a vámpír, de a gúny eltűnt a hangjából. Egyre feszültebbnek tűnt.

– Ne játszadozzon velünk! – fröcsögte Benedict. – Mindazok után, amit magukért tettünk, amikor törvénybe foglaltuk a szövetségkötéskor megfogalmazott szabályokat... Miért? Azt akartuk, hogy egyenlők legyünk...

De Quinceynek eltorzult az arca. – *Egyenlők?* Fogalmuk sincs róla, mit jelent ez a szó. Képtelenek akár csak annyi időre is megszabadulni a saját veleszületett felsőbbrendűségükbe vetett hitüktől, amíg végiggondolják, mit jelent a valódi egyenlőség. Hol vannak a nekünk járó helyek a Tanácsban? Hol van a követségünk Idrisben?

– De... de ez nevetséges – szólta Charlotte, közben azonban elfehéredett az arca.

Benedict türelmetlenül pillantott a nőre. – És lényegtelen. Semmi sem menti a viselkedését, de Quincey. Amíg velünk tanácskozott, és úgy tett, mintha elkötelezte volna magát a béke mellett, a hátunk mögött megszegte a Törvényt, és gúnyt űzött belőlünk. Adja meg magát, mondja el, amit tudni akarunk, és talán hagyjuk, hogy fennmaradjon a klánja! Máskülönben nem tanúsítunk könyörületet.

Egy másik vámpír felelt. Annak a kettőnek az egyike volt, akik a székhez bilincselték Nathanielt, egy megtermett, dühös képű, vörös hajú férfi. – Ha további bizonyítékra volt szükségünk, hogy a nephilimeknek

sosem állt szándékukban megtartani a békére vonatkozó ígéreteiket, hát most megkaptuk. Merjenek csak megtámadni bennünket, árnyvadászok, és háborúval kell szembenéznünk.

Benedict csak mosolygott. – Akkor kezdődjék a háború! – szólt, és de Quincey felé vágott a pengéjével. A fegyver átsüvített a levegőn – és markolatig beleállt a vörös hajú vámpír mellkasába, aki klánvezére segítségére sietett. A férfi szinte felrobbant, testéből szerteszét fröccsent a vér. De Quincey felordított, és Benedictre vetette magát. Erre már a többi vámpír is magához tért a pánik okozta kábulatból, és követték vezérüket. A teremben pillanatok alatt iszonyatos hangzavar támadt, és eluralkodott a káosz.

A hirtelen felfordulásra Tessa is észbe kapott. Felhúzta a szoknyája szélét, a színpadra rohant, és térdre vetette magát Nathaniel széke mellett. Bátyja feje félrebillent, a szeme csukva volt. A nyakán vágott sebből már éppen hogy csak szivárgott a vér. Tessa megrángatta a zakója ujját. – Nate! – suttogta. – Én vagyok az, Nate!

A férfi nyöszörögni kezdett, de nem válaszolt. Tessa az ajkába harapott, és a bátyja csuklóját a szék karfájához rögzítő bilincsel kezdett babrálni. A kemény vasból készült béklyót egy sor szöggel erősítették a masszív székhez, nyilvánvalóan úgy, hogy még egy vámpír erejének is ellen tudjon állni. A lány addig rángatta a szögeket, amíg már véreztek az ujjai, de nem jutott semmire. Azt kívánta, bár nála lenne Will egyik kése.

Körülnézett a szobában. A füstől szinte látni sem lehetett, a kavargó feketeségben jóformán csak a fegyverek villanását tudta kivenni; Tessa már azt is tudta, hogy az árnyvadászok fényes kardjait szeráfpengéknek hívják, és egy-egy angyal neve keltette őket életre. A pengékről szétcsapódó vámpírvér cseppjei úgy ragyogtak, akár megannyi rubin. A lány annyira megijedt a vámpiroktól, hogy csak most döbbsen rá, milyen túlerővel néznek szembe. Bár az Éjszaka Gyermekei vadak voltak és gyorsak, sebességben az árnyvadászok is felvették velük a versenyt, a fegyvereik és a képzettségük pedig feléjük billentette a mérleg nyelvét. Egyik vámpír a másik után esett el a szeráfpengék csapásai alatt. A vér patakokban folyt a padlón, és eláztatta a perzsaszőnyegek szegélyét.

Egy ponton eloszlott a füst, és Tessa megpillantotta Charlotte-t, amint éppen egy szürke zakót viselő, testes vámpírral végzett. A nő a

kardjával elvágta ellenfele torkát, és vér fröccsent a hátuk mögött a falra. A vámpír hörögve térdre rogyott, Charlotte pedig a mellkasába döfte a pengét, megadva ezzel a kegyelemdőfést.

Valami villámsebesen mozdult Charlotte mögött: Will volt az, akit egy ezüstpisztolyt tartó vámpír követett. Egy pillanattal később Willre fogta a fegyvert, célzott és lőtt. A fiú lebukott a golyó útjából, de elcsúszott a nedves padlón. Azonnal felpattant, és egy bársonnyal borított székre ugrott. Elhajolt egy másik lövés elől, továbbbszökkent, és Tessa elképedve figyelte, ahogy könnyed léptekkel végigszalad néhány szék támláján, majd az utolsóról leugrik. Megpördült, hogy szembenézzen a vámpírral, aki időközben távolabb került tőle. Egyszerre rövid pengéjű kés került a kezébe, bár Tessa nem emlékezett rá, hogy látta volna, amikor előveszi. Will elhajította a kést. A vámpír félrehajolt, de nem volt elég gyors: a penge a vállába fúródott, fájdalomában felüvöltött, és a kés markolata után nyúlt, amikor egy karcsú, sötét árnyék bukkant elő a semmiből. Valami ezüstösen villant, és a vámpír vér meg por zápora közepette cafatokra robbant. Ahogy lassan tisztult körülöttük a levegő, Tessa Jemet pillantotta meg hosszú karddal a kezében. Vigyorgott, de nem a lányra. Belerúgott az elhagyatottan a vámpír maradványai mellett heverő ezüstpisztolyba, ami egészen Will lábáig csúszott a padlón. Will biccentve vizionozta a másik fiú vigyorát, aztán felkapta a földről a fegyvert, és az övébe tűzte.

– Will! – kiáltott oda a fiúnak Tessa, bár egyáltalán nem volt biztos benne, hogy az meghallja a hangzavarban. – Will...

Egyszerre érezte, hogy valami megragadja a ruhája hátát, és felkapja a levegőbe. Olyan volt, mintha egy hatalmas madár karmai közé került volna. Tessa felsikített, de támadója máris eltaszította, és ő azon kapta magát, hogy hason csúszik előre a padlón. Egy stósz egymásra halmozott székeknek ütközött, mire azok fülsiketítő zörgéssel zuhantak a padlóra. Tessának mindene fáj, ahogy elterült közöttük, és felnézett.

De Quincey állt fölötte. Vérekes fekete szeméből vad düh sugárzott, fehér haja összetapadt csimbókokban lógott az arca elé, az inge kihasadt, és a szakadás peremét átáztatta a vér. Nyilvánvalóan megvágták, bár nem elég mélyen ahhoz, hogy megöljék, és a seb begyógyult. A szakadt ing alatt nyoma sem látszott sérülésnek a bőrén.

– Ribanc! – vicсорított Tessára. – Te hazug, áruló ribanc! Te hoztad ide azt a fiút, Camille. Azt a nephilimet.

Tessa addig hátrált, amíg neki nem ütközött az összedőlt székeknek.

– Visszafogadlak a klánba még azután a gusztustalan kis... közjáték után is a lükantróppal. Elviselem azt a röhejes boszorkánymesteredet. És így hálálod meg nekem? Vagyis inkább nekünk? – Kinyújtotta a kezét, hogy megmutassa rajta a fekete hamu csíkjait. – Látod ezt? – kérdezte. – A halottaink pora. Halott vámpíroké. Azoké, akiket elárultál a nephilimeknek. – Úgy köpte ki a száján a szót, mintha mérge volna.

Valami feltört Tessa torkából. Nevetés. Nem az ő nevetése volt, hanem Camille-é. – Gusztustalan kis közjáték? – A szavak olyan gyorsan csúsztak ki a száján, hogy képtelen volt visszafogni őket. Mintha egyáltalán nem tudta volna befolyásolni, mit mond. – Szerettem... ahogy te soha nem szerettél engem... ahogy soha nem szerettél senkit. És megölted pusztán azért, hogy a klán lássa, ezt is megteheted. Azt akarom, hogy tudd, milyen elveszteni mindent, ami fontos neked. Azt akarom, hogy miközben a házad lángokban áll, és hamuvá ég a klánod, tudd, hogy ezt én tettem veled.

Camille hangja éppen olyan hirtelen tűnt el, ahogy jött. Tessa úgy érezte, minden ereje elszállt. Azért tapogatózni kezdett a háta mögött, hátha talál valamit az összetört székek darabjai között, amit fegyverként használhat. De Quincey a döbbenettől tátva maradt szájjal meredt rá. Tessa úgy sejtette, soha senki nem beszélt még így vele. Másik vámpír mindenesetre egészen biztosan nem.

– Talán – szólt a férfi. – Talán alábecsültelek. Talán el fogsz pusztítani. – Tett egy lépést a lány felé, és kinyújtotta a kezét. – De téged is magammal viszlek...

Tessa ujjai összezáródtak egy székláb körül; gondolkodás nélkül felkapta a bútordarabot, és teljes erejével lecsapott vele de Quincey hátára. Elégtételt érzett, ahogy a vámpír felkiáltott, és hátratántorodott. Mire újra kiegyenesedett, Tessa feltápáskodott, és megint lesújtott a székkal. Ezúttal egy törött karfadarab éppen a férfi arcát találta el, és hosszú, vörös sebet ejtett rajta. A férfi némán vicсорítva kivillantotta a fogait, aztán elrugaszkodott – olyan volt, mint egy macska hangtalan szökellése. Egyenesen Tessán landolt, a földhöz szegezte a lányt, és kitépte a kezéből a széket. Fogaival a nyaka felé közelített, mire a lány éles körmével

az arcába mart. A férfi vére égetett, akár a sav, ahol Tessa bőrére csöppet. A lány sikított, és még hevesebben karmolt, de Quincey azonban csak nevetett; olyan fekete volt a szeme, hogy többé nem lehetett elkülöníteni a pupilláját. Nem volt már benne semmi emberi, inkább valami féle rettenetes, ragadozó kígyónak tűnt.

A vámpír elkapta Tessa csuklóját, és a teste két oldalán minden erejével a földhöz szorította. – Camille – szólt rekedten, egészen a lány arcába hajolva. – Nyugalom, kis Camille-om, pár pillanat, és vége.

Ezzel hátravetette a fejét, mint egy lecsapni készülő kobra. Tessa halálra váltan igyekezett kiszabadítani csapdába ejtett lábát, hogy megúrhassa a férfit, amilyen erővel csak tudja...

De Quincey felkiáltott, aztán ordítva rángatózni kezdett, Tessa pedig látta, hogy egy kéz markol a hajába, felfelé húzza a fejét, és erővel talpra rángatja. Egy kanyargó Jelekkel telerajzolt kéz volt az.

Will keze.

De Quincey kétségbeesetten küszködött a fiú szorításában, Tessa pedig feltápászzkodott, és csak bámulta, ahogy Will megvetően eltaszítja magától a vámpírt. A fiú már nem mosolygott, de csillogott a szeme, és Tessa már tudta, miért mondta Magnus, hogy olyan a színe, mint az ég-bolt a Pokolban.

– Nephilim! – De Quincey tántorgott pár lépésnyit, aztán visszanyerte az egyensúlyát, és Will lába elé köpött.

A fiú előhúzta a pisztolyt a zsebéből, és célba vette de Quinceyt.

– Még a Sátán is gyűlöli, igaz? Azt sem érdemli meg, hogy ezen a világon éljen, amikor meg szánalomból mégis megengedjük, visszadobja az ajándékot az arcunkba.

– Mintha szükségünk lenne a szánalmukra – felelte a vámpír. – Mintha bármiben is kevesebbek lennénk. A nephilimek azt képzelik, hogy ők az... – Hirtelen elhallgatott. Annyira mocskos volt, hogy nem lehetett egykönnyen megállapítani, de mintha máris begyógyult volna a seb az arcán.

– Na, minek képzelnék magunkat? – Will felhúzta a pisztolyt. A kakas csattanása olyan hangos volt, hogy még a csatazajban is tisztán lehetett hallani. – Mondja csak ki!

A vámpírnak égett a szeme. – Mit mondjak ki?

– Istennek – felelte Will. – Azt akarta mondani, hogy a nephilimek istennek képzelik magukat, ugye? De még arra sem képes, hogy kimondja a szót. Gúnyolhatja a Bibliát a gyűjteményével, ahogy csak akarja, a szót akkor sem tudja kimondani. – Az ujjja egészen elfehéredett a pisztoly ravaszán. – Mondja ki! Mondja ki, és életben hagyom!

A vámpír kivillantotta a fogsorát. – Azzal úgysem ölhet meg. Csak az emberek ostoba játékszere.

– Ha a golyó áthatol a szívéen, meghal – közölte Will. Egyetlen pillanatra sem remegett meg a keze. – És kiváló lövész vagyok.

Tessa mozdulatlanul dermedve figyelte, mi történik. Szeretett volna hátralépní, visszamenni Nathanielhez, de félt megmocanni.

De Quincey felemelte a fejét, és kinyitotta a száját. Erőtlen hörgés jött ki rajta, ahogy igyekezett megszólalni és kimondani a szót, amit a lelke nem engedett, hogy a szájára vegyen. Aztán levegő után kapott, és a torkához emelte a kezét. Will hangosan felnevetett...

A vámpír elrugaszkodott. Dühtől és fájdalomtól eltorzult arccal, ordítva vetette magát Willre. Minden olyan gyorsan történt, hogy Tessa csak homályos foltokat látott. A pisztoly elsült, és vér fröccsent szerte-szét. Will elesett, és ahogy a vámpír a földre szorította, a fegyver kicsúszott a kezéből. Tessa érte rohant, felkapta a földről, és amikor megfordult, azt látta, hogy de Quincey hátulról tartja a fiút, alkarját a torkához szorítva.

A lány felemelte a pisztolyt – csakhogy még sosem volt fegyver a kezében, soha nem lőtt rá semmire, és különben sem tudta, hogyan találhatná el a vámpírt anélkül, hogy Willt is megsebezné. A fiú nyilvánvalóan nem jutott levegőhöz, már egészen vörös volt az arca. De Quincey hörgött valamit, és még erősebben szorította tovább. ..

Will lehajtotta a fejét, és mélyen a vámpír alkarjába süllyesztette a fogait. De Quincey felkiáltott, és elkapta a kezét; Will öklendezve oldalra vetette magát, aztán egyszer átfordult a földön, feltérdelt, és véres nyálát köpötte a színpadra. A fél arcát meg a fogait is csillogó vörös vér borította. Tessa alig akart hinni a szemének, de a fiú egyszerre szélesen elvigyorodott. – Ez hogy tetszett, vámpír? – kérdezte de Quinceyre pillantva. – Az előbb meg akartad harapni azt a mondént. Most már tudod, milyen érzés, igaz?

A szintúgy térdelő de Quincey Willről a karján tátongó, ocsmány, vörös sebhelyre pillantott, ami máris kezdett összezáródni, bár vékonyan még csörgedezett belőle a vér. – Ezért meghalsz, nephilim! – jelentette ki.

Will széttárta a karját. Térden állva, arcán démoni vigyorral, kövér vércseppekkel az ajkán maga is alig tűnt emberinek. – Gyere, kapj el akkor!

De Quincey lendületet vett az ugráshoz – és Tessa meghúzta a ravaszt. A fegyver keményen visszarúgott a kezében, a vámpír pedig vérző karral zuhant az oldalára. A lány elvétette a szívét. *Az ördög vigye el!*

De Quincey hörögve látott neki, hogy feltápászkodjon. Tessa felemelte a karját, és még egyszer meghúzta a ravaszt – semmi. Halk kattanás tudósított róla, hogy a pisztolyban nincs több golyó.

A vámpír felnevetett. Még mindig a vállát szorongatta, bár már alig szívárgott belőle a vér. – Camille – morogta Tessa felé. – Vissza fogok jönni érted. Azt is megbánod, hogy újjászülettél.

Tessának mintha jebes marok szorította volna össze a gyomrát. Nem csak a saját félelmét érezte – Camille-ét is. De Quincey vicsorított még egyet, és hihetetlen sebességgel megfordult. Átrohant a termen, és az egyik ablaknak vetette magát. A magas üvegtábla szilánkjaira robbant, de Quincey pedig, mintha a lökéshullámok vitték volna magukkal, eltűnt az éjszakában.

Will elkáromkodta magát. – Nem veszíthetjük el... – kiáltotta, de Quincey után lódulva. Aztán Tessa sikolyát hallva mégis sarkon fordult. Egy szakadt ruhájú vámpírférfi jelent meg a lány mögött a semmiből, és megragadta a vállánál fogva. Tessa megpróbálta kitépni magát, de a vámpír szorítása túl erős volt. A támadó a lány fülébe mormogott valamit arról, hogy elárulta az Éjszaka Gyermekeit, ezért ő most a fogaival tépi fel a nyakát.

– Tessa! – kiáltotta Will. A lány nem tudta eldönteni, hogy harag vegyült a hangjába vagy valami más. Will az övéen lógó kardok felé nyúlt, és az ujjai egy szeráfpenge markolatára fonódtak, éppen amikor a vámpír maga felé fordította Tessát. A lány meglátta a vicsorító arcot, a véres, marcangolni kész metszőfogakat. A vámpír kitéptette a száját...

A következő pillanatban pedig por és vér záporává robbant szét. Ahogy a hús leolvadt az arcáról és a kezéről, Tessa egy futó pillanatra

még látta a megfeketedett csontvázat, mielőtt az is morzsákra hullott volna, üres ruhacsomót meg egy ragyogó, ezüstszínű pengét hagyva maga után.

Tessa felnézett. Jem állt mellette, és nagyon sápadtnak tűnt. A kardot a bal kezében tartotta, a jobbjá üres volt. Oldalt az arcán hosszú vágás húzódott, de ezen kívül sértetlennek tűnt. A haja és a szeme élénk ezüstszínben ragyogott a lassan elhaló lángok fényében. – Azt hiszem – szólt –, ez volt az utolsó.

A lány meglepetten nézett körül a teremben. A káosz megszűnt. Itt-ott árnyvadászok járkáltak a romok között, mások inkább letelepedtek valamelyik székre, de olyanok is akadtak, akiket éppen a társaik gyógyítottak irónjaikkal. Ellenben a lány egyetlen vámpírt sem látott. A füst is eloszlott lassan, bár az elégett függönyökből maradt fehér hamu különös havazást varázsolt a helyiségbe.

Will álláról még mindig csöpögött a vér, ahogy felhúzta a szemöldökét, és Jemre pillantott. – Szép dobás – szólt.

Jem megrázta a fejét. – Megharaptad de Quinceyt – mondta. – Hülye vagy! De Quincey vámpír. Tudod, mit jelent, ha beleharapsz egy vámpírba?

– Nem volt választásom – közölte Will. – Megfojtott volna.

– Tudom – bólintott Jem. – De most komolyan, Will. Megint?

Végül Henry volt az, aki kiszabadította Nathanielt a székből. Nem vacakolt, egyszerűen addig verte a bilincseket a kardlapjával, amíg össze nem törtek. Nathaniel a földre csúszott, és nyöszörögve terült el. Tessa az ölébe emelte a fejét, Charlotte pedig sürgölődött egy sort, nedves ruhát hozott, hogy megtörölgethessék vele Nate arcát, aztán egy függönydarabbal be is takarta, mielőtt elrohant, hogy élénk beszélgetésbe elegyedjen Benedict Lightwooddal – melynek során színpadias karmozdulatokkal mutogatott hol Tessára, hol Nathanielle. A kimerültségtől kába Tessa kíváncsi lett volna, miről beszél a nő.

Nem mintha különösebben számított volna. A lány egy álomban érezte magát. A földön ült Nathaniellel, miközben a többi árnyvadász körülötte járkált, és az irónjaikkal festettek egymásra. Hihetetlen látvány volt, ahogy a sebeik eltűntek, miután a gyógyító Jelek a bőrükre kerültek. Úgy tűnt, mindannyian egyformán képesek Jeleket rajzolni. A

lány figyelte, ahogy Jem fintorogva kigombolja az ingét, felfedve egy hosszú vágást az egyik vállán. A fiú elfordította a fejét, és összeszorított szájjal várt, amíg Will óvatosan egy Jelet rajzolt a seb alá.

Tessa csak akkor jött rá, milyen fáradt valójában, amikor Will végzett, és odalépett hozzá.

– Látom, megint saját magad vagy – állapította meg a fiú. Egyik kezében egy nedves törülközőt tartott, de még nem vette a fáradságot, hogy letörölje vele a vért az arcáról és a nyakáról.

Tessa végignézett magán. Will igazat mondott. Valamikor a zúrza-varban Camille eltűnt, és a lány ismét önmaga volt. Tényleg kába lehetett, gondolta, ha még azt sem vette észre, amikor újra verni kezdett a szíve. Most mint a dobpergés, úgy lüktetett a mellkasában.

– Nem is sejtettem, hogy tudsz pisztollyal löni – tette hozzá Will.

– Nem tudok – felelte a lány. – Talán Camille tudhatott. Ösztönösen csináltam. – Az ajkába harapott. – Végül is nem számít, úgysem sült el.

– Ritkán használjuk őket. Ha rúnákat vésünk egy pisztolyba vagy egy golyóba, nem robban fel a lőpor. Senki sem tudja, miért. Henry próbált foglalkozni a problémával, de nem jutott semmire. Mivel csak rúnákkal ellátott fegyverrel vagy szeráfpengével lehet démonokat ölni, a pisztolyokkal nem megyünk sokra. A vámpírok persze meghalnak, ha az ember pontosan szíven találja őket, a vérfarkasoknak pedig komoly sebeket lehet okozni egy ezüstgolyóval, de ha nem pontos a lövés, csak dühösebbek lesznek, mint valaha. A rúnákkal ellátott pengék egyszerűen alkalmasabbak a céljainkra. Ha egy ilyennel megvágysz egy vámpírt, sokkal nehezebben gyógyul be a sebe.

Tessa a fiúra nézett. – Nem nehéz?

Will félredobta a nedves ruhát. – Mi nem nehéz?

– Vámpírokat ölni – felelte Tessa. – Lehet, hogy nem emberek, de úgy néznek ki, mintha azok lennének. Embereknek tűnnek. Sikítanak és véreznek. Nem nehéz csak úgy végezni velük?

Will összeszorította a száját. – Nem – jelentette ki. – És ha bármit is tudnál róluk...

– Camille-nak vannak érzései – mondta a lány. – Tud szeretni és gyűlölni is.

– És ő még életben is van. Mindenkinek döntéseket kell hoznia, Tessa. Ezek a vámpírok nem lettek volna itt ma este, ha nem hozzák

meg a maguk döntését. – A fiú a Tessa ölében ernyedten heverő Nathanielre pillantott. – És az az érzésem, akkor a bátyád sem lenne most itt.

– Nem tudom, miért akarta de Quincey a halálát – szólt halkán a lány. – Vajon mivel válhatta ki a vámpírok haragját?

– Tessa! – Charlotte egy kolibri fürgeségével termett mellettük. A fekete harci öltözet és a bőrén kígyózó számtalan jel ellenére még mindig ugyanolyan aprónak és ártalmatlannak tűnt. – Engedélyt kaptunk, hogy magunkkal vigyük a bátyádat az Intézetbe – közölte vékony kezével Nathaniel felé intve. – Lehet, hogy a vámpírok kábították el valamivel. Az biztos, hogy megharapták, és ki tudja, mit tettek még vele. Talán félvér lesz belőle vagy valami még rosszabb, ha nem akadályozzuk meg. Mindenesetre kétlem, hogy egy mondén kórházban segíteni tudnának rajta. Ha velünk jön, legalább a Néma Testvérek megvizsgálhatják szegényt.

– Szegényt? – visszhangozta nyersen Will. – A saját hibájából keveredett bele, nem igaz? Senki sem mondta neki, hogy rohanjon egy rakás alvilági közé.

– Komolyan, Will! – nézett hűvösen a fiúra Charlotte. – Hát nem vagy képes egy kis együttérzésre?

– Édes istenem! – szólt a fiú. Charlotte-ról Nate-re, aztán megint a nőre nézett. – Van egyáltalán más olyan dolog, ami jobban meghülyíti a nőket, mint egy sebesült, fiatal férfi látványa?

Tessa hunyorogva mérte végig a fiút. – Nem ártana, ha lepucolnád a vért az arcodról, mielőtt ebben a stílusban tovább vitatkozol.

Will felemelte a kezét, és odébbállt. Charlotte Tessára nézett, és halvány mosolyra húzta a száját. – Azt kell mondjam, határozottan tetszik, ahogy Willt helyre tudod rakni.

Tessa megrázta a fejét. – Őt igazán senki sem tudja helyrerakni.

Gyorsan eldöntötték, hogy Tessa és Nathaniel Henryvel és Charlotte-tal együtt az Intézet saját kocsijával megy, Will és Jem pedig a Charlotte nagynénjétől kölcsönzött kisebb kocsiba szállhat, amit Thomas hajt. Lightwoodék meg az Enkláv többi tagja hátramaradtak, hogy átkutassák de Quincey házát, és gondoskodjanak róla, hogy a mondénok reggel ne találhassanak semmilyen bizonyítékot. Will is maradni akart,

hogy részt vegyen a keresésben, de Charlotte határozott volt. A fiúnak vámpírvér jutott a szervezetébe, ami azt jelentette, hogy a lehető leggyorsabban vissza kellett térnie az Intézetbe, és meg kellett kezdeni a kezelést.

Thomas viszont nem volt hajlandó beengedni Willt a kocsiba, amíg ragadt a vértől. Közölte, hogy egy szempillantás alatt visszatér, aztán elindult keríteni egy nedves ruhát. Will a kocsi oldalának dőlt, és figyelte, ahogy az Enklávé tagjai hangyákként rohagnak ki-be de Quincey házába, a tűz után megmaradt papírokat és bútorokat cipelve ki.

Thomas nemsokára visszatért egy szappanos vízbe áztatott ronggyal, Will kezébe nyomta, aztán ő is nekitámaszkodott a kocsinak. Az megremegett a súlyától. Charlotte mindig arra biztatta Thomast, hogy Will-lel és Jemmel együtt ő is csinálja végig a képzés fizikai részét, és ahogy teltek az évek, a vézna fiúból olyan erős és izmos férfi lett, hogy a szabók nem győztek méretet venni róla. Willt a vére jobb harcossá tette, de Thomas tekintélyes méretei sem voltak lebecsülendők.

Willnek néha akaratlanul is eszébe jutott, milyen volt Thomas, amikor az Intézetbe került. A családjá évek óta a nephilimeket szolgálta, de ő olyan gyenge újszülött volt, hogy azt hitték, nem fog életben maradni. Amikor tizenkét éves lett, és az Intézetbe küldték, talán ha kilencévesnek tűnt. Will rendszeresen ugratta Charlotte-ot, amiért mindenáron alkalmazni akarta a fiút, titokban azonban mégis abban reménykedett, hogy marad, és lesz még egy vele egykorú fiú a házban. Amolyan barát-félek is lettek, az árnyvadász meg a szolgáló – amíg meg nem érkezett Jem, mert azután Will teljesen megfélelkezett róla. Thomas ezt sohasem rótta fel neki, mindig ugyanolyan barátságos volt Will-lel, ahogy mindenki mással is.

– Mindig furcsállom, hogy megy ez a nagy ricsaj, aztán egyik szomszéd se tolja ki a kőpít – mondta most Thomas, ahogy végignézett az utcán. Charlotte megkövetelte, hogy az Intézet szolgáloi „rendesen” beszéljenek a falakon belül, és Thomas East End-i akcentusa hol eltűnt, hol visszatért, attól függően, hogy eszébe jutott-e odafigyelni.

– Erős álca működik. – Will megdörzsölte az arcát és a nyakát. – Ráadásul úgy hiszem, a környéken sokan nem mondénok, és pontosan tudják, hogy jobban járnak, ha a maguk dolgával törődnek, amikor megjelennek az árnyvadászok.

– Rémisztő egy társaság vagytok, azt meg kell hagyni – jegyezte meg Thomas olyan higgadtan, hogy Will azt gyanította, éppen gúnyt űz belőle. Thomas Will arcára mutatott. – Szép lesz a képed holnap, ha nem szerzel egy iratzét.

– Talán azt akarom, hogy monoklim legyen – közölte ingerülten Will. – Ez nem jutott eszedbe?

Thomas csak mosolygott, és felugrott a bakra a kocsi elején. Will tovább dörzsölte az odaszáradt vámpírvért a kezéről és a karjáról. Ezzel sikerült is annyira lefoglalnia magát, hogy gyakorlatilag rá sem hederített Gabriel Lightwoodra, amikor a másik fiú előkerült a házból, és arcán fensőbbeséges mosollyal odaballagott Willhez.

– Szép munka volt odabent, Herondale, ahogy felgyújtottad a házat – jegyezte meg Gabriel. – Jó, hogy itt voltunk takarítani utánad, különben a házzal együtt te is alaposan leégtél volna.

– Arra akarsz célozni, hogy így legalább valamicskét sikerült megőriznem a jó híreimből? – kérdezte tettetett ijedséggel Will. – Akkor valamit nagyon elszúrtam. – Rácsapott a kocsi oldalára. – Thomas! Azonnal a legközelebbi bordélyba kell hajtanunk! Botrányra és rossz társaságra vágyom.

Thomas felmordult, és dűnnyögött valamit az orra alatt, amivel Will nem foglalkozott.

Gabriel arca elsötétült. – Van egyáltalán valami, amiből nem csinálsz viccet?

– Hirtelen nem jut eszembe ilyesmi.

– Tudod – mondta Gabriel –, egy időben azt hittem, barátok lehetünk, Will.

– Egy időben azt hittem, vadászgörény vagyok – felelte Will –, de aztán kiderült, hogy ez csak az ópium miatt volt. Tudtad, hogy ilyen hatása van? Mert én nem.

– Talán el kéne gondolkodnod rajta, hogy humoros vagy egyáltalán ízléses-e az ópiummal viccelődnöd, tekintetbe véve Carstairs barátod állapotát.

Will mozdulatlaná merevedett. – A fogyatékoságára gondolsz? – kérdezte változatlan hangon.

Gabriel pislantott egyet. – Hogy?

– Te nevezted így. Még az Intézetben. Azt mondtad, „a fogyatékos-sága”. – Will félredobta a véres rongyot. – És még csodálkozol, hogy nem vagyunk barátok.

– Csak kíváncsi voltam – mondta most már kevésbé magabiztosan Gabriel –, hogy megelégtel-e.

– Mit kellett volna megelégtelnem?

– Ezt a viselkedést.

Will karba fonta a kezét a mellkasa előtt, és veszélyesen csillogott a szeme. – Ó, abból sosem elég – közölte. – Mellesleg ugyanezt mondta nekem a húgod is, amikor...

Hirtelen kivágódott a kocsi ajtaja, egy kéz nyúlt ki rajta, megragadta Will gallérját, és berángatta a fiút. Az ajtó bevágódott mögötte, az egyenes háttal a bakon ülő Thomas pedig a lovak közé csapott. Egy pillanattal később a kocsi egy rántással megindult az éjszakában, Gabriel pedig ökölbe szorított kézzel bámult utána.

– Ezt meg hogy gondoltad? – Jem a szemközti ülésre taszította Willt, és megrázta a fejét; ezüstszínű haja ragyogott a félhomályban. Botját a térdei között szorította, keze könnyedén nyugodott a sárkányos fogantyún. Will tudta, hogy a botot valaha Jem édesapjának készítette egy árnyvadász fegyverkovács Sanghajban. – Mi értelme volt így cukkolnod Gabriel Lightwoodot?

– Hallottad, mit mondott rólad...

– Nem érdekel, mit mond rólam. Úgyis mindenki ugyanazt gondolja. Neki csak van vér a pucájában kimondani. – Jem előredőlt, és a kezére támasztotta az állát. – Tudod, hogy nem lehetek örökké melletted, hogy önmagad helyett is én vigyázzak rád. Idővel meg kell tanulnod nélkülem is életben maradni.

Will szokás szerint úgy tett, mintha meg sem hallotta volna. – Gabriel Lightwood aligha jelent fenyegetést.

– Akkor felejtse el Gabrielt! Van rá valamilyen különösebb okod, hogy folyton vámpírokat harapdálasz?

Will megérintette a rászáradt vért a csuklóján, és elmosolyodott.

– Nem számítanak rá.

– Persze hogy nem. Pontosan tudják, mi történik, ha valamelyikünk vámpírvért iszik. Valószínűleg arra számítanak, hogy több eszed van.

– Akármire számítanak, nem mennek vele sokra.

– Csakhogy te sem mész vele sokra. – Jem elgondolkodva nézett a fiúra. Ő volt az egyetlen, akit Will sosem tudott kihozni a sodrából. Akármit tett is, Jem legfeljebb a fejét csóválta bosszúsan. – Mi történt odabent? Vártunk a jelle...

– Nem működött Henry nyavalyás Foszforja. Ahelyett, hogy fényt bocsátott volna ki, felgyújtotta a függönyöket.

Jem elfojtotta feltörő nevetését.

Will dühösen meredt rá. – Nem volt vicces. Azt sem tudtam, hogy előkerültök-e vagy sem.

– Tényleg felmerült benned, hogy esetleg nem jövünk, miután ki-gyulladt a ház? – kérdezte Jem. – Még abban sem lehettünk biztosak, hogy nem téged sütnék-e éppen nyárson.

– Tessa, az a buta lány, meg nem volt hajlandó kijönni Magnusz-szal, hiába küldtem...

– A bátyja éppen egy székhez volt bilincselve odabent – jegyezte meg Jem. – Azt hiszem, én is maradtam volna a helyében.

– Látom, elszántad magad, hogy nem fogod fel, amit mondok.

– Ha azt akarod mondani, hogy volt a szobában egy csinos lány, aki elterelte a figyelmedet, akkor azt hiszem, pontosan értettelek.

– Szerinted csinos? – lepődött meg Will. Jem ritkán nyilvánult meg ilyen kérdésekben.

– Igen, és szerinted is.

– Igazából észre sem vettem.

– Dehogynem. Én meg észrevettem, hogy észrevetted. – Jem mosolygott. Ma este a csata feszültsége ellenére is egészségesnek tűnt. Az arcába visszatért a szín, a szeme sötéten, ezüstösen csillogott. Néha, amikor a betegség elhatalmasodott rajta, még a szeme is elvesztette minden színét, majdnem teljesen fehér lett, és a pupilla fekete foltja úgy virított benne, akár egy darab fekete szén a havon. Ilyenkor szokott önkívületi állapotba is kerülni. Will szorította Jemet, amíg az dobálta magát, ismeretlen nyelven kiabált, és forgott a szeme. A fiú minden egyes alkalommal azt hitte, hogy mindennek vége, és Jem ezúttal tényleg meg fog halni. Néha azon gondolkodott, mit fog tenni ezután, de nem tudta elképzelni, ahogy arra is képtelen volt visszaemlékezni, hogyan élt, mielőtt a barátja az Intézetbe került. Egyik gondolatot sem bírta sokáig elviselni.

Aztán volt olyan is, mint most, amikor Jemen nyoma sem látszott a betegségnek, és Will azon töprengett, milyen lenne a világ, ha a barátja nem haldokolna. Csakhogy ezt a gondolatot sem bírta sokáig elviselni. Volt valahol a lelkében egy rettenetes sötét folt, ahonnan a félelme származott, aminek a hangját csak dühvel, vakmerőséggel és fájdalommal tudta elnyomni.

– Will – szakította félbe a fiú rosszízű elmélkedését Jem hangja. – Hallottál egyetlen szót is abból, amit az elmúlt öt percben mondtam?

– Nem igazán.

– Tudod, nem kell Tessáról beszélgetnünk, ha nem akarsz.

– Nem Tessáról van szó. – Ez igaz volt. Willnek nem Tessán járt az esze. Ami azt illeti, most már elég jól tudott nem gondolni a lányra: csak elszántság és gyakorlat kérdése volt az egész. – Az egyik vámpír szolgája, egy mondén, rám támadt. Megöltem. Még csak nem is gondolkodtam rajta. Csak egy buta fiú volt, és én megöltem.

– Félvér volt – helyesbített Jem. – Megkezdődött az átalakulása. Csak idő kérdése lett volna.

– Egy fiú volt – ismételte Will. Arcát az ablak felé fordította, bár a kocsiban ragyogó boszorkányfény miatt nem látott mást, csak a saját tükörcképét az üvegben. – Berúgok, ha hazaértünk – tette hozzá. – Azt hiszem, muszáj lesz.

– Nem rúgsz be – jelentette ki Jem. – Pontosan tudod, mi fog történni, ha hazaértünk.

Will elhúzta a száját. Jemnek igaza volt.

A Will és Jem előtt haladó másik kocsiban Tessa a bársonnyal bevont pádon ült Henryvel és Charlotte-tal szemben, akik sutorogva beszélgettek az éjszaka eseményeiről. A lány tudatáig szinte el sem jutottak a szavak, alig érdekelte, mi történt.

Csak két árnyvadász halt meg, de Quincey szökése felért egy katasztrófával, és Charlotte aggódott, hogy az Enklávédühös lesz rá. Henry próbálta ugyan megnyugtatni, de a nő vigasztalhatatlannak tűnt. Tessa biztosan sajnálta volna, ha marad annyi energiája, hogy bármit is képes legyen érezni.

Nathaniel a pádon feküdt, feje a lány ölében nyugodott. Tessa a bátyja fölé hajolt, és kesztyűs kezével mocskos, csimbókokba összetapadt

haját simogatta. – Nate – suttogta halkán, hogy Charlotte lehetőleg ne hallja meg. – Már semmi baj. Minden rendben.

Nathaniel szempillája megrebbent, ahogy kinyitotta a szemét. Fel-emelte a kezét – a körmei töredezetek voltak, az ízületei duzzadtak –, és kezét a lány ujjai közé fonta. – Ne menj el! – kérte akadozó hangon. Megint lecsukta a szemét. Nyilvánvalóan csak egy pillanatra nyerte vissza az eszméletét, ha igazán magához tért egyáltalán. – Tessie... maradj!

Soha senki más nem szólította így; a lány lehunyta a szemét, és erőnek erejével visszatartotta feltörni készülő könnyeit. Nem akarta, hogy Charlotte – vagy bármelyik másik árnyvadász – sírni lássa...

12

Vér és víz

*Érinteni sem merem, tán csókja
Megégeti ajkam. Igen, Uram, kósza
gyönyör jut nagy bűnért cserébe;
Tudod, mily édes egy ilyen óra.*

Algernon Charles Swinburne: *Laus Veneris*

AMIKOR MEGÉRKEZTEK AZ INTÉZETBE, Sophie és Agatha lámpással a kézben várta őket a nyitott ajtóban. Tessa fáradtan botorkált a kocsiból az épület felé, és meglepetten, de hálásan nyugtázta, amikor Sophie eléje sietett, hogy felsegítse a lépcsőn. Charlotte és Henry félig cipelte, félig vonszolta Nathanielt. Mögöttük hangos zörgéssel gördült be a kapun a Willt és Jemet szállító kocs. Thomas hangja már messziről hallatszott a hűvös éjszakai levegőben, ahogy üdvözölte a társaságot.

Jessamine nem volt sehol, amit Tessa a legkevésbé sem talált meglepőnek.

Nathanielt egy Tessához nagyon hasonló szobába vitték – ugyanolyan sötét és nehéz bútorok voltak itt is, ugyanolyan hatalmas ágy és ugyanolyan ruhásszekrény. Miután Charlotte és Agatha lefektette Nathanielt az ágyra, Tessa az aggodalomtól és a kimerültségtől elgyö-

történ lerogyott a mellette álló székre. Hangok – halk, betegszobákból ismerős hangok – kavarogtak körülötte. Hallotta, ahogy Charlotte a Néma Testvérekről mond valamit, Henry pedig elfojtott hangon válaszol. Aztán Sophie is megjelent mellette, és megitatott vele valamilyen forró, egyszerre édes és keserű folyadékot, amittől lassan újra visszatért belé az élet. Nemsokára már ki is tudott egyenesedni, hogy körülnézzen. Meglepetten állapította meg, hogy rajta és a bátyján kívül senki nincs a szobában. Mindenki elment.

A lány lenézett Nathanielre. A férfi mozdulatlanul feküdt az ágyon, az arca tele volt élénk színű foltokkal, haja csomókba tapadva terült szét a párnán. Tessa szíve összeszorult, ahogy akaratlanul is felidézte emlékei jól öltözött Nathanieljét, mindig gondosan fésült, világos hajával, makulátlan cipőjével és mandzssettájával. Ez a Nathaniel egyáltalán nem úgy festett, mint aki valaha táncrea perdítette a hűgát a nappaliban, és közben halkán dúdolt afölött érzett végtelen örömeiben, hogy él.

Tessa előrehajolt, hogy közelebről is megnézzze a bátyja arcát, és a szeme sarkából észrevette, hogy valami mozdul a szobában. Ahogy arra fordult, rájött, hogy csak saját magát látta a szemközti falra erősített tükörben. Camille ruhájában úgy érezte magát, mint egy kislány, aki felnőttnek öltözött. Egyszerűen túl kicsi volt az ilyen kifinomult holmikhoz. Gyereknek látszott – buta gyerekeknek. Nem csoda, hogy Will...

– Tessie? – Nathaniel elhaló hangja azonnal kizökkentette Tessát a Willről szőtt gondolataiból. – Tessie, ne hagyj itt! Azt hiszem, beteg vagyok.

– Nate! – A lány a bátyja keze után nyúlt, hogy kesztyűs tenyerébe fogja. – Semmi baj! Meg fogsz gyógyulni. Orvosért küldtek...

– Kicsodák? – Nathaniel hangja vékony nyöszörgés volt csupán.

– Hol vagyunk? Nem ismerem ezt a helyet.

– Ez az Intézet. Itt biztonságban leszel.

Nathaniel egy pillanatra lehunyta a szemét. Sötét, szinte fekete kariák húzódtak a szeme körül, az ajkára pedig alvadt vérnek tűnő, ragacsos réteg tapadt. A tekintete ide-oda ugrált, de nem állapodott meg semmin. – Árnyvadászok. – A szót szinte csak a kifújtt levegővel lehelte ki. – Nem hittem, hogy tényleg léteznek... A Magiszter – suttogta hirtelen Nathaniel, felborzolva Tessa idegeit. – Azt mondta, ők a Törvény. Azt mondta, félni kell tőlük. Csakhogy szerinte nincsen valódi törvény

ezen a világon. Büntetés sincs. Vagy ölsz, vagy megölnék. – Erősebb lett a hangja. – Tessie, annyira sajnálom... Mindent...

– A Magiszter... De Quinceyre gondolsz? – kérdezte Tessa, de Nate hörgő hangot hallatott, és iszonyú félelemmel a tekintetében meredt a lány háta mögé. Tessa elengedte a bátyja kezét, és megfordult, hogy lássa, mi ijesztette meg annyira Nate-et.

Charlotte lépett szinte hangtalanul a szobába. Még mindig férfiruhát viselt, bár időközben felvett egy ódivatú köpenyt, amit dupla kapocs tartott össze a nyakánál. Nagyon kicsinek tűnt, főként mert Énókh testvér állt mellette, terebélyes árnyékot vetve a földre. A férfin ugyanaz a pergamenszínű köntös volt, mint korábban, bár ezúttal fekete botot hozott magával, aminek a fogantyúja szárnyakat formázott. Felhajtott csuklyája árnyékba borította az arcát.

– Tessa – szólt Charlotte. – Bizonyára emlékszel Énókh testvérré. Azért jött, hogy segítsen Nathanielnek.

Nate állatias üvöltéssel elkapta Tessa csuklóját. A lány csodálkozva nézett le rá. – Nathaniel? Mi a baj?

– De Quincey mesélt róluk – mondta a férfi. – A Gregori... A Néma Testvérekről. A gondolatukkal képesek megölni egy embert. – Összerázkódott. – Tessa! – A hangja suttogássá halkult. – Nézd meg az arcát!

Tessa felnézett. Miközben ő a bátyjával beszélt, Énókh testvér némán lehúzta a csuklyáját. Üres szemgödreiben elveszett a boszorkányszfény, összeöltött szája vörösen világított.

Charlotte előrelépett. – Ha Énókh testvér megvizsgálhatná Mr. Grayt...

– Ne! – kiáltotta Tessa. Kitépte a karját Nate kezéből, és bátyja meg a két látogató közé állt. – Nem nyúlhat hozzá!

Charlotte zavartan torpant meg. – A Néma Testvérek a legjobb gyógyítók. Énókh testvér nélkül Nathaniel... – Elakadt a hangja. – Nos, nélküle nem tehetünk sokat a bátyáért.

Miss Gray!

Eltartott egy darabig, mire a lány rájött, hogy senki nem mondta ki hangosan a nevét. Ehelyett, mint valami félig elfeledett dal egy taktusa, csak visszhangzott a fejében – csak hogy nem úgy, ahogyan a saját gondolatait szokta hallani. Ez a gondolat idegen volt, kellemetlen – más.

Énókh testvér hangja. Ugyanúgy szólította meg, mint amikor kilépett a szobából a lány első Intézetben töltött napján.

Érdekes, Miss Gray – folytatta Énókh testvér hogy ön alvilági, miközben a bátyja nem az. Hogyan lehetséges ez?

Tessa mozdulatlanul merevedett. – Ezt... ránézésre meg tudja állapítani?

– Tessie! – Nathaniel erőlködve felült, és a párnának támasztotta a hátát. Sápadt arcába vér szökött. – Te meg mit művelsz? Hogy állhatsz szoba a Gregorival? Veszélyes!

– Semmi baj, Nate! – szólt Tessa, le sem véve a szemét Énókh testvérről. Tudta, hogy félnie kéne, mégis inkább csalódottságot érzett.

– Úgy érti, nincsen Nate-ben semmi különleges? – kérdezte halkán.

– Semmi természetfeletti?

Egyáltalán semmi – felelte a Néma Testvér.

Tessa egészen mostanáig észre sem vette, mennyire szeretné, hogy a bátyja is olyan legyen, mint ő. A csalódottságtól éles lett a hangja.

– Ha már ennyi mindennel tisztában van, meg tudná nekem mondani, hogy én mi vagyok?

Nem tudom. Van benned valami, ami azt mutatja, hogy Lilith gyermeke vagy, még sincsen rajtad démoni jel.

– Ezt én is észrevettem – szólt Charlotte. Ezek szerint ő is hallotta Énókh testvér hangját a fejében. – Gondoltam, talán nem boszorkánymester. Vannak emberek, akik valamilyen képességgel születnek. Például a Látással. Vagy tündérek vére is folyhat az ereiben...

Nem ember. Valami más. Tanulmányozni fogom a kérdést. Talán rábukkanok valamire a könyvtárunkban, ami útmutatást adhat. Bár nem volt szeme, Énókh testvér mégis mintha Tessa tekintetét kereste volna. Érzékelek benned valamit. Valamit, ami egyetlen másik boszorkánymesterben sincs meg.

– Az Átváltozás képességére gondol – bólintott Tessa.

Nem, nem arra gondolok.

– Akkor mire? – Tessa megdöbbsent. – Mi lehet bennem...? – Zajt hallott Nathaniel felől, és elhallgatott. Megfordult, és látta, hogy a bátyja lehámozta magáról a takarót, és félig lecsúszott az ágyról, mintha megpróbált volna felkelni; az arca izzadt volt és halálosan sápadt. A

lányt elfogta a büntudat. Annyira belemerült a beszélgetésbe Énókh testvérrel, hogy teljesen megfeledkezett a bátyjáról.

Az ágyhoz ugrott, és Charlotte segítségével visszaemelte Nathanielt az ágyra, aztán gondosan újra betakarta. Úgy tűnt, sokkal rosszabb állapotban van, mint pár pillanattal korábban. Ahogy Tessa megigazította a takarót, bátyja megint elkapta a csuklóját. – Tudja? – kérdezte égő tekintettel. – Tudja, hol vagyok?

– Kicsoda? De Quincey?

– Tessie! – Nathaniel megszorította a húga csuklóját, és közelebb húzta magához, hogy a fülébe suttoghasson. – Meg kell bocsátanod nekem! Azt mondta, te leszel a királynőjük. Azt mondta, meg fognak ölni engem. Nem akarok meghalni, Tessie! Nem akarok meghalni!

– Hát persze hogy nem – nyugtatta meg a lány, de Nathaniel mintha meg sem hallotta volna. Húga arcára szegezte a tekintetét, hirtelen elkekedett a szeme, és felsikított.

– Ne engedd a közelembem! Ne engedd a közelembem! – kiáltotta. Eltaszította magától Tessát, és ide-oda dobálta a fejét a párnán. – Istenem, ne engedd, hogy hozzám érjen!

Tessa ijedten kapta el a kezét, és Charlotte felé fordult – csakhogy a nő távolabb húzódott az ágytól, és a rezzenéstelen arcú Énókh testvér vette át a helyét. *Engedned kell, hogy segítsen a testvérednek* – mondta. – *Különben valószínűleg meg fog halni.*

– Miért örjög így? – kérdezte kétségbeesetten Tessa. – Mi baja van?

A vámpírok beadtak neki valamit, hogy nyugton maradjon, amíg a vérért szívják. Ha nem gyógyítjuk meg, a szer előbb elveszi az eszét, aztán megöli. Máris elkezdett hallucinálni.

– Nem az én hibám! – üvöltötte Nathaniel. – Nem volt választásom! Nem az én hibám! – Tessa felé fordította az arcát, és a lány elborzadva látta, hogy a szeme teljesen fekete lett, mint egy rovaré. Tessa riadtan húzódott hátra.

– Segítsen rajta! Kérem, segítsen rajta! – Megragadta Énókh testvér ruhaujját, de azonnal meg is bánta. A férfi karja kemény volt, a tapintása hideg, mint a márvány. Tessa elkapta a kezét, de a Néma Testvér mintha tudomást sem vett volna a jelenlétéről. Ellépett mellőle, és ujját Nathaniel homlokára tette. A férfi lehunyta a szemét, és visszadőlt a párnájára.

Magának el kell mennie – szólt Énókh testvér anélkül, hogy elfordult volna az ágytól. – *A jelenléte lassítja a gyógyulás folyamatát.*

– De Nate arra kért, hogy maradjak...

Menjen! A hang a lány fejében hideg volt, akár a jég.

Tessa a bátyjára nézett; Nate mozdulatlanul feküdt, az arca elernyedt. A lány Charlotte felé fordult, hogy tiltakozzon, de a nő finoman megrázta a fejét, mielőtt megszólalhatott volna. Charlotte tekintetén látszott az együttérzés, de a megingathatatlanság is. – Amint változás következik be a bátyád állapotában, megkereslek. Ígérem.

Tessa Énókh testvérhez fordult. A férfi kinyitotta a derekánál lógó táskát, és lassan, módszeresen különböző tárgyakat pakolt ki az éjjeli-szekrényre: porokkal és folyadékokkal teli üvegfiolákat, csomóba kötözött, szárított növényeket, puha, szénre emlékeztető, fekete anyagból készült rudacsákát. – Ha bármi történik Nate-tel – szólt Tessa –, sosem fogom megbocsátani. Soha.

Olyan volt, mintha egy szoborhoz beszélne. Énókh testvér egy rezdüléssel sem jelezte, hogy tudomásul vette volna a lány szavait.

Tessa kirohant a szobából.

A Nate betegszobájában uralkodó félhomály után a folyosót megvilágító fáklyák fénye bántotta Tessa szemét. Nekidőlt a falnak az ajtó mellett, és kényszerítette magát, hogy ne sírjon. Aznap éjjel már másodszor eredt el kis híján a könnye, és nagyon haragudott magára.

Jobb kezét ökölbe szorította, és olyan erővel csapott rá a háta mögött a falra, hogy éles fájdalom hasított a karjába. Ettől rögtön elapadtak a könnyei, és még a feje is kitisztult.

– Ez fájhatott.

Tessa sarkon fordult. Jem lopózott mögé a folyosón, némán, akár egy macska. Levetette a harci öltözetet, és a derekánál megkötött, bő, fekete nadrágot viselt, meg egy fehér inget, ami alig volt világosabb a bőrénél. A haja nedvességtől csillogó fürtökben tapadt a halántékára és a nyakszirtjére.

– Fájt is. – Tessa a mellkasához szorította a kezét. A kesztyű valame-lyest tompította az ütés erejét, de az ujjai még mindig sajogtak.

– Mi a helyzet a bátyáddal? – kérdezte Jem. – Meg fog gyógyulni?

– Nem tudom. Odabent van az egyik... az egyik szerzetesszerűséggel.

– Énókh testvérrel. – Jem együtt érző pillantást vetett a lányra.

– Tudom, hogy a Néma Testvérek ijesztőnek tűnnek, de valójában nagyon jó orvosok. Nagyra tartjuk őket, amiért annyira értenek a gyógyításhoz és a gyógyító varázslatokhoz. Sokáig élnek, és rengeteg mindent tudnak.

– Nem nagyon lehet érdemes sokáig élni, ha valaki így néz ki.

Jemnek megrándult a szája széle. – Felteszem, ez attól függ, miért él az ember. – Alaposabban kezdte fürkészni a lány arcát. Tessa úgy találta, van valami sajátságos abban, ahogy Jem ránéz. Mintha egyenesen belelátna, mégsem találta benne semmi olyasmit, amiért bosszúsnak vagy idegesnek kéne lennie.

– Tudod, mit mondott Énókh testvér? – szólt hirtelen a lány. – Hogy Nate nem olyan, mint én. Teljes egészében ember. Semmiféle különleges képessége nincsen.

– És ez zavar téged?

– Nem tudom. Egyfelől sem neki, sem senki másnak nem kívánom ezt a dolgot, viszont ha nem olyan, mint én, akkor az azt jelenti, hogy nem is teljesen a bátyám. Ő a szüleink fia. De akkor én kinek a lánya vagyok?

– Nem szabad ezzel gyötörnöd magad. Valóban nagyszerű lenne, ha mindannyian pontosan tudnánk, kik vagyunk, de ez a tudás nem kívülről származik, hanem belőlünk. *Ismerd meg önmagad!* – ahogy a jós mondja. – Jem elmosolyodott. – Nézd el nekem, ha úgy tűnik, mintha okoskodnék! Csak azt mondom, amit magam is megtapasztaltam.

– De én nem ismerem magamat. – Tessa megrázta a fejét. – Sajnálom. Láttam, hogyan harcoltál de Quinceynél, és most biztos rettenetesen gyávának tartasz, amiért azon sírok, hogy a bátyám nem szörnyeteg, én meg nem vagyok elég bátor hozzá, hogy egyedül legyek az.

– Nem vagy szörnyeteg – jelentette ki Jem. – És gyáva sem. Épp ellenkezőleg, igazi erő kellett hozzá, hogy rálőj de Quinceyre. Szinte biztos, hogy meg is ölted volna, ha van még golyó abban a pisztolyban.

– Igen, azt hiszem, megöltem volna. Mindegyiket meg akartam ölni.

– Éppen ezt kérte tőlünk Camille. Hogy öljük meg mindegyiket. Talán az ő érzései ragadtak át rád.

– De Camille-nak semmi oka rá, hogy törődjön Nate-tel, vagy, hogy érdekelje, mi történik vele. Én pedig akkor voltam leginkább gyilkos kedvemben, amikor megláttam Nate-et, amikor rájöttem, mit terveznek... – Összerázkódott. – Nem tudom, mennyire voltam saját magam, és mennyire befolyásolt Camille. Még azt sem tudom, hogy helyénvalóak-e az ilyesféle érzések...

– Úgy érted, az – kérdezte Jem –, hogy egy lánynak ilyesféle érzései legyenek?

– Hogy bárkinek ilyesféle érzései legyenek. Talán... nem is tudom. Talán mégiscsak úgy értem, hogy egy lánynak.

Jem mintha átnézett volna rajta, és a háta mögött bámult volna valamit, a folyosó kanyarulatán túl, még az Intézet falain is túl. – Akármilyen vagy is testben – szolt –, akár fiú, akár lány, akár erős, akár gyenge, akár beteg, akár egészséges, mindez sokkal kevesebbet számít annál, mint ami a szívedben van. Ha egy harcos lelke lakik benned, harcos vagy. Akármilyen színű, formájú vagy mintájú ernyő rejti is el, a fény a lámpa belsejében mindig ugyanolyan marad. Te vagy a láng! – Ezzel elmosolyodott, mint aki kissé zavartan arra eszmél, hogy visszatért az álomból a valóságba. – Én ebben hiszek.

Mielőtt a lány válaszolhatott volna, kinyílt Nate szobájának ajtaja, és Charlotte lépett ki rajta. Tessa kérdő tekintetére fāradtnak tűnő bōlintással válaszolt. – Énōkh testvér rengeteget segített a bātyádon – mondta. – Viszont bőven akad még tennivaló, és csak reggelre fogunk többet tudni. Szerintem menj aludni, Tessa! Azzal, hogy kimeríted magad, nem segítesz Nathanielen.

Tessának minden önuralmára szüksége volt, hogy egyszerűen csak biccentsen, és ne rohanja le Charlotte-ot olyan kérdések áradatával, amikre a nő nyilvánvalóan úgysem tudhatja a választ.

– És Jem – fordult a fiúhoz Charlotte –, szeretnék váltani veled pár szót. Megtennéd, hogy elkísérsz a könyvtárba?

Jem bōlintott. – Persze! – Félrebillentette a fejét, és rámosolygott Tessára. – Akkor holnap – mondta, majd Charlotte nyomában elvonult a folyosón.

Abban a pillanatban, hogy befordultak a sarkon, Tessa megpróbált benyitni Nate szobájába. Zárva volt az ajtó. Felsōhajtott, megfordult, és

elindult a folyosón az ellenkező irányba. Talán Charlotte-nak igaza volt, és tényleg jót tenne neki egy kis alvás.

Félúton járt a szobája felé, amikor mozgást hallott. Hirtelen Sophie lépett ki a folyosóra két fémből készült kancsóval a kezében, és hangos csattanással lökte be a háta mögött az ajtót. Vörös volt az arca. – Őfelsége ma különösen kellemes hangulatban van – jelentette be, ahogy Tessa a közelébe ért. – A fejemhez vágott egy kancsót.

– Kicsoda? – kérdezte Tessa, aztán megvilágosodott. – Ja, hogy Will! Jól van?

– Ahhoz mindenesetre elég jól, hogy kancsókat hajigáljon – felelt mogorván Sophie. – És hogy valami olyan szóval csúfoljon, amit nem is értettem. Azt hiszem, franciául volt, és ez általában azt jelenti, hogy lekurvázzák az embert. – Összeszorította a száját. – Azt hiszem, el kell mennem Mrs. Branwellért. Talán ő rá tudja venni, hogy alávesse magát a kúrának, ha már nekem nem sikerült.

– A kúrának?

– Ezt kell meginnia. – Sophie Tessa orra elé tolta az egyik kancsót. A lány nem látta rendesen, mi van benne, de leginkább közönséges víznek tűnt. – Muszáj. Különbem nem is szívesen mondom meg, mi fog történni.

Tessának örült ötlete támadt. – Majd én megitatom vele. Hol van?

– Odafent a padláson. – Sophie-nak elkerekedett a szeme. – De én nem tenném a maga helyében, kisasszony. Ha ilyen hangulatban van, nagyon rusnyán tud viselkedni.

– Nem érdekel – jelentette ki Tessa a kancsó után nyúlva. Sophie megkönnyebbülten, de aggodalmas tekintettel nyújtotta át neki. A kancsóban egészen a peremig állt a víz; annyira megtöltötték, hogy folyton kilocsant. – Will Herondale-nek meg kell tanulnia, hogy be kell vennie az orvosságát, ahogyan az egy férfihoz illik – tette hozzá, és belökte a padlásra vezető ajtót. Sophie olyan tekintettel meredt rá, mint akinek meggyőződése, hogy Tessának nincs ki mind a négy kereke.

Az ajtó mögött keskeny lépcső vezetett a padlásra. Miközben felfelé kapaszkodott, Tessa maga előtt tartotta a kancsót; víz fröccsent ki a ruhájára, és libabőrös lett a mellkasa. Mire felért a lépcső tetejére, átázott és kifulladt.

Odafönt nem volt ajtó, a lépcső egyenesen a padlásra vezetett, közvetlenül a meredek nyeregtető alatt. Tessa feje fölött a helyiség teljes hosszában gerendák húzódtak, a falban pedig egymástól egyenlő távolságnyra alacsony, szögletes ablakok sorakoztak. A csupasz padlódeszkákat fényesre polírozták, bútorok egyáltalán nem voltak bent, és az ablakon beszűrődő halvány, hajnali szürkéségen kívül semmi sem adott fényt. Egy, az előzőnél is keskenyebb lépcső vezetett a mennyezetbe vágott, lezárt csapóajtóhoz.

Will mezítláb feküdt a szoba közepén a földön. Jó pár kancsó hevert mellette, és ahogy Tessa közeledett, észrevette, hogy csupa víz mellette a padló. A folyadék egy része vöröses volt, mintha vérrel keveredett volna.

Will egyik kezét az arca elé emelte, eltakarva vele a szemét. Nem mozdulatlanul feküdt, hanem nyugtalanul dobálta magát, mint akinek fájdalmai vannak. Ahogy Tessa melléje ért, a fiú halkán motyogott valamit, ami leginkább egy névnek tűnt. *Cecily* – gondolta Tessa. Igen, nagyon úgy hangzott, mintha a fiú azt mondta volna, hogy *Cecily*.

– Will? – szólt Tessa. – Kivel beszélgetsz?

– Szóval visszajöttél, Sophie? – kérdezett vissza Will anélkül, hogy felemelte volna a fejét. – Megmondtam, hogy ha még egyet hozol azokból a sátáni kancsókából, hát én...

– Nem Sophie vagyok – mondta a lány. – Hanem Tessa.

A fiú egy pillanatra mozdulatlanul merevedett – csak a mellkasa emelkedett és süllyedt, ahogy szaggatottan vette a levegőt. Sötét nadrágot meg fehér inget viselt, és akárcsak körülötte a padló, ő maga is csuromvíz volt. Ruhája a testéhez, fekete haja pedig a fejbőréhez tapadt. Rettenetesen fázhatott.

– Téged küldtek? – kérdezte végül. Hitetlenkedés csendült a hangjában, meg valami más is.

– Igen – felelte Tessa, bár nem pontosan így történt.

Will kinyitotta a szemét, és a lány felé fordult. Még a félhomályban is látszott, milyen vad tűz ragyog a szemében. – Nos, jó! Hagyd itt a vizet, aztán menj el!

Tessa lenézett a kancsóra. Valami oknál fogva nem akaródzott neki elengedni a fémfület. – Egyébként mi ez? Szóval... pontosan mit hoztam neked?

– Nem mondták meg? – pislogott csodálkozva Will. – Szenteltvíz. Kíégeti, ami bennem van.

Most Tessán volt a sor, hogy pislogjon. – Úgy érted...

– Folyton elfelejtem, hogy annyi mindent nem tudsz – dohogta a fiú. – Emlékszel, amikor a házban megharaptam de Quinceyt? Nos, lenyeltem egy adagot a vérből. Nem sokat, de nem is kell sok.

– Mihez?

– Hogy vámpírrá váljak.

Tessa erre kis híján elejtette a kancsót. – Vámpír lesz belőled?

Will elvigyorodott, aztán felkönyökölt.

– Azért nem kell berezelned. Napokig tart, mire végbemegy az átalakulás, ráadásul meg is kéne halnom, hogy végleges legyen. A vér tényleges hatása az lenne, hogy ellenállhatatlanul vonzódnék a vámpírokhoz, még hozzá abban a reményben, hogy befogadnak maguk közé. Mint az emberi alattvalókat.

– És a szenteltvíz...

– A vér hatása ellen dolgozik. Folyton innom kell. Persze meggebedek bele, mert állandóan vért köhögök tőle, meg minden mást, ami bennem van.

– Te jó isten! – Tessa fintorogva nyújtotta a fiú felé a kancsót. – Szerintem akkor az lesz a legjobb, ha ezt most odaadom.

– Igen, az lesz a legjobb. – Will felült, és elvette a lánytól a kancsót. Undorodva pillantott a tartalmára, aztán felemelte és nyitott szája felé billentette. Miután lenyelt néhány kortyot, elfintorodott, a maradékot különösebb kecmec nélkül a fejére borította. Amikor végzett, félrehajította a kancsót.

– Ez segít? – kérdezte Tessa őszinte kíváncsisággal. – Az, hogy a lejedre öntöd?

Will elfojtott, nevetésszerű hangot adott ki. – Hogy miket tudsz kérdezni...! – Megrázta a fejét, és a hajáról vízcseppek fröccsentek Tessa ruhájára. A fiú fehér ingének melle és gallérja annyira elázott, hogy könnyedén át lehetett látni rajta. A testére tapadó szövet alatt kirajzóldtak kemény izmai, az élesen kiemelkedő kulcscsontja, a fekete tűz-

ként égő jelek. Tessának erről az jutott eszébe, amikor az ember egy vékony papírlapot fektet egy rézkarcra, aztán addig dörzsöli egy széndarabbal, amíg átütnek a formák. Nagyot nyelt. – A vértől lázam van és ég a bőröm – mondta Will. – Nem tudok lehűlni. De igen, a víz segít.

Tessa egyre csak bámulta. Amikor Will belépett a szobájába a Sötét Házban, azt gondolta, ő a legszebb fiú, akit valaha látott, most viszont úgy nézett rá, ahogy fiúra korábban soha: vér tolult az arcába, és a szíve majd kiugrott a helyéből. Mindennél jobban szeretne volna megérinteni Willt, a nedves haját, a bőrét, hogy *érezze*, tényleg olyan kemények-e a karján az izmok, amilyenek látszanak, vagy, hogy kérges tenyere tényleg olyan durva tapintású-e. Szerette volna arcát Will arcához nyomni, és érezni, ahogy a fiú szempillája a bőrét csiklandozza. Azok a hosszú szempillák...

– Will – szólt a lány, és maga is érezte, milyen erőtlen a hangja. – Will, szeretnék kérdezni valamit...

A fiú felnézett rá. A víztől csillagformán összetapadtak a szempillái. – Igen?

– Úgy viselkedsz, mintha semmi sem érdekelne – felelte Tessa egy sóhaj kíséretében. Úgy érezte magát, mintha futva kapaszkodott volna fel egy dombra, most pedig már a túloldalon rohanna lefelé, és esélye sem lenne megállni. A gravitáció oda vitte, ahová mennie kellett. – De... mindenkinek fontos valami. Nem igaz?

– Szerinted? – kérdezett vissza halkán Will. Miután a lány nem válaszolt, visszadőlt a földre. – Tess, gyere, ülj le ide mellém!

A lány engedelmeskedett. A padló hideg és nedves volt, ő mégis letelepedett, eligazgatta a szoknyáját, hogy csak a cipője orra látszott ki. Willre nézett. Nagyon közel voltak egymáshoz. A fiú profilja hűvös és tiszta volt a szürke fényben, csak a szája tűnt puhának.

– Sosem nevezsz – folytatta Tessa. – Úgy viselkedsz, mintha minden csak szórakoznál, de sosem nevezsz. Csak elmosolyodsz néha, ha azt hiszed, hogy senki sem figyel.

Will egy pillanatig nem felelt. – Te mindig megnevettetsz. Attól a pillanattól fogva, hogy leütöttél azzal az üveggel.

– Egy kancsó volt – jegyezte meg automatikusan a lány.

A fiú szája sarka felfelé görbült. – Arról nem is beszélve, hogy folyton kijavítasz, és mindig olyan fura arcot vágasz hozzá. Meg, ahogy le-

hordta Gabriel Lightwoodot. Meg még az is, ahogy de Quinceyvel beszéltél. Csak rád nézek, és... – Elhallgatott, és csendben figyelte tovább a lányt. Tessa nagyon szerette volna tudni, hogy látszik-e rajta, mennyire felkavarják a szavai. – Mutasd a kezéd! – szólt hirtelen a fiú. – Tessa?

A lány tenyérrel felfelé kinyújtotta a kezét, de szinte oda sem nézett. Képtelen volt levenni a szemét Will arcáról.

– Még mindig véres a kesztyűd – mondta a fiú. Tessa lenézett, és látta, hogy igaza van. Azóta sem vette le Camille fehér bőrkesztyűjét, pedig vér és kosz éktelenkedett rajta, és kiszakadt az ujja, amikor megpróbálta szétfeszíteni Nate bilincseit.

– Ó! – szólt, és visszahúzta volna a kezét, hogy levegye a kesztyűt, de Will csak a balját engedte el, a másik csuklóját továbbra is könnyedén tartotta. A fiú nehéz ezüstgyűrűt viselt a mutatójujján, amire finom vonalakkal repülő madarakat véstek. A fejét lehajtotta, vizes fekete haja előrehullott; Tessa nem látta az arcát. Will lazán végighúzta a mutatójujját a szöveten. A kesztyűt négy gyöngyből készült gomb tartotta össze Tessa csuklójánál. Amint a fiú megérintette őket, szétpattantak, és Will hüvelykujja továbbcsiklott a lány csuklójának csupasz bőrén, a lüktető kék erekon.

Tessa majd kiugrott a bőréből. – Will!

– Tessa! – szólt a fiú. – Mit akarsz tőlem?

Továbbra is a lány csuklójának belső felét simogatta, érintése furcsa, csodálatos dolgokat művelt Tessa bőrével és idegvégződéseivel.

– Csak... csak meg akarlak érteni.

Will felnézett a szempilláin keresztül. – Tényleg szükség van rá?

– Nem tudom – felelte a lány. – Egyáltalán nem vagyok benne biztos, hogy valaki is ért téged. Talán Jem kivételével.

– Jem nem ért engem – javította ki Will. – Törődik velem... ahogyan egy testvér törődne. Az nem ugyanaz.

– De nem akarod, hogy megértsen?

– Édes istenem, dehogy! – rázta meg a fejét a fiú. – Nem kell neki tudnia, miért úgy élem az életem, ahogy.

– Talán csak annyit akar tudni, hogy megvan rá az okod.

– Számít? – kérdezte Will, és egy gyors mozdulattal lehúzta a kesztyűt a lány kezéről. A szoba hűvös levegője kellemetlenül simította vé-

gig Tessa csupasz ujjait, és a lány egész testében összerázkódott, mintha egyszerre meztelenül találta volna magát a hidegben. – Számítanak az okok, amikor semmit sem lehet tenni, hogy megváltoztassuk a dolgokat?

Tessa kutatott a válasz után, de nem találta. Annyira reszketett, hogy megszólalni is alig tudott.

– Fázol? – Will megfogta a lány kezét, és az arcához emelte. Tessát meglepte a fiú bőrének lázas forrósága. – Tess! – Will lágy hangja megtelt vágyakozással, és a lány közelebb hajolt, akár egy fa, ha az ágait belepeli a hó. Minden porcikája fáj; ő maga fáj, mintha valami rettenetes üresség támadt volna benne. Soha semmi nem töltötte még be így az érzékeit, mint most Will: félig lehunytt szemének halványkék ragyogása, a finom borosta az állán, a vállát és a nyakát borító fehéres hegek – de legfőképpen a félhold alakú szája meg a kis gödröcske az állán. Amikor a fiú közelebb hajolt, és ajka Tessáét érintette, a lány úgy kapaszkodott belé, mint egy fuldokló.

Egy pillanatig forrón tapadt össze az ajkuk, és Will szabad keze a lány hajába túrt. Tessának a lélegzete is elállt, ahogy a fiú egyszerre átkarolta, és szorosan magához húzta. Karját könnyedén összefonta Will nyaka körül; a fiú bőre szinte égetett, ahol megérintette. Will ingének vékony anyagán keresztül a lány érezte válla kemény és sima izmait. A fiú ujjai megtalálták Tessa ékköves hajcsatját, mire az levált a helyéről, zörögve hullott a padlóra, és a lány fürtjei a vállára omlottak.

Tessa meglepetten sóhajtott a fiú szájába. Aztán minden előzetes jel nélkül Will kitepte magát a lány karjából, és olyan erővel taszította el magától a vállánál fogva, hogy Tessa majdnem hanyatt esett, és csak az utolsó pillanatban sikerült megtámaszkodnia a padlón.

Tessa haja ziláltnan hullott alá, ahogy csak ült a padlón, és döbbenet bámult a fiúra. Will most térdelt, a mellkasa olyan sebességgel emelkedett és süllyedt, mintha hihetetlenül gyorsan és sokat futott volna. Sápadt volt, csak két vörös lázfolt utközött ki az arcán. – Te jóságos ég! – suttogetta. – Ez meg mi volt?

Tessa érezte, hogy az arcába szökik a vér. Hát nem éppen Willnek kéne pontosan tudnia, mi volt ez, és nem neki kellett volna ellöknie magától a fiút?

– Nem lehet! – Tessa látta, hogy Will ökölbe szorított keze remeg az oldala mellett. – Azt hiszem, el kéne menned, Tessa.

– Elmennem? – A lánynak kavarogtak a gondolatai. Úgy érezte magát, mint akit egy biztonságos meleg helyről figyelmeztetés nélkül kilöktek a fagyos, üres sötétségbe. – Nem... nem lett volna szabad ilyen tolakodónak lennem. Sajnálom.

Will fájdalmas tekintettel nézett vissza rá. – Istenem, Tessa? – Mintha úgy kellett volna kierőszakolnia magából a szavakat. – Kérlek! Csak menj el! Nem maradhatsz itt! Lehetetlen.

– Will, kérlek...!

– Nem! – A fiú elkapta a tekintetét, félrefordította a fejét, és az ajtót kezdte bámulni. – Holnap mindent elmondok neked, amit tudni akarsz. Mindent. Csak hagyj most magamra! – El-elakadt a hangja. – Tessa, könyörgöm! Érted? *Könyörgöm!* Kérlek, kérlek, hagyj magamra!

– Jól van – egyezett bele Tessa, mire a fiú fellélegzett, leeresztette a vállát, pattanásig feszülő izmai elernyedtek. Ennyire borzasztó volt hát elviselni a jelenlétét, hogy a távozása ilyen megkönnyebbülést jelent? Tessa felállt, és csak most érezte igazán, milyen nyirkos, hideg és nehéz a ruhája; a lába majdnem megcsúszott a vizes padlón. Will nem mozdult, még csak fel sem nézett, inkább úgy maradt térden állva, és a földet bámulta, miközben Tessa átvágott a szobán, és lesietett a lépcsőn anélkül, hogy egyszer is hátrapillantott volna.

Nem sokkal később Tessa a halovány londoni napkelte félhomályában hevert az ágyán. Túl kimerült volt hozzá, hogy levesse Camille ruháit – de még ahhoz is, hogy átöltözzön. Annyi új dolog történt vele. Most először használta a képességét saját jószántából úgy, hogy jól érezte magát utána. Most először sütött el egy pisztolyt. És most csókolta meg először egy fiút – amiről ráadásul, az előzőekkel ellentétben, évek óta ábrándozott.

Tessa hasra fordult, és a párnába temette az arcát. Olyan régóta vágyott már rá, hogy megtudja végre, milyen lesz az első csók – hogy jóképű lesz-e az a fiú, szeretni fogja-e őt, kedves lesz-e hozzá. Sosem gondolta volna, hogy az a bizonyos csók ilyen kurta lesz, és ilyen heves. Vagy, hogy szenteltvíz ízű lesz. Szenteltvíz- és vérízű.

Valami sötét

*Néha kevésbé vagyunk szomorúak, ha becsap valaki,
akit szeretünk, mint hogyha nem csap be.
Francois La Rochefoucauld: Maximák*

TESSA ARRA ÉBREDT, hogy Sophie meggyújtja a gázlámpát az ágya mellett. Felnyögött, és égő szeme elé kapta a kezét.

– Kisasszony! – szólította meg a cseléd Tessát szokásos nyersességével. – Maga aztán jól átaludta az egész napot. Elmúlt este nyolc óra, és Mrs. Branwell azt mondta, ébresszem fel.

– Elmúlt nyolc óra? *Este?* – Tessa ledobta magáról a takarót, és meglepetten állapította meg, hogy még mindig Camille estélyi ruháját viseli, ami persze időközben összegyűrődött, és alaposan be is piszkolódott. Nyilván felöltözve zuhant az ágyba. Gondolatait lassan elárasztották az előző este emlékei – a vámpírok fehér arca, a függönyöket emésztő tűz, Magnus Bane nevetése, de Quincey, Nathaniel és Will. *Ó, istenem?* – gondolta. – *Will!*

Elhessegette magától a fiú gondolatát, felült, és feszülten pillantott Sophie-ra. – A bátyám – szólt. – Hogy van?

Sophie arcán halványabb lett a mosoly. – Nincs rosszabbul, de sajnos jobban sem. – Látva Tessa elgyötört arcát, hozzátette: – A kisasszonynak egy forró fürdőre és meleg ételre van szüksége. Attól nem lesz jobban a bátyja, ha maga éhezik, meg csupa mocsok.

Tessa végignézett magán. Camille ruhája nyilvánvalóan tönkrement – elszakadt, és tucatnyi helyen vér és hamu foltjai éktelenkedtek rajta. Selyemharisnyája lyukas volt, a lába koszos, a kezét meg a karját zsíros mocsok borította. Arra inkább nem is gondolt, milyen állapotban lehet a haja. – Igazad lehet.

Az ovális fürdőkád karomszerű lábakon állt egy paraván mögött, a szoba sarkában. A forró víz, amit Sophie töltött bele, máris kezdett kihűlni. Tessa belépett a paraván mögé, levetkőzött, és bemászott a kádba. A forró víz a válláig ért, és átmelegítette. Egy darabig mozdulatlanul

ült, és hagyta, hogy a meleg fagyott csontjáig hatoljon. Lassan elengedte magát, lehunyta a szemét...

És megrohanták az emlékek Willről. Will, a padlás, ahogy a fiú megérintette a kezét. Ahogy megcsókolta, aztán ahogy elküldte magától.

Tessa lebukott a víz alá, mintha ott elbújhatna a megalázó emlékek elől. Nem járt sikerrel. *Attól nem lesz jobb, ha vízbe fojtod magad – mérgeled.* – *Viszont, ha Willt fojtod vízbe...* Felült, a levendulaszappanért nyúlt, és addig dörzsölte magát, amíg fekete nem lett a víz a hamutól és a piszoktól. Lehet, hogy nem tudja lemosni magáról a gondolatait, de legalább megpróbálja.

Sophie teával és szendvicsekkel várta, hogy Tessa előkerüljön a paraván mögül, aztán a tükör előtt felségítette rá a feketével szegett, sárga ruháját. Az ő ízlésének kicsit kacifántos volt, de Jessamine-nek nagyon tetszett az anyag a szabónál, és ragaszkodott hozzá, hogy varrják meg Tessának. – Én nem viselhetek sárgát, de egy olyan seszínű, barna hajú lánynak, mint te vagy, tökéletes – állította.

Tessának nagyon jólesett, amint a kefe végigsiklott a hajában. A kislánykora jutott eszébe, amikor Harriet néni fésülgette. Annyira elengedte magát, hogy amikor egy idő után Sophie megszólalt, Tessa összeresztent.

– Sikerült az éjszaka rávennie Mr. Herondale-t, hogy bevegye az orvoságát, kisasszony?

– Ó, hát... – Tessa próbálta összeszedni magát, de elkésett. Egyetlen pillanat alatt elvörösödött a nyakától a feje búbjáig. – Először nem akarta – folytatta aztán esetlenül –, de végül sikerült rábeszelnem.

– Értem. – Sophie arckifejezése nem változott, de a kefe mintha sebesebben szántotta volna tovább a haját. – Tudom, hogy nem az én dolgom, de...

– Sophie, azt mondasz nekem, amit csak akarsz. Komolyan.

– Szóval... Will úrfi... – Sophie száján villámgyorsan buktak ki a szavak. – ő nem olyan ember, aki rászolgál a figyelmére, Miss Tessa. Nem lehet megbízni benne, és nem is lehet támaszkodni rá. Nem... nem olyan, mint amilyennek hiszi.

Tessa összefonta a kezét az ölében. Úgy érezte, nem valóság, ami történik vele. Tényleg ilyen messzire jutottak volna, hogy el kell taná-

csolni őt Willtől? Azért valahogy mégis jólesett a fiúról beszélnie. Olyan volt, mintha étellel kínálnák az éhezőt. – Nem tudom, mit gondolkodik róla, Sophie. Egyszer ilyen, másszor meg olyan. Egyik pillanatról a másikra meg tud változni, ahogy a szél iránya fordul, és fogalmam sincs, miért, vagy mi történt...

– Semmi. Semmi sem történt. Egyszerűen csak saját maga érdekli.

– És Jem – tette hozzá csendesen Tessa.

A kefe megállt a lány hajában, ahogy Sophie mozdulatlanra dermedt. Érezhetően mondani akart valamit, aztán mégis inkább visszafogta magát. De mi lehetett az?

A kefe megint elindult. – Csakhogy ez nem elég.

– Úgy érted, nem lenne jó, ha olyan fiúnak adnám a szívem, aki soha nem fog törődni velem?

– Nem – felelte Sophie. – Ennél rosszabb is van. Nem baj, ha olyasvalakit szeret az ember, aki nem szereti viszont, de csak akkor nem, ha az illető rászolgál a szeretetre. Ha kiérdemli azt.

Tessát meglepte, milyen szenvedély vegyült Sophie hangjába. Megfordult, hogy a cselédre nézzen. – Szeretsz valakit, Sophie? Thomast?

Sophie arcára kiült a döbbenet. – Thomast? Nem. Hát ezt meg honnan szedte?

– Nos, mert az a benyomásom, hogy ő vonzódik hozzád – felelte Tessa. – Látom, ahogy rád néz. Le sem veszi rólad a szemét, amikor bemész a szobába. Ebből gondoltam, hogy...

Elhallgatott Sophie csodálkozó tekintetét látva.

– Thomas? – kérdezte megint a cseléd. – Nem, az nem lehet. Biztos vagyok benne, hogy egyáltalán nem gondol rám úgy.

Tessa inkább nem mondott ellent neki. Akármilyen érzések is dúltak Thomasban, Sophie nyilvánvalóan észre sem vette, és nem is viszonzta őket. Ez viszont azt jelenti, hogy...

– Will? – kérdezte Tessa. – Úgy érted, valaha ő érdekelt? – *Ez meg is magyarázná a keserűséget és az ellenszenvet* – gondolta a lány, miután felidézte, hogyan is kezeli Will azokat a lányokat, aki vonzódnak hozzá.

– Will? – Sophie láthatólag teljesen elborzadt. Még arról is megfélelkezett, hogy Mr. Herondale-ként említse a fiút. – Azt akarja tudni, hogy szerelmes voltam-e valaha *belé*?

– Hát, azt hittem... Szóval borzasztó jóképű. – Tessa maga is érezte, hogy ez milyen gyenge érv.

Egy emberben nem csak az a fontos, hogy milyen a külseje. A legutóbbi munkaadóm – mondta Sophie, és izgatottságában még az általában gondosan leplezett tájszólása is előkerült – folyton szafarikra járt Afrikába meg Indiába. Tigrisekre meg más állatokra vadászott. Azt mesélte nekem, hogy ha egy bogár vagy egy kígyó nagyon színes, akkor tudni lehet róla, hogy mérges. Minél gyönyörűsebb kívülről, annál veszélyesebb a mérge. Will is ilyen. A csinos arc meg az egyebek csak elrejtik, milyen torz és romlott odabent.

– Sophie, én nem tudom...

– Van benne valami sötét – folytatta a cseléd. – Valami sötét, amit rejteget. Olyasféle titok, ami felemészti az embert belülről. – Letette az ezüstszálú kezét a fésülködőasztalra, és Tessa meglepetten látta, hogy remeg a keze. – Ne felejtse el, amit mondtam!

Miután Sophie elment, Tessa felvette a mechanikus angyalt az éjjeliszekrényről, és a nyakába csatolta. Ahogy a kis tárgy megállapodott a mellkasán, máris jobban érezte magát. Tudta, hogy butaság, mégis megnyugtatta az angyal érintése, és arra gondolt, hogy ha a medállal a nyakában meglátogatná a bátyját, akkor talán Nate is érezné a jelenlétét, és ő is megnyugodna.

Egyik kezével az ékszert szorongatva kilépett a szobájából, végigsietett a folyosón, majd óvatosan bekopogtatott a bátyja ajtaján. Amikor nem érkezett válasz, megfogta a kilincset, és benyitott. A függönyöket elhúzták, a szoba félig megtelt fénnel. Nate a hátát egy párna halomnak vetve aludt. Egyik karját a homloka elé emelte, az arca égett a láztól.

Nem volt egyedül. Az ágy mellé húzott karosszékben Jessamine ült, nyitott könyvvel az ölében. Tessa meglepett pillantását merev tekintettel vizsgozta.

– Én csak... – kezdte Tessa, aztán vett egy mély lélegzetet. – Te meg hogy kerülsz ide?

– Gondoltam, olvasok egy kicsit a bátyádnak – felelte Jessamine.

– Mindenki végigaludta a fél napot, és kegyetlenség ennyire nem törődni vele. Csak Sophie nézett be hozzá néha, vele meg úgysem lehet rendesen beszélgetni.

– Nate nincs eszméleténél, Jessamine. Semmi szüksége egy beszélgetőpartnerre.

– Azt sosem tudhatod – jelentette ki a lány. – Állítólag az emberek akkor is hallják, amit mondanak nekik, ha nincsenek maguknál, sőt akkor is, ha meghaltak.

– Csakhogy ő nem halt meg.

– Az egyszer biztos, hogy nem. – Jessamine ábrándozva pillantott a férfitra. – Túlságosan jóképű ahhoz, hogy csak úgy meghaljon. Házasember, Tessa? Vagy van egy lány otthon, New Yorkban, aki a magáénak mondhatja?

– Nate-et? – kerekedett el Tessa szeme. Mindig sok lány érdeklődött iránta, de a bátyja nagyjából annyi ideig tudott odafigyelni rájuk, mint egy pillangó. – Jessamine, még csak nincs is magánál. Aligha ez a megfelelő pillanat...

– Majd jobban lesz – jelentette ki Jessamine. – Akkor pedig tudni fogja, hogy én ápoltam, amíg beteg volt. A férfiak mindig beleszeretnek abba a nőbe, aki ápolta őket. *Ha homlokom ráncolja gyötrő fájdalom, te légy őrangyalom!*⁸ – tette hozzá önelégült mosollyal. Tessa szörnyülködő tekintetének láttán lebiggyesztette az ajkát. – Mi a baj? Talán nem vagyok elég jó a te nagyszerű bátyádnak?

– De hát egy árva garasa sincs, Jessie...

– Van elég pénzem kettőnknek is. Nekem olyan férfi kell, aki elvisz erről a helyről. Mondtam már.

– Ami azt illeti, mintha engem kértél volna meg, hogy vigyelek el innen.

– Akkor ezért törtél le ennyire? – kérdezte Jessamine. – De hát, Tessa, sógornőként is jó barátnők lehetünk. Viszont inkább egy férfi szabadítson ki innen, mint egy másik nő, nem gondolod?

Tessának fogalma sem volt róla, mit felelhetne.

Jessamine megvonta a vállát. – Jut eszembe, Charlotte látni szeretne. A szalonban van. Megkért, hogy szóljak neked. Nem kell aggódnod

---

⁸ Sir Walter Scott: *Marmion*.

Nathaniel miatt. Negyedóránként mérem a lázát, és cserélem a borogatót a homlokán.

Tessa nem igazán tudta, higgyen-e neki, de mivel Jessamine-nek láthatólag esze ágában nem volt elmozdulni Nathaniel mellől, úgy döntött, semmi értelme nem lenne összekapni vele, és lemondó sóhajjal sarkon fordult, aztán kivonult a szobából.

Amikor a szalonhoz ért, az ajtót résnyire nyitva találta; odabent emelt hangon vitatkoztak. Tessa bizonytalanul emelte fel a kezét, hogy kopogtasson – aztán meghallotta a saját nevét, és mozdulatlaná dermedt.

– Ez nem kórház. Tessa bátyjának nem kéne itt lennie. – Will hangja olyan erős volt, hogy szinte már kiabált. – Nem alvilági, csak egy ostoba, haszonleső mondén, aki belekeveredett valamibe, ami túlnőtt rajta...

– A mondén orvosok nem gyógyíthatják meg – vágott közbe Charlotte. – Ilyesmivel még sosem találkoztak. Gondolkodj már, Will!

– Már úgyis tud az Alvilágról. – Az újabb higgadt, megfontolt hang Jemhez tartozott. – Ami azt illeti, elég sok fontos dolgot tudhat, amiről nekünk fogalmunk sincs. Mortmain azt állította, hogy Nathaniel de Quinceynek dolgozott. Lehetnek információi de Quincey terveiről, az automatonokról, erről az egész Magiszter-ügyről... mindenről. Végül is de Quincey meg akarta ölni. Talán mert kiszagolt valamit, amit nem kellett volna.

Hosszú csend következett. – Megint elhívhatjuk a Néma Testvéreket – mondta aztán Will. – Kifürkészhetik az elméjét, hátha találnak valamit. Nem kell megvárunk, amíg magához tér.

– Tudod, milyen veszélyes egy ilyen művelet a mondénok esetében – tiltakozott Charlotte. – Énókh testvér azt mondta, Mr. Gray-nek máris hallucinációi támadtak a láztól. Képtelen lenne megállapítani, mi az igazság a fiú fejében, és mi a lázas képzelgés. Csak úgy sikerülhetne, ha közben helyrehozhatatlan kárt tenne az elméjében.

– Kétlem, hogy valami bitang nagy elme lenne. – Tessa még az ajtón keresztül is hallotta az undort Will hangjában, és összeszorult a gyomra a dühtől.

– Semmit sem tudsz erről az emberről – mondta Jem olyan hűvösen, ahogyan Tessa meg sosem hallotta beszélni. – El nem tudom képzelni, mitől jött rád az öt perc, Will, de ne legyél büszke magadra!

– Tudom, mi a baj – szólt Charlotte.

– Tényleg? – hökkent meg Will.

– Téged is ugyanúgy felzaklatott a tegnap este, mint engem. Igaz, hogy csak két halottunk van, viszont de Quincey szökése egyáltalán nem vet ránk jó fényt. Ez az egész az én tervem volt, én erőltettem rá az Enklávéra, most pedig engem fognak hibáztatni, amiért nem sikerült minden tökéletesen. Arról nem is beszélve, hogy Camille-nak el kellett bújni, mivel fogalmunk sincs, hol van de Quincey. Mostanra valószínűleg vérdíjat is kifizettek a fejére. És persze Magnus Bane is dühöng, amiért Camille eltűnt. Ez azt jelenti, hogy jelenleg sem a legjobb informátorunknak, sem a legjobb boszorkánymesterünknek nem vehetjük hasznát.

– Viszont megakadályoztuk, hogy de Quincey megölje Tessa bátyját, meg ki tudja még, hány mondént – emlékeztette Jem. – Azért ez is számít. Benedict Lightwood először el sem akarta hinni de Quincey árulását, most viszont már ő is kénytelen beismerni, hogy igazad volt.

– Ettől nyilván csak még dühösebb lesz – jegyezte meg Charlotte.

– Talán – bólintott Will. – És talán ha nem ragaszkodsz hozzá, hogy az *én* tervem sikere azon múljon, működik-e Henry röhejes találmánya, akkor most nem kéne ezekről a dolgokról beszélgetnünk. Kerülgetheted a forró kását, ameddig csak akarsz, de tegnap este azért fuccsolt be minden, mert a Foszfor nem működött. Soha semmi nem működik, amit Henry feltalál. Ha beismernéd, hogy a férjed egy haszontalan bolond, mind sokkal jobban járnánk.

– Will! – szólt rá a másik fiúra jeges dühvel Jem.

– Ne, James, hagyd! – Charlotte hangja remegett. Tompa puffanás hallatszott, mintha a nő hirtelen ledobta volna magát egy nehéz székre.

– Will – szólt. – Henry jó és kedves ember. Szeret téged.

– Ne legyél már ilyen érzélgős, Charlotte! – A fiú szavaiból csak megvetés áradt.

– Kisfiú korod óta ismer. Úgy törődik veled, mintha a saját öccse volnál. Ahogy én is. Soha nem éreztem irántad mást, csak szeretetet...

– Igen – bólintott a fiú. – És bár ne így lett volna.

Charlotte fájdalmasan nyögött fel, mint egy kiskutya, ha belerúgnak. – Tudom, hogy ezt nem mondod komolyan.

– Minden szót komolyan mondok – jelentette ki Will. – Legfőképpen azt, hogy jobban járunk, ha minél előbb belenézünk Nathaniel Gray fejébe. Ha te túl szentimentális vagy hozzá...

Charlotte közbevágott volna, de nem számított. Ez már túl sok volt Tessának. Feltépte az ajtót, és berontott a szobába. Odabent a lobogó tűz fénye éles kontrasztban állt az ablakon túl elterülő, felhős égbolt szürkéségével. Charlotte a nagy íróasztal mögött ült, Jem pedig mellette. Will a kandallópárkánynak támaszkodott; az arca vörös volt a haragtól, a szeme égett, a gallérja félrecsúszott. Őszinte döbbenettel a tekintetében meredt Tessára. A lány titkon abban bízott, hogy valami csoda folytán Will minden emléke szertefoszlik az előző éjszakáról, most azonban egyetlen pillanat alatt nyilvánvalóvá vált, hogy hiába reménykedett. A fiú még jobban elvörösödött, amint meglátta, kék szeme pedig elkomorodott – aztán elfordította a fejét, mintha képtelen lenne állni a lány tekintetét.

– Ezek szerint hallgatóztál? – kérdezte. – Most meg jöttél lehordani a drága bátyád miatt.

– Én legalább lehordhatlak, amit Nathaniel nem tehet majd meg, ha úgy történnek a dolgok, ahogy tervezed. – Tessa Charlotte-hoz fordult. – Nem engedem, hogy Énókh testvér belenyúljon Nate fejébe! Máris éppen elég beteg, valószínűleg bele is halna.

Charlotte megrázta a fejét. Kimerültnek tűnt, az arca szürke volt, a szemhéját félig leeresztette. Tessa nem lepődött volna meg, ha kiderül, hogy szemhunyásnyit sem aludt. – Biztosíthatlak felőle, hogy megvárjuk, amíg meggyógyul, és csak utána kérdezzük ki.

– És mi lesz, ha hetekig beteg marad? Vagy hónapokig? – kérdezte Will. – Lehet, hogy kevesebb időnk van, mint gondolnánk.

– Miért lenne kevesebb időnk? Mi olyan sürgős, hogy érdemes kockára tenni miatta a bátyám életét? – csattant fel Tessa.

Will szeme hidegen villant, akár a jég. – Téged soha nem érdekelt más, csak hogy a bátyádat megtaláld. Most megtaláltad. Jó neked. Csakhogy nekünk soha nem ez volt a célunk. Ugye, ezzel te is tisztában vagy? Nem szokásunk ennyit strapálni magunkat egy kósza mondén kedvéért.

Will a maga civilizáltnak aligha nevezhető módján azt próbálja mondani... – vágott közbejem, aztán felsóhajtott. – De Quincey azt állí-

totta, a bátyád a bizalmasa volt. Most pedig de Quincey eltűnt, és fogalmunk sincs, merre rejtőzik. Az irodájában talált feljegyzések alapján úgy fest, arra számított, hogy az alvilágiak és az árnyvadászok között hamarosan háború tör ki, amiben mechanikus lényeknek nyilván jelentős szerepet szánt. Gondolom, számodra is világos, miért akarjuk tudni, hol van de Quincey, és mit tudhat még esetleg a bátyád.

– Lehet, hogy ti kíváncsiak vagytok ezekre a dolgokra – felelte Tessa –, de ez nem az én háborúm. Nem vagyok árnyvadász.

– Tényleg nem vagy az – förmedt rá Will. – Ne hidd, hogy mi nem tudjuk!

– Csend legyen, Will! – Charlotte hangja nyersebb volt a szokásosnál. Esdeklő tekintettel fordult a lány felé. – Mi bízunk benned, Tessa. Neked is bíznod kell bennünk.

– Nem – jelentette ki Tessa. – Nem bízom bennetek. – Érezte magán Will tekintetét, és hirtelen fortyogó düh fogta el. Hogy merészel ilyen hűvös lenni vele, hogy merészel haragudni rá? Mivel szolgált rá erre? Engedte, hogy a fiú megcsókolja. Ez volt minden. Valamiért úgy tűnt, mintha ez a csók elég lett volna hozzá, hogy minden mást elfeledtessen, amit aznap este tett – mintha nem is számított volna többé, milyen bátran viselkedett. – Csak ki akartatok használni, ahogyan a Sötét Nővérek is tették, és abban a pillanatban, ahogy meglelem Lady Belcourt, és megkaptátok az esélyt, máris azt akartátok, hogy tegyem meg, amit kértek. Nem számított, mennyire veszélyes. Úgy tesztek, mintha felelős lennétek a világotokért, a törvényeitekért meg a Szövetségeitekért, csak hogy ez a ti világotok, és a ti dolgotok, miként irányítjátok. Nem tehetek róla, hogy vacak munkát végeztek.

Charlotte elfehéredett, és hátradőlt a székén. Tessa éles szúrást érzett az oldalában: nem őt akarta megbántani. Csakhogy nem tudta visszafogni magát, feltartóztathatatlanul áradtak belőle a szavak.

– Folyton arról beszéltek, hogy nem gyűlölitek az alvilágiakat, de ez egyáltalán nem igaz, ugye? Ezek csak szavak. Nem gondoljátok őket komolyan. Ami pedig a mondénokat illeti, az még nem jutott eszetekbe, hogy talán hatékonyabban sikerülne megvédenetek őket, ha nem vetnétek meg mindegyiket annyira? – Willre nézett. A fiú sápadt volt, a tekintete égett. Tessa nem is tudta, hogyan jellemezhetné az arckifejezését. Elborzadt, gondolta, bár nem miatta: sokkal mélyebbről jött az érzés.

– Tessa! – tiltakozott Charlotte, de a lány már az ajtó felé indult. A küszöbről még hátrafordult, és látta, hogy mindenki rámered.

– Egy ujjal se merészeljetez hozzányúlni a bátyámhoz! – förmedt rájuk. – És ne gyertek utánam!

A harag, gondolta Tessa, a maga módján megnyugtató is tud lenni, ha az ember átadja magát neki. Van valami furcsán kielégítő abban, ha az ember vak dühében addig kiabál, amíg ki nem fogy a szuszából.

Persze utána már kevésbé érzi jól magát az ember. Miután közölte a társasággal, hogy gyűlöli őket, és ne is kövessék, nem igazán tudta, hová mehetne. Ha visszarohan a szobájába, azzal azt üzeni, hogy csak hisztériázott egy sort, és hamarosan megnyugszik. Nem mehetett Nate-hez sem, csak magával vitte volna a komor hangulatot a betegszobába, ha pedig bárhol máshol húzza meg magát, azzal azt kockáztatja, hogy Sophie vagy Agatha ebben az állapotban talál rá.

Végül elindult lefelé a keskeny, kanyargós lépcsőn. Odalent átsietett a templom boszorkányfényvel megvilágított főhajóján, és odakint találta magát a bejárat előtti, széles lépcsőn. Letelepedett a legfelső fokra, és összefonta maga előtt a karját a váratlanul hűvös szélben. Napközben eshetett az eső, mert a lépcső nedves volt, és a fekete kő az udvaron tükröként csillogott. A hold világító korongja előtt fűrge felhőpamacsok suhantak el, és a hatalmas kovácsoltvas kapu feketén ragyogott a szélszéles fényben. *Föld pora s árnya leszünk.*

– Tudom, mi jár a fejedben. – A Tessa háta mögül érkező hang olyan halk volt, hogy alig különült el a fák leveleit meg-megzörgető szél zúgásától.

A lány megfordult. Jem állt a templom ajtajában. A haja fémesen ragyogott, ahogy a fehér boszorkányfény hátulról megvilágította. Az arcát viszont elrejtették az árnyékok. Botját a jobb kezében tartotta; a sárkány szeme mintha Tessát fürkészte volna.

– Nem hiszem.

– Arra gondolsz, hogy *ha szerintük ez a lucskos borzalom a nyár, akkor milyen lehet itt a tél?* Meglepődnél. A tél nagyjából ugyanilyen.

Kilépett az ajtón, és leült a lépcsőre Tessa mellé, bár nem túl közel hozzá. – A tavasz igazán szép.

– Tényleg? – kérdezte Tessa anélkül, hogy különösebben érdekelt volna a válasz.

– Nem. Igazából akkor is folyton köd van, és elég sokat esik. – Jem a szeme sarkából a lányra pillantott. – Tudom, hogy azt mondtad, ne jöj-jünk utánad, de abban reménykedtem, hogy talán csak Willre gondoltál.

– Így volt. – Tessa oldalt fordult, hogy a fiúra nézhessen. – Nem kellett volna úgy kiabálnom.

– Nem, teljesen igazad van abban, amit mondtál – felelte Jem. –Túl régóta vagyunk már árnyvadászok, és annyira elszigetelődtünk, hogy sokszor már nem is tudjuk más szemével nézni a dolgokat. Mindig csak azt vesszük számításba, hogy valami jó-e a nephilimeknek vagy rossz. Azt hiszem, sokszor elfelejtjük feltenni a kérdést, hogy mi jó vagy rossz a világnak.

– Nem akartam megbántani Charlotte-ot.

– Charlotte nagyon érzékeny, ha arról van szó, hogyan vezeti az Intézetet. Nőként keményen kell küzdenie, hogy hallgassanak rá, és még így is gyakran próbálnak keresztbe tenni neki. Te is hallottad Benedict Lightwoodot az Enklávé gyűlésén. Charlotte úgy érzi, egyszerűen nem engedheti meg magának, hogy hibázzon.

– Ki engedheti meg magának, hogy hibázzon? Van köztetek ilyen? A ti szemetekben minden élet-halál kérdése. – Tessa mélyet szippantott a párás levegőből. Zamatában benne volt az egész város: fém, hamu, lovak és a folyó vize. – Csak... néha úgy érzem, nem bírom elviselni. Egyáltalán nem. Jobb lett volna, ha sosem tudom meg, ki vagyok. Bár-csak Nate otthon maradt volna, akkor sosem történik meg mindez.

– Néha – jelentette ki Jem – olyan gyorsan megváltozik az életünk, hogy a szívünk meg az agyunk nem tudja követni a történéseket. Azt hiszem, ilyenkor érezzük a legintenzívebb fájdalmat, amikor minden át-alakul körülöttünk, de még vágyakozunk a régi életünk után. Viszont tapasztalatból mondom neked, hogy ezt is meg lehet szokni. Meg fogod tanulni, miként éld az új életedet, és hamarosan emlékezni sem fogsz rá, milyen volt azelőtt.

– Azt mondd, meg fogom szokni, hogy boszorkánymester vagyok, vagy mi a csuda?

Mindig is az voltál, ami most vagy, nincs ebben semmi új. Csak meg kell megszoknod, hogy tudsz is róla.

Tessa mély lélegzetet vett, aztán kifújta a levegőt. – Nem gondoltam komolyan, amit odafent mondtam – szólt. – Igazából én sem hiszem, hogy a nephilimek ilyen rettenetesek lennének.

– Tudom, hogy nem gondoltad komolyan. Különben nem itt lennél, hanem a bátyád mellett ülnél, hogy megvédhesd a gonoszságunktól.

– De Will sem gondolta komolyan, amit mondott, ugye? – szólt egy idő után Tessa. – Nem bántaná Nate-et.

– Á, dehogy! – Jem elgondolkodva pillantott a kapu felé. – Eltaláltad. De meglep, hogy rájöttél magadtól is. Én persze tudom, de nekem éveim voltak rá, hogy kiismerjem Willt. Most már mindig meg tudom állapítani, mikor beszél komolyan, és mikor nem.

– Szóval sohasem szoktál haragudni rá?

Jem hangosan felnevetett. – Hát ezt aligha merném kijelenteni. Néha a legszívesebben megfojtanám.

– És hogy a fenébe sikerül visszafognod magadat?

– Elmegyek a kedvenc helyemre Londonban – felelte Jem –, ahol egyedül lehetek. Csak nézem a vizet, azon tűnődöm, hogy az élet megy tovább, a folyó pedig egyre csak folyik, tudomást sem véve a mi kicsinyes gondjainkról.

Tessa elcsodálkozott. – És ez beválik?

– Nem igazán, de aztán meg eszembe jut, hogy ha igazán akarnám, megölhetném álmában, és attól jobban érzem magam.

Tessa halkán elkuncogta magát. – Na és hol van ez a te kedvenc helyed?

Jem töprengett pár pillanatig. Aztán felpattant, és kinyújtotta a bot nélküli kezét. – Gyere, megmutatom.

– Messze van?

– Egyáltalán nem. – Elmosolyodott. *Gyönyörű a mosolya* – gondolta Tessa – *és ragályos*. A lány akaratlanul maga is mosolyra görbítette a száját. Úgy érezte, időtlen idők óta először.

Jem felsegítette a lányt. Meleg és erős volt a keze, az érintése meglepően kellemesnek bizonyult. Tessa még egyszer visszanezett az Intézet-re, habozott, aztán hagyta, hogy a fiú kivezesse a vaskapun, és elinduljon vele a város árnyai között.

A Blackfriars híd

*A Towertől a Kew-ig húsz híd ível ott,
S mind tudni akarta, mit a folyó tudott,
mert ifjak voltak ők, s a Temze vén,
íme a mese, mit a folyó regél.
Rudyard Kipling: A folyó meséje*

AHOGY KILÉPETT AZ INTÉZET KOVÁCSOLTVAS KAPUJÁN, Tessa úgy érezte magát, mint Csipkerózsika, amikor elhagyta tövises rózsával befutott várát. Az Intézet egy tér közepén állt, ahonnan minden irányban utcák eredtek, hogy aztán eltűnjenek a házak közötti keskeny labirintusban. Jem a kezét továbbra is udvariasan Tessa könyökénél tartotta, és beterelte a lányt egy szűk sikátorba. A fejük felett acélszürkén feszült az égbolt. A föld még mindig nyirkos volt az előző napi esőtől, a kétoldalt szinte kellemetlenül szorosan sorakozó házfalakat doh és mocsok szennyezte.

Jem menet közben folyamatosan beszélt. Nem mondott semmi igazán fontosat, csak barátságos csevegéssel oldotta a hangulatot.

Elmesélte Tessának, mik voltak az első benyomásai, miután Londonba érkezett, hogy mindent ugyanolyan szürkének talált – még az embereket is. El sem akarta hinni, hogy létezik olyan hely a világon, ahol szünet nélkül esik az eső. Mintha még a padlóból is nedvesség szivárgott volna, hogy aztán beleegye magát a csontjaiba. Meggyőződése volt, hogy hamarosan kiütközik rajta a penész. – Aztán az ember hozzászokik – mondta a fiú, amikor a keskeny átjárón keresztül a széles Fleet Streetre jutottak. – Még akkor is, ha néha úgy érzi, hogy ki kéne csavarni belőle a vizet, mint egy rongyból.

Tessának eszébe jutott, micsoda káosz uralkodott napközben erre felé, és elégedetten nyugtázta, hogy most minden sokkal csendesebb. A járókelők nyüzsgő tömege néhány leszegett fejjel az árnyékba húzódva álldogáló alaknak adta át a helyét. Az úttesten még ezen a kései órán is végiggördült egy-egy kocsis, sőt magányos lovasok is akadtak, de látszó-

lag egyikük sem vette észre Tessát és Jemet. A lány kíváncsi lett volna rá, hogy most is működik-e az álca, de nem kérdezte meg. Jólesett csendben hallgatni Jemet. Ez volt a legrégebbi környék a városban, mondta a fiú, az a hely, ahol London született. Az utcában sorakozó boltok zárva voltak, a redőnyöket lehúzták, de minden létező felületen hirdetések virítottak. Reklámoztak itt mindent a Pears szappantól a hajnövesztő szerekig, de még olyan feliratok is akadtak, amelyek a spiritualitásról szóló előadásokon való részvételre biztatták a járókelőket. Tessa időről időre megpillantotta az Intézet tornyait az épületek között, és önkéntelenül is arra gondolt, hogy vajon más is láthatja-e őket. Eszébe jutott a zöldes bőrű papagájnő a tollakkal. Vajon az Intézet tényleg el van rejtve itt, a város közepén? Végül győzött a kíváncsiság, és ezt mégis megkérdezte Jemtől.

– Hadd mutassak valamit! – felelte a fiú. – Állj csak meg! – Meglógta Tessa könyökét, és úgy fordította a lányt, hogy az utca túloldala leie nézzen. Előremutatott. – Mit látsz ott?

A lány hunyorogva követte tekintetével Jem ujjának vonalát. A Fleet Street és a Chancery Lane sarkán álltak. Tessa nem látott semmi különöset. – Egy bank bejáratát. Mi mást kéne látnom?

– Hagyd, hogy elkalandozzon a tekinteted – tanácsolta a fiú ugyanazon a halk hangon. – Nézz kicsit másfelé, ahogy, mondjuk, próbáld kerülni egy macska tekintetét, nehogy elijesz. Aztán a szemed sarkából less megint a bank felé! Most nagyon gyorsan kapd oda a fejed, és nézz egyenesen rá!

Tessa követte az utasításokat – és eltátotta a száját. A bank eltűnt; egy gerendavázás fogadó állt a helyén hatalmas, gyémánt alakú ablakokkal. Az üvegtáblák mögött sötét árnyékok mozogtak; magasak voltak és vékonyak, túlságosan elnyújtottak hozzá, hogy emberek legyenek. A halk, dallamos, csábító zenét időnként éles nevetés harsogta túl. A bejárat fölött lógó cégéren egy ember éppen egy agancsos démon orrát csavarta meg. *ÖRDÖG FOGADÓ*, állt a kép alatt öles betűkkel.

Itt járt Will a múltkor. Tessa Jemre pillantott. A fiú továbbra is lazán érintette a könyökét, és lassan, egyenletesen lélegzett. A kocsmából kiszűrődő vörös fény úgy tükröződött ezüstös szemében, mint a lenyugvó nap egy tó vizén. – Ez a kedvenc helyed? – kérdezte a lány.

Jem szeméből eltűnt a szenvedély. Tessára nézett, és elnevette magát. –Te jó ég, dehogy! – szölt. – Csak meg akartam mutatni.

Hosszú, fekete felöltőt és szorosan a fejébe nyomott, elegáns szövetkalapot viselő férfi lépett ki a kocsma ajtaján. Végigpillantott az utcán, és a lány észrevette, hogy a bőre sötétkék, akár a tinta, a haja és a szakálla pedig hófehér. Ahogy az idegen keletnek indult, Tessa azt figyelte, nem fordulnak-e utána kíváncsi tekintetek, de a járókelők átnéztek rajta, mintha levegő lett volna. Ami azt illeti, az *Ördög fogadó* előtt elvonuló mondénok láthatólag még akkor sem vették észre az épületet, amikor egy csapat nyurga, nagyhangú férfi lépett ki az ajtón, üres kocsit tolva maguk előtt. Egy arra járó férfi hirtelen megtorpant, körülnézett, aztán megrántotta a vállát, és továbbsietett.

– Régen egy teljesen hétköznapi kocsma állt itt – mesélte Jem. – Ahogy egyre nagyobb lett, és egyre több alvilági lepte el, a nephilimek aggódni kezdtek, hogy a mondénok világa túlságosan is összefonódik az Árnyvilággal. Fogták hát magukat, és egy egyszerű varázslattal meggyőzték a mondénokat, hogy bontsák le a kocsmát, és építsenek bankot a helyére. Az *Ördög* vendégei most szinte kizárólag alvilágiak. – Jem felnézett a holdra, és összehúzta a szemöldökét. – Későre jár. Mennünk kéne.

Tessa vetett egy utolsó pillantást az *Ördögre*, és követte Jemet, aki könnyedén tovább cseverészett, és megmutatta a lánynak az érdekes helyeket – a Temple Churchöt, ahol a bíróság székelt, és ahol valaha a templomos lovagok szállásolták el a Szentföldre tartó zarándokokat. – A lovagok a nephilimek barátai voltak. Mondénként is tudtak az Árnyvilág létezéséről. És persze – tette hozzá, ahogy az utcák labirintusából egyenesen a Blackfriars hídra jutottak – sokan azt gondolják, hogy az eredeti fekete barátok, akikről a városrészt elnevezték, valójában a Néma Testvérek voltak, bár ezt senki sem tudja bizonyítani. Íme! – tette hozzá, és körbemutatott. – A kedvenc helyem Londonban!

Tessa végigjáratta tekintetét a hídon, és önkéntelenül is elgondolkodott, mit szeret rajta annyira Jem. A Temze két partját összekötő, több boltívből álló gránithíd vörösre és aranyszínűre festett korlátai ragyogtak a holdfényben. Egészen szép lett volna, ha a keleti oldalán nem vezet a túlpartra egy csúf vasrácsozattal ellátott vasúti híd.

– Tudom, mi jár a fejedben – mondta Jem, éppen, mint az Intézet előtt. – Az a vasúti híd ocsmány. Viszont épp emiatt kevesen járnak ide, hogy a kilátásban gyönyörködjenek. Élvezem a magányt, a néma folyó látványát.

A híd közepére sétáltak, ahol Tessa nekidőlt a gránitkorlátnak, és lenézett. A Temze fekete volt a holdfényben. A folyó két partján a végtelebbe nyúltak London épületei. A Szent Pál-katedrális hatalmas kupolája fehér szellemként emelkedett mögöttük a magasba, a lassan ereszkedő köd puha fátyla elhomályosította a város körvonalait.

Tessa lenézett a Temzére. A vízről só és rothadás szaga szállt felfelé. Volt valami vészjósló London folyójában, mintha az áramlás a múlt súlyát hordozta volna magával. Egy régi vers jutott az eszébe. – *Édes Temzém, hömpölyögi, míg véget ér dalom!*⁹ – mondta félig-meddig magának. Általában eszébe sem jutott mások előtt szavalni, de valamiért úgy érezte, bármit is tesz, Jem úgysem fog ítélkezni felette.

– Hallottam már ezt a verset – szólta a fiú. – Will idézte nekem. Mi ez?

– Spenser. Prothalamion a címe. – Tessa összeráncolta a homlokát. – Úgy fest, Will nagyon szereti a verseket ahhoz képest, hogy...

– Will folyton olvas, és kiváló a memóriája – mondta Jem. – Alig van valami, amire nem emlékszik. – Volt valami a hangjában, amitől az állítása többnek tűnt egyszerű tényközlésnél.

– Szereted Willt, ugye? – kérdezte Tessa. – Mármint úgy értem, kedveled?

– Úgy szeretem, mintha a bátyám volna – felelte Jem szárazon.

– Ezt értem – bólintott Tessa. – Mindenki mással rettenetesen viselkedik, de téged szeret. Kedves veled. Mit tettél, hogy annyira másképp bánik veled, mint másokkal?

Jem oldalvást a korlátnak dőlt, és bár Tessára nézett, mégis a távolba vészett a tekintete. Ujjaival elgondolkodva kopogott botja jáde fogantyúján. Ha már a fiú gondolatai úgyszólván máshol jártak, Tessa kihasználta az alkalmat, alaposan megnézte magának, és rácsodálkozott különös szépségére a holdfényben. Haja és szeme ezüstös ragyogása élesen elütött Will intenzív kék és fekete színeitől.

---

⁹ ⁸ Edmund Spenser: *Prothalamion*.

– Nem is tudom – szólt végül a fiú. – Régebben azt gondoltam, azért van ez, mert egyikünknek sincsenek szülei, és ettől úgy érzi, egyformák vagyunk...

– Én is árva vagyok – jegyezte meg Tessa. – És Jessamine is. Will mégsem érzi, hogy bármiben egyformák lennénk...

– Nem, tényleg nem. – Jem óvatosan pillantott a lányra, mintha mindenáron titkolni szeretne valamit.

– Nem értem őt – mondta Tessa. – Az egyik pillanatban egészen kedves, a következőben meg egyszerűen rettenetes. Nem tudom eldönteni, hogy figyelmes vagy kegyetlen, hogy szeretetre méltó vagy inkább gyűlöletes...

– Számít? – kérdezte a fiú. – Feltétlenül választanod kell ezek közül?

– A múltkor – folytatta Tessa –, amikor ott voltam a szobádban, és Will bejött, azt mondta, hogy egész éjszaka ivott, később viszont, amikor te... szóval később úgy tűnt, egy szemvillanás alatt kijózanodott. Láttam a bátyámat részegen. Tudom, hogy nem múlik el csak úgy egyik pillanatról a másikra. A nénikém egy vödör hideg vizet szokott Nate arcába önteni, de ha igazán be van rúgva, az sem használ. Ráadásul nem éreztem Willen alkoholszagot, és másnap reggel sem volt rosszul. De miért hazudná, hogy részeg, ha igazából nem is az?

Jem lemondóan pillantott rá. – Ezzel meg is ragadtad Will Herondale rejtélyének lényegét. Régen én is ugyanezen gondolkodtam. El nem tudom képzelni, hogyan ihat valaki annyit, amennyit állítólag ő anélkül, hogy belehalna. Ráadásul nem akármilyen harcos is közben. Szóval egy este követtem.

– Te követted?

Jem féloldalas mosolyra húzta a száját. – Igen. Elment, azt mondta, hogy valami dolga van, én meg követtem. Ha tudtam volna, mire számítsak, strapabíróbb cipőt húzok. Egész éjszaka a várost járta a Szent Páltól a Spitafields piacon át a Whitechapelig a High Streeten. Lesétált a folyóig, és a dokkok között mászkált. Egy lélekkel sem beszélt. Olyan volt, mintha egy szellemet követnék. Másnap reggel persze nagy volt a szája, és előadott egy mesét mindenféle kitalált kalandról, én meg sosem kértem számon rajta az igazságot. Ha hazudik nekem, hát biztos jó oka van rá.

– Hazudik, és te mégis bízol benne?

– Igen – bólintott Jem. – Bízom benne.

– De...

– Kiszámíthatóan hazudik. Mindig azt a történetet adja elő, amelyik a legrosszabb színben tünteti fel.

– Neked elmesélte, mi történt a szüleivel? Akár igazat mondott, akár hazudott.

– Nem mondott el mindent, csak részleteket – felelte Jem hosszú szünet után. – Azt tudom, hogy az apja elhagyta a nephilimeket, mielőtt Will megszületett volna. Beleszeretett egy mondén lányba, és mivel a Tanács nem volt hajlandó árnyvadászt csinálni belőle is, fogták magukat, és elkötöztek Wales valami isten háta mögötti szegletébe, ahol úgy gondolták, majd békén hagyják őket. A Klávé őrjöngött.

– Will édesanyja mondén volt? Úgy érted, csak félig árnyvadász?

– A nephilim vér mindig domináns – mondta Jem. – Három szabály vonatkozik azokra, akik kilépnek a Klávéból. Először is meg kell szakítani a kapcsolatot minden Árnyvadással, akit valaha is mertek, még a családtagjaikkal is. Egyetlen szót sem válhatnak velük többé, és még beszélniük sem szabad többé róluk. Másodszor: nem kérhetnek segítséget a Klávétól, akármilyen nagy bajba kerülnek is. A harmadik szabály pedig...

– Mi a harmadik szabály?

– Hiába dönt úgy valaki, hogy a saját útját járja – felelte Jem –, a Klávé igényt tarthat a gyerekeire.

Tessa testén finom borzongás futott végig. A fiú továbbra is a folyót bámulta, mintha Willt látná az ezüstös víztükörben. – Az utód tizen-nyolc éves kora előtt hatévente megjelenik a családnál a Klávé képviselője, és megkérdezi a gyereket, hogy szeretne-e csatlakozni a nephilimekhez.

– El nem tudom képzelni, hogyan választhatná ezt bárki – felelte visszolyogva Tessa. – Mármint, gondolom, akkor nem találkozhatna többé a családjával, ugye?

Jem megrázta a fejét.

– És Will beleegyezett? Ennek ellenére beállt az árnyvadászok közé?

– Visszautasította az ajánlatot. Kétszer is. Aztán egy nap, úgy tizenkét éves kora körül, kopogtattak az Intézet ajtaján, és Charlotte ment le kinyitni. Lehetett vagy tizennyolc éves akkoriban. Will állt a lépcsőn.

Charlotte úgy mesélte, hogy teljesen ellepte a kosz, mintha bokrokban aludt volna. Will közölte vele, hogy árnyvadász, és közéjük tartozik, ezért be kell engedniük. És különben sincs hová mennie.

– Ezt mondta? Will? Hogy nincs hová mennie?

Jem habozott. – Ezeket persze mind Charlotte-tól hallottam. Will soha nem beszélt erről. Mindenesetre állítólag ezt mondta.

– Nem értem. A szülei... meghaltak, nem? Különben eljöttek volna, hogy megkeressék.

– El is jöttek – mondta Jem halkan. – Charlotte azt is elmesélte, hogy néhány héttel Will érkezése után beállítottak a szülei. Dörömböltek az Intézet ajtaján, és a fiukat szólongatták. Bement Will szobájába, és megkérdezte tőle, hogy akar-e találkozni velük, de Will bemászott az ágy alá, és a fülére tapasztotta a kezét. Charlotte hiába könyörgött, nem volt hajlandó kijönni és beszélni a szüleivel. Azt hiszem, Charlotte végül lement, és elküldte őket, de az is lehet, hogy a saját jószántukból mentek el. Nem tudom.

– Elküldte őket? De hát a fiuk odabent volt az Intézetben. Teljes joggal...

– Nem volt joguk a világon semmihez. – Jem hangja barátságos volt, mint mindig, Tessa valamiért mégis úgy érezte, mintha a fiú olyan messze lenne tőle, mint a hold. – Will elhatározta, hogy beáll az árnyvadászok közé. Miután meghozta a döntését, a szüleinek nem állt jogukban maguknak követelni. A Klávé feladata volt elküldeni őket.

– És sosem kérdezted meg Willt, miért döntött így?

– Ha azt akarná, hogy tudjam, elmondaná – felelte Jem. – Azt kérdezted, szerintem miért fogad el engem jobban, mint másokat. Szerintem pontosan azért, mert sosem faggatom erről. – Szárazon rámosolygott a lányra. A hűvös levegő színt csalt az arcába, a szeme csillogott. A kezük egészen közel volt egymáshoz a korláton. Egy rövid, zavarodott pillanatig Tessa azt hitte, a fiú arra készül, hogy megfogja a kezét, de Jem komor pillantása elsiklott mellette. – Kicsit késő van a sétához, nem?

Tessa követte a tekintetét, és egy férfit meg egy nőt pillantott meg, akik feléjük közeledtek a hídon. A férfi a munkások szokásos nemezkalapját viselte meg egy sötét gyapjúkabátot; a nő belékarolt, és arcát feléje fordította. – Valószínűleg ők is ugyanezt gondolják rólunk – mondta

Tessa. Jem szemébe nézett. – És te? Te is azért jöttél az Intézetbe, mert nem volt hová menned? Miért nem maradtál Sanghajban?

– A szüleim vezették az ottani Intézetet – felelte Jem. – Aztán egy démon megölte őket. Yanlounak hívták. – A fiú hangja nyugodt maradt. – A haláluk után mindenki azt gondolta, hogy az lenne a legbiztonságosabb, ha elhagynám az országot, nehogy a démon vagy valamelyik segédje megtámadjon engem is.

– De miért pont Angliába jöttél?

– Apám brit volt, és tudtam angolul, úgyhogy ésszerűnek tűnt. – Jem éppen olyan higgadt volt, mint mindig, de Tessa érezte, hogy valamit nem mond el neki. – Úgy éreztem, itt inkább otthon fogom érezni magam, mint Idrisben, ahol a szüleim sosem jártak.

A sétáló pár megállt a híd túloldalán; a férfi mintha a vasúti híd jellegzetességeit mutogatta volna, a nő pedig bólogatott hozzá. – És így lett? Úgy értem, itt inkább otthon érezted magad?

– Nem igazán – felelte Jem. – Amikor megérkeztem, először is rájöttem, hogy apám sosem tekintette magát britnek abban az értelemben, ahogy egy angol tenné. Egy igazi angol elsősorban brit, másodsorban úriember. Az, hogy az illető éppen orvos, ügyvéd vagy esetleg földbirtokos, csak harmadik lehet a sorban. Az árnyvadászok esetében ez teljesen másképp van. Mi elsősorban nephilimek vagyunk, és csak azután jut eszünkbe, hogy melyik országban születünk és nőttünk fel. Ami pedig a harmadik helyet illeti, hát ott nincs is semmi. Mi nem vagyunk mások, csak árnyvadászok. Ha a többi nephilim rám néz, csak egy árnyvadászt lát. Nem úgy van ez, mint a mondénoknál. Ők egy fiút látnak, aki nem teljesen idegen, de azért nem is pontosan olyan, mint ők.

– Félig ilyen, félig olyan – bólított Tessa. – Akárcsak én. De te legalább tudod magadról, hogy ember vagy.

Jem arca ellágyult. – Mint ahogy te is az vagy. Minden igazán lényeges szempontból.

Tessa szeme szűrni kezdett. Felnézett, és látta, hogy egy felhő a hold elé úszott, gyöngyházszerű ragyogást kölcsönözve a fényének.

– Talán vissza kéne mennünk. A többiek biztosan aggódnak.

Jem felkínálta a lánynak a karját – és mozdulatlanra dermedt. A sétáló pár, akiket korábban észrevettek, ott állt előttük, elállva az útjukat. Bár nagyon gyorsan kellett mozogniuk, hogy ilyen hirtelen átérjenek a

híd túloldaláról, most hátborzongatóan mozdulatlanok voltak. A nő arcát egyszerű főkötő, a férfiét pedig a nemezkalap széles karimájának árnyéka rejtette.

Jem erősebben szorította Tessa karját, de a hangja rezzenéstelen maradt. – Jó estét! Segíthetünk esetleg önöknek valamiben?

Egyik idegen sem szólt, csak tettek feljük még egy lépést; a nő szoknyája suhogott a szélben. Tessa körülnézett, de sem a hídon, sem a közeli töltésen nem látott senki mást rajtuk kívül. London teljesen elhagyottnak tűnt a derengő holdfényben.

– Bocsássanak meg – szólt Jem. – Örülnék, ha elengednének engem és a társamat. – Lépett egyet előre, és Tessa követte. Most már olyan közel voltak a néma párhoz, hogy amikor a hold kibújt a felhők közül, és ezüstös fényvel árasztotta el a hidat, megvilágította a nemezkalapos férfi arcát. Tessa azonnal felismerte.

A haja zilált volt, az orra széles és horgas, az álla sebhelyes. Kidülledő szeme kísértetiesen hasonlított a mellette álló nőére, aki üres tekintetével éppen úgy meredt a lányra, ahogy korábban Miranda.

De hát meghaltál. Will végzett veled. Láttam a holttestedet. – Ő az, a kocsis – suttogta Tessa. – A Sötét Nővérekhez tartozik.

A kocsis felnevetett. – A Magiszteré vagyok – szólt. – Amíg a Sötét Nővérek őt szolgálták, mellettük voltam. Most egyedül a Magisztert szolgálom.

A kocsis hangja nem olyan volt, mint amilyennek Tessa emlékezett rá – kevésbé tűnt mélynek, és valamiféle már-már gonosz simaság áradt belőle. Jem mozdulatlanra merevedett a lány mellett. – Kik maguk? – kérdezte. – Miért követnek bennünket?

– A Magiszter utasítására – felelte a kocsis. – Maguk, nephilimek, felelősek érte, hogy megsemmisült az otthona és a népe, az Éjszaka Gyermekai. Azért jöttünk, hogy átadjunk egy hadüzenetet. És hogy magunkkal vigyünk a lányt. – Tessa felé fordult. – Ő a Magiszter tulajdona.

– A Magiszteré? – szólt Jem, és szeme élénk ezüstszínben ragyogott a holdfényben. – De Quinceyről beszél?

– Nem számít, milyen nevet adnak neki. Ő a Magiszter. A parancsa értelmében át kell adnunk egy üzenetet. Háború lesz.

Jem szorosabbra fogta a botja markolatát. – Maguk de Quinceyt szolgálják, de nem vámpírok. Micsodák hát?

A kocsis mellett álló nő furcsa, sóhajtásszerű hangot adott ki, mint amikor egy vonat élesen sípol. – Óvakodjatok, nephilimek! Ahogy megöltök másokat, úgy ölettek meg ti is! Az angyalotok nem védhet meg attól, amit nem az Isten, de nem is a Sátán teremtett.

Tessa Jemre pillantott, de a fiú máris mozgásban volt. A keze, benne a jáde végű bottal, felfelé lendült. A sétatálcá végéből szikrázó villanással éles penge ugrott elő. Jem fürgén elfordult, és a fegyvert mélyen a kocsis mellkasába süllyesztette. A férfi hátratántorodott, torkából magas, zörgő hang tört elő.

Tessa mély lélegzetet vett. A kocsis mellkasán hosszú vágás éktelenkedett, alatta azonban sem hús, sem vér nem látszott, csak a Jem pengéjétől felhasadt, csillogó fém.

A fiú visszahúzta a botot, és megkönnyebbülten fújta ki a levegőt. – Tudtam...

A kocsis elvicsorodott. Gyors mozdulattal benyúlt a kabátja alá, és előhúzott egy hosszú recés kést, amilyennel a hentesek szokták átvágni a csontot. Eközben a nő is mozgásba lendült. Kesztyű nélküli kezét előrenyújtotta, és Tessa felé lépett. A két támadó mozgása esetlen volt – de nagyon-nagyon gyors, sokkal gyorsabb, mint Tessa el tudta volna képzelni. A kocsis társa tovább közelített a lány felé, arca kifejezéstelen volt, a száját félig kítátotta. Odabent fémesen világított valami. *Nincsen torka, és úgy sejtem, gyomra sincs. A fogai mögött egy fémlap lezárja a száját.*

Tessa addig hátrált, amíg a korlátnak nem ütközött. Tekintetével Jemet kereste, de a kocsis máris újra a fiúra támadt. Jem felé suhintott a pengével, de csak lelassítania sikerült. A kocsis kabátja és inge most már cafatokra szakadt, és kilátszott alóluk a fémburkolat.

Tessának sikerült félreugrania a feléje nyúló kezek elől. A nő tovább botorkált, és nekiütközött a korlátnak. Úgy tűnt, semmivel sem érzi jobban a fájdalmat, mint a kocsis; mereven kihúzta magát, és megint a lány felé fordult. Az ütközés láthatólag kárt tett a bal karjában, mert az most ernyedten lógott az oldala mellett. A nő a jobbjaival elkapta Tessa csuklóját. Rettenetes erővel szorította meg, és Tessa felsikoltott, ahogy a csontjáig hasított a fájdalom. Az ujjjaival megragadta a csuklóját tartó kezet, de csak sikamlós, puha bőrt talált, ami úgy vált le, akár a gyü-

mölcstről a héja. Tessa körmei olyan élesen csikordultak a fémén, hogy egész testében megorzongott.

A lány megpróbálta elhúzni a kezét, de csak annyit ért el vele, hogy közelebb rántotta a nőt, aki zúgó, csattogó, kellemetlen, rovarszerű hangot adott ki magából. Közelről látszott, hogy nincsen pupillája, és a szeme teljesen fekete. Tessa rúgáshoz készülődve felemelte a lábát...

Hirtelen fém csattant fémén; Jem pengéje lecsapott, és a könyökénél kettévágta a nő karját. Ahogy kiszabadult, Tessa elvesztette az egyensúlyát, megingott, és a test nélküli kéz lehullott a csuklójáról a lába elé. A nő Jem irányába fordult: *zzz-csatt, zzz-csatt*. A fiú lépett egyet feléje, és a bot oldalával akkorát húzott a lényre, hogy az hátratántorodott; aztán ezt addig ismételte, amíg a nő elérte a híd korlátját, és olyan erővel ütött neki, hogy átbillent rajta. Fel sem kiáltott, úgy zuhant a mélybe; Tessa a korláthoz rohant, és éppen időben ért oda, hogy lássa, amint a nő teste a víz alá süllyed. Egyetlen buborék sem jelezte, hol tűnt el a folyóban.

Tessa hátranézett. Jem a botját szorongatta, és zihálva kapkodta a levegőt. Az arcán egy vágásból szivárgott a vér, de ezen kívül sértetlennek tűnt. Az egyik kezében lazán tartotta a fegyverét, és a lábainál szakadt holmikban vonagló és rángatózó alakot figyelte. Amikor Tessa közelebb lépett, látta, hogy a kocsis az, akinek időközben elvált a feje a testétől, a nyakából fröcskölő olajszerű folyadék pedig pocsolyává állt össze a földön.

Jem hátrasimította izzadságtól nedves haját, és a mozdulattal elkente a vért az arcán. Remegett a keze. Tessa óvatosan megérintette a fiú karját. – Jól vagy?

Jem halvány mosolyra húzta a száját. – Ezt nekem kéne megkérdeznem tőled. – Kissé megorzongott. – Ezek a mechanikus valamik frászt hozták rám. Egyszerűen... – Elhallgatott, és a lány háta mögött a távolba bámult.

A híd déli vége felől még vagy fél tucat szaggatottan mozgó mechanikus teremtmény közeledett. Imbolygó lépteik ellenére sebesen haladtak, szinte futottak felénk. Már is a híd harmadánál jártak.

A penge éles kattanással eltűnt Jem botjának végében. A fiú megragadta Tessa karját. – *Rohanj!*– szólt erősen zihálva.

Futásnak eredtek. A lány Jem kezét fogta, és csak egyszer nézett hátra. Rettegve állapította meg, hogy a lények a híd közepén járnak, és egyre sebesebben közelednek feléjük. Mindannyian férfiak voltak, és ugyanolyan sötét gyapjúkabátot meg nemezkalapot viseltek, mint a kocsis. Az arcuk világitott a holdfényben.

Jem és Tessa elérte a lépcsősort a híd végén, és továbbra sem engedte el egymás kezét, lerohantak rajta. A lány megcsúszott a nedves kövön, de Jem még időben elkapta. A fiú botja nekiütődött Tessa hátának, a testük összeért, és a lány érezte, milyen szaggatottan emelkedik és süllyed Jem mellkasa. De hát nem fogyhatott ki a szuszból, igaz? Hiszen árnyvadász! A kódex szerint mérföldeken át képesek futni. Jem elhúzódott, és a lány látta, hogy eltorzul az arca, mintha komoly fájdalmi lennének. Szívesen megkérdezte volna, hogy megsebesült-e, de nem maradt rá idő. Csattogó lépéseket hallottak a lépcső felől. Jem szó nélkül újra megragadta a lány kezét, és maga után húzta.

Elhaladtak a delfin alakú lámpák fényében fürdő Embankment¹⁰ mellett, aztán Jem befordult egy szűk sikátorba két épület között. Ahogy távolodtak a folyótól, az utca emelkedni kezdett. A házak között nyirkos volt a levegő, a macskakövekre vastagon tapadt a piszok. Tessa lába sajgott divatos cipőjében, a szíve pedig majd kiugrott a helyéből, de nem lassíthatott. Hallotta a lényeket a hátuk mögül, ahogy a zúgó-csattogó hangok egyre közeledtek.

A sikátor széles útra nyílt, és egyszer csak ott magasodott előttük az Intézet. Berontottak az udvarba, aztán Jem elengedte a lányt, megfordult, és bezárta a kaput. Amint a reteszek a helyükre csúsztak, a mechanikus lények utolérték őket. Fűlsiketítő csattanással ütköztek a kovacsoltvas rácsoknak, mint a felhúzott játékszerek, amelyek képtelenek maguktól megállni.

Tessa hátrálni kezdett, és elkerekedett szemmel bámult. A teremtmények a kapunak feszültek, és kezükkel befelé nyúláltak a réseken. A lány vadul nézett körül. Jem ott állt mellette. Fehér volt, mint a fal, és az egyik karját az oldalához szorította. Tessa a keze után nyúlt, de Jem távolabb húzódott, így nem érte el. – Tessa! – szólt a fiú erőtlenül. – Fuss az Intézetbe! Azonnal be kell menned!

---

¹⁰ Utca és sétánya Temze északi partján London belvárosában.

– Megsérültél? Jem, megsebesültél?

– Nem – felelte a fiú elcsukló hangon.

Megzördült a kapu, mire Tessa felkapta a fejét. Az egyik mechanikus lény benyúlt a rácsok között, és a kaput zárva tartó láncokat kezdte ránagatni. A lány döbbenetesen bámulta, ahogy a férfi ujjairól leválik a bőr, olyan erővel feszíti a szemeket, láthatóvá téve alatta a csillogó fémréteget. Egyértelmű volt, hogy rettenetes erő lakozik abban a kézben. A fém hajlott és csavarodott a szorításában; nyilvánvalóan percek kérdése volt, mikor szakad el a lánc.

Tessa megragadta Jem karját. Még a ruhán keresztül is érezte, hogy szinte ég a bőre. – Gyere!

A fiú felnyögött, és hagyta, hogy Tessa a templom ajtaja felé rángassa. Jem bizonytalanul lépdelt, és a lányra támaszkodott, a levegő szagától áramlott a tüdejében. Amint felértek a lépcső tetejére, kicsúszott Tessa szorításából. Térdre rogyott, heves köhögéshöz lógtatva el, az egész teste görcsbe rándult.

A kapu kitárult. A mechanikus lények beözönlöttek a kocsifelhajtóra. Az a férfi vezette őket, aki szétszakította a láncot; bőrtől megfosztott keze fémesen villant a holdfényben.

A lánynak eszébe jutott, hogy Will azt mondta, csak az nyithatja ki az ajtót, akinek árnyvadász vér folyik az ereiben. Tessa a harangzsinórért nyúlt, és erősen megrángatta, de nem hallott semmit. Kétségbeesetten fordult vissza Jem felé, aki továbbra is a földön kuporgott.

Jem! Jem! Ki kell nyitnod az ajtót!

A fiú felemelte a fejét. A szeme nyitva volt, de minden színt eltűnt belőle. Teljesen kifehéredett, mint két üveggolyó, Tessa még a hold tükröképét is látta benne.

– *Jem!*

A fiú megpróbált talpra állni, de megbicsaklott a térdre; elterült a földön, a szája sarkából vér szivárgott. A bot kigördült a kezéből, és Tessa lába előtt állt meg.

A lények elérték a lépcső alját, és a csupasz kezű vezetésével továbbrohantak felfelé. Tessa az Intézet ajtajának vetette magát, és öklével a tölgyfán kezdett dörömbölni. Odabentről hallotta ütései távoli visszhangját, és elcsüggedt. Az Intézet olyan hatalmas volt, és nem maradt idő.

Végül feladta. Elfordult az ajtótól, és riadtan állapította meg, hogy a lények vezetője elérte Jemet, fölé hajolt, és a mellkasára tette fémkezét.

Tessa felkapta a botot, és meglóbálta. – Tűnjön el onnan! – kiáltotta teli torokból.

A lény felegyenesedett, és Tessa most először pillantotta meg az arcát a holdfényben. Szinte teljesen sima volt, vonások nélkül, a szeme és a szája helyén csak mélyedések látszottak, orrot pedig egyáltalán nem kapott. Ahogy felemelte megnyúzott kezét, látszott, hogy Jem véréből sötétlik. A fiú mozdulatlanul hevert, az inge elszakadt, körülötte fekete pocsoltyába gyűlt a vér. Tessa rettegve figyelte, ahogy a robotférfi groteszk integetést mímelve mozgatja meg az ujjait – aztán megfordul, és sebesen kapkodva a lábát, akár egy pók, lesiet a lépcsőn. Aztán kirohant a kapun, és eltűnt szem elől.

Tessa a fiú felé indult, de a többi lény az útját állta. Mindegyiknek éppen olyan üres volt az arca, mint a vezérüknek – teljesen egyforma, arctalan katonák, mintha nem maradt volna elég idő tökéletesíteni őket.

Egy pár fémkez nyúlt zúgva-kattogva Tessa felé, mire a lány szinte vakon lecsapott a botjával, és telibe találta a mechanikus férfi fejét. Fa találkozott fémmel, és az ütésbe beleremegett a lány karja. A támadó elvesztette az egyensúlyát, de csak egy pillanatra. Hihetetlen sebességgel csapódott vissza a feje. Tessa megint lesújtott, és ezúttal a férfi vállát találta el; az hátralépett, de mások vették át a helyét, megragadták a botot, és olyan hévvel tépték ki a lány kezéből, hogy égett a bőre. Ahogy az automaton, aki kitépte a kezéből a sétatálcát, óriási lendülettel a saját térdére sújtott vele, a lánynak eszébe jutott, milyen fájdalmas erővel tudta megszorítani Miranda.

A bot fülsértő reccsenéssel tört ketté. Tessa megfordult, hogy elfusson, de a fémkezek lecsaptak a vállára, és visszarántották. Küszködött, hogy kiszabadítsa magát...

Egyszerre kivágódott az Intézet ajtaja. A kiáradó fény egy pillanatra elvakította a lányt, és csak sötét alakok körvonalait látta. Valami olyan közel suhant el a feje mellett, hogy még az arcát is súrolta. Fém csikorodt fémen, aztán a mechanikus lény szorítása engedett, és Tessa fulladozva rogyott le a lépcsőre.

Felnézett. Charlotte állt fölötte, arca sápadt volt, de elszánt, egyik kezében éles fémkorongot tartott. Egy másik, hasonló korong annak a

mechanikus lénynek a mellkasából állt ki, amelyik az imént még őt szorongatta. A férfi rángatózva forgott körbe-körbe, mint egy elromlott játék. A nyakán keletkezett vágásból kék szikrák repültek szerteszét.

A többi lény forgolódni kezdett, ahogy az árnyvadászok körülvették őket. Henry széles ívben csapott le a szeráfpengével, felhasította az egyik automaton mellkasát, amitől az hátratántorodott, és sűrű vonaglások közepette eltűnt az árnyékban. Will egy kaszaszerű fegyverrel hadonászott, és olyan dühvel mézárolt le egy másik lényt, hogy kék szikrák egész áradata tört fel belőle. Charlotte levágtatott a lépcsőn, és elhajította a második korongját is, ami gyomorforgató csikorgással állt bele az egyik fémszörnyeteg fejébe. A férfi összerogyott, és újabb adag fekete olaj került a földre.

Az utolsó két robot felmérte a helyzetet, és jobbnak látták, ha menekülőre fogják. Henry Charlotte-tal a sarkában utánuk robogott, Will viszont inkább eldobta a fegyverét, megfordult, és visszafutott a lépcsőhöz. – Mi történt? – kérdezte Tessától. A lány csak bámult rá kábán, és képtelen volt válaszolni. A fiú hangjába pánik vegyült.

– Megsebesültél? Hol van Jem?

– Semmi bajom – suttogta Tessa. – De Jem... összeesett. – A fiú ajtó árnyékában fekvő, mozdulatlan testére mutatott.

Will arca hirtelen üres lett, mint egy tábla, ha letörlik róla az írást. Nem is nézett megint a lányra, inkább felrohant a lépcsőn, letérdelt Jem mellé, és sűgött neki valamit. Miután nem kapott választ, körülnézett, és odakiáltott Thomasnak, hogy segítsen cipelni Jemet. Aztán kiáltott még valamit, amit Tessa kábulatában egyáltalán nem értett. Will talán vele kiabált. Talán azt hitte, ez az egész az ő hibája. Ha nem jött volna ki úgy a sodrából, ha Jem nem siet utána...

Egy férfi sötét körvonalai jelentek meg a kivilágított ajtóban. A borzas hajú, komoly képű Thomas volt az, aki egyetlen szó nélkül a két fiúhoz lépett, és leguggolt Will mellé. Együtt felemelték Jemet, a karját a vállukra vették, és hátra sem pillantva besiettek vele a házba.

Tessa körülnézett az udvarban. Az az érzése támadt, mintha valami megváltozott volna, de csak a fegyverzaj utáni csöndet találta hirtelen különösnek. Az elpusztított mechanikus lények darabokban heverték mindenfelé, a földön pocsolyákba gyűlt a síkosnak tűnő folyadék, a ka-

pu tárva-nyitva állt, a hold pedig közönyösen sütött le rá, éppen, mint a hídon, amikor Jem azt mondta Tessának, hogy ő is ember.

Idegen sár

*Ó, bár láng vagy virág volna a szerelem,
 Bár az élet ne volna szertelen,
 Bár ne volna vágynál szánandóbb a halál,
 S bár ne volna mind egyforma, szűk verem.*
 Algernon Charles Swinburne: *Laus Veneris*

– Miss TESSA! – A hang Sophie-hoz tartozott. Tessa megfordult, és látta, hogy a cseléd az ajtóban áll egy lámpással a kezében. – Jól érzi magát?

Tessa szánalmasnak találta, amiért annyira örül, hogy láthatja a lányt. Nagyon magányos volt. – Nem sebesültem meg. Henry viszont a lények után rohant, Charlotte pedig...

– Őket ne féltse! – Sophie Tessa karjára tette a kezét. – Jöjjön be gyorsan, kisasszony! Hiszen vérzik!

– Tényleg? – Tessa megérintette a homlokát, és csodálkozva állapította meg, hogy véres lett az ujjá. – Nyilván beütöttem a fejem, amikor elestem a lépcsőn. Még csak nem is éreztem.

– A sokk miatt – mondta higgadtan Sophie. Tessa arra gondolt, vajon hány sebet kötözött be, és mennyi vért itatott fel a lány, amióta munkába állt. – Jöjjön csak, elállítom én azt a vérzést!

Tessa bólintott. Vetett még egy utolsó pillantást a válla fölé az udvaron uralkodó káoszra, aztán engedte, hogy Sophie beterelje az Intézetbe. Az ezután következő percek csak homályosan maradtak meg az emlékezetében. Miután Sophie felsegítette az emeletre, és leültette a szalon egyik foteljába, elment, hogy pillanatokkal később Agathával térjen vissza, aki egy bögre forró valamit nyomott Tessa kezébe.

A lány beleszagolt, és már tudta is, mi az – brandy és víz. Eszébe jutott Nate, és elbizonytalanodott, de miután belekortyolt az italba, lassan kezdett kitisztulni a látása. Charlotte és Henry fém és küzdelem szagát hozták magukkal, amikor visszatértek. A nő összeszorított szájjal fek-

tette a fegyvereit az asztalra, aztán Willért kiáltott. A fiú nem reagált, hamarosan megjelent azonban véres zekében Thomas, és közölte, hogy Will Jemmel van, aki biztosan rendbe fog jönni.

– A lények megsebeztek, és vért veszett – mondta a fiú, és beletúrt gubancos barna hajába. Sophie feléje fordult. – De Will adott neki egy iratztét...

– És az orvosság? – kérdezte gyorsan Sophie. – Azt is bevette?

Thomas bólintott, és Sophie feszültsége engedett egy kicsit. Charlotte tekintete is ellágyult. – Köszönöm, Thomas! – szólt. – Utánanéznél, nincs-e szüksége esetleg valami másra is?

A szolga bólintott, és elindult visszafelé a folyosón. A küszöbről még egyszer visszanezett Sophie-ra, aki ezt, úgy tűnt, észre sem vette. Charlotte letelepedett egy kanapéra Tessával szemben. – El tudod mondani, mi történt? – kérdezte.

A lány megborzongott; borzasztóan fáztak az ujjai, hiába szorongatta a forró bögrét. – Elfogtátok azokat, akik megszöktek? Azokat az... akármiket. A fémszörnyetegeket.

Charlotte komoran megrázta a fejét. – Jó darabig üldöztük őket, de a Hungerford hídnál eltűntek. Henry szerint valami varázslat lehetett a dologban.

– Vagy egy titkos alagút – fűzte hozzá Henry. – Az is megeshet, hogy titkos alagútjuk lehet, drágám. – A férfi Tessára pillantott. Barátságos arca csupa vér és olaj volt, tarka, csíkos mellénye jó pár helyen kiszakadt. Úgy festett, mint egy csúnya verekedésbe keveredett diák. – Szerinted nem lehetséges, hogy egy alagútból jöttek elő, Tessa?

– Nem – felelte Tessa olyan halkán, hogy azt talán még suttogásnak sem lehetett nevezni. Hogy megtisztítsa a torkát, még egyet kortyolt az Agathától kapott italból, aztán letette a bögrét, és elmesélte az egész történetet. Beszámolt a hídról, a kocsisról, az üldözésről, a lény szavairól és arról, ahogy betörtek az Intézet udvarába. Charlotte kimerülten hallgatta; még Henry is komornak tűnt. Sophie csendben ült az egyik széken, és diáklányokhoz illő komoly arccal követte a történetet.

– Azt mondták, hadüzenetet hoztak – fejezte be Tessa. – Meg azt, hogy eljönnek, és bosszút állnak rajtunk... vagyis, gondolom, rajtatok... azért, ami de Quinceyvel történt.

– És a lény Magiszterként emlegette? – kérdezte Charlotte.

Tessa erősen összeszorította a száját, hogy ne remegjen az ajka.

– Igen. Azt mondta, a Magiszter meg akar szerezni magának, és őt küldte értem. Minden az én hibám, Charlotte. Ha nem lennék, de Quincey nem küldte volna azokat a lényeket ma este, és Jem... – Lengett a kezére. – Talán oda kéne adnotok neki.

Charlotte a fejét rázta. – Te is hallottad de Quinceyt tegnap. Gyűlöli az árnyvadászokat. Tőled függetlenül is nekimenne a Klávénak.

És ha átadnánk neki, akkor egy potenciálisan értékes fegyvert kapna a kezébe. – Henryre pillantott. – Kíváncsi vagyok, miért várt ilyen sokáig. Vajon miért nem akkor csapott le Tessára, amikor Jessie-vel sétált a parkban? Ezek a mechanikus lények nem olyanok, mint a démonok, kimehetnek a napfényre is.

– Kimehetnek – szolt Henry –, de egyelőre óhatatlanul is megijesztenék a járóelőket. Ahhoz még nem hasonlítanak eléggé a húsvér emberekre, hogy ne legyenek feltűnőek. – Elővett a zsebéből egy csillogó fogaskereket, és a magasba tartotta. – Akiket de Quincey Tessa után küldött a hídon, nem olyanok, mint akiket a kriptában találtunk. Kifinomultabbak, tartósabb fémből készültek, és az ízületeiket is jobban dolgozták. Valaki sokat dolgozott azon a változaton, aminek a tervét Will megtalálta. Továbbfejlesztette. A lények gyorsabbak és halálosabbak lettek.

De mennyire fejlettek? – Volt egy varázsigé – szúrta közbe gyorsan Tessa. – A tervrajzon. Magnus megfejtette...

–A kötésmágia. Az a célja, hogy a démonenergiát egy automatonhoz kösse. – Charlotte Henry felé fordult. – De Quinceynek...?

– Hogy sikerült-e megcsinálnia? – A férfi a fejét rázta. – Nem. Ezek a lények egyszerűen csak egy mintát követnek, mint például egy zenedoboz. Nem élőlények. Nem intelligensek, nincsen önálló akaratum. És nincsen bennük semmi démoni.

Charlotte megkönnyebbülten fújta ki a levegőt. – Muszáj megtalálunk de Quinceyt, mielőtt eléri a célját. Már így is éppen elég nehéz megölni a teremtményeit. Az Angyal tudja, hányat készített belőlük, és milyen nehéz lesz végezni velük, ha a démonok ravaszságával vérteti fel őket.

– A sereg, amelyik nem a mennyben, de nem is a pokolban született.

– Pontosan – bólintott Henry. – De Quinceyt meg kell találni és meg kell állítani. Addig pedig az Intézetben kell maradnod, Tessa. Nem mintha azt akarnánk, hogy a foglyunk légy, de ezek között a falak között nagyobb biztonságban vagy.

– De mennyi ideig...? – kezdte Tessa, aztán elhallgatott, ahogy észrevette Sophie arckifejezését. A cseléd barna szeme hirtelen elkerekedett, és Tessa háta mögött meredt valamire. A lány követte a tekintetét.

Will állt a szalon ajtajában. A fehér ingén éktelenkedő vérfolt vörös festékre emlékeztetett. Az arca kifejezéstelen volt, mint egy maszk, tekintetét Tessára szegezte. Ahogy találkozott a pillantásuk, a lány érezte, hogy felgyorsul a szívverése.

– Beszélni akar veled – mondta Will.

Egy pillanatra csend lett, ahogy a szalonban mindenki a fiúra meredt. Volt valami vészjósló a tekintetében és feszültség a mozdulatlanságában. Sophie a nyakához kapott, ujjai idegesen táncoltak a gallérja körül.

– Will – szólt végül Charlotte. – Jemről beszélsz? Jól van?

– Magához tért, és meg is szólalt. – Tekintete egy pillanatra Tessára siklott, aki gyorsan lenézett, mintha el akarná rejteni az arckifejezését. – És most vele akar beszélni.

– De... – Tessa a zavartnak tűnő Charlotte felé pillantott. – De... elég jól van hozzá?

Will arckifejezése nem változott. – Veled akar beszélni – ismételte, alaposan megnyomva minden egyes szót. – Úgyhogy most felállsz, velem jössz, és beszélgetni fogtok. Világos?

– Will – kezdte élesen Charlotte, de Tessa máris felemelkedett a székről, és a tenyerével gyűrött szoknyáját igazgatta. A nő aggodalmasan pillantott rá, de nem szólt többet.

Will néma csöndben kísérté végig Tessát a folyosón, miközben a tartókban világító boszorkányfény kusza árnyékmintákat rajzolt a szemközi falra. A fiú ingén és arcán nem csak vérfoltok voltak, de feketés olaj is elkenődött rajtuk; a haja kócos volt, a száját összeszorította. Tessa kíváncsi lett volna rá, hogy aludt-e egyáltalán hajnal óta, amikor magára hagyta a padláson, de inkább nem kérdezett semmit, mert a fiú egész lényéből – a tartásából, a némaságából, a behúzott nyakából – süttött, hogy nem örülne a kérdezősködésnek.

Will belökte Jem szobájának ajtaját, és beterelte a lányt maga előtt. Odabent félhomály uralkodott, csak az ablakon szűrődött be némi világság, és az éjjeliszekevényen pislákoltt egy gyenge boszorkányfény. Jem a magas, faragott ágyon feküdt, félig betakarózva. Olyan fehér volt, mint a hálóinge, csak lehunytt szemhéja kéklett. Jádefogantyús botja is ott volt az ágy oldalának támasztva. Nem tudni, hogyan, de egészben volt; valami úton-módon megjavították, és most csillogott, mint új korában.

Jem az ajtó csikordulását hallva arrafelé fordította a fejét, de a szemét nem nyitotta ki. – Will?

Will erre olyat tett, amire Tessa egyáltalán nem számított. Mosolyt erőltetett az arcára, és akár kedélyesnek is nevezhető hangon szólalt meg. – Elhoztam, ahogy kérted.

Jem szeme felpattant; Tessa megkönnyebbülten állapította meg, hogy visszatért a színe. Azért így is két sötét lyuknak tűnt a fiú sápadt arcában.

– Tessa! – szólt Jem. – Annyira sajnálom!

A lány Willre pillantott – maga sem tudta, hogy engedélyt vagy náncsot vár tőle –, de a fiú mereven előrenézett. Nyilvánvalóan nem számíthatott a segítségére, úgyhogy inkább átsietett a szobán, és leült a Jem ágya mellett álló székre. – Jem – szólt halkán –, nincs miért sajnálkoznod, vagy bocsánatot kérned tőlem. Inkább nekem kéne bocsánatot kérnem tőled. Semmi rosszat nem tettél. Azok a mechanikus lények engem akartak, nem téged. – Óvatosan megsimogatta a takarót. Legszívesebben megérintette volna a fiú kezét, de nem merte. – Ha én nem lennék, nem sebesültél volna meg.

– Megsebesülni? – Jem alig hallhatóan, mégis szinte undorodva mondta ki a szót. – Nem sebesültem meg.

– James! – Will hangjának figyelmeztető éle volt.

– Jobb, ha tudja, William. Különben azt fogja hinni, hogy miatta történt.

– Beteg voltál – felelte Will anélkül, hogy Tessára nézett volna. – Senki sem hibás. – Egy pillanatra elhallgatott, aztán folytatta: – Szerintem óvatosabbnak kéne lenned. Még mindig nem vagy jól. Ha sokat beszélsz, csak el fogsz fáradni.

– Vannak fontosabb dolgok is, mint az óvatosság. – Jem ülő helyzetbe küzdötte magát. A nyakán kidagadtak az inak az erőfeszítéstől, és a párnának támasztotta a fejét. Amikor megint megszólalt, levegő után kellett kapkodnia. – Ha nem tetszik, Will, nem kell itt maradnod.

Tessa hallotta, ahogy a háta mögött halk kattanással bezáródik az ajtó. Oda sem kellett néznie, anélkül is tudta, hogy Will elment. Nem tehetett róla, de egy pillanatra átfutott rajta valami kellemetlen üresség, mint mindig, amikor Will elhagyta a szobát.

Jem felsóhajtott. – Olyan makacs!

– Igaza volt – mondta Tessa. – Legalábbis abban, hogy nem muszáj elmondanod nekem semmit, amit nem akarsz. Tudom, hogy egyáltalán nem te voltál a hibás.

– Ennek semmi köze ahhoz, hogy ki a hibás – felelte a fiú. – Csak azt hiszem, meg kell tudnod az igazságot. A titkolózás ritkán segít.

– Egy pillanatra az ajtó felé nézett, mintha szavait félig-meddig a távol lévő Willnek szánta volna. Aztán megint felsóhajtott, és a hajába túrt. – Tudod – folytatta, hogy az életem java részét Sanghajban éltem le a szüleimmel, és az ottani Intézetben nevelkedtem.

– Igen – bólintott Tessa, és az az érzése támadt, mintha a fiú még mindig kába lenne egy kicsit. – A hídon mesélted. És azt is, hogy egy démon megölte a szüleidét.

– Yanlou – bólintott Jem. A hangjából süttött a gyűlölet. – A démon dühös volt anyámra, mert korábban többel is végzett az utódai közül. Egy Li-csiang nevű kisvárosban volt a fészük, ahol helyi gyerekekkel táplálkoztak. Anyám felgyújtotta a fészüket, és elmenekült, mielőtt a démon megtalálta volna. Yanlou évekig várt – a Nagyobb Démonok örökké élnek –, de sosem felejtett. Tizenegy éves koromban Yanlou talált egy gyenge pontot az Intézetet védő varázslatban, és befúrta magát. Megölte az öröket, és foglyul ejtette a családomat. Mindannyiunkat odakötözött egy székhez a nagyteremben. Aztán munkához látott. Yanlou először engem kínozott meg, a szüleim szeme láttára – folytatta Jem szenvtelenül. – Újra meg újra maró démonmérget fecskendezett belém, ami égette az ereimet, és gyötörte az elmémet. Két napig sodródtam egyik hallucinációból a másikba. Láttam, ahogy a világot vérfolyam árasztja el, és hallottam a történelem összes halottjának sikolyát. Láttam a lángokban álló Londont, ahol mindenféle hatalmas fémből ké-

szült lények mászkálnak, mint a pókok... – Elakadt a lélegzete. Nagyon sápadt volt, hálóinge a mellkasára tapadt az izzadságtól, de elhessegette Tessa aggodalmát.

– Néha visszatértem a valóságba pár pillanatra, és hallottam, ahogy a szüleim a nevemet kiáltozzák. Aztán a második napon magamhoz tértem, és csak édesanyám hangját hallottam. Apámat elhallgattatták. Anyukám hangja rekedt volt, és el-elakadt, de mégis a nevemet hajtogatta. Nem az angol nevemet, hanem azt, amit ő adott nekem a születésemkor. Csiannak hívott. Néha még mindig hallom, ahogy szólongat.

A fiú olyan erővel markolta az ölében tartott párnát, hogy széthasadt rajta a huzat.

– Jem – szólt halkán Tessa. – Abbahagyhatod. Nem kell elmondanod az egészet.

– Emlékszel, amikor azt mondtam, hogy Mortmain valószínűleg ópiumcsempészetből gazdagodott meg? – kérdezte. – A britek tonnaszámra szállítják az ópiumot Kínába. Egy országnyi függőt csináltak belőlünk. Kínaiul csak idegen sárnak vagy fekete füstnek hívjuk. Bizonyos szempontból Sanghaj, az otthonom, az ópiumkereskedelemre épült. Anélkül egyáltalán nem olyan lenne, mint amilyennek ismerjük. A város tele van búvóhelyekkel, ahol üres tekintetű emberek hálnak lassan éhen, mert nem akarnak mást, csak többet és többet a kábítószerből. Bármit megadnak érte. Régen megvettem az ilyen embereket. Nem értettem, hogyan lehetnek ilyen gyengék.

Mély lélegzetet vett.

– Mire a sanghaji Enklávé aggódni kezdett az Intézet szokatlan hallgatása miatt, és betörték az épületbe, hogy megmentsenek bennünket, a szüleim már mindketten halottak voltak. Semmire sem emlékszem az egészről. Nem voltam magamnál, csak ordítottam. Elvittek a Néma Testvérekhez, akik a lehetőségekhez mérten meggyógyították a testemet. Egy dologgal viszont ők sem tudtak mit kezdeni. Függővé váltam attól az anyagtól, amivel a démon megmérgezett. A testemnek ugyanúgy szüksége volt rá, ahogy egy ópiumfüggőnek is szüksége van a kábítószerre. Megpróbáltak leszoktatni, de az anyag nélkül rettenetes fájdalmaim voltak. Ezen aztán boszorkánymesterek varázsigéivel sikerült segíteni, de így is majdnem belehaltam az elvonásba. Hetekig tartó kísérletezés után arra jutottak, hogy nincs mit tenni: nem élhetek az anyag

nélkül. Így is lassú halál vár rám, de a leszokás sokkal gyorsabban végzett volna velem.

– Hetekig kísérleteztek? – csodálkozott Tessa. – Tizenegy éves korodban? Kegyetlenségnek tűnik.

– A jósnak, a valódi jósnak valami kegyetlenségféle is a része – felelte Jem, és tekintete a semmibe meredt a lány mellett. – Ott van melletted az éjjeliszekrényen egy doboz. Ideadnád nekem?

Tessa felemelte a dobozt. Ezüsből készült, zománcozott fedelén egy fehér köpenyt viselő karcsú, mezítlásos nő a kezében lévő vázából vizet öntött egy patakba. – Ő kicsoda? – kérdezte a lány, miközben átadta a dobozt Jemnek.

– Kuan-jin, a könyörületesség és a jószág istennője. Azt mondják, meghall minden imát, minden segélykiáltást, és megtesz mindent, amit csak tud, hogy segítsen. Arra gondoltam, hogy talán ha a szenvedéseim okát egy dobozban tartanám, amin az ő képe van, az talán valamelyest enyhíthetne a kínjaimon. – Felpattintott egy csatot, és a doboz fedele félrecsúszott. Alatta vastag rétegben állt valami, amit Tessa először hamunak gondolt, de ahhoz túl élénk volt a színe. A sűrű por majdnem olyan ezüstösen világított, mint Jem szeme.

– Ez a drog – mondta a fiú. – Egy ismerős limehouse-i boszorkánymester kereskedőtől szerezzük be. Mindennap beveszek belőle valamennyit. Ezért vagyok olyan, mint egy szellem. Kiszívja a színt a szemből és a hajamból... Még a bőrömből is. Néha kíváncsi vagyok, vajon a szüleim megismernének-e... – Elakadt a hangja. – Amikor harcolnom kell, többre van szükségem. Ha kevesebbet veszek be, legyengülök. Ma nem volt bennem egy szem sem, mielőtt kimentünk a hídra. Ezért estem össze. Nem a mechanikus lények miatt. A drog miatt. Így, hogy nem volt belőle a szervezetemben, a harc meg a futás túl sokat kivett belőlem. A testem önmagából kezdett táplálkozni, és nem bírtam tovább. – Hangos csattanással összezárta a dobozt és Tessa kezébe nyomta. – Tessék! Tedd vissza a helyére!

Most nincs rá szükséged?

– Nincs. Ma este már eleget vettem be.

– Azt mondtad, a drog lassú halált jelent – szólt Tessa. – Úgy érted, meg fog ölni?

Jem bólintott, világos haja fürtökben hullott a homlokába.

Tessa szíve fájdalmasan összeszorult. – És ha harcolnod kell, többet veszel be? Akkor miért nem hagysz fel a harccal? Will és a többiek. ..

– Megértenék – fejezte be a mondatot Jem. – Tudom, hogy így van. De az élet többről is szól, mint hogy ne haljunk meg. Árnyvadász vagyok. Ez nem csak amolyan foglalkozás, ez a lényegem. Nem élhetek nélküle.

– Mármost nem akarsz.

Will dühös lett volna, ha ugyanezt mondja neki, gondolta Tessa, Jem viszont csak kíváncsian nézett vissza rá. – Mármost nem akarok. Sokáig kutattam valamiféle gyógymód után, de aztán feladtam a keresést, és megkértem Willt meg a többieket, hogy ők se foglalkozzanak ezzel. Nem vagyok egyenlő ezzel a droggal vagy a függőséggel. Szentül hiszem, hogy többet érek annál. Az életem másról is szól, akármikor és akárhogyan ér véget.

– Nos, nem akarom, hogy meghalj! – mondta Tessa. – Nem tudom, miért ilyen erős bennem az érzés, hiszen csak most találkoztunk, de nem akarom, hogy meghalj.

– Én pedig bízom benned – felelte a fiú. – Nem tudom, miért, hiszen csak most találkoztunk, de bízom benned. – Keze már nem szorongatta a párnát, nyitott tenyérrel pihent a rojtokkal díszített szöveten. Vékony kéz volt, karcsú, elvékonyodó ujjain aránytalanul nagy bütykökkel, és egy vastag, fehér heggel a jobb hüvelykuján. Tessa legszívesebben rácsúsztatta volna a saját kezét, hogy megszorítsa, és vigasztalni kezdje a fiút. ..

– Nos, ez nagyon megható. – Természetesen Will szólalt meg, aki időközben hangtalanul belépett a szobába. Lecserélte véres ingét, és úgy tűnt, sietősen meg is mosakodott. A haja nedves volt, az arca pedig tiszta, bár a körme még mindig fekete volt a kosztól és az olajtól. Ahogy Jemről Tessára pillantott, gondosan ügyelt rá, hogy az arcán ne látsszon semmi. – Ezek szerint mindent elmondta neki.

– Igen. – Jem hangjának nem volt éle. Mindig csakis ragaszkodással a tekintetében néz Willre, gondolta Tessa, akármilyen arrogánsan viselkedik is a barátja. – Túl vagyunk rajta, már nincs miért problémáznod.

– Nem értek egyet – felelte Will, és vetett egy célzatos pillantást Tessára. A lánynak eszébe jutott a fiúnak tett ígérete, miszerint nem fásztja ki Jemet, és felállt a székről.

Jem vágyakozva nézett Tessára. – Muszáj menned? Azt reméltem, maradsz, és az őrangyalom leszel, de ha menned kell, hát menj!

– Majd én veled maradok – szólt morcosan Will, és levetette magát a karosszékbe, amit Tessa éppen most szabadított fel. – Angyalian tudok örködni.

– Azért nem vagy túl meggyőző. És ráadásul közel sem vagy annyira csinos, mint Tessa – mondta Jem, és lehunyt szemmel a párnának dőlt.

– Milyen goromba vagy! Akik eddig rám néztek, azt állítják, olyan élményben volt részük, mintha egyenesen a napba néztek volna.

Jem továbbra sem nyitotta ki a szemét. – Ha úgy értették, hogy Megfájdult a fejük, akkor igazat beszéltek.

– Aztán meg – folytatta Will Tessa felé fordulva – nem lenne szép dolog távol tartani Tessát a bátyjától. Reggel óta nem is tudta meglátogatni.

– Ez igaz. – Jem szemhéja megremegett, aztán egy pillanatra felnézett; a szeme egészen sötét volt az álmoságtól. – Ne haragudj, Tessa! Majdnem elfelejtettem.

A lány nem szólt. Túlságosan lekötötte a rémület, mert rájött, hogy nem Jem az egyetlen, aki majdnem megfélekedett a bátyjáról. *Semmi baj* – akarta mondani, de a fiú szeme időközben megint lecsukódott, és arra gondolt, hogy talán alszik. Will lehajolt, és Jem mellére húzta a takarót.

Tessa megfordult, és amilyen halkán csak tudott, kiment a szobából.

A folyosón csak gyengén pislákolnak a fények, és még sötétebb volt, mint Jem szobájában. Tessa hunyorogva állt pár pillanatig, megvárta, hogy alkalmazkodjon a szeme, aztán riadtan hőkölt hátra. – Sophie?

A lányból szinte csak elmosódott foltok látszottak a félhomályban – sápadt arca és a kezében az egyik madzagjánál fogva lógó, fehér sapka.

– Sophie? – szólt Tessa. – Valami baj van?

– Hogy érzi magát? – kérdezte Sophie, különös feszültséggel a hangjában. – Meg fog gyógyulni?

Tessa túlságosan meglepődött hozzá, hogy bármiféle értelmet is ki tudjon hámozni a kérdésből. – Kicsoda?

Sophie elkeseredetten pillantott rá. – Jem!

Nem Jem úrfi vagy Mr. Carstairs. Jem. Tessa értetlenül nézett vissza a lányra, aztán eszébe jutott, mit mondott neki. *Nem baj, ha olyasvalakit*

szeret az ember, aki nem szereti viszont, de csak akkor nem, ha az illető rászolgál a szeretetre. Ha kiérdemli azt.

Hát persze! – gondolta Tessa. – *Olyan buta vagyok. Jembe szerelmes!*

– Jól van – felelte olyan melegen, ahogy csak tudta. – Pihen, de már felült, és beszélt is. Biztos vagyok benne, hogy hamarosan teljesen felgyógyul. Ha szeretnél bemenni hozzá, talán...

– Nem! – fakadt ki azonnal a lányból. – Nem, az nem lenne helyénvaló. – Csillogott a szeme. – Lekötelezett, kisasszony. Én...

Ezzel sarkon fordult, és elsietett a folyosón. Tessa zavartan és csodálkozva bámult utána. Hogy nem látta korábban? Hogy lehetett ennyire vak? Milyen különös, hogy szó szerint módjában áll más emberré átváltozni, közben pedig ennyire képtelen másvalaki helyébe képzelni magát.

Nate szobájának ajtaja résnyire nyitva állt; Tessa, amilyen csendesesen csak tudta, beljebb tolta, és belesett.

A bátyját takarók kupaca borította. Az éjjeliszekrényen pislákolva égő gyertya megvilágította a párnán elterülő, világos haját. A szeme csukva volt, mellkasa egyenletes ritmusban emelkedett és süllyedt.

Jessamine mellette ült a karosszékekben. Ő is aludt. Szőke haja kibújít gondosan elrendezett kontyából, és a vállára hullott. Valaki nehéz gyapjútakarót terített rá, és most ezt szorongatta, felhúzva egészen a mellkasáig. Fiatalabbnak és sebezhetőbbnek tűnt, mint amilyennek Tessa valaha is látta. Nyomát sem fedezte fel rajta annak a lánynak, aki végzett a kobolddal a parkban.

Annyira különös, gondolta Tessa, hogy mitől válik gyengéddé egy ember. Sosem attól, amire számítani lehetne. Amilyen halkán csak tudott, megfordult, és behúzta az ajtót maga mögött.

Tessa aznap éjjel sokat hánykolódott álmában. Számtalanszor felébredt, aztán amikor mégis újra elaludt, mechanikus lényekről álmodott, akik hosszú fémkezükkel nyúláltak felé, igyekeztek megtagadni őt és a húsába marni. Végül az egész átfolyt egy Jemről szóló álomba: a fiú az ágyában aludt, ezüstszerű por hullott rá, majd a szemcsék meggyulladtak, ahogy elérték a takarót. Végül az egész ágy lángokban állt, Jem pedig csak aludt tovább, meg sem hallva Tessa figyelmeztető kiáltásait.

A lány utoljára Willről álmodott, aki a Szent Pál-katedrális kupolájának csúcsán állt egymagában a hold fehér fényében. Fekete frakkot viselt, a nyakán és a kezén tisztán látszottak a kígyózó Jelek. Úgy nézett le Londonra, mint egy komisz angyal, aki felesküdt, hogy megvédi a várost saját, legrosszabb álmaitól, miközben odalent az emberek mit sem sejtve alszanak.

Tessát egy fülébe suttogó hang ébresztette fel, meg egy, a vállát hevesen rázó kéz. – Kisasszony! – Sophie volt az. – Miss Gray, egyszerűen muszáj felébrednie! A bátyjáról van szó.

Tessa egyetlen szemvillanás alatt felült. Az ablakon délutáni fény áradt a szobába, megvilágítva a bútorokat – és Sophie feszült arcát.

Nate magához tért? Jól van?

– Igen... azaz nem. Szóval... nem tudom, kisasszony. – Volt valami különös a hangjában. – Az a helyzet, hogy eltűnt.

16

A kötésmágia

*És úri dolog ha a kocka forog,
Csak nyerni s nem ülni pulyán –
De a Bűn lever s nem nyer aki mer
A Szégyen zord lebuján!*

Oscar Wilde: *A readingi fegyház balladája* (Tóth Árpád fordítása)

– JESSAMINE! JESSAMINE! MI TÖRTÉNT? HOL VAN NATE?

Jessamine Nate szobája előtt állt, és a hangra a folyosón közeledő Tessa felé fordult. Vörös volt a szeme, tekintetéből sütött a zaklatottság. Általában szoros kontyba rendezett szőke haja most laza fürtökre bomlott. – Fogalmam sincs – közölte. – Elaludtam az ágy melletti széken, és mire felébredtem, eltűnt... Egyszerűen eltűnt. – Összehúzta a szemöldökét. – Te jó ég, rémesen nézel ki!

Tessa végigpillantott magán. Nem foglalkozott a krinolinnal, de még a cipőjével sem, csak magára rántott egy ruhát, és meztláb belélepett a papucsába. A haja kuszán hullott a vállára, és úgy képzelte, a bolond

nőre hasonlíthat, akit Mr. Rochester bezárt a padlásra a *Jane Eyre*-ben. – Mindenesetre ilyen betegen nem juthatott messze mondta. – Keresi már valaki?

Jessamine feltette a kezét. – Mindenki őt keresi. Will, Charlotte, Henry, Thomas, de még Agatha is. Gondolom, nem ragaszkodsz hozzá, hogy kirángassuk az ágyból szegény Jemet, és őt is utánaküldjük.

Tessa megrázta a fejét. – Komolyan, Jessamine... – Nem folytatta, inkább elfordult. – Mindegy, megyek én is keresni. Te maradhatsz, ha akarsz!

– Maradni is akarok. – Jessamine hátravetette a fejét, Tessa pedig a gondolatai közt őrlődve rohant el. Hova az ördögbe mehetett Nate? Lehet, hogy nem volt magánál a láztól. Talán felkelt az ágyból, és mivel nem tudta, hol van, éppen az ő keresésére indult. A gondolatra Tessának elszorult a szíve. Az Intézet egy labirintus, ahol képtelenség kiigazodni, gondolta, ahogy a következő sarkon befordult egy újabb, falikárpitos folyosóra. Ha még ő is alig ismeri ki magát, akkor képtelenség, hogy Nate...

– Miss Gray?

Tessa megfordult, és Thomast pillantotta meg, amint éppen kilépett az egyik folyosóra nyíló ajtón. Egy szál inget viselt, a haja szokás szerint kócos volt, és barna szemével komolyan pillantott a lányra. Tessa mozdulatlanra dermedt. *Ó, istenkém, rossz hír?* – Igen?

– Megtaláltam a bátyját – szólt Thomas Tessa megdöbbenésére.

– Tényleg? De hol volt?

– A nappaliba. Elbújt a függöny mögé. – Thomas kapkodva beszélt, és láthatólag zavarban volt kissé. – Amint meglátott, kitért a hitiből. Ordítani meg visítani kezdett. Próbált elszaladni mellettem, és majdnem képen kellett türelnöm, hogy elhallgasson... – Tessa csodálkozó pillantását látva Thomas elhallgatott, és megköszönte a torkát. – Akarom mondani, lehet, hogy megijesztettem, kisasszony.

Tessa a szája elé kapta a kezét. – Te jó ég! De jól van, ugye?

Úgy tűnt, Thomas azt sem tudja, hová nézzen. Zavarban van, amiért Charlotte függönye mögött kuporogva talált rá Nate-re, gondolta Tessa, aki egy kicsit talán neheztelt is a fiúra a bátyja nevében. Nate nem volt árnyvadász; nem úgy nőtt fel, hogy mindenféle lényeket gyilkolt, és nap mint nap az életét kockáztatta. Hát persze, hogy halálra rémült. Min-

dennek tetejébe ráadásul talán nem is volt magánál a láztól. – Jobb lesz, ha bemegyek, és beszélek veled. Egyedül, rendben? Biztosan könnyebb lesz neked, ha egy ismerős arcot lát.

Thomas láthatólag megkönnyebbült. – Igen, kisasszony! Én pedig idekint várok egyelőre. Csak szóljon, ha szeretné, hogy hívjam a többieket.

Tessa bólintott, megkerülte Thomast, és benyitott a szobába. A szalomban félhomály uralkodott, csak az ablakon beszűrődő, szürke, délutáni fény szolgáltatott némi világosságot. A mindenfelé álló fotelok és kanapék olyanok voltak, mint az ugrásra készülő vadállatok. A kandalló mellett az egyik nagyobb fotelban ült Nate. Megtalálta a véres inget meg nadrágot, amit de Quinceynél viselt, és felvette őket. Mezítláb volt. Könyökét a térdére támasztotta, arcát pedig a tenyerébe temette. Úgy tűnt, nyomorultul érzi magát.

– Nate! – szólította meg halkan Tessa.

A férfi felnézett – aztán egyszerre hitetlenkedő, boldog mosollyal talpra ugrott. – Tessie!

A lány halk sikkantással rohant át a szobán, karjait átvette a bátyja nyakán, és szorosán magához ölelte. Hallotta, ahogy Nate felszisszen a fájdalomtól, de azért ő is viszonzta az ölelést, Tessa pedig egy pillanatra megint nagynénje New York-i konyhájában érezte magát, körülvette a tűzhelyen készülő étel illata és Harriet néni halk nevetése, ahogy megdorgálta őket, amiért akkora zajt csapnak.

Nate húzódott el először, aztán végigmérte a lányt. – Istenem, Tessie, annyira megváltoztál...!

A lány megborzongott. – Hogy érted ezt?

Nate szinte szórakozottan paskolta meg a húga arcát. – Idősebb vagy – felelte. – Soványabb. Amikor eljöttem New Yorkból, még kerek arcú kislány voltál, igaz? Vagy csak én emlékszem rád ilyennek?

Tessa megnyugtatta a bátyját, hogy ő még mindig ugyanaz a kislány, akit akkor ismert, de csak félig-meddig koncentrált a saját válaszára. Akaratlanul is aggódva méregette a bátyját; Nate már nem tűnt olyan szürkének, mint korábban, de azért még mindig sápadt volt, az arcán meg a nyakán pedig zúzódások kék, fekete és sárga foltjai éktelenkedtek. – Nate...

– Nem olyan rémes, mint ahogy kinéz – felelte a férfi, aki leolvasta húga arcáról a gondolatait.

– De igen, az. Ágyban kéne lenned. Muszáj pihened. Mit keresel itt?

– Téged kerestelek. Tudtam, hogy itt vagy. Láttalak, mielőtt elkapott a szem nélküli kopasz gazember. Arra jutottam, hogy fogságban tartanak. Ki akartam szabadítani magunkat.

– Fogságban? Dehogya, Nate, szó sincs róla. – Tessa megrázta a fejét. – Biztonságban vagyunk.

Bátyja összeráncolt homlokkal pillantott rá. – De ez az Intézet, nem? Óva intettek ettől a helytől. De Quincey azt mondta, örültek irányítják, akik nephilimnek nevezik magukat. Szerinte elátkozott, sikító lelkeket tartanak dobozva zárva...

– A Pyxisre gondolsz? Démonenergia van benne, Nate, nem emberek lelkei! Tökéletesen ártalmatlan. Később megmutatom a fegyverszobában, ha nem hiszel nekem.

Nate semmivel sem tűnt kevésbé komornak. – Azt mondta, ha a nephilimiek kezébe kerülök, egyenként tépik ki a végtagjaimat, amiért megszegtem a Törvényüket.

Jeges borzongás futott végig Tessa hátán. Elhúzódott a bátyjától, és észrevette, hogy a szalon egyik ablaka nyitva van; a függönyt hűvös szellő lobogtatta. – Te nyitottad ki az ablakot?

Nate nemet intett. – Nyitva volt, amikor bejöttem.

Tessa a fejét csóválva átsietett a szobán, és becsukta az ablakot. – Még megfázol...

– Az ne érdekeljen! – szakította félbe ingerülten Nate. – Mi a helyzet az árnyvadászokkal? Azt akarod mondani, hogy nem tartanak fogságban?

– Nem. – Tessa elfordult az ablaktól. – Nem tartanak fogságban. Különös emberek, de nagyon rendesek velem. Én akartam itt maradni, és voltak olyan nagylelkűek, hogy megengedték.

Nate a fejét rázta. – Nem értem.

Tessát magát is meglepte, milyen ingerült lett hirtelen; elhessegette az érzést. Nem Nate hibája volt. Annyi mindent nem tudott. – Hová máshová mehettem volna, Nate? – kérdezte, majd visszament a bátyjához, belékarolt, és a fotelhoz vezette. – Ül le! Ki fogsz merülni.

Nate engedelmesen leült, és felnézett a hűgára. Volt valami réveteg a tekintetében. Tessa ismerte ezt a nézést. Azt jelentette, hogy Nate fontolgat valamit, örült tervet sző a fejében, elérhetetlen álmot dédelget. – Még mindig elmehetünk erről a helyről – javasolta. – Eljuthatunk Liverpoolba, és felszállhatunk egy gőzhajóra. Hazamehetünk New Yorkba.

– És ott mihez kezdenénk? – kérdezte Tessa. – Nem vár minket semmi így, hogy Harriet néni meghalt. El kellett adnom mindent, hogy kifizessem a temetést. Nincs meg a lakás sem, nem is tudtam volna mi-ből fizetni a lakbért. Nincs hová mennünk New Yorkban, Nate.

– Lesz másik lakásunk. Új életet kezdünk.

Tessa szomorúan nézett a bátyjára. Fájdalmas volt így látnia, reménytelenül könyörögve, arcán tarka virágokként nyíló zúzódásokkal. Harriet néni mindig azt mondta, hogy Nate nem olyan, mint mások. Gyönyörű ártatlanság levegője veszi körül, amit mindenáron meg kell védeni.

Tessa mindenesetre megpróbálta. A nagynénjével együtt elrejtették Nate elöl a saját gyengeségeit, hibáinak és tévedéseinek következményeit. Soha nem beszéltek neki róla, mennyit kellett Harriet néninek dolgoznia, hogy pótolja, amit a fiú szerencsejátékon elvesztett, vagy, hogy Tessának mennyi mindent kellett elviselnie a többi gyerektől, akik részegesnek meg naplopónak csúfolták a bátyját. Mindezt elrejtették Nate elöl, hogy ne sérüljön a lelke. Végül aztán mégis megsérült, gondolta Tessa. Talán Jem helyesen gondolja. Talán tényleg mindig igazat kell mondani, mert az a legcélravezetőbb.

Tessa leült egy kanapéra a bátyjával szemben, és határozottan a szemébe nézett. – Nem lehet, Nate! Még nem. Ez a zűr, amibe belekeveredtünk, követni fog bennünket, bárhová is megyünk. És ha menekülnőre fogjuk, magunk leszünk, amikor utolér bennünket. Senki nem fog segíteni nekünk vagy megvédeni bennünket. Szükségünk van az Intézetre, Nate! Szükségünk van a nephilimekre!

Nate kék szeme elkerekedett. – Hát nagyon úgy fest – mondta. Tessa majd két hónapja csak brit hangokat hallott, és most hirtelen annyira a szívébe markolt bátyja amerikai kiejtése, hogy heves honvágya támadt. – Miattam vagy itt. De Quincey megkínzott. Ő íratta velem azokat a leveleket, és ő küldte neked a hajójegyet is. Megígérte, hogy nem fog

bántani, ha egyszer nála leszel, de aztán soha nem engedett a közeledbe, és azt hittem... azt hittem... – Felemelte a fejét, és tompán pillantott Tessára. – Gyűlölnöd kéne.

A lány hangja határozott volt. – Sosem tudnák gyűlölni. A bátyám vagy. Egy vérből valók vagyunk.

– Gondolod, ha ennek vége, hazamehetünk? – kérdezte Nate. – Elfelejtethetjük, hogy ezek a dolgok megtörténtek valaha? Élhetünk egyszerű hétköznapi életet?

Egyszerű hétköznapi életet. Tessa elképzelte magát Nate-tel egy kis, napos lakásban. A bátyja szerezhetne új állást magának, ő pedig főzhetne és moshatna rá, hétvégén pedig sétálhatnának a parkban, vagy elvonatozhatnának Coney Islandre, hogy felüljenek a körhintára. Esetleg felmehetnének az Iron Tower tetejére, hogy megnézzék a tűzijátékot a Manhattan Beach Hotel fölött. Valódi napsütés lenne, nem ez a szürke, esős nyár, Tessa pedig hétköznapi lányként élhetne, beletemetkezhetne egy könyvbe, és az ismerős New York-i utcákat járhatná.

Csakhogy hiába próbált erre koncentrálni, a látomás szanaszét foszlott, mint a pókháló, ha az ember egészben próbálja felemelni. Láttá Will arcát, Jemét és Charlotte-ét, sőt még Magnusét is, miközben épp azt mondja: *Szegénykém. Most, hogy tudod az igazat, már nincs visszaút.*

– Csakhogy nem vagyunk hétköznapiak – mondta Tessa. – Én legalábbis biztosan nem.

Nate leszegette a fejét. – Tudom. – Tehetetlenül legyintett. – Tehát igaz. Az vagy, aminek de Quincey mondott. Mágikus. Azt állította, hogy képes vagy megváltoztatni a külsődet, Tessa. Hogy azzá tudsz válni, amivé csak akarsz.

– Hittél neki egyáltalán? Egyébként igaz, vagyis majdnem igaz, de először magam sem feltétlen hittem el. Annyira különös...

– Láttam már furcsább dolgokat is. – Nate hangja üres volt. – Istenem, velem kellett volna megtörténnie!

Tessa felhúzta a szemöldökét. – Ezzel meg mit akarsz mondani?

Mielőtt Nate válaszolhatott volna, kinyílt az ajtó. – Miss Gray? – Thomas állt a küszöbön bocsánatkérő tekintettel. – Miss Gray, Will úrfi...

– Will úrfi itt van személyesen. – Will fűrgén kerülte meg Thomast a másik fiú öles termete ellenére. Továbbra is az előző esti ruháit viselte, csak azok most sokkal gyűröttebbek voltak. Szeme alatt szürkés-kék karikák húzódtak, és fáradtnak tűnt, bár ahogy Nate-re nézett, felragyogott a tekintete – hogy a megkönnyebbüléstől, vagy, csak mert mulatságosnak találta a látványt, Tessa nem tudta eldönteni.

– Végre megtaláltuk a mi vándormadarunkat! – szólt. – Thomas szerint a fűgöny mögött bujkáltál.

Nate értetlenül nézett Willre. – Te meg ki vagy?

Tessa gyorsan bemutatta őket egymásnak, bár egyik fiú sem tűnt különösebben lelkesnek, hogy megismerheti a másikat. Nate továbbra is úgy festett, mint aki a halálán van, Will pedig úgy mérte végig, mintha egy új állatfajt fedezett volna fel, annak is egy meglehetősen visszataaszító példányát.

– Tehát árnyvadász vagy – állapította meg Nate. – De Quincey azt mondta, mind szörnyetegek vagytok.

– Ez az előtt vagy az után történt, hogy megpróbált elfogyasztani? – érdeklődött Will.

Tessa gyorsan talpra ugrott. – Will, kijönnél velem egy percre a folyosóra?

Bár a lány számított rá, a fiúnak eszébe sem jutott tiltakozni. Vetett még egy ellenséges pillantást Nate-re, aztán bólintott, és némán követte Tessát a folyosóra, majd behúzta maga mögött az ajtót.

Az ablak nélküli folyosón a boszorkányfények diszkrét fénykörei nem érintették egymást. Will és Tessa az árnyékban állt két ilyen kör között, és egymást nézték – óvatosan, gondolta Tessa, mint a sikátorban köröző dühös macskák.

Will törte meg a csendet. – Jól van! Kijöttem veled a folyosóra...

– Igen, igen – szakította félbe türelmetlenül a lány –, és angol nők ezrei lennének hajlandóak letenni egy csinosabb összeget hasonló megtiszteltetésért cserébe. Félretehetnénk pár pillanatra a szellemeskedést? Ez most fontos.

– Azt akarod, hogy bocsánatot kérjek, ugye? – kérdezte Will. – Azért, ami a padláson történt.

Tessa erre nem számított. – A padláson?

– Szeretnéd, ha ünnepélyesen bocsánatot kérnék, amiért megcsókolalak.

Tessa fejében hirtelen meglepően élesen bukkant fel az emlék: Will ujjai a hajában, a keze érintése a kesztyűjén, a szája az övé. Elpirult, és őszintén remélte, hogy ez nem látszik a sötétben.

– Mi... nem. Nem!

– Ezek szerint nem akarod, hogy bocsánatot kérjek – mondta Will. Halványan mosolygott, ahogy egy kisgyerek mosolyog a kockákból frissen épített várra, mielőtt egyetlen karmozdulattal földig rombolja.

Nem érdekel, hogy bocsánatot kérsz-e vagy sem – jelentette ki Tessa. – Egyáltalán nem erről akartam veled beszélni. Csak szerettelek volna megkérni, hogy legyél barátságosabb a bátyámmal. Rettenes, amin keresztülment. Semmi szükség rá, hogy úgy faggasd ki, mint valami bűnözőt.

Will higgadtabban válaszolt, mint Tessa gondolta volna. – Ezt megértem. De ha bármit is titkol...

– Mindenki titkol valamit! – tört ki Tessából olyan hévvel, hogy maga is meglepődött. – Vannak dolgok, amiket tudom, hogy szégyell, de ez nem jelenti azt, hogy neked bármi közöd van hozzájuk, le sem mondasz el mindenkinek mindent, ha jól sejtem.

– Mégis miről hablatyolsz? – kérdezte óvatosan a fiú.

Mi a helyzet a szüleiddel, Will? Miért nem voltál hajlandó kimenni hozzájuk? Miért nincs hová menned az Intézeten kívül? És miért taszítottál el magadtól odafent a padláson? Csakhogy Tessa ezeket a kérdéseket megtartotta magának. – Miért nem mondtad el nekem, milyen beteg Jem?

– Jem? – Will meglepetése valódinak tűnt. – Mert ő nem akarta. Úgy gondolja, hogy ez csak rá tartozik. És így is van. Talán emlékszel, hogy annak sem örültem, amikor végül ő mondta el neked. Úgy érezte, magyarázattal tartozik, de tévedett. Senkinek nem tartozik semmivel. Nem a saját hibájából történt, ami történt, mégis ő viseli a terhét, és szégyelli...

– Nincs mit szégyellnie...

– Te talán így gondold. Mások viszont nem látnak különbséget a betegsége meg a függőség között, és megvetik a gyengeségéért. Mintha csak akaraterő kérdése lenne, és leállhatna a szerrel.

– Will meglepően keserűnek tűnt. – Sokan mondtak már ilyet, néha egyenesen a szemébe. Nem akartam, hogy a te szádból is ezt hallja.

– Sosem mondanék ilyet.

– Honnan tudhattam volna, mit fogsz mondani? – kérdezte Will.

– Igazából nem ismerlek, Tessa. Semmivel sem jobban, mint ahogy te ismersz engem.

– Te egyáltalán nem akarod, hogy téged bárki is megismerjen – csattant föl Tessa. – És rendben, én nem is fogok próbálkozni. De ne tegyél úgy, mintha Jem pont olyan lenne, mint te. Talán nem bálná, ha az emberek tudnák róla az igazságot.

– Nem! – szólt Will, és elkomorodott a tekintete. – Ne hidd, hogy jobban ismered Jemet, mint én!

– Ha ennyire fontos nektek, miért nem tesztek valamit, hogy segítsek neki? Miért nem kerestek valamilyen gyógymódot?

– Gondolod, hogy nem próbáltuk meg? Tényleg azt hiszed, hogy sem Charlotte, sem Henry nem járt utána a lehetőségeknek? Hogy nem fogadtunk fel boszorkánymestereket, hogy nem vásároltunk pénzen információt, hogy nem kértünk szívességeket? Azt képzeled, Jem elkerülhetetlen halála olyasmi számunkra, amit mindannyian elfogadtunk, és soha nem is harcoltunk ellene?

– Jem azt mondta, megkért benneteket, hogy ne keressetek tovább – szólt Tessa higgadtan nézve Will dühös szemébe –, és hogy szót is fogadtatok. Vagy mégsem?

– Szóval ezt mondta?

– Tényleg abba hagytátok a keresést?

– Nincs mit keresni, Tessa. Nem létezik gyógymód.

– Nem tudhatod. Kereshetnétek tovább anélkül, hogy elárulnátok neki. Bármikor rábukkanhattok valamire. A legkisebb esélyt is...

Will felhúzta a szemöldökét. A folyosón vibráló fényben elmélyüllek az árnyékok a szeme alatt és éles arcsontjai körül. – Azt gondolod, hogy figyelmen kívül kellene hagynunk a kérését?

– Szerintem tegyétek meg, amit csak lehet, még ha ez azzal jár is, hogy hazudnotok kell neki. Igazából nem értem, hogyan törődhetlek bele, hogy meg fog halni.

– Szerintem meg azt nem érted, hogy néha az embernek nincs más választása, mint hogy vagy beletörődik valamibe, vagy meghal.

Kicsit távolabb valaki megköszöri a torkát a folyosón. – Mi folyik itt? – kérdezte egy ismerős hang. Mind a ketten annyira belefeledkeztek a beszélgetésbe, hogy meg sem hallották Jem közeledő lépteit. Will úgy hőkölt hátra, mint akit rajtakaptak valamin, aztán a barátjára pillantott, aki nyugodt kíváncsisággal szemlélte őket. Jem teljesen fel volt öltözve, de úgy festett, mint aki éppen lázas álomból ébredt. A haja csapzottan tapadt a fejbőrére, az arca vörösen izzott.

Will láthatólag meglepődött, és nem is örült felhőtlenül a fiú megjelenésének. – Te meg hogyan felkeltél?

– Összefutottam a folyosón Charlotte-tal. Azt mondta, mindenki összejön a szalonban, hogy beszélgessünk Tessa bátyjával. – Jem hangja szelíd volt, arckifejezése egyáltalán nem árulta el, hogy mennyit hallott Tessa és Will beszélgetéséből. – Ahhoz biztosan elég jól vagyok, hogy figyeljek.

– Ó, remek, mind itt vagytok! – Charlotte sietett feléjük a folyosón. Henry vonult a háta mögött Jessamine-nel és Sophie-val a két oldalán. Tessának feltűnt, hogy Jessie átöltözött az egyik legszebb ruhájába, egy egyszerű, kék muszlinba, és egy összehajtogatott takarót hozott magával. Sophie teával és szendvicsekkel megrakott tálcával érkezett.

– Azokat Nate-nek hoztátok? – kérdezte csodálkozva Tessa. – A teát meg a takarót?

Sophie bólintott. – Mrs. Branwell úgy gondolta, talán éhes lehet...

– *Nekem* pedig az jutott eszembe, hogy esetleg fázhat – szólt közbe sietve Jessamine. – Akkor ezeket most bevisszük hozzá?

Charlotte Tessára pillantott jóváhagyásért, amivel sikerült azonnal lefegyvereznie a lányt. Tessa tudta, hogy Charlotte természetéből fakadóan mindenképp kedves lesz Nate-tel. – Igen. Vár benneteket.

– Köszönöm, Tessa! – szólt halkán Charlotte, majd kinyitotta a szalon ajtaját, és nyomában a többiekkel belépett. Tessa éppen követte volna őket, amikor valaki a vállára tette a kezét, de olyan finoman, hogy alig vette észre.

Jem volt az. – Várj! – szólt. – Csak egy pillanatra!

Tessa megfordult, hogy a fiúra nézzen. A nyitott ajtón keresztül egymásba folyó hangokat hallott: Henry kedélyes baritonját meg Jessamine lelkes falzettá emelkedő trillázását, ahogy a lány kimondta Nate nevét. – Mi az?

Jem habozott. Egészen hűvös volt a keze; az ujjai mintha vékony üvegszálak lettek volna, ahogy megérintették Tessa karját. A lány kíváncsi lett volna, hogy láztól vörös arca ugyanilyen hideg lenne-e, ha megérintené.

– De a húgom... – Nate izgatottnak tűnő hangja kiszűrődött a folyosóra. – Ő is jön? Hol van?

– Nem érdekes! Semmiség! – Jem bátorító mosollyal engedte el a lány karját. Tessa kíváncsi volt, mégis sarkon fordult, és besietett a szalonba a fiúval a nyomában.

Sophie a kandallórács előtt térdelt, és a tüzet élesztgette. Nate továbbra is a fotelban ült, térdét Jessamine takarója melegítette. Maga Jessamine egy zsámolyra telepedett le a közelben, kihúzta magát, és büszkén sugárzott. Henry és Charlotte Nate-tel szemben helyezkedett el egy kanapén – Charlotte-ot majd szétfeszítette a kíváncsiság Will pedig szokása szerint a falnak támasztotta a hátát, és úgy festett, mint aki egyszerre bosszankodik és mulat.

Jem elhelyezkedett Will mellett, Tessa pedig a bátyjára szegezte a tekintetét. Nate valamelyest felengedett, ahogy meglátta a húgát, de azért láthatólag így is nyomorultul érezte magát. Az ujjáival Jessamine takaróját tépkedte. Tessa átsietett a szobán, leült egy zsámolyra a bátyja lábánál; nehezere esett ellenállni a késztetésnek, hogy megborzolja Nate haját, és vállon veregesse. Érezte, hogy a szobában minden tekintet feléje fordul. Mindenki őt és a bátyját nézte, a légy zümmögését is meg lehetett volna hallani.

– Nate! – szólt halkán a lány. – Gondolom, mindenki bemutatkozott már.

Nate továbbra is a takarót piszkálva bólintott.

– Mr. Gray – kezdte Charlotte –, már beszélgettünk Mr. Mortmainnel. Sok mindent elmondott önről. Tőle tudjuk, hogy érdekli az Alvilág. És a szerencsejátékok.

– Charlotte! – tiltakozott Tessa.

– Igaz, Tessie – szólalt meg komoran Nate.

– Senki sem hibáztatja a bátyádat a törtétekért, Tessa. – Charlotte igyekezett olyan gyengéden szólni a lányhoz, ahogy csak tudott, majd visszafordult Nate-hez. – Mortmain szerint ön már Londonba érkezése

előtt is tudott az ő kapcsolatáról az okkultizmussal. Honnan származott az információja, miszerint Mortmain a Pandemonium Klub tagja?

Nate habozott.

– Mr. Gray, meg kell értenünk, mi történt önnel, és miért volt olyan fontos de Quinceynek. Tudom, hogy nem érzi jól magát, és nem áll szándékunkban könyörtelen kihallgatásnak alávetni, de ha csak egy kevés információval is tud szolgálni nekünk, azzal felbecsülhetetlen értékű segítséget nyújtana...

– Harriet néni varrókészletével kezdődött – mondta halkán Nate.

Tessának elkerekedett a szeme. – Mivel?

– Harriet néni az ágya melletti éjjeliszekrényen tartotta édesanyánk régi ékszerdobozát. Azt mondta, a varrókészletét tartja benne, de... – Nate mély lélegzetet vett, és Tessára pillantva folytatta tovább. – Adósságaim voltak. Meggondolatlan fogadásokba mentem bele, pénzt vesztettem, és teljesen el voltam keseredve. Nem akartam, hogy Harriet néni megtudja. Eszembe jutott, hogy anyának volt egy arany karkötője. A fejembe vettem, hogy még mindig abban az ékszerdobozban kell lennie, mert Harriet néni biztosan volt olyan makacs, hogy nem adta el. Tudod, milyen... milyen volt. Akárhogy is, nem tudtam szabadulni a gondolatól. Tudtam, hogy ha elzalogosítom a karkötőt, elég pénzt kaphatok érte, hogy kifizessem az adósságaimat. Szóval egyszer, amikor Harriet néni és te nem voltatok otthon, átkutattam a dobozt. Persze a karkötőt nem találtam meg, viszont észrevettem, hogy a doboznak dupla feneke van. Nem találtam benne semmi értékeset, csak egy csomó összehajtogatott, régi papírlapot. Meghallottam, hogy jöttök felfelé a lépcsőn, úgyhogy fogtam őket, és visszasiettem velük a szobámba.

Nate elhallgatott. Mindenki rá figyelt. Pár pillanatnyi csönd után Tessa már képtelen volt tovább várni. – És?

– Anya naplójának a lapjai voltak – felelte Nate. – Kitépték őket az eredeti kötésükből, és jó pár hiányzott is, de azért sikerült összeraknom belőlük egy különös történetet. Akkor kezdődött, amikor a szüleink Londonban éltek. Apa sokat volt távol otthonról, mert Mortmain irodájában dolgozott a kikötőben, de anya így sem maradt egyedül, elvégre Harriet néni vele volt, és az én nevelésem is lefoglalta az idejét, hiszen nemrég születtem meg. Aztán apa egyre lehangoltabban jött haza esténként. Arról mesélt, hogy különös dolgok történtek a gyárban, gépek

mentek tönkre, furcsa hangokat hallottak a legváratlanabb pillanatokban, és egyszer még az éjjeliőr is eltűnt. Azt is híresztelték, hogy Mortmain belemerült az okkultizmusba. – Úgy tűnt, Nate nemcsak elmeséli, de fel is idézi a történetet. – Apa először nem törődött a pletykákkal, végül azonban beszámolt róluk Mortmainnek, aki mindent elismert. Gyanítom, hogy sikerült kellőképpen ártalmatlannak beállítania a dolgot, mintha csak magukat szórakoztatták volna a varázslatokkal, a pentagrammákkal meg a többivel. Azt mondta, a társaságot, ahová tartozik, Pandemonium Klubnak hívják. Meghívta apát az egyik gyűlésükre, és azt javasolta, hogy vigye magával anyát is.

– Anyát? De azt biztosan nem akarta volna...

– Valószínűleg tényleg nem, de friss házasként egy újszülött kislánnyal apának fontos lehetett, hogy a munkaadója kedvében járjon. Mindenestre elment, és magával vitte anyát is.

– Inkább a rendőrséget kellett volna értesítenie.

– Egy olyan gazdag embernek, mint Mortmain, biztosan a rendőrség is a zsebében volt – szólt közbe Will. – Ha édesapátok a rendőrségre megy, egyszerűen kinevették volna.

Nathaniel félresöpörte a haját a homlokából. Izzadt, és a sűrű fürtök nedves bőrére tapadtak. – Mortmain egy kocsit küldött értük késő este, amikor senki sem láthatta, és a házába vitette őket. Itt aztán hiányzott pár oldal, és nem derült ki, mi történt azon az éjszakán. Akkor mentek oda először, de mint kiderült, nem utoljára. A következő hónapokban jó párszor találkoztak a Pandemonium Klub tagjaival. Anya gyűlölte a dolgot, de azért rendszeresen jártak a találkozókra, amíg egyszer csak hirtelen megváltozott valami. Nem tudom, mi, erről nem találtam beszámolót. Annyit azért kihámoztam, hogy az éj leple alatt utaztak el Londonból, és senkinek nem árulták el, hova mennek. Mintha eltűntek volna a föld színéről. A naplóban egy szó sem állt arról, hogy miért...

Nathaniel száraz köhögése akasztotta meg az elbeszélés fonalát. Jessamine már nyúlt is a tea után, amit Sophie az asztalon hagyott, és pillanatokkal később egy csészét nyomott Nate kezébe. Közben vetett egy lekicsinylő pillantást Tessára, mintha csak arra próbálna célozni, hogy ez neki is eszébe juthatott volna.

Miután a tea csillapította a köhögését, Nate folytatta a történetet. – Amikor elolvastam a naplót, úgy éreztem, aranybányára bukkantam.

Korábban is hallottam már Mortmainről. Tudtam, hogy egy Krózus, még ha nyilvánvalóan örült is kissé. Írtam neki, elmondtam, hogy Nathaniel Gray vagyok, Richard és Elizabeth Gray fia, hogy apám halott, mint ahogy anyám is, és hogy anyám naplójából tudomást szereztem az okkultizmus iránt tanúsított érdeklődéséről. Utaltam rá, hogy szívesen felkeresném, és tárgyalhatnánk a munkába állásom feltételeiről, amennyiben pedig vonakodna alkalmazni, számos újságnál lesznek kíváncsiak a naplóra.

– Ez aztán találékony volt – szólt Will, és már-már úgy tűnt, le van nyűgözve.

Nate elmosolyodott, mire Tessa dühösen pillantott rá. – Csak ne legyél olyan elégedett magaddal! Willnél a találékony egyet jelent azzal, hogy erkölcstelen.

– Nem, tényleg azt jelenti, hogy találékony – helyesbített Will. – Ha valamit erkölcstelennek találok, azt mondom: hű, ezt én is így csináltam volna!

– Elég ebből, Will! – torkolta le a fiút Charlotte. – Hadd fejezze be Mr. Gray a történetét!

– Gondoltam, talán megpróbál lefizetni, és küld egy kis pénzt, hogy tartsam a számat – folytatta Nate. – Ehelyett kaptam egy első osztályra szóló hajójegyet Londonba, a megérkezésem után pedig Mortmain azonnal állást ajánlott. Úgy véltem, ez csak jól sülnhet el, és azt terveztem, hogy életemben először végre nem szúrok el valamit.

Miután megérkeztem, azonnal Mortmain házába siettem, ahol bekísértek a dolgozószobájába. Melegen üdvözölt, azt mondta, szívből örül, hogy eljöttem, és hihetetlen, milyen nagyon hasonlítok az én drága édesanyámra. Aztán komolyra fordította a szót. Leültetett, elmesélte, mennyire szerette a szüleimét, és milyen szomorú volt, amikor elköltöztek Angliából. Csak a levelemből tudta meg, hogy halottak. Azt állította, hogy még ha mindenkinek el is mondanám, amit tudok róla, a szüleim kedvéért akkor is állást adna nekem, és megtenne értem mindent.

Megígértem Mortmainnek, hogy nem fecsegek ki a titkát, ha elvisz a Pandemonium Klub gyűlésére. Úgy éreztem, tartozik annyival, hogy nekem is megmutatja mindazt, amit a szüleimnek annak idején. Igazság szerint felcsigázta az érdeklődésemet, hogy édesanyám naplójában a szerencsejátékokat is említette. Elképzelttem, milyen lehet, amikor ösz-

szejön egy csapat ember, akik olyan hülyék, hogy hisznek a mágiában meg mindenféle démonokban. Biztos voltam benne, hogy egy ilyen szerencsétlen bagáztól rengeteg pénzt nyerhetek el. – Nate becsukta a szemét.

– Mortmain vonakodva bár, de beleegyezett, hogy elvisz a klubba. Talán mert nem volt más választása. Aznap este de Quincey házában találkoztak. Abban a pillanatban, hogy kinyílt az ajtó, tudtam, hogy én vagyok a hülye. Ezek nem spiritualitásba merítkezett amatőrök voltak. A valósággal néztem szembe, az Árnyvilággal, amit édesanyám csak feleletesen említett a naplójában. Most kiderült, hogy tényleg létezik. El sem tudom mondani, miféle sokkot kaptam, amikor körülnéztem. Leírhatatlanul groteszk lények töltötték meg a szobát. Ott voltak a Sötét Nővérek is, és vicsorogva meredtek rám. Az ujjuk inkább karmokra hasonlítottak. Fehérre púderezett arcú és vállú nők mosolyogtak rám, miközben vér szívárgott a szájuk sarkából. A padlón apró lények szaladgáltak, a szemük színe folyamatosan változott. Sosem hittem volna, hogy ilyesmi a valóságban is létezik, és ezt Mortmainnek is bevallottam.

Azt felelte: *Több dolgok vannak földön és égen, Nathaniel, mintsem bölcselmetek álmodni képes.*¹¹

Neked köszönhetem, hogy felismertem az idézetet, Tessa. Te olvastál nekem mindig Shakespeare-t, és néha még oda is figyeltem. Éppen meg akartam mondani Mortmainnek, hogy ne gúnyolódjon velem, amikor egy férfi jött oda hozzánk. Láttam, hogy Mortmain mozdulatlaná dermed, mintha megijedt volna valamitől. Bemutatott, mint Nathanielt, az új alkalmazottját, és megmondta a férfi nevét. De Quinceynek hívták.

Az idegen elmosolyodott. Azonnal tudtam, hogy nem ember. Sosem láttam korábban vámpírt, de teljesen falfehér volt a bőre, és persze észrevettem a fogait is. Szerintem elég bambán bámulhattam rá. Azt mondta, *Mortmain, már megint eltitkolsz előlem valamit. Ez a fiatalember*

---

¹¹ W. Shakespeare: *Hamlet*, fordította: Arany János. Az eredetiben Nathaniel helyett Horatio szerepel.

nem egyszerű alkalmazott. Ez Nathaniel Gray. Elizabeth és Richard Gray fia.

Mortmain zavarba jött, és hebegett valamit, mire de Quincey elnevette magát. – *Hallok ezt-azt, Axel* – mondta, aztán hozzám fordult. – *Ismertem apádat. Meglehetősen kedveltem is. Mit szólnál egy kártyaparthoz?*

Mortmain a fejét rázva próbált figyelmeztetni, de persze láttam a kártyaszobát, amikor megérkeztem a házba. Úgy vonzottak az asztalok, mint lepkét a lámpafény. Egész éjszaka fáraóztam egy vámpírral, két vérfarkassal meg egy zilált hajú boszorkánymesterrel. Minden bejött aznap. Rengeteg pénzt nyertem, és rengeteget ittam a színes, buborékos italokból, amiket ezüsttálcán hordtak körbe a szobában. Mortmain valamikor menet közben elment, de nem érdekelt. Hajnalban tántorogtam ki az utcára, a fellegekben jártam, és úgy éreztem, enyém a világ. Ráadásul de Quincey felajánlotta, hogy visszatérhetek a Pandemonium Klubba, amikor csak akarok.

Persze bolond voltam. Azért szálltam el annyira, mert az italokba boszorkánymesterek főzeteit keverték. Méghozzá függőséget okozó főzeteket. És aznap éjjel hagytak nyerni. Természetesen minden egyes este visszamentem, már Mortmain nélkül. Először nyertem, kitartóan nyertem, és így tudtam pénzt küldeni Harriet néninek meg neked, Tessie. Véletlenül sem Mortmainnél kerestem meg a pénzt. Rendszertelenül jártam be az irodába, és alig tudtam odafigyelni még a legegyszerűbb feladatokra is, amiket kaptam. Másra sem bírtam gondolni, csak hogy visszamehessek a klubba, minél többet ihassak abból az italból, és minél több pénzt nyerjek.

Aztán egyszer csak veszíteni kezdtem. Minél többet vesztettem, annál megszállottabban akartam mindent visszanyerni. De Quincey azt javasolta, hogy játsszam hitelbe, szóval kölcsönkértem. Az irodába már egyáltalán nem jártam be. Nappal aludtam, éjjel kártyáztam. Mindent elvesztettem. – Mintha valahonnan a távolból jött volna a hangja. – Amikor megkaptam a leveled, amiben megírtad, hogy Harriet néni meghalt, azt hittem, ez a büntetésem a tetteimért.

A legszívesebben azonnal rohantam volna jegyet venni New Yorkba... csak hogy nem volt pénzem. Kétségbeesésemben elmentem a klubba. Meg sem borotválkoztam, véreres volt a szemem, és nyomorul-

tul éreztem magam. Nyilván úgy nézhettem ki, mint aki mélyebbre már nem is süllyedhetne, mert de Quincey ezt a pillanatot választotta, hogy tegyen nekem egy ajánlatot. Beterelt egy félreeső szobába, és azt mondta, annyi pénzzel tartozom a klubnak, hogy esélyem sincs valaha is visszafizetni. A gazember nyilvánvalóan szórakoztatónak találta a dolgot, láthatatlan porszemeket pöckölt le a kezelőjéről, meg vigyorgott rám a tűhegyes fogaival. Megkérdezte, mit lennék hajlandó feláldozni az adósságaim fejében. Azt mondtam, bármit. Erre megkérdezte, hogy *még a húgodat is?*

Tessa karján azonnal égnek állt az összes szőrszál, és kellemetlenül tudatában volt, hogy a szobában minden szempár rámered. – Mit... mit mondott rólam?

– Erre egyáltalán nem voltam felkészülve – folytatta Nate. – Nem is emlékeztem rá, hogy valaha szóba kerültél volna előzőleg, de sűrűn előfordult, hogy berúgtam a klubban, és nagyon nyíltan beszélgettünk mindenről... – A kezében tartott teáscsésze hangosan csörömpölve bilent meg a csészealjra. Gyorsan mindkettőt letette az asztalra. – Megkérdeztem, mégis mit akar a húgomtól. Azt mondta, okkal feltételezi, hogy édesanyánk egyik gyereke... különleges. Először arra gondolt, hogy én lehetek az, de miután volt alkalma alaposan megfigyelni, arra a következtetésre jutott, hogy nincsen bennem semmi rendkívüli az ostobaságomon kívül.

– Nate hangja egyre keserűbbnek tűnt. – *De a húgod... a húgod egészen más kérdés – közölte. – Benne megvan az a képesség, ami belőled hiányzik. Nem áll szándékomban ártani neki. Ahhoz túlságosan fontos.*

Könyörögve kértem, hogy áruljon el többet, de hajthatatlan maradt. Vagy előkerítem neki Tessát, vagy végeznek velem. Még azt is megmondta, pontosan mit tegyek.

Tessa lassan kifújta a levegőt. – De Quincey utasított, hogy írd meg nekem azt a levelet – szólt. – És ő küldette a jegyet is a Mainre. Ő hozott ide engem.

Nate tekintete megértésért könyörgött. – Megesküdött, hogy nem fog bántani. Azt mondta, nem akar mást, csak megtanítani neked, miként használd a képességedet, és olyan megbecsülésben meg gazdagságban lesz részed, hogy azt el sem tudom képzelni...

– Hát akkor ez jól is van így – vágott közbe Will. – Úgyszincs semmi, ami fontosabb lenne a pénznél. – Will szeme szikrázott a felháborodástól, és Jemről is éppen úgy sütött az undor.

– Nem Nate hibája! – kiáltotta Jessamine. – Nem hallottátok? De Quincey megölte volna. És tudta, kicsoda Nate, meg azt is, hogy honnan jött. Úgyis megtalálta volna Tessát, és akkor Nate hiába hal meg.

– Szóval jól értem, hogy ez az objektív állásfoglalásod ebben az erkölcsi kérdésben, Jess? – kérdezte Will. – Gondolom, ez egyáltalán nincsen összefüggésben azzal, hogy csorog a nyálad Tessa bátyja láttán, amióta csak megérkezett. Felteszem, bármelyik mondén megtenné, akármilyen haszontalan...

Jessamine méltatlankodva felhördült, aztán talpra ugrott. Will-lel kiabálva estek egymásnak, mire Charlotte is megemelte a hangját, hogy lecsillapítsa őket. Tessa nem figyelt rájuk; le sem vette a szemét Nate-ről.

Régen tudta, hogy a bátyja gyenge, és hogy amit a nénikéjük ártatlanságnak hívott, az valójában egy elkényeztetett gyerek szeszélye. Fiúként és elsőszülöttként a maga csinos külsejével Nate mindig is hercegnek érezte magát a saját kis birodalmában. Tessa mindig tudta, hogy bár a bátyja feladata lett volna őt megóvni, valójában ő és Harriet néni óvták meg Nate-et.

De Nate mégiscsak a bátyja volt, Tessa szerette őt, és feltámadt benne az oltalmazó ösztön, ahogy eddig is mindig, meg valószínűleg ezután is mindig, ha róla lesz szó. – Jessamine-nek igaza van – szól t elég hangosan hozzá, hogy a dühös kiáltások közepette is hallani lehessen. – Egyáltalán nem lett volna értelme visszautasítania de Quinceyt, és most már különben is felesleges erről vitatkozni. Továbbra is az a legfontosabb, hogy megtudjuk, mit tervez de Quincey. Te tudod, Nate? Elmondta, mihez akar kezdeni velem?

Nate megrázta a fejét. – Miután beleegyeztem, hogy Londonba hívlak, fogva tartott a házában. Persze íratott velem egy levelet Mortmainnek, amiben felmondtam az állásomat. Szegény nyilván azt hitte, hogy magasról teszek rá, milyen nagyvonalú volt velem. De Quincey állandóan szemmel akart tartani, amíg meg nem szerzett magának téged, Tessie. Én voltam a garancia. Odaadta a gyűrűmet a Sötét Nővéreknek, így bebizonyíthatták neked, hogy a kezükben vagyok. Újra

meg újra megígérte, hogy a hajad szála sem görbül, és a Sötét Nővérek egyszerűen megtanítják neked, miként használd a képességedet. Mindennap beszámoltak róla, hogy haladsz, szóval biztosan tudtam, hogy életben vagy.

– Ha már úgyis ott voltam a házban, alaposan megfigyeltem a Pandemonium Klub működését. Kifigyeltem, milyen szervezeten épül fel minden. Sokan voltak az alsóbb szinteken, akiket éppen hogy csak tagoknak lehet nevezni. Ilyen Mortmain is meg a hozzá hasonlók. De Quincey és a többi rangos tag leginkább azért engedték be őket maguk közé, mert van pénzüik. Apróbb varázslatokkal kápráztatták el őket, és időnként kurta bepillantást engedtek nekik az Árnyvilágba, hogy mindenképpen visszajöjjenek. Aztán ott voltak a Sötét Nővérek és a fajtájuk, akik nagyobb hatalmat és több feladatot kaptak a klubban. Mind természetfeletti lények voltak, nem emberek. A csúcson persze maga de Quincey állt. A többiek Magiszternek szólították.

Gyakran tartottak olyan gyűléseket, ahová az embereket és az alacsonyabb rangú tagokat nem hívták meg. Egy ilyenén hallottam először az árnyvadászokról. De Quincey megveti őket – mondta Nate Henry és Charlotte felé fordulva. – Haragszik rájuk... haragszik magukra. Folyton arról beszélt, mennyivel jobb lenne minden, ha elpusztítanák az árnyvadászokat, és az alvilágiak békében élhetnének meg kereskedhetnének...

– Micsoda sületlenség! – Henry őszintén sértve érezte magát. – Nem tudom, miféle béke lehetne itt nélkülünk.

– Azt mondta, eddig nem lehetett elpusztítani az árnyvadászokat, mert hatékonyabb fegyvereik voltak, és a legenda szerint Isten eleve felsőbbrendű harcosoknak teremtette a nephilimeket, hogy ne legyen olyan élőlény a földön, aki legyőzheti őket... Aztán egyszer csak az jutott eszébe, hogy akkor olyan lényekkel próbálkozik, akik egyáltalán nem élnek.

– Az automatonokkal – bólintott Charlotte. – A gépesített hadseregével.

Nate csodálkozva pillantott a nőre. – Látták őket?

– Páran megtámadták a húgodat tegnap este – felelte Will. – Szerencsére mi, árnyvadász szörnyetegek, kéznél voltunk, és megvédtük tőlük.

– Azért őt sem kellett féltetni – mormogta Jem.

– Tud valamit ezekről a gépekről? – kérdezte Charlotte, és izgatottan előredőlt. – Egyáltalán bármit? Beszél rólok valaha de Quincey a füle hallatára?

Nate hátradőlt a fotelban. – Igen, de alig fogtam fel belőle valamit. Nem értek a műszaki dolgokhoz, és...

– Pedig nem nagy ügy. – Henry szólt közbe olyan hangon, mintha egy rémült macskát próbálna megnyugtatni. – De Quincey gépei jelenleg egyszerű mechanizmusok. Fel kell húzni őket, mint egy órát. Viszont találtunk egy varázsigét a könyvtárában, ami arra utal, hogy életet akar lehelni beléjük, mégpedig úgy, hogy kötésmágiát alkalmaz, és a mechanikus vázat démonenergiával tölti meg.

– Ja hogy ez! Ilyet tényleg mondott – felelte Nathaniel, akár egy kisdiák, aki örül, hogy a megfelelő választ sikerült adnia az iskolában. Tessa szinte látta, hogy az árnyvadászok a fülüket hegyezik az izgatottságtól. Igazából erre voltak kíváncsiak. – Erre fogadta fel a Sötét Nővéreket, nem csak arra, hogy Tessát betanítsák. Tudják, ők boszorkánymesterek, és az volt a dolguk, hogy kitalálják, hogyan lehet ezt megoldani. És meg is oldották. Nemrég, csak pár héttel ezelőtt, de sikerült nekik.

– Sikerült? – Charlotte arcára kiült a döbbenet. – De akkor miért nem cselekedett még de Quincey? Mire vár?

Nate a nő feszült arcáról Tessára pillantott, aztán körülnézett a szobában. – Azt... azt hittem, tudják. Azt mondta, a kötésmágiát csak telihold idején lehet végrehajtani. Amikor eljön az idő, a Sötét Nővérek munkához látnak, aztán... több tucatnyi ilyet őriz egy titkos búvóhelyen, és tudom, hogy sokkal többet is tervez készíteni. Több százat, talán több ezret is. Gondolom, életre kelti őket, és...

– Teliholdkor? – Charlotte kinézett az ablakon, és az ajkába harapott. – Az mindjárt itt van, azt hiszem, holnap este.

Jem villámgyorsan fölkapta a fejét. – Megnézem a holdnaptárt a könyvtárban. Rögtön jövök! – Ezzel már ki is sietett a szobából.

Charlotte Nate-hez fordult. – Biztos vagy benne?

Nate bólintott, és nyelt egy nagyot. – Amikor Tessa megszökött a Sötét Nővérektől, de Quincey engem vádolt, pedig semmit nem tudtam az egészből. Azt mondta, büntetésképpen az Éjszaka Gyermekei le fogják csapolni a véretem. A bál előtt napokig egy szobában tartott bezár-

va, és már egyáltalán nem érdekelte, miről beszél előttem. Tudta, hogy meg fogok halni. Hallottam, amikor azt mondta, hogy a Nővérek megalkották a kötésmágiát, és már nem kell sokat várni a nephilimek elpusztítására, hogy a Pandemonium Klub tagjai legyenek helyettük London urai.

Will nyersen vágott közbe. – Van róla valami fogalmad, hol bujkálhat de Quincey, most, hogy leégett a háza?

Nate kimerültnek tűnt. – Van egy búvóhelye Chelseaben. Ott húzhatja meg magát a követőivel. Lehet még úgy száz tagja a klánnak, akik aznap este nem voltak a házban. Pontosan tudom, hol van az a hely. Megmutathatom egy térképen... – Elhallgatott, ahogy Jem elkerekedett szemmel rontott be a szobába.

– Nem holnap lesz telihold – kiáltotta –, hanem ma éjszaka!

Leszáll a sötét

*Kint a zordabb ég alatt
ordított az őszi szél,
eső zúdult és szakadt,
hirdetvén, közel a tél.*

Emily Brontë: *Kint a zordabb ég alatt* (Ferencz Győző fordítása)

CHARLOTTE A KÖNYVTÁRBA ROHANT értesíteni az Enklávé, hogy még aznap este sürgős lépéseket kell tenniük, Henry pedig a szalonban maradt Nathaniellel és a többiekkel. Meglepően türelmesen várta ki, hogy Nate megkeresse a térképen a de Quincey búvóhelyét rejtő utcát – egy chelseai ház volt az a Temze közelében. – Nem tudom, pontosan melyik ház az – mondta a fiú –, szóval óvatosnak kell lenniük.

– Mindig óvatosak vagyunk – jelentette ki Henry, tudomást sem véve Will gúnyos pillantásáról. Nem sokkal később azért elküldte Willt és Jemet a fegyverszobába Thomassal, hogy készítsenek össze egy rakás szeráfpengét meg egyéb holmikát. Tessa a szalonban maradt Jessamine-nel és Nate-tel, Henry pedig lesietett a kriptába, hogy felhozza néhány új találmányát.

Amint a többiek elmentek, Jessamine legyeskedni kezdett Nate körül – tüzet rakott, aztán kerített egy takarót a vállára, és felajánlotta, hogy felolvas neki egy könyvből, amit a fiú visszautasított. Ha Jessamine abban reménykedik, hogy ezzel a sürgés-forgással elhódíthatja Nate szívét, gondolta Tessa, csalódní fog. Nate elvárja a sürgés-forgást, észre sem veszi, hogy ha valaki különös figyelmet szentel neki.

– És most mi fog történni? – kérdezte végül a fiú, félig a takarók alá temetkezve. – Mr. és Mrs. Branwell...

– Jaj, csak hívd őket Henrynek és Charlotte-nak! Mindenki tegezi őket – szólt Jessamine.

– Értesítik az Enklávé, azaz a többi londoni árnyvadászt de Quincey búvóhelyét illetően, hogy kitervelhessék a támadást – magyarázta

Tessa. – De igazán, Nate, nem kellene ilyenek miatt aggódnod. Pihenj inkább!

– Tehát csak mi leszünk ebben a szép nagy házban. – Nate szeme csukva volt. – Furcsa érzés.

– Ó, Will és Jem nem megy velük – jelentette ki Jessamine. – Amikor a takarót kerestem, hallottam őket a fegyverszobában beszélgetni.

Nate szeme felpattant. – Nem mennek? – A hangján hallatszott a megdöbbenés. – Miért nem?

– Túl fiatalok – felelte Jessamine. – Az árnyvadászokat tizennyolc éves koruktól tekintik felnőttnek, és az olyan veszélyes küldetéseken, mint ez is, az Enklávé otthon hagyja a fiatalokat.

Tessa különös megkönnyebbülést érzett, amit egy sietős kérdéssel igyekezett leplezni. – De ez olyan különös! De Quinceyhez elengedik Willt és Jemet...

– Éppen ezért nem mehetnek most. A jelek szerint Benedict Lightwood azzal érvel, hogy de Quincey házának ostroma azért sült el olyan rosszul, mert Will és Jem nem kapott még rendes kiképzési. Bár hogy az egészségből mi lehetett Jem hibája, el nem tudom képzelni. Ha engem kérdeztek, csak kifogásokat keres, hogy Gabriel is otthon maradjon, bár már elmúlt tizennyolc éves. Még mindig kisbabának nézi. Charlotte szerint Benedict azt mondta a fiának, volt már rá példa, hogy egész Enklávék veszték oda egyetlen éjszaka alatt, viszont a nephilimeknek kötelességük vigyázni a fiatalabb nemzedékekre, hogy ha úgy alakul, ők folytathassák tovább.

Tessa gyomra összerándult. Mielőtt bármit mondhatott volna, kinyílt az ajtó, és Thomas lépett be rajta. Egy halom összehajtogatott ruhát hozott magával. – Ezek Jem úrfi régi holmijai – mondta kissé zavartan Nate-nek. – Nagyjából hasonló lehet a méretük, és valamit végül is viselnie kell. Ha elkísér a szobámba, kiderül, hogy megfelelőek-e.

Jessamine a szemét forgatta, bár Tessa nem tudta, miért. Talán úgy gondolta, hogy Nate jobbat érdemel más levetett ruháinál.

– Köszönöm, Thomas! – mondta Nate, és felállt. – És bocsánatot kell kérnem a korábbi viselkedésemért, amikor, hm, elbújtam előled. Biztosan lázas voltam. Ez lehet az egyetlen magyarázat.

Thomas elvörösödött. – Én meg csak a munkámat végeztem, uram.

– Talán aludnod kéne – szólta Tessa, látván a kimerültség fekete karkait bátyja szeme körül. – Úgysem igen tudunk mit tenni, amíg vissza nem jönnek.

– Ami azt illeti – pillantott Jessamine-ről Tessára Nate –, azt hiszem, kipihentem magam. Az ember azért idővel álljon talpra, nem? Szívesen bekapnék most már valamit. Esetleg találkozhatnánk itt, miután felöltöztem.

– Hát persze! – Jessamine határozottan fellelkesült. – Megkérem Agathát, hogy készítsen még egy kis harapnivalót. Utána esetleg kártyázással üthetnénk el az időt. Azt hiszem, szendvics meg tea jó is lesz. – Ahogy Thomas és Nate kilépett a szobából, a lány csillogó szemmel csapta össze a tenyerét. – Milyen remekül fogunk szórakozni!

– Kártya? – Tessa, akinek a szava is elállt Jessamine javaslatának hallatán, végre magához tért a döbbenetből. – Szerinted tényleg kártyázunk kéne? Miközben Henry és Charlotte de Quinceyvel harcol?

Jessamine félrevetette a fejét. – Mintha búslakodással bármit is segíthetnénk nekik! Biztosan ők is jobban örülnének, ha nem az orrunkat lógatnánk, hanem vidáman töltenénk el az időt, amíg távol vannak.

Tessa összeráncolta a homlokát. – Egyáltalán nem tartom jó ötletnek, hogy Nate kártyázzon – mondta. – Pontosan tudod, hogy... gondolj a... szerencsejátékokkal.

– De hát ez nem szerencsejáték lesz! – jelentette ki könnyedén Jessamine. – Csak egy baráti kártyaparti. Komolyan, Tessa, muszáj ilyen savanyúnak lenned?

– Hogy minek? Jessamine, tudom, hogy csak fel akarod vidítani Nate-et, de annak nem ez a módja...

– Persze te már nyilván tökéletesen elsajátítottad a módját, hogyan lehet vonzalmat ébreszteni egy férfiban! – csattant fel Jessamine. Barna szeméből sütött a harag. – Szerinted nem vettem észre, milyen rajongó kölyökkutya-tekintettel bámulsz Willre? Mintha egyáltalán... Á, mind-egy! – Felemelte a kezét. – Nem érdekes. Rosszul vagyok tőled. Egyedül beszélek Agathával. – Talpra ugrott, és kiviharzott a szobából. A küszöbön még megállt, és hátranézett. – És tudom, hogy nem érdekel, hogy nézel ki, de legalább a hajadat rendbe hozhatnád, Tessa. Úgy néz ki, mintha madarak fészkelnének benne. – Ezzel bevágta az ajtót maga mögött.

Hiába tudta, hogy butaság, Tessának mégis nagyon fájtak Jessamine szavai. Visszasietett a szobájába, vizet fröcskölt az arcára, és néhányszor végighúzott egy fésűt a hajában. Ahogy falfehér képmását nézte a tükörben, igyekezett nem gondolni arra, vajon hasonlít-e még arra a húgra, akit Nate ismer. Igyekezett nem elképzelni, mi változhatott meg rajta.

Amikor végzett, kilépett a folyosóra – és majdnem összeütközött Will-lel, aki a szemközti ajtó mellett a falat támasztotta, és a körmeit mustrálta éppen. Szokása szerint ezúttal sem törődött az illemmel, és ingujjban volt, amit a mellén bőrszíjak fogtak össze. A hátán hosszú, keskeny kard lógott, Tessa látta a markolatát a fiú válla fölött. Will ezenkívül jó pár szeráfpengét is az övébe szúrta.

– Én... – Jessamine hangja visszhangzott Tessa fülében: *Szerinted nem vettem észre, milyen rajongó kölyökkutya-tekintettel bámulsz Willre?* A boszorkányfény halványan világított. Tessa remélte, hogy a félhomályban nem látszik, mennyire elpirult. – Azt hittem, nem tartasz az Enklávával ma este – szólt végül, leginkább csak azért, hogy mondjon valamit.

– Nem is, csak leviszem ezeket Charlotte-nak és Henrynek az udvara. Benedict Lightwood értük küldi a kocsiját. Így gyorsabb lesz. Elvileg hamarosan meg is érkezik. – Ha úgy tűnt is, mintha Will elmosolyodna, a folyosón elég sötét volt hozzá, hogy Tessa ne lehessen biztos a dolgában. – Aggódsz a testi épségemért, mi? Vagy azt tervezted, hogy megajándékozol egy szalaggal, hogy viselhessem a csatában, mint Wilfred az *Ivanhoe-ban*?

– Sosem szerettem azt a könyvet – felelte Tessa. – Rowena olyan bugyuta volt. Ivanhoe-nak Rebeccát kellett volna választania.

– A sötét hajú lányt a szőke helyett? Komolyan? – Tessa most már szinte biztos volt benne, hogy a fiú mosolyog.

– Will...?

– Igen?

– Gondolod, hogy az Enklávának végül sikerül megölnie? Mármint de Quinceyt.

– Igen – vágta rá habozás nélkül a fiú. – Ezt már nem lehet tárgyalással megoldani. Ha láttál valaha patkányok közé eresztett terriereket... persze nyilván nem láttál. De pont olyan lesz ma este. A Klávé

egyeseivel végez az összes vámpírral, amíg teljesen meg nem szabadulunk tőlük.

– Úgy érted, nem lesz több vámpír Londonban?

Will megvonta a vállát. – Vámpírok mindig lesznek. Viszont de Quincey klánjának írmagja sem marad.

– És ha vége, ha a Magiszter elpusztul... gondolom, nem lesz miért az Intézetben maradnunk Nate-tel, ugye?

– Nos... – Willt láthatólag komolyan meglepte a kérdés. – Szerintem... Nem, tulajdonképpen nem. Képelem, szívesebben laknátok egy kevésbé... erőszakos helyen. Talán még London jobb környékein is körülnézhetnétek. A Westminster apátságánál...

– Szívesebben mennék haza – szólt közbe Tessa. – New Yorkba.

Will nem szólt. A boszorkányfény annyira elhalványult a folyosón, hogy már a fiú arcát sem látta tisztán.

– Hacsak nem lesz rá valami különösebb okom, hogy maradjak – tette hozzá, bár maga sem tudta biztosan, valójában mit is akar ezzel mondani. Könnyebb volt így beszélgetni Will-lel, hogy közben nem látta az arcát, csak a jelenlétét érezte a sötét folyosón.

Azt sem látta, mikor mozdult meg Will, de az ujjai egyszerre könnyedén végigsimították a kézfejét. – Tessa – szólt a fiú. – Ne aggódj, kérlek! Nemsokára minden rendben lesz.

A lány szíve olyan hevesen vert, hogy majd' kiugrott a mellkasából. Mi lesz rendben? Will biztosan nem arra célzott, amire Tessa gondolt. Nyilván valami más jár a fejében. – Te nem szeretnél hazamenni?

Will nem mozdult, csak tovább simogatta a lány kezét. – Én soha nem mehetek haza.

– Miért nem? – kérdezte suttogva Tessa, de elkésett. Érezte, ahogy a fiú eltávolodik tőle, és a kezét is visszahúzza. – Tudom, hogy a szüleid utánad jöttek az Intézetbe, amikor tizenkét éves voltál, de te nem akartál találkozni velük. Miért? Mit tettek, ami olyan rettenetes volt?

– Semmit sem tettek. – Will megrázta a fejét. – Mennem kell. Henry és Charlotte vár.

– Will – szólt a lány, de a fiú már elindult a folyosón, homályos alakja a lépcső felé tartott. – Will! – kiáltott utána Tessa. – Will, ki az a Cecily?

De a fiú már nem volt sehhol.

Mire Tessa visszaért a szalonba, Nate és Jessamine már ott volt, és a nap is kezdett lenyugodni. A lány azonnal az ablakhoz sietett, és kinézett rajta. Odalent az udvaron Jem, Henry, Will és Charlotte elnyújtott árnyéka vetült az Intézet lépcsőire. Henry egy utolsó iratzét rajzolt a karjára, Charlotte pedig nyilván utasításokkal látta el Jemet és Willt. Jem bólogatott, Will azonban összefonta a karját a mellkasa előtt, és Tessa még ilyen távolságból is meg tudta állapítani, hogy duzzog. *Velük akar menni* – gondolta a lány. – *Nem akar itthon maradni*. Nyilván Jem is szívesen menne, de ő nem fog erősködni. Ez a különbség a két fiú között. Vagy legalábbis az egyik a sok különbség közül.

– Biztosan nem akarsz játszani, Tessie? – fordult Nate a húga felé. Most is ugyanabban a fotelban ült egy pokróccal a térdén, közte és Jessie között az asztalon a szendvicsekkel megrakott ezüsttálca és az ezüst teáskészlet mellett egy pakli kártya hevert. A haja kissé nedves volt, mintha megmosta volna, és Jem ruháit viselte. Tessa látta rajta, hogy lefogyott, de a vékony fiú inge még így is feszült a nyakánál meg a mandzsettáknál – másfelől viszont Jem válla szélesebb volt, ezért Nate törekenyebbnek tűnt a zakójában.

Tessa még mindig kifelé nézett az ablakon. Nagy, fekete kocsi állt meg a kapu előtt, az ajtajára két égő fáklyát festettek. Henry és Charlotte beszállt, Will és Jem viszont időközben eltűnt szem elől.

– Biztosan nem akar – mondta fitymálóan Jessamine, miután Tessa nem felelt. – Csak nézz rá! Süt róla, hogy neheztel.

Tessa elfordult az ablaktól. – Nem neheztelek. Csak nem tartom helyesnek, hogy játsszunk, miközben Henry, Charlotte meg a többiek az életüket kockáztatják.

– Igen, tudom, ezt már mondtad. – Jessamine letette a kártyáit.

– Komolyan, Tessa, ez mindig így megy. Elmennek harcolni, aztán visszajönnek. Egyáltalán nem érdemes felizgatnod magadat.

Tessa az ajkába harapott. – Úgy érzem, el kellett volna köszönnöm, vagy talán szerencsét kívánhattam volna nekik, de a nagy rohanásban...

– Ez igazán ne zavarjon – szólt Jem, aki Will-lel a sarkában egyszer csak belépett a szalonba. – Az árnyvadászok sosem köszönnek el egymástól csata előtt. Szerencsét sem kívánnak. Úgy kell viselkednünk,

mintha biztos lenne, hogy épségben hazatérünk, és ez nem csak a szerencsén múlna.

– Nincs szükségünk mázlira – közölte Will, és levetette magát egy székre az őt dühös tekintettel méregető Jessamine mellett. – Végső soron a Mennyekből védelmeznek bennünket. Istennel az oldalunkon mit számít a szerencse? – Meglepően keserű volt a hangja.

– Jaj, az embernek az életkedve is elmegy tőled, Will – szólt Jessamine. – Éppen kártyázunk. Vagy szálljatok be ti is, vagy fogjátok be a szátokat!

Will felhúzta a szemöldökét. – Mit játszatok?

– Johanna papisszát – felelte hűvösen Jessamine, és kiosztotta a lapokat. – Éppen magyaráztam a szabályokat Mr. Graynek.

– Miss Lovelace azt mondja, az nyer, aki megszabadul minden lapjától. Elég kifordított játéknak tűnik. – Nate az idegesítően kuncogó Jessamine-re mosolygott az asztal fölött.

Will a Nathaniel könyöke mellett, az asztalon álló csészére mutatott. – Ebben van tea is – kérdezte –, vagy tiszta brandy?

Nate elvörösödött. – A brandy helyrerázza az embert.

– Igen – szólt Jem némi éllel a hangjában. – Sokszor addig rázza, amíg a végén a szegényházban ébred.

– Na de most már! Hogy ti ketten milyen álszentek tudtok lenni! Ne tegyetek már úgy, mintha Will nem inna, Jem pedig... – Jessamine elhallgatott, és az ajkába harapott. – Csak azért hóbörögtök, mert Henry és Charlotte nem vitt magával benneteket – csattant fel végül. – Mert túl fiatalok vagytok. Személy szerint én jobban kedvelem az érettebb úriemberek társaságát.

Nate – tűnődött Tessa – pontosan két évvel idősebb Willnél. Az aligha számít olyan soknak. Aztán meg komoly képzelőerő kell hozzá, hogy Nate-et bármilyen szempontból is érettnak lehessen nevezni. Mielőtt azonban bármit is mondhatott volna, mély kondulás visszhangzott végig az Intézetben.

Nate felhúzta a szemöldökét. – Azt hittem, ez nem igazi templom, és nincsenek harangok.

– Nincsenek is. Ez nem a templom harangja. – Will felállt.

– A bejáratnál lévő harangot kongatta meg valaki, aki beszélni akar az árnyvadászokkal. És mivel csak James meg én vagyunk itt...

Jessamine-re pillantott, és Tessa rájött, hogy azt várja, mikor mond neki ellent a lány, és mikor jelenti ki, hogy ő is árnyvadász. Csakhogy Jessamine Nate-et figyelte mosolyogva, az pedig egyszerre közelebb hajolt, hogy a lány fülébe súgjon valamit; egyikük sem figyelte, mi történik körülöttük a szobában. Jem Willre pillantott, és megrázta a fejét. Mind a ketten az ajtó felé fordultak. Mielőtt kiléptek volna a folyosóra, Jem Tessára nézett, és szinte bocsánatkérően megvonta a vállát. A lány úgy érezte, mintha a tekintete azt mondaná: *Bárcsak te is árnyvadász lennél!* De talán csak ő reménykedett benne, hogy ez fordult meg Jem fejében. Az is lehet, hogy a fiú csak egy kedves mosolyt akart küldeni felé, ami nem jelentett semmit.

Nate újra teletöltötte a csészéjét brandyvel és forró vízzel. Már egyáltalán nem próbáltak úgy tenni, mintha kártyáznának, csak közel hajoltak egymáshoz Jessamine-nel, és sugdolóztak. Tessa tompa csalódottságot érzett. Valamiért arra számított, hogy Nate megfontoltabb lesz a megpróbáltatások után, és megéri végre, hogy nagyobb dolgok is történjenek a világban, és van, ami fontosabb a szeszélyeinél. Jessamine-től nem várt mást, de amit valaha olyan elbűvölőnek talált a bátyjában, az most határozottan bosszantotta.

Megint kinézett az ablakon. Egy kocsi állt az udvaron, Will és Jem pedig a lépcsőn beszélgetett egy férfival, aki az öltözete alapján mintha bálba készült volna. Elegáns, fekete frakkot viselt és magas selyemcylindert, fehér mellénye szinte világított a boszorkányfény-fáklyák alatt. Tessa mondénnak vélte, de ilyen távolságból nehéz volt megállapítani. A férfi egyszer csak színpadias mozdulattal szélesre tárta a karját. Tessa látta, ahogy Will Jemre pillant, mire a fiú bólint, és nagyon kíváncsi lett volna, hogy mégis mi a csudáról beszélgetnek.

A lány a férfiről a kocsira emelte a tekintetét – és mozdulatlaná dermedt. Címer helyett egy üzleti vállalkozás nevét festették az ajtóra: MORTMAIN AND COMPANY.

Mortmain. Az ember, akinél az apja dolgozott, akit Nathaniel megszarolt, aki bevezette a bátyját az Árnyvilágba. Mit keres itt?

Ahogy Tessa megint Nate-re nézett, a bosszúság helyét átvette a védelmező ösztön. Ha a bátyja tudná, hogy itt van Mortmain, nyilvánvalóan ideges lenne. Jobb lesz, ha ő deríti ki hamarabb, mi történik, nem pedig Nate. Elfordult az ablaktól, és csendben az ajtóhoz sietett. Jessamine

és Nate annyira egymásba feledkezett, hogy valószínűleg észre sem vették, amikor kilépett a folyosóra.

Tessa meglepően könnyen rátalált az Intézet közepén nyíló, hatalmas, kőből készült lépcsőházra – végre kezdett kiigazodni az épületben. Lesietett a lépcsőn a földszintre, és belebotlott Thomasba. A fiú egy óriási kardot tartott a kezében hegyével lefelé fordítva, és nagyon komoly képet vágott. A háta mögött nyitva állt az Intézet masszív kétszárnyú ajtaja, kilátást engedve a kékes-feketés londoni alkonyatra, amit az udvar boszorkányfényeinek ragyogása megvilágított. A fiú láthatólag meglepődött, amikor észrevette Tessát. – Miss Gray?

– Mi történik odakint, Thomas? – kérdezte a lány elfojtott hangon.

Thomas megvonta a vállát. – Mr. Mortmain érkezett – felelte.

– Mr. és Mrs. Branwell-lel szeretett volna beszélni, mivel azonban nincsenek itt...

Tessa az ajtó felé indult. – Miss Gray, nem hinném, hogy...

– A kardodat kell használnod, ha meg akarsz állítani – közölte hűvösen a lány, mire Thomas egy pillanatnyi habozás után félreállt az útjából. Tessának hirtelen lelkifurdalása támadt, és őszintén remélte, hogy nem bántotta meg a fiút, de az inkább csak elképedtnek tűnt.

Tessa elsietett mellette, és már kint is volt az Intézet lépcsőjén Will és Jem mögött. Az élénk szél összeborzolta a haját, és a lány vacogni kezdett. A lépcső alján állt a férfi, akit az ablakból látott. Alacsonyabb és szikárabb volt, mint Tessa gondolta, kalapja karimája alól barátságos, kreol arc került elő. Elegáns öltözete ellenére nyers, természetes külseje inkább tengerészt vagy kereskedőt sejtetett.

– Igen – mondta éppen. – Mr. és Mrs. Branwell volt olyan kedves, és felkerestek a múlt héten. És még ennél is kedvesebb gesztus volt a részükről, hogy ha jól tudom, titokban tartották a mi kis megbeszélésünket.

– Nem beszéltek az Enklávénak az okkult kísérleteiről, ha erre gondol – felelte kurtán Will.

Mortmain elvörösödött. – Igen. Ezzel szívességet tettek nekem. Én pedig arra gondoltam, hogy viszonzom ezt a szívességet a magam. .. – Elhallgatott, ahogy Will háta mögött észrevette Tessát. – És ő ki lenne? Egy újabb árnyvadász talán?

Will és Jem egyszerre fordult hátra. Jem láthatólag örült a lány megjelenésének, Will viszont elhúzta a száját, de azért közben mintha szórakoztatónak is találta volna a dolgot. – Tessa – szólt. – Muszáj volt beleütnöd az orrodát, igaz? – Visszafordult Mortmain felé. – Ez itt természetesen Miss Gray. Nathaniel Gray húga.

Mortmain meghökkent. – Ó, istenem! Észre kellett volna vennem! Annyira hasonlít rá! Miss Gray...

– Szerintem igazából nem is hasonlít – szólt Will, bár meglehetősen halkán, úgyhogy Tessa kételkedett benne, hallotta-e Mortmain egyáltalán.

– Nem találkozhat Nate-tel – jelentette ki a lány. – Nem tudom, ezért jött-e, Mr. Mortmain, de a bátyám nem érzi jól magát. Össze kell szednie az erejét a megpróbáltatások után, és az lenne a legjobb, ha senki sem emlékeztetné a történtekre.

Mortmain szája sarkánál elmélyültek a ráncok. – Nem a fiú miatt jöttem – mondta. – Tisztában vagyok veled, hogy cserbenhagytam. Szörnyű hibát követtem el. Mrs. Branwell világossá tette...

– Keresnie kellett volna – szólt Tessa. – Hagyta, hogy nyom nélkül eltűnjön az Árnyvilágban. – Tessa valahol a tudata mélyén érzekelte, micsoda merészség így kikelnie magából, de folytatta. – Amikor elmondta magának, hogy de Quincey alkalmazásába állt, tennie kellett volna valamit. Tudta, milyen ember de Quincey... már ha embernek lehet nevezni egyáltalán.

– Igaza van. – Mortmain arca szürkének tűnt a kalapja karimája alatt. – Ezért jöttem. Megpróbálom jóvátenni a vétkeimet.

– És ezt mégis hogyan gondolta? – kérdezte Jem tiszta, erős hangján. – És miért pont most?

Mortmain Tessára pillantott. – A szülei tisztességes és jó emberek voltak. Nagyon megbántam, hogy megmutattam nekik az Árnyvilágot. Akkoriban azt hittem, az egész csak egy nagyszerű játék és remek szórakozás. Azóta erősen megváltozott a véleményem. Hogy csillapítsam a bűntudatomat, elmondok mindent, amit tudok. Még ha ez azt is jelenti, hogy menekülnöm kell de Quincey haragja elől, és el kell hagynom Angliát. – Felsóhajtott. – De Quincey egyszer csak rengeteg alkatrészt rendelt tőlem, fogaskerekeket, tengelyeket meg hasonlókat. Soha nem kérdeztem, mire kellene neki. Jobb, ha az ember nem üti bele az orrát

a Magiszter dolgába. Csak miután a nephilimek megkerestek, jutott eszembe, hogy esetleg alantas céljai is lehettek. Utánajártam, és egy beépített emberem a klubban beszámolt róla, hogy de Quincey mechanikus szörnyekből álló hadsereget épít az árnyvadászok elpusztítására. – Megrázta a fejét. – De Quincey meg a hozzá hasonlók gyűlölik az árnyvadászokat, de én nem. Én egyszerű ember vagyok, és tudom, hogy csak ők állnak köztem meg aközött a világ között, amelyekben csupán a démonok játékszere lennék. Nem hagyhatom, hogy de Quincey felhasználjon a céljaihoz.

– Ez szép és jó – szólt Will némiképp türelmetlenül –, de egyelőre nem mondott semmi olyat, amit ne tudnánk magunk is.

– És azt is tudják – kérdezte Mortmain –, hogy de Quincey felfogadott két boszorkánymestert, a Sötét Nővéreket, és azzal bízta meg őket, hogy alkossanak olyan varázslatot, ami démonenergiával tölti meg ezeket a lényeket, és életre kelti őket?

– Tudjuk – bólintott Jem. – Bár úgy hisszük, csak egy Sötét Nővér maradt életben. Will végzett a másikkal.

– Csakhogy a testvére egy halottidéző varázslattal feltámasztotta – szólt Mortmain diadalmasan, mintha megkönnyebbült volna, amiért végre új információval is tudott szolgálni. – Bevették magukat egy highgate-i házba, és jelenleg is a kötésmágián dolgoznak. Ha a forrása-
im nem tévednek, a Sötét Nővérek éppen ma este próbálják ki gyakorlatban is alkalmazni a varázslatot.

Will tekintete elkomorodott, a fiú elgondolkodva nézett maga elé. – Köszönjük, hogy tájékoztatott bennünket – szólt –, azonban hamarosan sem de Quincey, sem a mechanikus szörnyetegei nem jelentenek ránk többé veszélyt.

Mortmainnek elkerekedett a szeme. – A Klávé a Magiszter ellen indult? Ma este?

– Atyavilág! – mondta Will. – Maga aztán tisztában van a pontos kifejezésekkel, mi? Ez meglehetősen zavarba ejtő egy mondénál. – Barátságos mosolyra húzta a száját.

– Tehát nem osztják meg az új információkat a Klávéval? – kérdezte csalódottan Mortmain. – Sejtettem, hogy így lesz. Azért tudniuk kell, hogy több száz mechanikus lény áll de Quincey rendelkezésére. Egy komplett hadsereg. Abban a pillanatban, hogy a Sötét Nővérek mágiája

működésbe lép, a sereg életre kel és de Quincey mellé áll. Ha az Enklávé le akarja őt győzni, bölcsen tennék, ha azelőtt lépnének, hogy a sereg feltámad, mert azt szinte lehetetlen lesz megsemmisíteni.

– Meg tudja mondani, Highgate-ben pontosan hol tartózkodnak a Sötét Nővérek? – kérdezte Jem.

Mortmain bólintott. – Természetesen – felelte, és bemondott egy utcanévet és egy házszámot.

– Nos, feltétlenül figyelembe vesszük ezeket az információkat – szólta Will.

– Így lesz – tette hozzá Jem. – Viszontlátásra, Mr. Mortmain!

– De... – Mortmain arcára kiült a döbbenet. – Ugye, tesznek valamit azzal kapcsolatban, amit elmondtam önöknek?

– Mint említettem, figyelembe fogjuk venni ezeket a híreket. Ami pedig önt illeti, úgy fest, mint akinek jelenése van valahol.

– Hogyan? – Mortmain végignézett az öltözékén, és elnevette magát.

– Ó, igen. Valahogy úgy. Csak... ha a Magiszter megtudja, hogy ezeket elmondtam önöknek, veszélyben lehet az életem.

– Akkor talán itt az ideje, hogy utazgatni kezdjen. Állítólag Itália nagyon kellemes az évnek ebben a szakában.

Mortmain Willről Jemre pillantott, aztán vissza, végül feladta. Megereszkedett a válla, és Tessa felé fordította a tekintetét. – Megtenné, hogy továbbítja a bátyjának a bocsánatkérésemet...?

– Talán majd máskor – felelte Tessa. – Azért köszönöm, Mr. Mortmain.

A férfi lassan bólintott, aztán elfordult. A három fiatal figyelte, amint visszakapaszkodik a kocsiba. A lovak patái hangosan csattogtak az udvar kövén, ahogy a kocsi kihajtott az Intézet kapuján.

– Mihez fogtok kezdeni a Sötét Nővérekkel? – kérdezte Tessa abban a pillanatban, hogy a vendégük eltűnt szem elől.

Természetesen előkerítjük őket. – Will arca kipirult, a szeme ragyogott. – A bátyád azt mondta, de Quinceynek több tucat ilyen teremtmény áll a rendelkezésére. Mortmain szerint több százan vannak. Ha Mortmain tudja jól, oda kell érnünk a Sötét Nővérekhez, mielőtt működni kezd a mágiájuk, különben az Enklávé egyenesen a vágóhídra vonul.

– De... talán jobb lenne figyelmeztetni Henryt, Charlotte-ot meg a többieket...

– Hogyan? – Willnek sikerült úgy kimondania ezt az egyetlen szót, hogy annak súlya volt. – Persze elküldhetnék Thomast, hogy figyelmeztesse az Enklávét, de nincsen rá garancia, hogy időben odaér, és ha a Sötét Nővérek elkezdik életre kelteni a sereget, őt is megölhetik a többiekkel együtt. Nem, magunknak kell boldogulnunk a Sötét Nővérekkel. Az egyiket egyszer már megöltem. Ha Jem segít, biztosan elboldogulunk kettővel is egyszerre.

– De Mortmain talán téved – szólt Tessa. – A szaván kívül nincs semmiféle bizonyítékok. Mi van, ha tévesek az információi?

– Ez is előfordulhat – ismerte el Jem de el tudod képzelni, mi lesz, ha kiderül, hogy igaza volt, mi pedig nem törődtünk vele?

Tessa tudta, hogy a fiú jól gondolkodik, és lehorgasztotta a fejét.

Talán segíthetnék. Egyszer már harcoltam mellettetek a Sötét Nővérek ellen. Ha elkísérhetnélek benneteket...

– Nem – jelentette ki Will. – Szó sem lehet róla. Olyan kevés időnk van felkészülni, hogy kizárólag a tapasztalatainkra támaszkodhatunk. Neked pedig egyáltalán nincsen olyan.

– Megküzdöttem de Quinceyvel a bálon...

– Azt mondtam, nem. – Will hangján hallatszott, hogy nem tűr elmentmondást. Tessa Jemre pillantott, de a fiú sajnálkozva húzta fel a vállát, jelezvén, hogy egyetért a barátjával.

A lány visszafordult Will felé. – De mi a helyzet Boadiceával? Egy pillanatra azt hitte, a fiú megfélelkezett arról, amit a könyvtárban mondott neki. Aztán alig észrevehetően megrándult a szája széle, mintha sikertelenül próbált volna magába fojtani egy mosolyt.

– Egy szép napon Boadicea lesz, Tessa – szólt –, de nem ma este.

– Jem felé fordult. – Szólnunk kellene Thomasnak, hogy készítse elő a kocsit. Highgate nincs éppen közel, össze kell kapnunk magunkat.

Mire Will és Jem induláshoz készülődve megállt a kocsi mellett, a városra leereszkedett az éjszaka. Thomas a lószerszámokat ellenőrizte, miközben Will fehéren villanó irónjával egy Jelet rajzolt Jem csupasz alkarjára. Miután előadta, mennyire helyteleníti a vállalkozást,

Tessának már nem maradt mondanivalója, és szorító érzéssel a gyomrában szótlánul figyelte a fiúkat.

Amikor megállapította, hogy a szíjak tartanak, Thomas megfordult, és felszaladt a lépcsőn. Csak Tessa felemelt kezét látva állt meg.

– És most csak úgy elmennek? – kérdezte. – Ennyi?

Thomas bólintott. – Készen állnak az indulásra, kisasszony. – A fiú megpróbálta rávenni Willt és Jemet, hogy vigyék magukkal, de Will aggódott, hogy Charlotte dühös lesz, ha engedi, hogy Thomas is részt vegyen a kalandban, ezért inkább visszautasította.

– Aztán meg – tette hozzá Will – jobb lenne, ha maradna egy férfi is a házban, hogy megvédje az Intézetet, amíg nem vagyunk itt. Nathaniel nem számít – tette hozzá gyorsan, és a szeme sarkából Tessára pillantott, aki azonban nem is figyelt rá.

Will megigazította Jem ingujját, elfedve vele a frissen rajzolt Jeleket. Zsebre vágta az irónt, Jem pedig szótlánul nézett rá; az arcuk két sápadt folt volt a fáklyák fényében. Tessa felemelte a kezét, hogy intsen nekik, aztán inkább meggondolta magát. Hogyan is mondta Will? *Az árnyvadászok sosem köszönnek el egymástól csata előtt. Szerencsét sem kívánnak. Úgy kell viselkednünk, mintha biztos lenne, hogy épségben hazatérünk, és ez nem csak a szerencsén múlna.*

A fiúk mintha észrevették volna a mozdulatot, felnéztek rá. Tessa tekintete egy pillanatra még a köztük lévő távolság ellenére is összekapcsolódott Willével. Ahogy egymásra néztek, a fiú úgy meredt rá, mint aki most ébredt fel, és nem tudja eldönteni, hogy az elé táruló látvány valóság-e vagy csak álom.

Végül Jem volt az, aki megtörte a pillanat mozdulatlanágát, és felrohant a lépcsőn Tessához. Amikor odaért hozzá, a lány látta, hogy kipirult az arca, és lázasan csillog a szeme. Kíváncsi lett volna, mennyit engedett neki Will bevenni a szerből, hogy készen álljon a harcra.

– Tessa... – kezdte a fiú.

– Nem akartam elköszönni – mondta gyorsan Tessa. – De... furcsa érzés elengedni benneteket anélkül, hogy bármit is mondanék.

Jem kíváncsian pillantott a lányra, aztán olyasmit tett, amivel alaposan meglepte Tessát: megfogta a kezét, és tenyérrel lefelé fordította. Tessa lenézett megrágott körmeire és a még mindig csak félig begyógyult sebekre az ujján.

Aztán Jem megcsókolta a lány kézfejét. Miközben éppen csak megérintette a szájával, haja lágyan simította végig Tessa csuklóját, akár a selyem. A lány egész teste beleborzongott a kézcsókba, szinte megijedt, aztán úgy érezte, moccanni sem bír, miközben a fiú felegyenesedett, és mosolyra görbítette a száját.

– Micpa – szólt Jem.

Tessa hunyorogva nézett rá. – Mi?

– Amolyan elköszönés, ami mégsem az – felelte a fiú. – A Biblia egy szakaszára utal. *Ezért nevezik... Micpának is, mert ezt mondta: Az ÚR tartson szemmel bennünket, amikor mi nem látjuk egymást*¹².

Tessának esélye sem volt válaszolni, mert a fiú sarkon fordult, és lefutott a lépcsőn Willhez, aki felszegett állal, mozdulatlanul várt rá. Fekete kesztyűbe bújtatott kezét mintha ökölbe szorította volna az oldala mellett, bár talán csak a szeme csapta be Tessát, mert Will aztán anélkül, hogy még egyszer visszanézett volna rá, Jem vállára tette a kezét, és vele együtt felugrott a bakra. Csattintott egyet az ostorral, és a kocsi zörögve kigurult a kapun, ami aztán becsapódott mögöttük, mintha lát-hatatlan kezek taszítottak volna rajta. Tessa hallotta, ahogy az este csöndjébe hasító, éles kattanással a helyére ugrik a zár. Valahol a távolban megkondultak egy londoni templom harangjai.

Sophie és Agatha az előtérben várta Tessát, amikor a lány visszament az épületbe. Agatha éppen magyarázott valamit, de Sophie nyilvánvalóan nem figyelt oda rá, inkább a belépő Tessát figyelte. Volt valami a pillantásában, ami arra emlékeztette Tessát, ahogy Will nézett rá az udvaron. Persze ez nevetséges: biztosan nem létezik a világon két olyan ember, akik kevésbé hasonlítanak egymásra, mint Sophie és Will.

Tessa félreállt az útból, hogy Agatha bezárhassa a hatalmas, kétszárnyú faajtót. Éppen hogy csak a helyére csúszott a zár nyelve, amikor a bal oldali szárny kilincse lenyomódott anélkül, hogy bárki is megérintette volna.

Sophie felhúzta a szemöldökét. – Ennyire hamar nem érhetek vissza, ugye?

---

¹² *Az Ószövetség könyvei, Mózes első könyve 31:49*, kiadva: a Magyar Bibliatanács megbízásából, Budapest, 1978.

Agatha, aki tenyerét továbbra is az ajtónak támasztotta, csodálkozva nézett le a mozgó kilincsre – aztán hátraszökkent, ahogy a szárnyak kivágódtak előtte.

Egy alak állt a küszöbön, körvonalai kirajzolódtak a kinti fényben, Tessa egy pillanatra nem látott mást, csak hogy magas, és rongyos zakót visel. Agatha hátrabillentette a fejét, felnézett, aztán ijedten szólalt meg. – Ó, édes is...

Az alak megmozdult, fémkezén megvillant a lámpa fénye. Agatha sikítva megtántorodott. Olyan volt, mintha próbálna hátrálni az idegen elől, de valamiért képtelen lenne rá.

– Atyavilág! – suttogta Sophie. – Ez meg micsoda?

Tessa egy pillanatra szinte kimerevítve látta a jelenetet, mintha egy festményt szemlélne – a kitárt ajtót, a lecsupaszított kezű automatont, amelyik továbbra is ugyanazt a kopott, szürke zakót viselte. És, édes istenem, az ujjain továbbra is ott volt Jem feketére száradt vére, a lehorzolt hús alól pedig kilátszott a rézhuzalok sokasága. Egyik vérfoltos kezével megragadta Agatha csuklóját; a másikban hosszú, keskeny pengéjű kést tartott. Tessa előrelépett, de már elkésett. A lény szemképrázató sebességgel döfte a fegyvert Agatha mellkasába.

Az asszony hörögve a markolathoz kapott. A lény mozdulatlanul állt, és rettenetes nyugalommal figyelte, ahogy Agatha a testéből kiálló tört szorongatja, aztán gyomorforgató fürgeséggel visszarántotta a fegyvert, és hagyta, hogy áldozata hangtalanul a földre rogyjon. Az automaton még csak azt sem várta meg, hogy az élettelen test elterüljön az ajtó előtt, csak sarkon fordult, és már ki is sietett az épületből.

– Agatha! – kiáltotta kétségbeesetten Sophie, a nőhöz rohanva. Tessa az ajtóhoz lépett, és látta, ahogy a mechanikus lény lesiet a lépcsőn, és átvágtat az üres udvaron. De miért jött ide, és miért megy el ilyen hirtelen? Most azonban nem ért rá ilyesmiken gondolkodni. A bejárat melletti harang köteléért nyúlt, és erősen megrántotta. Ahogy a kongó hang végigzúgott az épületen, Tessa behúzta az ajtót, a helyére illesztette a reteszt, aztán megfordult, hogy segítsen Sophie-nak.

Együttes erővel sikerült valahogy eljutniuk Agathával a helyiség túlsó feléig, ahol aztán térdre rogytak mellette. Sophie fehér szövetdarabokat tépett le a kötényéről, és Agatha sebére szorította őket. – Nem értem, kisasszony – szólt a pániktól éles hangon. – Azt mondták, semmi

sem érintheti meg azt az ajtót. Árnyvadász vér nélkül nem lehet lenyomni a kilincset.

De hiszen ennek volt árnyvadász vére – gondolta ijedten Tessa. Jem vére, mint a rászáradt festék, beszennyezte a kezét. Lehet, hogy ezért hajolt Jem fölé korábban a hídon? Lehet, hogy ezért futott el, miután megszerezte, amit akart – a fiú vérét? És ezek szerint mostantól fogva akkor jöhet vissza, amikor csak akar?

Abban a pillanatban, hogy felállt, az ajtót tartó retesz hangos, pisztolylövészerű dörrenéssel kettétört, és a darabjai a földre hullottak. Sophie felnézett, és megint sikított, de nem mozdult Agatha mellől akkor sem, amikor az ajtó kitárult, és eléjük tárult az éjszaka.

Az Intézet lépcsője már nem volt üres, csakhogy nem emberek lépték el. Szaggatottan mozgó, üres tekintetű mechanikus szörnyetegek nyüzsögtek rajta. Mások voltak, mint azok, amiket Tessa korábban látott. Némelyiket mintha csak sebtében szerelték volna össze; ezek még arcot sem kaptak, csak sima, ovális fémfelület jutott nekik itt-ott pár emberi bőrdarabbal. Náluk is ijesztőbbek voltak azonban azok a lények, amiknek csak csupasz szerkezetek alkották a karjukat vagy a lábukat. Az egyik automaton vállából kar helyett egy kasza állt ki, a másik ingujjából pedig egy fűrész vége kandikált elő.

Tessa felugrott, a nyitott ajtónak vetette magát, és próbálta bezárni, de a szárnyak nehezek voltak, és gyötrelmesen lassan mozdultak. A lány háta mögött Sophie tehetetlenül sikított, Agatha viszont hátborzongatóan néma maradt. Tessa vett egy szaggatott lélegzetet, és még egyszer nekifeszült az ajtónak...

Aztán hátraugrott, ahogy a szárnyak kiszakadtak a keretükből, mint ha csak valaki egy marék gázt tépett volna ki a földből. Az automaton, amelyik elintézte az ajtót, most félredobta, és megindult előre. Fémlába hangosan csattant a kövön, ahogy átlépett a küszöbön – nyomában legalább tucatnyi mechanikus testvérével, akik rettentő karjukat kinyújtva közelítettek Tessa felé.

Mire Will és Jem megérkezett a highgate-i házhoz, a hold is kezdett felkelni. Highgate egy dombra épült London északi részén, ahonnan csodálatos kilátás nyílt a ködöt és a szén füstjét sápadt felhővé változtató, holdfényben fürdő városra. *Álombéli táj* – gondolta Will –, *mintha a*

semmiben lebegne. Verssorok motoszkáltak a fejében, költői képek London rettenetes szépségéről, de a közeledő csata gondolatától feszülten nem jutott eszébe a pontos idézet.

A ház hatalmas György-korabeli épület volt egy burjánzó park közepén. Willt hirtelen kirázta a hideg, ahogy közeledtek, de egyáltalán nem lepődött meg, hogy ilyesmit érez ebben a városrészben. Annak a helynek a környékén jártak, amit a londoniak Sírögödör-erdőnek neveztek, miután a pestisjárvány idején ezrével hordták ide a holttesteket. Mivel a legtöbbet nem is temették el rendesen, hátborzongató árnyaik még most is kísértettek a környéken. Willt nemegyszer küldték ide emiatt.

A birtok kőkerítésébe illesztett fekete kapu volt hivatott távol tartani az idegeneket, Jem nyitó rúnája azonban segített rövid úton megszabadulni a lakattól. Miután a kocsit leállították közvetlenül a kapun belül, a két árnyvadász elindult a ház bejáratához vezető, kanyargós úton. Az utat benőtte a gaz, két oldalán a kertekben düledező melléképületek és halott fák megfeketedett tönkjei váltogatták egymást.

Jem égő tekintettel fordult Will felé. – Akkor kezdhetjük?

Will előhúzott egy szeráfpengét az övéből. – Israfiel! – suttogetta, és a fegyver felragyogott, mintha villám csapott volna ki a markolatából. A szeráfpengék szemkápráztató fénnel világítottak; Will folyton arra számított, hogy hőt bocsátanak ki, de ha megérintette, mégis mindig hűvösnek találta őket. Eszébe jutott, amikor Tessa azt mondta, hogy a pokolban hideg van, és különös késztetést érzett, hogy elmosolyodjon az emlék hatására. Az életükért futottak, minden hétköznapi lány rettegett volna, Tessa viszont precíz, amerikai kiejtéssel Dán tét idézett.

– Kezddhetjük – felelte Jemnek. – Itt az idő!

Felsiettek a lépcsőn, és a bejáratnál próbálkoztak. Bár Will arra számított, hogy az ajtó zárva lesz, az végül fülbántó csikorgással tárult ki az első érintésükre. A két fiú óvatosan beosont a házba a kezükben tartott szeráfpengékkal világítva meg az utat.

Hatalmas előcsarnokban találták magukat. Hátuk mögött a boltíves ablakok valaha egészen csodálatosak lehettek, mostanra azonban az ép táblák töröttelkkel váltották egymást. Az üveg pókhálószerű repedésein keresztül kiláttak a kusza és túlburjánzott parkra. Az ösvényekre lefektetett márványlapok repedezettek voltak, és éppen úgy tört fel alóluk a

gaz, mint a kocsifelhajtó kövei közül. Will és Jem előtt széles, kanyargó lépcső indult a sötétbe burkolózó emelet felé.

– Itt valami nincs rendjén – suttogta Jem. – Olyan, mintha ötven éve nem járt volna itt senki.

Alig fejezte be a mondatot, amikor egy hang kapott szárnyra az éjszakai levegőben; egy hang, amitől Will hátán égnek állt a szőr, és a vállán forrón izzottak a rúnák. Dallama volt – de nem kellemes dallama. Olyan magasságokba emelkedett, ahová emberi hang soha nem érhet fel. A mennyezetről lelógó csillár kristályfüggői úgy búgtak, mint a kristálypoharak, ha az ember végighúzza az ujját a peremükön.

– Valaki mindenesetre van itt – mormogta Will. Anélkül, hogy egyetlen további szót is szólalt volna, a két fiú egymásnak vetette a hátát. Jem a nyitott ajtó felé fordult, Will pedig a széles lépcsősoron tartotta a szemét.

Valami hirtelen megjelent a lépcső tetején. Will először csak egy mozgó árnyékot látott. Ahogy lefelé indult, az éneklés hangosabb lett, és a fiú most már határozottan borzongani kezdett. A hűvös ellenére izzadságcseppek ütözködtek ki a haja alatt meg a halántékán, hogy aztán végiggördüljenek a vállán és a hátán.

Az alak már félúton járt lefelé a lépcsőn, amikor Will felismerte – Mrs. Dark volt az, csontos testét a nyakától a bokájáig egy apácák öltözékéhez hasonló, formátlan, fekete ruha takarta. Egyik karmokban végződő kezében meggyújtatlan lámpát tartott. Egyedül volt – vagyis nem teljesen. Ahogy megállt a lépcsőfordulóban, Will egyszer csak észrevetete, hogy nem lámpa van a kezében. Nővére levágott feje volt az.

– Az Angyalra! – súgta Will. – Jem, oda nézz!

Jem hátranézett, és ő is szentségelni kezdett. Mrs. Black feje egy ősz hajfonaton lógott, amit Mrs. Dark úgy szorongatott, mintha valamilyen felbecsülhetetlen értékű műtárgy volna. A levágott fej nyitott szeme teljesen fehér volt, mint két főtt tojás. Szája sarkából alvadt vér fekete csikja húzódott az álláig.

Mrs. Dark abbahagyta az éneklést, és kacagni kezdett, akár egy diáklány. – Ejnye, ejnye! – szólt. – Csak úgy betörni a házamba! Rossz kis árnyvadászok vagytok.

– Nem arról volt szó – dörmögte Jem az orra alatt –, hogy a másik nővér is él?

– Talán ez itt visszahozta a másikat az életbe, aztán megint lecsapta a fejét – morogta Will. – Elég komoly munkának tűnik a végeredményhez képest, de hát...

– Nephilim gyilkosok! – viczorította Mrs. Dark, Willre szegezve a tekintetét. – Nem volt elég egyszer megölnötök a nővéremet, igaz? El kellett jönnötök, és megakadályoznotok, hogy új életet adjak neki. Van egyáltalán fogalmatok róla, milyen érzés teljesen egyedül lenni?

– De még mennyire, hogy van – jegyezte meg komoran Will, és érzékelte, hogy Jem csodálkozó oldalpillantást küld felé. *Hülye vagyok* – gondolta Will. – *Nem kéne ilyeneket mondanom.*

Mrs. Dark megingott álltában. – Te halandó vagy. Csak egy pillanatra maradsz magadra, amíg az univerzum egyet lélegzik. Én az örökkévalóságig egyedül leszek. – Szorosan megmarkolta a fejet. – Mit számítok én nektek? Biztosan léteznek olyanok, akik sötétebb bűnöket is elkövetnek Londonban. Kétlem, hogy az árnyvadászoknak legfontosabb dolga az lenne, hogy megakadályozzák szerény próbálkozásaimat a nővérem feltámasztására.

A két fiú összenézett. Jem megvonta a vállát, láthatólag ő is legalább úgy meg volt zavarodva, mint Will. – Igaz, hogy a nekromanciát tiltja a örvény – szólt Jem –, de a démonenergiák megkötését is tiltja. És most leginkább ez érdekel bennünket.

Mrs. Dark értetlenül meredt rájuk. – Démonenergiák megkötése?

– Semmi értelme tagadnia. Pontosan tudjuk, mit terveznek – közölte Will. – Tudunk az automatonokról, a kötésmágiáról, a Magiszternek tett szolgálataikról. Mellesleg az Enklávén éppen a Magiszter búvóhelyét deríti fel. Reggelre nyoma sem marad a klánnak, magának pedig nem lesz kihez fordulnia, és nem lesz hol elbújnia.

Mrs. Dark erre határozottan elsápadt. – A Magiszter? – suttogta.

Megtaláltátok a Magisztert? De hogyan...?

– Jól hallotta – mondta Will. – De Quincey egyszer már megszökött előlünk, többször nem adunk neki esélyt. Tudjuk, hol van, és...

Egyszerre harsány nevetés nyomta el a hangját. Mrs. Dark kétrét görnyedt a lépcsőn, és jókedvűen hahotázott. Will és Jem zavartan nézett egymásra, amíg a nő végül kihúzta magát. – Hogy de Quincey a Magiszter! – kiáltotta. – Az a pöffeszkedő, piperkőc vámpír! Ezt a vic-

cet! Hogy ti micsoda bolondok vagytok! Szerencsétlen, ostoba bolondok!

Harminc ezüstpéNZ

*Kitörölni nevét – kevesebb a had eggyel
S a bejárt ut (sic!), a felvállalt hivatás,
Poklok diadalma, siralma a mennynek,
Istenre gyalázat, emberre csapás.*

Robert Browning: *Az elveszett vezér* (Tótfalusi István fordítása)

TESSA TÁNTOROGVA HÁTRÁLT. Mögötte Sophie dermedten térdelt Agatha fölött, tenyerét az asszony mellkasára szorította. Ujjai alatt a szárnalmas, rögtönzött kötést átítatta a vér; Agatha hátborzongatóan sápadt volt, és olyan hangot adott ki, mint egy teáskanna, ha felforr benne a víz. Amikor meglátta az automatonokat, elkerekedett a szeme, és véres kezével megpróbálta eltolni magától Sophie-t, de a lány továbbra is csak sikított, kapaszkodott belé, és nem mozdult mellőle.

– Sophie! – Csattogó lépések közeledtek a lépcsőn, aztán a falfehér Thomas rontott be az előtérbe. Azt a hatalmas kardot tartotta a kezében, amit Tessa korábban látott nála. Jessamine a napernyőjét szorongatva követte, az ő sarkában pedig a halálra vált Nathaniel loholt. – Mi az ördög...?

Thomas elhallgatott, Sophie-ról Agathára nézett, aztán az ajtóra, majd megint vissza a két nőre.

Az automatonok megtorpanak. Közvetlenül az ajtón belül sorakoztak fel egymás mellett, mintha marionett bábuk lettek volna, amiknek a zsinórját már nem rángatja senki. Kifejezéstelen arcuk előremeredt.

– Agatha! – Sophie hangja éles visítássá erősödött. Az asszony mozdulatlanul hevert, szeme tágra nyílt, de a semmibe bámult. Karja ernyedten feküdt az oldala mellett. Bár remegett a félelemtől, Tessa hátat fordított az automatonoknak, lehajolt, és Sophie vállára tette a kezét. A másik lány lerázta magáról; apró, nyüszítő hangokat hallatott, mint egy kutya, ha belerúgnak. A válla fölött Tessa vetett egy gyors pillantást az

automatonokra. Továbbra is olyan mozdulatlanok voltak, mint a táblán várakozó sakkfigurák, de vajon meddig marad ez így? – Sophie, kérlek!

Nate zihálva kapkodta a levegőt, tekintetét az ajtóra szegezte, az arca fehér volt, akár a fal. Jessamine meglepetten és némiképp csalódottan végigmérte, majd Thomashoz fordult. – Mondd neki, hogy álljon fel! – szólt. – Rád hallgatni fog.

Thomas vetett egy csodálkozó pillantást a lányra, majd finoman, de határozottan lefejtette Sophie kezét Agatháról, és talpra segítette a lányt. Sophie belékapaszkodott. A kézfeje és a karja olyan volt, mintha egyenesen a vágóhídról jött volna, véres tenyérnyomokkal teli köténye pedig kis híján kettészakadt. – Miss Lovelace – szólt halkán a fiú, szabad kezével magához ölelve a cselédet. – Vigye Sophie-t és Miss Grayt a szentélybe...

– Nem! – szólalt meg egy vontatott hang Tessa háta mögött. – Nem hiszem. Vagyis Miss Lovelace a cselédlánnyal oda megy, ahová csak akar, viszont Miss Gray itt marad. Miként a bátyja is.

Ismerős hang volt – sokkolóan ismerős. Tessa nagyon lassan megfordult.

A mozdulatlanná dermedt gépezetek között, mintha csak varázslat repítette volna oda, egy férfi állt. Éppen olyan hétköznapi volt a külseje, mint amilyennek Tessa korábban is látta, bár a kalapot már nem viselte, a borszorkányfény csak ősz haját világította meg.

Mortmain.

A férfi mosolygott. Nem olyan kedélyesen, mint korábban, inkább valamiféle gyomorforgató jókedvvel a tekintetében. – Nathaniel Gray – mondta. – Szép munka volt. Bevallom, megingott a beléd vetett hitem, méghozzá nem is kicsit, de elismerésre méltóan tetted jóvá a múltbéli baklövéseidet. Büszke vagyok rád.

Tessa megpördült, és a bátyjára nézett, de Nate mintha meg is feledkezett volna a jelenlétéről – ahogy mindenki máséről is. Arcán a féltelenség és a rajongás egészen különös keverékével Mortmaint bámulta, aztán el is indult feléje. Ahogy félretolta Tessát az útjából, a lány utánanyúlt, de Nate ingerült mozdulattal rázta le magáról a kezét. Végül ott állt közvetlenül Mortmain előtt.

Hangosan felkiáltott, térdre zuhant, és összeillesztette a két tenyerét maga előtt, mintha csak imádkozna.

– Soha nem vágytam másra – szólt csak hogy önt szolgáljam, Magiszter!

Mrs. Dark még mindig nevetett.

– De mi az? – szólt értetlenül Jem. Fel kellett emelnie a hangját, hogy a harsány kacagás ne nyomja el teljesen. – Ezzel meg mit akar mondani?

Rongyos külseje ellenére Mrs. Darknak sikerült diadalmasan kihúznia magát. – De Quincey nem a Magiszter – vicсорította. – Csak egy ostoba vérszívó, semmivel sem különb a többinél. Azzal, hogy ilyen könnyen hagyaték magatokat félrevezetni, bebizonyítottátok, hogy fogalmatok sincs róla, ki a Magiszter valójában, vagy, hogy mi vár rátok. Halottak vagytok, kis árnyvadászok. Apró, két lábon járó halottak.

Ez már túl sok volt Willnek. Felhördült, és szeráfpengéjét a magasba emelve nekivágott a lépcsőnek. Jem utána kiáltott, hogy álljon meg, de mintha a falnak beszélt volna. Mrs. Dark felhúzta az ajkát, mint egy sziszegő kobra, meglendítette a karját, és nővére levágott lejével célba vette Willt. A fiú undorodva ugrott félre, Mrs. Dark pedig kihasználta az alkalmat, kikerülte Willt, lerohant a lépcsőn, aztán átfutott egy boltíves ajtónyílás alatt az előcsarnok nyugati oldalán, és már el is nyelte a sötétség.

Eközben Mrs. Black feje jó néhány lépcsőfoknyit bucskázott lefelé, és közvetlenül Will csizmája előtt állapodott meg. A fiú lenézett, és elhúzta a száját. A levágott fej egyik szeme becsukódott, és szürke, kérés nyelve kilógott a szájából. Olyan volt, mintha gúnyosan vigyorogna Willre.

– Mindjárt elhánynom magam – jelentette be a fiú.

– Arra most nem érünk rá – közölte vele Jem. – Gyere...!

Ezzel átrohant a boltív alatt, és Mrs. Dark nyomába eredt. Will egy mozdulattal félrerúgta a halott boszorkánymester fejét, és futólépésben sietett barátja után.

Magiszter? – ismételte tompán Tessa. *De hát ez lehetetlen! De Quincey a Magiszter. Azok a lények a hídon azt mondták, őt szolgálják.* A bátyjára meredt. – Nate?

Hiba volt hangosan megszólalnia. Mortmain ráemelte a tekintetét, és elmosolyodott. – Fogjátok el az alakváltót! – parancsolta a mechanikus lényeknek. – Ne engedjétek elmenni!

– Nate! – kiáltotta Tessa, de a bátyja még csak oda sem nézett, miközben a hirtelen újra feltámadó automatonok kattogva, zörögve megindultak felé. Az egyik megragadta a lányt, satuszerű fémkarja úgy szorította Tessa mellkasát, hogy a levegőt is kipréselte belőle.

Mortmain rávigyorgott. – Ne legyen túl szigorú a bátyjával, Miss Gray! Valójában okosabb, mint gondoltam. Az ő ötlete volt, hogy ha egy kitalált történettel elcsalom az ifjú Carstairst és Herondale-t a házból, akkor zavartalanul bejöhettek.

– Mégis mi folyik itt? – Jessamine hangja remegett, ahogy a fejét kapkodva járatta a tekintetét Nate, Tessa és Mortmain között. –Nem értem. Ki ez, Nate? Miért térdelsz előtte?

– Ő a Magiszter – felelte Nate. – Bölcsen tennétek, ha mind letérdelnétek előtte.

Jessamine hitetlenkedve nézett a fiúra. – Ez de Quincey?

Nate szeme felvillant. – De Quincey közönséges hűbéres. Egyszerű jobbágy. Csak kevesen tudják, kicsoda a Magiszter valójában. A kiválasztottak egyike vagyok. A kegyelteké.

Jessamine felfortyant. – Kiválasztott, hogy térden csúszhass, mi?

Nate gyűlölettel a tekintetében pillantott a lányra, és felállt. Odakiáltott valamit Jessamine-nek, de Tessa nem hallotta, mi volt az. A lény most már olyan erővel szorította, hogy alig kapott levegőt, és sötét foltok lebegtek a szeme előtt. Az is csak félig jutott el a tudatáig, hogy Mortmain rászólt a lényre, lazítson a szorításán. Az automaton nem engedelmeskedett. Ahogy Tessa gyengülő ujjakkal próbálta lefejtetni magáról a fémkart, szinte észre sem vette, hogy valami reszketni kezd a torkánál; olyan volt, mintha egy madár vagy egy pillangó esett volna csapdába a gallérja alatt. A nyakában lógó lánc vibrált és lüktetett. Amikor Tessának végül sikerült lefelé fordítania egyre homályosodó tekintetét, döbenten látta, hogy a kis fémangyal előbújít a gallérja alól, és áttemelve a láncot a fején, felfelé tör. Az angyal szeme felragyogott röptében. A fémszárnyakat Tessa most először látta kitarva, és észrevette, hogy csillogó és borotvaéles a peremük. Csodálkozva figyelte, ahogy

az angyal lecsap, akár egy darázs, szárnyával belevág az őt tartó lény fejébe, és a rézkoponya vörös szikrák záporát szórja a levegőbe.

A szikrák forró parázsként égették Tessa nyakát, mégis alig vette észre őket; a satuszerű kar engedett a szorításán, és a lánynak sikerült kiszabadítania magát, ahogy az automaton megpördült, tántorogni kezdett, és vakon hadonászott maga előtt. Tessának egy régen látott rajz jutott eszébe, amin egy dühös úriember méheket igyekezett elhessegetni magától egy kerti mulatságon. Mortmain, aki némi késéssel vette csak észre, mi történik, elkiáltotta magát, mire a többi lény is mozgásba lendült, és Tessa felé indult. A lány kétségbeesetten nézett körül, de többé nem látta az apró angyalt. Mintha eltűnt volna a semmiben.

– Állj félre az útból, Tessa! – Kicsi, hűvös kéz kapta el a lány csuklóját. Jessamine volt az. Hátrarántotta Tessát, Thomas pedig, aki időközben elengedte Sophie-t, eléjük ugrott. Jessamine az előtér hátsó traktusában épült lépcső felé taszította Tessát, és napernyőjét forgatva előreindult. Arcáról sütött az elszántság. Thomas támadott először. A kinyújtott karral közeledő lény elé ugrott, és kardját a mellkasába döfte. Az automaton hátrátántorodott, kerregő hangot adott ki, és a testéből szikrák pattantak elő. Jessamine-nek annyira tetszett a látvány, hogy elnevette magát, és leírt egy kört a napernyőjével. A különleges fegyver pörgő széle átvágta két automaton lábát, akik erre hasra zuhantak, és úgy terültek el a földön, mint a partra vetett halak.

Mortmaint mindenesetre sikerült felbosszantani. – Ó, az ég szerelmére. ...! Te, ott...! – Csettintett az ujjával, és az egyik automatonra mutatott, amelyiknek csövet hegesztettek a csuklójára. – Intézd el azt az árnyvadászt!

A fémszörny szaggatott mozdulattal emelte föl a karját. A fémcsőből vörös tűzcsóva tört elő, és egyenesen Jessamine mellkasát találta el. A lány elvesztette az egyensúlyát, és a napernyő kiesett a kezéből, ahogy végül hanyatt zuhant. A teste rángatózott, és üveges tekintettel meredt a semmibe.

Nathaniel, aki időközben Mortmain mellé állt, és biztos távolságból vele együtt figyelte a jelenetet, hangosan felnevetett.

Tessát sistersgő gyűlölet járta át, ő maga is meglepődött az intenzitásán. A legszívesebben rávetette volna magát Nate-re, végigkarmolta volna az arcát, és addig rugdosta volna, amíg az sikítani nem kezd. Tud-

ta, hogy nem is telne sok időbe. A bátyja mindig is gyáva volt, ha fájdalmat kellett eltűrni. El is indult Nate felé, de miután Jessamine-től megszabadultak, a lények ismét vele kezdtek foglalkozni. Thomas, akinek az izzadságtól a fejbőréhez tapadt a haja, az ingén pedig hosszú, véres hasadás tátongott, sebesen közbelépett. Széles, ellentmondást nem tűrő mozdulatokkal kaszált a karddal. Nehéz volt elképzelni, hogy nem sikerül feldarabolnia a lényeket, de azok meglepően ügyesnek bizonyultak. Újra meg újra elhajoltak a penge útjából, és tekintetüket Tessára szegezve egyre csak közeledtek. Thomas megpördült, és a lányra nézett. – Miss Gray! Most! Vigye Sophie-t!

Tessa habozott. Nem akart elfutni, inkább állta volna a sarat. Csak hogy Sophie alig volt magánál. Rémülettel teli, döbönt tekintetét le sem tudta venni a lényekről.

– Sophie! – kiáltotta Thomas. Tessa hallotta az őszinte aggodalmat a hangjában, és most már biztosan tudta, hogy nem tévedett a fiú Sophie iránti érzelmeit illetően. – A Menedékbe! Most!

– Nem! – kiáltotta Mortmain, és ahhoz az automatonhoz fordult, amelyik az imént rátámadt Jessamine-ra. Ahogy a lény felemelte a karját, Tessa megragadta Sophie csuklóját, és a lépcső felé kezdte vonszolni a lányt. Vörös tűznyaláb égette meg mellettük a kőfalat, Tessa felsikoltott, de nem lassított, csak rángatta tovább Sophie-t felfelé, a csigavonalban kanyargó lépcsőn. Ahogy rohantak, füst és halál szaga követte őket.

Amint átfutott az előtérből nyíló boltív alatt, Will megtorpant. Jem már ott volt, és csodálkozva bámult körbe. Bár a szobából nem nyílt más kijárat, mint az, amelyiken át bejöttek, Mrs. Dark egyszerűen nem volt sehol.

A helyiség mégsem volt teljesen üres. Valaha nyilván étkező lehetett, a falakon hatalmas portrék sorakoztak, bár mindegyik felismerhetlenné rongyolódott. A mennyezetről sötét pókhálókkal benőtt, hatalmas kristálycsillár lógott alá. Valaha feltehetőleg egy óriási asztal állt alatta, most azonban csak az üres, telemázolt márványpadló felett hintázt, amire a halottidőzéshez szükséges mintát festették fel: egy kört, benne egy négyzetet, abban pedig egy ötágú csillagot. A pentagramma közepén visszataszító kőszobor állt, valamiféle förtelmes, torz karú és

lábú, karmokban végződő kezű démon képmása. A homlokából szarvak nőttek ki.

A szoba tele volt a fekete mágia maradványaival – csontok, tollak és bőrdarabok heverték mindenfelé fekete pezsgőként bugyborékoló vértócsák között. Oldalukra dőlt üres ketrecek is feküdtek ott, meg egy alacsony asztal tele véres késekkel és kellemetlenül sötét folyadékkal teli kötélkákkal.

A pentagramma öt ágára rúnákat és kanyargós mintákat rajzollak; Willnek szúrta a szeme, ahogy rájuk nézett. Éppen az ellentétei voltak a Szürke Könyv dicsőséget és békét sugárzó rúnáinak. Ezek a nekromancia pusztítással és halállal fenyegető szimbólumai voltak.

– James – szólt Will –, ebben a szobában nem kötésmágiához készülődtek. Ezek a nekromancia kellékei.

– Nem azt mondta, hogy fel akarja támasztani a testvérét?

– Igen, és semmi mást nem is csinált... – Rettenetes gyanú öltött lasan testet Willben.

Jem nem felelt; figyelmét a szoba túlsó felében kötötte le valami. – Az egyik kalitkában van egy macska – súgta, és a sarok felé mutatott.

Will a tekintetével követte barátja ujjának vonalát. Az egyik bezárt ketrecben a fal mellett valóban egy szürke macska borzolta a szőrét. – És?

– Még él.

– Az egy macska, James. Fontosabb dolgunk is van most, mint hogy...

De Jem már indult is a kalitka felé. Amikor odaért, felkapta a földről, és szemmagasságba emelte. A macska egy szürke perzsának tűnt, és sárga szemével ellenségesen méregette Jemet. Hirtelen ívbe hajlította a hátát, és tekintetét a pentagrammára szegezve hangosan fűjni kezdett. Jem felnézett – és elkerekedett a szeme.

– Will! – szólt figyelmeztetőleg. – Nézd!

A pentagramma közepén álló szobor megmozdult. Többé nem egy kuporgó alak volt, hanem felegyenesedett és kihúzta magát. A szeme kénes ragyogással világított. Aztán mindhárom száját torz mosolyra húzta, és Will rájött, hogy egyáltalán nem is szobor, hanem egy mozgó lény az, szürke, köre emlékeztető bőrrel. Egy démon.

Will hátralépett, és reflexszerűen meglendítette Israfielt. Számított rá, hogy nem sokra megy vele, és igaza is lett. Ahogy a fegyver a pentagramma felé közeledett, a penge lepattant egy láthatatlan falról, és csörömpölve hullott a márványpadlóra. A démon elnevette magát a pentagramma közepén. – Itt támadtok meg? – kérdezte vékony, magas hangon. – A Mennyek seregeit is rám szabadíthatnátok, ők sem tehetnének semmit ellenem. Az Angyal ereje nem törhet be ebbe a körbe!

– Mrs. Dark – szúrta a fogai között Will.

– Ezek szerint felismersz. Soha senki nem mondta, hogy az árnyvadászok okosak is tudnak lenni. – A démon vicсорított zöldes agyaraival. – Ez a valódi alakom. Csúf meglepetés lehet a számotokra.

– Ki merem jelenteni, hogy jobb így – közölte Will. – Eddig sem nyújtott éppen felemelő látványt, de most a szarvak legalább hozzáadnak némi drámai hatást.

– Akkor végül is micsodák maguk? – kérdezte Jem, és letette a kalitkát, benne a macskával, a lába mellé. – Azt hittem, boszorkánymesterek a nővérevel együtt.

– A nővérem az is volt – sziszegte a lény, aki nemrég még Mrs. Dark volt. – Én teljes egészében démon vagyok. Eidolon. Alakváltó. Mint a ti drága Tessátok. Viszont vele ellentétben én nem tudok valóban átváltozni azzá, akinek felveszem az alakját. Nem tudok belelátni sem az élők, sem a holtak gondolataiba. Ezért nem is kellettem a Magiszternek. – Sértettség volt a hangjában. – Csak arra fogadott fel, hogy Tessát be tanítsam. Az ő drága kis protezsáltját. És a nővérem sem kellett másra. Tudjuk, hogyan működik az átváltozás, és rá tudtuk kényszeríteni a lányra. Benne pedig fel sem merült, hogy illene meghálálnia.

– Biztosan rosszulesett – szólt Jem a tőle telhető legmegnyugtatóbb hangon. Will kinyitotta a száját, de a fiú figyelmeztető tekintetét látván inkább csendben maradt. – Tessa mindent megkapott maguktól, amit adni tudtak neki, mégsem értékelte.

– Fel sem fogta, micsoda megtiszteltetésben van része. Pedig mekkora dicsőség jutott neki! – A démon sárga szeme égett. – Amikor megszökött, a Magiszter rajtam töltötte ki a dühét... Csalódást okoztam neki. Fejpenzt tűzött ki rám.

Ezzel sikerült meglepnie Jemet – vagy legalábbis úgy tűnt. – Úgy érti, de Quincey holtan akarta látni?

– Hányszor kell még elmondanom, hogy nem de Quincey a Magiszter? A Magiszter... – A démon felhördült, és elhallgatott. – Megpróbálsz becsapni, ifjú árnyvadász, de úgysem fog sikerülni.

Jem megvonta a vállát. – Nem maradhat örökké abban a pentagrammában, Mrs. Dark. Nemsokára úgyis eljön az Enklávé. Ki fogjuk éheztetni, aztán a mienk lesz, és maga is tudja, hogyan kezeli az Enklávé azokat, akik megszegik a Törvényt.

Mrs. Dark felszisszent. – Még ha a Magiszter cserben is hagyott, jobban félek tőle, mint töletek vagy az Enklávétoktól.

Jobban félek tőle, mint az Enklávétoktól. Pedig nagyon kéne félnie, gondolta Will. Jem igazat beszélt. Mrs. Darknak volt oka félni az Enklávétól, mégsem tette. Will úgy tapasztalta, hogy ha valaki nem fél, holt minden oka meglenne rá, annak csak a legritkább esetben az illető bátorsága az oka. Általában inkább arról van szó, hogy tud valamit, amit más nem.

– Ha nem is árulja el nekünk, kicsoda a Magiszter – szólt Will acélosan –, talán egy egyszerű kérdésre azért válaszolhat. Axel Mortmain az?

A démon nyüszítő hangot hallatott, aztán mindkét csontos kezével a szájához kapott, és a földre roskadt. – A Magiszter. Azt fogja hinni, hogy én árultam el. Most már sosem nyerhetem el a bocsánatát.

– Mortmain? – visszhangozta Jem. – De hiszen éppen ő figyelmeztetett bennünket, hogy... Ó! – Elhallgatott egy pillanatra. – Értem. – Egészen elfehéredett az arca. Will tudta, hogy a gondolatai ugyanazt az utat járják be, mint nemrég az övéi. Barátja talán előbb is levonhatta volna a megfelelő következtetést – Will gyanította, hogy Jem valójában okosabb nála –, de neki általában egyszerűen nem jutott eszébe a lehető legrosszabbat feltételezni az emberekről, és abból kiindulni. – Mortmain hazudott a Sötét Nővérekről és a kötésmágiáról – gondolkodott tovább hangosan Jem. – Ami azt illeti, eleve Mortmain ültette a bogarat Charlotte fülébe, hogy de Quincey a Magiszter. Nélküle eszünk ágában sem lett volna a vámpírra gyanakodni.

De Quincey egy undorító állat – nyüszítette Mrs. Dark, továbbra is a pentagrammában kuporogva. A jelek szerint úgy döntött, hogy nincs értelme tovább titkolózni. – Nem volt hajlandó engedelmeskedni Mortmainnek, minden alkalmat megragadott, hogy ellenszegüljön neki. Az ilyen viselkedést meg kellett torolni.

A két fiú összenézett. Will tudta, hogy mind a ketten ugyanarra gondolnak. – Mortmain lehetőséget látott rá, hogy gyanúba keverje a riválisát – szólt Jem. – Ezért választotta de Quinceyt.

– Ő rejthette el az automatonok tervrajzait is de Quincey könyvtárában – bólintott Will. – Végül is de Quincey sosem állította, hogy azok a tervek az övéi lennének, sőt úgy tűnt, mintha még csak fel sem ismerné őket, amikor Charlotte megmutatta neki őket. És könnyen lehet, hogy Mortmain adta parancsba azoknak az automatonoknak a hídon, hogy mondják magukat a vámpír tulajdonának. Még az is lehet, hogy megtévesztésül belevéselte de Quincey pecsétjét annak a mechanikus lánynak a mellkasába, aztán szándékosan hagyta ott a Sötét Nővérek házában, hogy megtaláljuk. Mindezt azért, hogy elterelje a gyanút önmagáról.

– De nem Mortmain az egyetlen, aki de Quinceyre mutogatott – mondta Jem. – Nathaniel Gray is ezt tette, Will. Tessa bátyja. Ha két ember ugyanazt hazudja...

– Akkor összejátszanak – fejezte be a mondatot Will. Egy pillanatra szinte elégedettséget érzett, de ez aztán gyorsan semmivé is foszlott. Nem kedvelte Nate Grayt, gyűlölte a gondolatot, hogy Tessa úgy tekint a fiúra, mintha képtelen lenne rosszat tenni, ráadásul rettenetesen haragudott magára a saját féltékenysége miatt. A tudat, hogy nem tévedett Nate jellemét illetően, akár elégedettséggel is eltölthette volna, de nem ilyen áron.

Mrs. Dark vékony, nyüzszítésszerű nevetést hallatott. – Nate Gray – vicsorította. – A Magiszter ölebe. Eladta a hűgát a Magiszternek. Egy maroknyi ezüstért, nem többért. Csak egy kis alamizsnát kapott érte. Sosem bántam volna így a saját nővéremmel. És még a démonok a gonoszak szerintetek, akiktől meg kell védeni az embereket! – A hangja egyre inkább kotkodácsolásra emlékeztetett.

Will nem törődött vele. Száguldottak a gondolatai. Édes istenem, Nathaniel meséje de Quinceyről az első szótól az utolsóig hazugság volt, amivel csak a Klávét akarta félrevezetni. Akkor viszont miért jelent meg Mortmain rögtön azután, hogy elmentek? *Hogy megszabaduljon Jemtől és tőlem* – gondolta komoran Will. – *Nate nem tudhatta, hogy mi ketten nem tartunk Charlotte-tal és Henryvel. Mortmainnek ott helyben kellett kitalálnia valamit, amikor meglátott bennünket.* Ez hát a

nyilvánvaló magyarázat. Nate az első pillanattól fogva Mortmain embe-
re volt.

Most pedig Tessa ott van vele az Intézetben! Willnek összeszorult a gyomra. Legszívesebben megfordult volna, hogy kirohanjon az ajtón, visszaszáguldjon az Intézetbe, és a falba verje Nathaniel fejét. Csak a sok évnyi kiképzés meg a Henry és Charlotte rosszallásától való félelem tartotta vissza.

– Mit tervez Mortmain? – förmedt rá Mrs. Darkra a fiú. – Mi várja az Enklávét a Carleton Square-en? Elkerülhetetlen mészárlás? Feleljen! – kiáltotta. A félelemtől elcsuklott a hangja. – Különben az Angyalra mondom, gondoskodom róla, hogy a Klávé alaposan megkínozza, mielőtt végeznek magával. Mit tervez velük Mortmain?

Mrs. Dark sárga szeme felvillant. – Mi a fontos a Magiszternek? – sziszegte. – Mi az, ami mindig is igazán fontos volt neki? Gyűlöli a nephilimeket, de mi az, amit valójában akar?

– Tessa – vágta rá azonnal Jem. – De ő biztonságban van az Intézetben, oda még az az istenverte mechanikus hadsereg sem juthat be. Ott még nélkülünk is...

Mrs. Dark behízelt hangon szólalt meg. – Egyszer, amikor még élveztem a Magiszter bizalmát, beszélt nekem egy tervről, amit az Intézet megszállására dolgozott ki. Az jutott eszébe, hogy az egyik mechanikus lény kezét egy árnyvadász vérével keni össze, hogy az később a megfelelő pillanatban ki tudja nyitni az ajtót.

– Egy árnyvadász vérével? – visszhangozta Will. – De...

– Will! – Jem a mellkasára szorította a kezét, ahol az egyik mechanikus lény sebet ejtett rajta az Intézet lépcsőjén. – Az én véretem használták.

Will egy pillanatig tökéletesen mozdulatlanul állt, s a barátjára meredt. Aztán szó nélkül sarkon fordult, és az ajtó felé rohant, Jem pedig felkapta a macska ketrecét, és követte. Ahogy az ajtóhoz ért, az becsapódott előttük, mintha valaki meglökte volna, és Will csúszva torpant meg. Hátranézett, és Jem tekintetén látta, hogy ő sem érti, mi történt.

A pentagramma közepén Mrs. Dark harsányan felnevetett. – Nephilimek! – lihegte két kacaj között. – Ostoba, ostoba nephilimek! Hol van most az angyalotok?

Körben a falak mentén hatalmas lángok csaptak fel, a függönyöket nyaldosták, elzárták az utat az ablakokhoz, és izzásig hevítették a levegőt. A tűz különös, kékeszöld lánggal égett, a bűze tömény volt és rettenetes – egy démon bűze. A ketrecben a macska megvadult, és nyúszítva ugrott neki újra meg újra a rácsnak.

Will másik szeráfpengét kapott elő az övéből, és felkiáltott. – Anael!

A fegyver élénk fénnel ragyogott fel, de Mrs. Dark csak neveteti tovább. – Ha a Magiszter meglátja a szénné égett holttesteteket – kiáltotta –, meg fog bocsátani nekem! Akkor vissza fog fogadni! – A démon nevetése egyre élesebb és rettenetesebb lett. A szoba máris kezdett megtelni füsttel. Jem a szája elé emelte a karját, és fuldokolva szólt oda Willnek. – Öld meg! Öld meg, és elalszik a tűz.

Will szorosabbra fogta Anael markolatát. – Gondolod, nem tenném meg, ha tudnám? – morogta. – A pentagrammában van.

– Tudom. – Jem tekintetén látszott, hogy határozott elképzelése van. – Vágd le, Will!

Mivel Jemről volt szó, Will azonnal tudta, mire gondol, félszavakból is megértették egymást. Megpördült, felemelte a ragyogó Anaelt, célzott, és elhajította – csakhogy nem a démon irányába, hanem fel, a hatalmas csillárt tartó, vastag lánc felé. A penge úgy hatolt át a fémen, akár a kés a vajon, aztán éktelen csikorgás hallatszott. A démonnak egyetlenegy sikolyra maradt ideje, mielőtt a nehéz csillár görbülő fém és szilánkokra robbanó üveg üstököseként zuhant alá. Will a szeme elé kapta a karját, hogy megóvja magát a szanaszét repülő kódarabokból, kristálycserepekből és rozsdából álló törmeléktől. A padló olyan erővel rázkódott alatta, mintha a föld rengene.

Amikor végül minden elcsendesedett, kinyitotta a szemét. A csillár egy tengerfenéken heverő óriási elsüllyedt hajóroncsra emlékeztetett.

A levegőben szállt a por, az összetört üveg és a fém kupaca alól pedig zöldes-feketés vér szivárgott a márványpadlóra...

Jemnek igaza volt. A lángok kialudtak. A fiú továbbra is a macska ketrecének fogantyúját szorongatva mérte fel a pusztítást. Amúgy is színtelen haja még fakóbb lett a rá ülepedő porrétegtől, arcát pedig beleperte a hamu. – Szép munka, William! – ismerte el.

A fiú nem felelt; nem volt rá idő. Szélesre tárta az ajtót, ami most már könnyedén mozdult az érintésére, és kirohant a házból.

Tessa és Sophie együtt futott felfelé az Intézet lépcsőin, amíg Sophie lihegve meg nem szólalt. – Itt vagyunk. Ez az az ajtó.

Tessa benyitott, és máris egy folyosón találták magukat. Sophie kiszabadította a csuklóját Tessa szorításából, megfordult, becsapta az ajtót a hátuk mögött, és a helyére csúsztatta a reteszt. Egy pillanatra nekidőlt az ajtónak, és zihálva kapkodott levegő után. Az arcán patakokban folytak a könnyek.

– Miss Jessamine – suttogetta. – Gondolja, hogy...?

– Nem tudom – felelte Tessa. – De hallottad Thomast. El kell jutnunk a Menedékbe, Sophie! Ott biztonságban leszünk. – *És Thomasnak az a legfontosabb, hogy te biztonságban legyél.* – Mutatnod kell az utat, én nem találok oda egyedül.

Sophie lassan bólíntott, és ellökte magát az ajtótól. Csendben átvezette Tessát a kanyargó folyosók labirintusán, amíg eljutottak arra a helyre, amire emlékezett a Camille-lal való találkozásának éjszakájáról. Sophie leemelt egy lámpát a falra erősített tartóról, meggyújtotta, és továbbbsiettek, amíg oda nem értek az egymásnak hátat fordító, C betűket formázó mintával díszített, nagy vasajtó elé. Ahogy megtorpantak előtte, Sophie a szája elé kapta a kezét. – A kulcs! – suttogetta. – Elfelejtettem a rohadt... bocsásson meg, kisasszony... a kulcsot.

Tessa egy pillanatra frusztrált dühöt érzett, aztán sikerült elnyomni magában. Sophie egyik barátja éppen most halt meg a karjai között, aligha hibáztathatta érte, hogy megfélemedezett a kulcsról. – Tudod, hol tartja Charlotte?

Sophie bólíntott. – Elszaladok érte, és már hozom is. Csak várjon itt, kisasszony!

Ezzel elsietett a folyosón. Tessa egészen addig figyelte, ahogy távolodik, amíg fehér főkötője és ruhaujja bele nem olvadt a sötétségbe, ő pedig végképp magára nem maradt. A folyosóra egyedül a Menedék ajtaja alól kiszűrődő kevéske fény csempészett némi világosságot. Ahogy egyre sűrűbb árnyékok vették körül, Tessa egészen a falig hátrált, és szorosan hozzásimult, mintha csak beleolvadhatna. Állandóan az Agatha melléből ömlő vért látta maga előtt, amint vörösre festi Sophie kezét, és Nate éles nevetését hallotta, miután Jessamine összeesett...

Most ugyanez a nevetés ütötte meg a fülét: mintha üveg csörömpölt volna, ahogy a háta mögött visszhangzott a sötétségben.

Tessa biztos volt benne, hogy csak képzelődött, de azért megpördült, és hátát a Menedék ajtajának vetette. Az orra előtt a folyosón, ahol pillanatokkal korábban még nem volt senki, most egy ember állt. Szőke hajú, szélesen vigyorgó férfi egy hosszú, keskeny pengéjű tőrrel a kezében.

Nate.

– Én Tessie-m – szólt a férfi. – Ez szép teljesítmény volt. Nem gondoltam volna, hogy te meg az a cselédlány ilyen gyorsan tudtok futni. – Megforgatta a tört az ujjai között. – Balszerencsésekre viszont a gazdám felruházott bizonyos... képességekkel. Sebesebben tudok mozogni, mint gondolnád. – Öntelt mosolyra húzta a száját.

– Valószínűleg sokkal gyorsabban, ha belegondolok, hogy mennyi időbe telt, mire odalent felfogtad, mi történik.

– Nate! – Tessa hangja remegett. – Még nem késő. Véget vethetsz ennek.

– Minek vethetek véget? – Nate most először nézett a húga szemébe azóta, hogy letérdelt Mortmain elé. – A hihetetlen képességeimnek és a végtelen tudásomnak? Hogy London leghatalmasabb emberének kedvenc tanítványa vagyok? Ostoba lennék, ha ennek véget vetnék, kishúgom.

– Kedvenc tanítványa? Hol volt a mestered, amikor de Quincey le akarta csapolni a véred?

– Csalódást okoztam neki – mondta Nate. – Te okoztál csalódást neki. Megszöktél a Sötét Nővérektől, pedig tudtad, milyen következményei lesznek rám nézve. Nem vizsgáztál valami jól testvéri *szereletből*, Tessie.

– Miattad hagytam, hogy a Sötét Nővérek megkínózzanak, Nate. Mindent érted tettem. Te pedig... Te pedig elhitetted velem, hogy de Quincey a Magiszter. Minden, amiről azt állítottad, hogy de Quincey műve, valójában Mortmain lelkén szárad, igaz? Ő akarta, hogy Londonba hozz. Az a rengeteg mellébeszélés de Quincey-ről csak azt a célt szolgálta, hogy elcsald a Klávét az Intézetből, igaz?

Nate elvigyorodott. – Hogy is szokta mondani Harriet néni? Egy okos észrevétel már nem is számít annyira okosnak, ha túl későn jön.

– És mit talál az Enklávén azon a helyen, amelyikről azt állítottad, hogy de Quincey fészke? Semmit? Egy üres házat, egy kiégett romot? – A lány addig hátrált, amíg a hideg vasajtónak nem ütközött.

Nate követte, a szeme úgy ragyogott, mint a penge a kezében. – Te jó ég, dehogy! Az a rész igaz volt. Nem mennék vele sokra, ha az Enklávén nagyon hamar rájönne, hogy hülyét csináltunk belőlük, ugye? Jobb, ha lefoglaljuk őket, és de Quincey kis búvóhelyének kipucolása jó időre munkát ad nekik. – Megvonta a vállát. – Te adtad az ötletet, hogy kenjek mindent a vámpírra. Azok után, ami a minap történt, úgyszólván halott ember. A nephilimek már rajta tartják a szemüket, ami azt jelenti, hogy Mortmain többé nem veheti hasznát. Ráadásul elküldtük az Enklávét, hogy végezzenek vele, Willt és Jemet pedig ráuszítottuk arra a förtelmes Mrs. Darkra, hogy szabadítsa meg tőle a gazdát. Nos, három legyet ütöttünk egy csapásra, nem igaz? Igazán okos kis tervet eszeltem ki, én mondom.

Dicsékszik – gondolta undorral Tessa. – *Büszke magára*. Legszívesebben a bátyja szemébe köpött volna, de tudta, hogy inkább beszéltetnie kell, hátha időközben eszébe jut valami, amivel kivághatja magát ebből a helyzetből. – Az biztos, hogy becsaptál bennünket – mondta, és gyűlölte magát. – Mennyi volt igaz a történetedből? És mennyi volt hazugság?

– Elég sok minden igaz volt, ha annyira tudni akarod. A legjobb hazugságok legalább részben mindig az igazságon alapulnak – magyarázta. – Mielőtt Londonba jöttem, arra számítottam, hogy zsarolni tudom Mortmaint azzal, amit az okkultizmussal kapcsolatos tevékenységéről tudok. Aztán kiderült, hogy egyáltalán nem érdeklődik a dolog, csak megakart nézni magának, mert nem volt biztos a dolgában. Nem tudta, hogy a szüleim első vagy második gyereke vagyok. Azt hitte, esetleg én lehetek te. – Elmosolyodott. – Örült, mint majom a farkának, amikor kiderült, hogy nem engem keres. Az a helyzet, hogy lányt akart.

– De miért? Mit akar tőlem?

Nate megvonta a vállát. – Nem tudom, és nem is érdekel. Azt mondta, hogy ha megszerezlek neki, és minden hozzád fűzött reményét beváltod, a tanítványa lehetek. Miután megszöktél, bosszúból átadott engem de Quinceynek. Amikor idehoztál a nephilimek világának szívébe,

kaptam egy újabb esélyt, hogy megint megszerezem a Magiszternek azt, amit már elveszteni látszott.

– Kapcsolatba léptél vele? – Tessának felfordult a gyomra. A kitért ablakra gondolt a szalonban, bátyja elpiruló arcára, meg arra, amikor azt mondta neki, hogy nem ő nyitotta ki azt az ablakot. A lány most már biztos volt benne, hogy Nate valahogy üzent Mortmainnek. – Közölted vele, hogy itt vagy? Hogy hajlandó vagy elárulni bennünket? De hát velünk teljes biztonságban lehattél volna!

– Csakhogy akkor elvesztettem volna a képességeimet. Itt közönséges ember vagyok, gyenge és megvetésre méltó. Mortmain tanítványa-ként azonban ott állhatok a jobbján, amikor majd a Brit Birodalom fölért uralkodik.

– Te megőrültél! – mondta Tessa. – Ez az egész nevetséges.

– Biztosíthatlak, hogy nem az. Jövő ilyenkorra Mortmain már beköltözik a Buckingham-palotába. A birodalom meg fog hajolni a hatalma előtt.

– Csakhogy te nem leszel ott mellette. Láttam, hogy néz rád. Nem a tanítványa vagy, csak egy eszköz a kezében. Amint megkapja, amit akar, félre fog dobni, mint egy darab szemetet.

Nate szorosabban fogta a törét. – Nem igaz.

– Dehogynem. Harriet néni mindig azt mondta, hogy túlságosan bizol az emberekben. Ezért vagy olyan borzasztóan rossz szerencsejátékos is, Nate. Te magad is állandóan hazudsz, mégsem veszed észre, amikor neked hazudnak. Harriet néni szerint...

– Harriet néni – nevetett fel halkán Nate. – Olyan szerencsétlen eset volt a halála! – A fiú elmosolyodott. – Nem találtad furcsának, hogy épp egy doboz csokoládét küldtem ajándékba, holott tudtam, hogy te meg sem kóstolod majd, ő viszont biztosan megeszi az egészet?

Tessát elfogta a hányinger. Olyan élesen hasított a gyomrába a fájdalom, mintha Nate megforgatta volna benne a törét. – Nate... ilyet nem tehetél... Harriet néni szeretett téged!

– Nem is sejted, mi mindent meg nem tennék még, Tessie. A leghalványabb fogalmad sincs róla. – Kapkodva beszélt, szinte lázas hévvel. – Mindig butának tartottál. Csak a szerencsétlen bátyád voltam, akit meg kellett védened a világtól. Akit olyan könnyű becsapni és kihasználni. Hallottam, amikor Harriet nénivel rólam beszélgettetek. Biztosak volta-

tok benne, hogy soha nem viszem semmire, és nem teszek semmi olyat, amire büszkék lehetek. És most mégis olyat tettem! *Büszke lehetsz rám!* – jelentette ki. Nyilvánvalóan nem érzekelte az iróniát a szavai-ban.

– Közönséges gyilkos lettél. Szerinted erre kéne büszkének lennem? Szégyellem, hogy rokonságban állok veled.

– Rokonságban? Hiszen nem is vagy ember, csak valami furcsa lény. Semmi közöm hozzád. Attól a pillanattól fogva, hogy Mortmain elmondta rólad az igazságot, halott vagy a számomra. Nekem nincsen húgom.

– Akkor miért szólítasz folyton Tessie-nek? – kérdezte a lány olyan halkán, hogy maga is alig hallotta.

Nate egy pillanatra zavarodottan meredt rá. Aztán, ahogy Tessa a bátyjára nézett – a bátyjára, akiről azt gondolta, hogy egyedül ő maradt neki a világon valami megmozdult a háta mögött. A lány nem tudta, hogy csak képzelődik, vagy menten elájul.

– Nem szólítottalak Tessie-nek – felelte a fiú. Zavartnak tűnt, mint aki azt sem tudja, hol van.

Tessa elviselhetetlen szomorúságot érzett. – A bátyám vagy, Nate. Mindig is a bátyám leszel.

A fiú összehúzta a szemét. Tessa egy pillanatra azt hitte, talán végre megértette őt, és megváltoztatja a véleményét. – Miután Mortmain kezébe kerülsz – jelentette ki a fiú örök hálával tartozik majd, mert nekem köszönheti, hogy az övé leszel.

A lány elkeseredett. Aztán megint mozgást látott Nate vállánál. Csak egy alig kirajzolódó alak volt az árnyékban. *Tehát tényleg van ott valaki* – gondolta Tessa. Nem csak a képzelete játszik vele. Valaki egyre közeledett feléjük. Tessa szólásra nyitotta a száját, de rögtön be is csukta. *Sophie* – gondolta. Remélte, a cselédnek lesz annyi magához való esze, hogy elfut, mielőtt Nate rátámadna a törével.

– Gyere velem! – mondta a fiú Tessának. – Semmi értelme nagy hűhót csapnod. A Magiszter nem fog bántani...

– Ebben nem lehetsz biztos – közölte a lány. Az alak már közvetlenül Nate mögött járt. Valami halványan világított a kezében. Tessának minden erejével koncentrálnia kellett, hogy ne mozdítsa el a tekintetét Nate arcáról.

– Biztos vagyok benne. – Türelmetlen volt a hangja. – Nem vagyok ostoba, Tessa...

Az alak villámgyors mozgásba lendült. A halvány tárgy Nate feje fölé emelkedett, és sebesen csapott le. Nate előredőlt és a földre rogyott. Ahogy elterült a szőnyegen, szőke haját vörösre festette a vér, és a fegyver kigördült a kezéből.

Tessa felnézett. A felbőszült Jessamine állt Nate fölött a félhomályban. Bal kezében még mindig egy összetört lámpa maradványait szorongatta.

– Ostoba talán nem vagy. – A lány undorodva piszkálta meg a mozdulatlanul heverő Nate-et. – De nem is ez a legdicsőbb pillanatotod.

Tessa tátott szájjal meredt rá. – *Jessamine?*

Jessamine felnézett. Ruhája nyaka elszakadt, a haja kiszabadult a csatokból, arca jobb oldalán kék horzsolás éktelenkedett. Eldobta a lámpát, ami kis híján megint eltalálta Nate-et. – Amúgy jól vagyok, ha emiatt düleszted így a szemed. Végtére is nem én kellettem nekik.

– Miss Gray! Miss Lovelace! – Sophie a futástól zihálva állt meg mellettük. Az egyik kezében a Menedék hosszú kulcsát tartotta. Lenézett Nate-re, és a meglepetéstől tátva maradt a szája. – Jól van?

– Ó, kit érdekel, hogy jól van-e? – szólt Jessamine, aztán lehajolt, hogy felkapja a tört, amit Nate elejtett. – Miután annyit hazudott! Hazudni mert *nekem!* – Vér szökött az arcába. – Akárhogy is, most már nem számít. – Felegyenesedett, és a cseléd felé fordult. – Ne bámészkodj már, Sophie, inkább nyisd ki a Menedéket, mielőtt ki tudja, mi jön még utánunk, hogy megöljön bennünket!

Will kirentott a házból, és Jemmel a nyomában leszáguldott a lép csőn. A holdfényben minden egyes fűszál élesen kirajzolódott előttük a pázsiton. A kocsi ott volt, ahol hagyták, a behajtó közepén. Jem megkönnyebbülten nyugtázta, hogy a lovak nem estek pánikba a nagy ricsaj ellenére sem, bár úgy sejtette, Balios és Xanthos tapasztalt már sokkal rosszabbat is, amióta az árnyvadászok tulajdonában voltak.

– Will! – Jem megállt a barátja mellett, és igyekezett leplezni, hogy kapkodnia kell a levegőt. – Minél gyorsabban vissza kell jutnunk az Intézetbe.

– Ezzel biztosan nem fogok vitába szállni. – Will alaposan végigmérte Jemet, aki szerette volna tudni, hogy valóban olyan vörös és lázrózsás-e az arca, mint tartott tőle. Jókora adagot vett be a drogból, mielőtt eljöttek az Intézetből, valamiért azonban gyorsabban múlt a hatása, mint számított rá. Máskor ez sokkal jobban aggasztotta volna, most azonban félresöpörte az érzést.

– Szerinted Mortmain számított rá, hogy megöljük Mrs. Darkot? – kérdezte, nem is annyira azért, mert olyan lényegesnek érezte a kérdést, hanem mert szüksége volt még néhány pillanatra, hogy levegőhöz jusson, mielőtt bemászik a kocsiba.

Will kigombolta a zakóját, és éppen az egyik zsebében turkált valami után. – Vélhetőleg igen – szólt szinte szórakozottan. – Vagy leginkább abban bízott, hogy megöljük egymást, az ideális lett volna a számára. Nyilvánvalóan de Quinceyt is holtan szeretné látni, és azt találta ki, hogy a nephilimeket használja fel bérgyilkosnak. – Will előhúzott egy bicskát a belső zsebéből, és elégedetten pillantott rá. – Lóháton sokkal gyorsabban haladhatunk, mint kocsival – jelentette ki.

Jem szorosabban markolta a ketrecet. A rácsok mögül a szürke macska kíváncsian nézett körül sárga szemével. – Kérlek, mondd, hogy nem azt teszed, amit szerintem tenni fogsz.

Will kipattintotta a kést, és elindult a felhajtón.

– Nincs vesztegetni való időnk, James. És Xanthos könnyedén el tudja húzni a kocsit, ha egyedül ülsz rajta.

Jem követte a fiút, de a nehéz ketrec meg a lázas kimerültség erősen lelassította a lépteit. – Mit akarsz azzal a késsel? Nem fogod megölni a lovakat, ugye?

– Persze hogy nem. – Will fogta a kést, és nekilátott elvágni Baliost a kocsinhoz rögzítő szíjakat.

– Á! – szólt Jem. – Értem. Elhúzol azzal a lóval, mint valami Robin Hood, engem meg itt hagysz. Magadnál vagy te?

– Valakinek vigyáznia kell arra a macskára. – A heveder és a csatok lehullottak, Will pedig felpattant Balios hátára. Mindig is őt szerette jobban a két ló közül.

– De... – Jem most már komolyan megijedt, és letette a ketrecet a földre. – Will, ezt nem teheted...

Elkésett. Will a ló oldalába mélyesztette a sarkát, mire Balios nyerítve ágaskodott fel. A fiú kitartóan kapaszkodott – Jem meg mert volna rá esküdni, hogy még mosolyog is –, aztán Balios vágatva indult meg a kapu felé. Egyetlen pillanattal később ló és lovasa eltűnt Jem szeme elől.

19

Boadicea

*Enyém lett az első pillanatban
Enyém, mert jog szerint megkaptam.
Enyém – mint atyáink esküdtek.
Alfred, Lord Tennyson: Maud*

AHOGY A MENEDÉK AJTAJA BECSUKÓDOTT MÖGÖTTÜK, Tessa nyugtalanul nézett körül. A helyiségben sötétebb volt, mint amikor Camillel találkozott. A nagy tartókban nem égtek a gyertyák, csak néhány bozorkányfény derengett halványan körben a falakon. Az angyalszobor továbbra is végtelen könnyeket zokogott a szökőkútba. A hideg csontig hatolt, és Tessa megborzongott.

Ahogy Sophie visszacsúsztatta a kulcsot a zsebébe, ő sem tűnt kevésbé feszültnek. – Itt vagyunk hát – szólt. – Rettenetesen hideg van.

– Biztosan nem maradunk itt sokáig – mondta Jessamine. Nate töre még mindig ott csillogott a kezében. – Valaki el fog jönni értünk, és megment bennünket. Will vagy Charlotte...

– Mechanikus szörnyetegek seregét találják az Intézetben – emlékeztette a lányt Tessa. – Meg Mortmaint. – Összerázkódott. – Nem tudom, hogy olyan egyszerű lesz-e, mint gondolod.

Jessamine hűvösen pillantott Tessára. – Igazán nem kéne úgy tenned, mintha az én hibám lenne. Ha te nem lennél itt, sosem kerültünk volna ekkora slamasztikába.

Sophie az egyik vaskos oszlop mellett állt, és nagyon kicsinek tűnt. Hangját visszaverték a kőfalak. – Ez nem volt túl kedves magától, kis-asszony.

Jessamine letelepedett a szökőkút szélére, aztán összehúzta a szemöldökét, és megint felállt. Ingerült mozdulattal simította végig a ruhája hátulját, amin most terebélyes nedvességfolt éktelenkedett. Talán nem, de ez az igazság. A Magiszter csakis Tessa miatt jött ide.

– Mondtam Charlotte-nak, hogy mindennek én vagyok az oka – szolt Tessa halkan. – Mondtam neki, hogy el kell küldenie. Nem volt hajlandó megtenni.

Jessamine hátravetette a fejét. – Charlotte túlságosan lágyszívű, mint ahogy Henry is. Will pedig... Will Galahadnak képzeli magát. Mindenkinek meg akar menteni. Jemmel együtt. Egyikük sem áll két lábbal a földön.

– Gondolom, ha neked kellett volna meghoznod a döntést... – mondta Tessa.

– Egy szempillantás alatt az értésedre adtam volna, hogy kívül tágasabb – vágta rá Jessamine, és megszívta az orrát. Látván, hogy néz rá Sophie, hozzátette: – Jaj, ne már! Olyan egy széplélek vagy te is, Sophie! Agatha meg Thomas még mindig élne, ha rajtam múlt volna, nem igaz?

Sophie elsápadt, amitől a sebhelye úgy virított az arcán, mintha felpofozták volna. – Thomas meghalt?

Jessamine tekintetén látszott, hogy ő is tudja, mekkora hibát követett el. – Nem úgy értettem.

Tessa határozottan pillantott rá. – Mi történt, Jessamine? Láttuk, hogy megsebesültél...

– Mégsem mozdítottatok a kisujjatokat sem – duzzogott Jessamine, és megint lehuppant a szökőkút peremére. A jelek szerint már nem foglalkoztatta különösebben a ruhája állapota. – Elvesztettem az eszméletemet... és mire magamhoz tértem, Thomas kivételével mind eltűntetek. Mortmain sem volt már ott, csak a szörnyetegei. Az egyik elindult utánam, én meg kerestem a napernyőmet, de összetörték. Thomast körülvették azok a gépezetek. Segíteni akartam, de azt mondta, fussak, szoval... futottam. – Dacosan szegte fel az állát.

Sophie szeme megvillant. – Otthagytá egyedül?

A tör dühösen csördült meg, ahogy Jessamine letette maga mellé a szökőkútra. – Én egy hölgy vagyok, Sophie. Elvárható, hogy egy férfi feláldozza magát egy hölgy biztonsága érdekében.

– Ez hülyeség! – Sophie ökölbe szorította a kezét. – Maga árnyvadász! Thomas pedig csak egy mondén! Segíthetett volna neki, de nem volt hajlandó, mert maga... olyan önző! És... és rettenetes!

Jessamine tátott szájjal meredt Sophie-ra. – Hogy merészelsz úgy beszélni velem, mint...

Elhallgatott, ahogy a Menedék ajtaján hangosan dörrent a lezuhanó kopogtató. A dörrenés megismétlődött, aztán egy ismerős hang szólalt meg odakint. – Tessa! Sophie! Will vagyok.

– Ó, hála istennek! – kiáltott fel Jessamine, aki legalább annyira örült annak, hogy véget vehet a beszélgetésnek Sophie-val, mint a megmenekülésének. Az ajtóhoz sietett. – Will! Én is itt vagyok! Jessamine!

– Mindannyian jól vagytok? – A Will hangjából áradó izgatottságtól Tessának elszorult a szíve. – Mi történt? Rohantunk Highgate-ből, ahogy csak tudtunk. Láttam, hogy az Intézet ajtaja nyitva van. Az Angyalért, hogyan jutott be Mortmain?

– Valahogy sikerült megkerülnie az őrző varázslatot – felelte keserűen Jessamine, és a kilincs után nyúlt. – Fogalmam sincs, hogyan.

– Mindenesetre nem számít többé. Meghalt. A mechanikus lények is mind elpusztultak.

Will hangja megnyugtatónak tűnt – de akkor mégis, miért nem tudott megnyugodni Tessa? Sophie-ra nézett, aki az ajtót bámulta. Éles, függőleges ránc húzódott a két szemöldöke között, az ajka pedig alig észrevehetően mozgott, mintha csak maga elé suttogna valamit. Sophie birtokában van a Látás képességének, jutott Tessa eszébe – Charlotte mondta. A lány gyomrában a kellemetlen érzés, akár egy hullám, emelkedett.

– Jessamine! – kiáltotta. – Jessamine, ne nyisd ki az ajtót...!

Csakhogy már elkésett. Az ajtó szélesre tárult. A küszöbön pedig ott állt Mortmain, oldalán a mechanikus szárnyetegekkel.

Hála az Angyalnak az álcáért! – gondolta Will. A vágató fekete kancát szőrén megülő fiú látványára a Farringdon Roadon jó páran felhúzták volna a szemöldöküket még egy olyan zsúfolt metropoliszban is, mint London. Ahogy azonban Will lova fűjtatva verte fel egyik londoni utca porát a másik után, egy lélek sem fordult utána, vagy húzta fel a szemöldökét. Bár a járókelők nem láhták, mégis találtak rá okot – le-

ejtették a szemüvegüket, esetleg kikerültek egy pocsolót –, hogy félreálljanak az útból, és elkerüljék az ütközést.

A Highgate és az Intézet között közel öt mérföld volt a távolság. Kocsival háromnegyed óráig tartott az út. Visszafelé Balios hátán alig húsz perc is elég volt, bár az állat hevesen zihált, és egész testét izzadság borította, mire Will bevágatott vele az Intézet kapuján, és végre megálltak a lépcső előtt.

A fiút azonnal elfogta a kétségbeesés. Az ajtó nyitva állt. Szélesre volt tárva, mintha csak az éjszakát hívta volna vendégségbe. A Szövetség Törvénye szigorúan tiltotta, hogy egy Intézet ajtaja akár csak résznyire is nyitva maradjon. Jól sejtette: valami nagyon nem volt rendjén.

Leugrott a ló hátáról, a csizmája hangosan koppant a macskakövön. Próbált rájönni, hogyan köthetné ki az állatot, de a szíjakat elvágta, ráadásul Balios láthatólag nagyon szívesen megharapta volna. Megvonta hát a vállát, és a bejárat felé indult.

Jessamine sikítva ugrott félre, ahogy Mortmain belépett az ajtón, Sophie pedig az egyik oszlop mögé bújt. Tessa mozdulni sem tudott a döbbenettől. A Magisztert jobbról és balról is két-két automaton kísérte, csillogó fémarcuk egyenesen előremeredt.

Mortmain mögött ott állt Nate is, egy vérrel átitatott, rögtönzött kötéssel a fején. Inge aljából – vagyis Jem ingének aljából – széles csíkok téptek le. A fiú fenyegetően pillantott Jessamine-re.

– Te ostoba ribanc! – vicsorította, és megindult előre.

– Nathaniel! – Mortmain hangja ostorként csattant, mire a fiú mozdulatlaná dermedt. – Ez nem csatatér, ahol a szárnalmas bosszúdön járhat az eszed. Már csak egy dologra van szükségem tőled. Tudod, hogy mi az. Hozd el nekem!

Nate habozott. Olyan tekintettel figyelte Tessát, ahogyan az éhes macska mered a kiszemelt egérre.

– Nathaniel! A fegyverszobába! Most!

A fiú erővel kényszerítette magát, hogy elfordítsa a fejét. Egy pillanatig Tessát nézte, a szemében gúnyt vette át a düh helyét. Aztán sarkon fordult, és kivonult a helyiségből; két mechanikus lény ellépett Mortmain oldala mellől, és csatlakozott hozzá.

Ahogy az ajtó becsukódott a fiú mögött, Mortmain nyájasan elmosolyodott. – Ti ketten – intett Jessamine-nek és Sophie-nak –, kifelé!

– Nem! – A halk, de makacs hang Sophie-hoz tartozott, bár Tessa meglepetésére Jessamine sem adta jelét, hogy távozni készülne. – Tessa nélkül nem megyek sehova.

Mortmain vállat vont. – Nekem így is jó. – A mechanikus lényekhez fordult, és csettintett az ujjával. – Öljétek meg azt a két lányt? – parancsolta. – Az árnyvadászt és a cselédet.

A két lény mozgásba lendült, surranó patkányok groteszk sebességével mozogtak. Jessamine megfordult, hogy elfusson, de alig néhány lépést tudott csak megtenni, mielőtt az egyik gépezet megragadta, és fel emelte a földről. Sophie az oszlopok közé vetette magát, mint az erdőbe menekülő Hófehérke, de hiába; a második lény pillanatok alatt utolérte, és a földre teperte a sikító cselédet. Vele ellentétben Jessamine egyetlen hangot sem adott ki. Támadója az egyik kezét a szájára tapasztotta, a másikkal pedig a derekát szorította; ujjai könyörtelenül mélyedtek a lány húsába. Jessamine tehetetlenül rugdalta a semmit, akár a hóhér kötelén lógó elítélt.

Tessa olyan távolról hallotta a saját hangját, mintha egy idegen szólt volna meg. – Állítsa le őket! Könyörgöm, állítsa le őket!

Sophie kiszabadult a szorításból, és négykézláb csúszva igyekezett menekülni. A lény utánanyúlt, elkapta a bokáját, és visszarántotta. Sophie zokogott, a köténye elszakadt, ahogy végigcsúszott a padlón.

– *Könyörgöm!* – ismételte Tessa, Mortmainre szegezve a tekintetét.

– Csakis maga tudja leállítani őket, Miss Gray – jelentette ki a férfi. – Ígérje meg, hogy nem próbál megszökni előlem. – Átható pillantással mérte végig a lányt. – Akkor szabadon elmehetnek.

Jessamine könyörögve pillantott Tessára a fémkar fölött. Időközben a másik lény is újból felegyenesedett, és a hóna alatt tartotta az erőtlenségű kapálózó Sophie-t.

– Maradok – jelentette ki Tessa. – A szavamot adom. Nem megyek sehova. Csak engedje el őket!

Hosszú csend következett. – Hallottátok – mondta végül Mortmain a mechanikus lényeknek. – Vigyétek le a lányokat a földszintre! De a hajak szála se görbüljön! – Aztán halvány, ravasz mosolyra húzta a száját. – Hagyjatok kettesben Miss Grayjel!

Még be sem lépett az ajtón, Will máris érezte, hogy valami rettenetes történik odabent. Először tizenkét éves korában fogta el ez a különös, borzongató érzés, amikor a kezébe vette azt az átkozott dobozt – de azt sosem gondolta volna, hogy az Intézet közvetlen közelében is utolérheti.

Abban a pillanatban, hogy átlépte a küszöböt, Agatha testét látta meg először. A nő a hátán feküdt, üveges tekintettel meredt a plafonra, egyszerű, sötét ruhája elejét eláztatta a vér. Willt olyan heves hullámokban árasztotta el a düh, hogy szinte beleszédült. Keményen az ajkába harapott, lehajolt, hogy lezárja Agatha szemét, aztán felegyenesedett és körülnézett.

Mindenfelé csata jeleit látta maga körül – leszakadt fémdarabokat, elgörbült vagy törött fogaskerekeket, olajjal keveredő vértócsákat. Ahogy a lépcső felé indult, egyszer csak rátaposott Jessamine napernyőjének maradványaira. Összeszorította a fogát, és továbbstietett.

A legalsó lépcsőfokokon egyre terebélyesedő skarlát pocsolóban Thomas terült el mozdulatlanul. Egy kard hevert mellette a földön, nem messze a kezétől; a pengéje kicsorbult és meghajlott, mintha sziklákat akartak volna kettéhasítani vele. A fiú mellkasából cakkos szélű, méretes fémdarab állt ki. Olyan, mintha egy fűrész pengéje tört volna bele, vagy mintha egy nagyobb fémszerkezet éles alkatrésze lenne, gondolta Will, ahogy lekuporodott Thomas mellé.

A fiú torkában száraz, égető érzés támadt. Ritkán gyászolt harc közben, az érzelmeket inkább későbbre tartogatta – legalábbis azokat, amiket még nem tanult meg olyan mélyre eltemetni, hogy szinte meg is fedkezett róluk. Tizenkét éves kora óta igyekezett megszabadulni az érzelmektől. A mellkasát most szorította a fájdalom, de amikor megszólalt, határozottan csengett a hangja. – Üdvözöllek, s búcsúzom – mondta, majd kinyújtotta a karját, hogy lezárja Thomas szemét. – Ave...

Hirtelen egy kéz került elő a semmiből, és megragadta Will csuklóját. A fiú értetlenül pillantott le. Thomas halványbarna, üveges szeme nézett vissza rá a közeledő halál fehér hárttyája mögül. – Nem vagyok... – préselte ki magából érzékelhető erőfeszítéssel a szavakat – árnyvadász.

– Az Intézetet védted – felelte Will. – Egyikünk sem csinálta volna jobban.

– De igen. – Thomas kimerültén hunyta le a szemét. A mellkasa alig érzékelhetően megemelkedett, az ingét szinte feketére festette a vér. – Maga elkergette volna őket, Will úrfi. Mind a ketten tudjuk, hogy így van.

– Thomas – suttogta Will. – *Csak ne beszélj, és meggyógyulsz, mire a többiek ideérnek* – mondta volna a legszívesebben, csakhogy a fiú nyilvánvalóan nem gyógyulhatott meg. Egyszerű ember volt, nem segíthettek volna rajta a rúnák. Will azt kívánta, bár Jem lenne itt helyette. Jem sokkal alkalmasabb volt rá, hogy vigaszt nyújtson egy haldoklónak. Mellette bárki úgy érezhette, hogy minden rendben lesz, magáról viszont Will titokban azt gyanította, nem sok olyan helyzet akad, amin ne rontana a puszta jelenlétével is.

– Él – mondta Thomas anélkül, hogy kinyitotta volna a szemét.

– Hogyan? – Will erre nem számított.

– Akiért visszajött. A lány. Miss Gray. Sophie-val van. – Thomas úgy beszélt, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy Tessa kedvéért sietett vissza. Aztán köhögni kezdett, amitől vér ömlött ki a szájából, és végigfolyt az állán. Úgy tűnt, észre sem vette. – Vigyázzon Sophie-ra, Will úrfi! Sophie...

De Will sosem tudta meg, mit akart mondani a lányról, mert Thomas szorítása hirtelen engedett, és a keze hátborzongató puffanással hullott a földre. Will elhúzódott. Éppen elégszer látott már halottat, tudta, mikor jött el a vég. Nem kellett lezárnia Thomas szemét; az már amúgy is csukva volt. – Aludj hát, nephilimek hűséges szolgálója! – mondta, bár nem igazán tudta, honnan jönnek a szavak. –Mindent köszönök!

Nem volt ez elég, közel sem volt elég, de ennyi tellett tőle. Will talpra kászálódott, és felrohant a lépcsőn.

Az ajtó bezáródott a mechanikus lények mögött; a Menedékben csend honolt. Tessa hallotta a szökőkút vizének csobogását a háta mögött.

Mortmain higgadtan méregette. *Még mindig nem tűnik félelmetesnek* – gondolta a lány. Sötét, a halántékánál őszülő hajú, furesán világos szemű, alacsony, hétköznapi férfi.

– Miss Gray – szólt végül Mortmain abban reménykedtem, hogy az első együtt töltött pillanataink mindkettőnk számára kellemesebben telnek majd.

Tessának égett a szeme. – Mi maga? – kérdezte. – Boszorkánymester?

A férfi arcán gyors, hűvös mosoly villant át. – Egyszerű ember vagyok, Miss Gray.

– De hiszen varázsolt – csodálkozott a lány. – Will hangján be szélt.

– Megfelelő képzéssel bárki megtanulhat hangokat utánozni – liléké Mortmain. – Egyszerű bűvésztükk. Soha senki nem számít rá. Az árnyvadászok legalábbis biztosan nem. Meggyőződésük, hogy az emberek semmihez sem értenek, és nem is jók semmire.

– Nem – suttogta Tessa. – Semmi ilyesmit nem gondolnak.

Mortmain elhúzta a száját. – Milyen gyorsan megszerette a természetes ellenségeit! Ezt hamarosan kineveljük magából. – Közelebb lépett, de Tessa elhúzódott előle. – Nem fogom bántani – mondta a férfi. – Csak mutatni szeretnék magának valamit. – A kabátja zsebébe nyúlva elővett egy vastag aranyláncon lógó, elegáns aranyórái

Tényleg arra kíváncsi, mennyi az idő? Tessa hirtelen megmagyarázhatatlan késztetést érzett, hogy felkacagjon, de visszafogta magát.

Mortmain feléje nyújtotta az órát. – Miss Gray – szólt –, kérem, fogadja ezt el!

A lány csodálkozva meredt rá. – Nem kell.

A férfi még egyet lépett előre. Tessa addig hátrált, amíg a szoknyája a szökőkút peremét nem súrolta. – Fogja az órát, Miss Gray!

Tessa megrázta a fejét.

– Vegye el – erősködött Mortmain –, különben visszahívom a szolgálóimat, és megparancsolom nekik, hogy addig szorongassák a barátai nyakát, amíg meg nem fulladnak! Elég az ajtóhoz mennem és szólítanom őket. Maga dönt.

Tessa torkában keserű epe tört fel. Az aranyláncon hintázó órai a meredt a férfi kezében. Nyilvánvalóan nem volt felhúzva. A mutatók rég nem mozdultak, az idő pontban éjfélkor örökre megállt. A hátlapra a J.T.S. monogramot vésték elegáns betűkkel.

– Miért? – kérdezte suttogva. – Miért akarja, hogy elvegyem?

– Mert azt akarom, hogy átváltozzon.

Tessa felkapta a fejét, és értetlenül nézett a férfira. – Miért?

– Ez az óra valakié volt – felelte Mortmain. – Valakié, akivel nagyon szeretnék megint találkozni. – Nyugodt volt a hangja, a benne rejlő vad-ság azonban jobban megijesztette Tessát, mintha a férfi heves dühroh-amot kapott volna. – Tudom, hogy a Sötét Nővérek kitanították. Tu-dom, hogy tisztában van a képessége természetével. Az egész világon senki más nem képes arra, amire maga. Tudom, mert én teremtetem.

– Maga teremtett? – értetlenkedett Tessa. – Azt akarja mondani... de maga nem lehet az apám...

– Az apja? – Mortmain kurtán felnevetett. – Ember vagyok, nem al-világi. Nincsen bennem semmi démoni, és nem is hálok démonokkal. Nincsen köztünk vérségi kapcsolat, Miss Gray. Azonban ha nem lettem volna, maga nem születhetett volna meg.

– Nem értem – suttofta Tessa.

– Nem is kell értenie. – Mortmain higgadsága érezhetően kezdett szertefoszlni. – Csak annyi a dolga, hogy azt tegye, amit megparancso-lok. És én azt parancsolom, hogy változzon át. Most!

Tessa úgy érezte magát, mintha megint a Sötét Nővérek előtt állna. Félt, a szíve majd kiugrott a helyéből, és megparancsolták neki, hogy vegye elő személyiségének azt a darabját, ami rettegéssel tölti el. Meg-parancsolták neki, hogy vesszen el a sötétségben, a saját maga és az idegen lény közötti semmiben. Talán az lenne a legkönnyebb, ha enge-delmeskedne – ha fogná azt az órát, elhagná önmagát, és belebújna va-laki másnak a bőrébe, mint korábban is annyiszor. Ha feladná a saját akaratát.

Leszegte a fejét, hogy elkerülje Mortmain égető tekintetét, és ekkor észrevett valami csillogót a szökőkút peremén, közvetlenül a háta mö-gött. Kiloccsant a víz, gondolta egy pillanatra – illetve mégsem. Valami más volt ott. A lány szinte akarata ellenére szólalt meg.

– Nem – jelentette ki.

Mortmain összehúzta a szemét. – Jól hallottam?

– Azt mondtam, nem. – Tessának olyan érzése támadt, mintha el-hagyta volna a testét, és kívülről szemlélné Mortmainnel szembenező önmagát. – Nem teszem meg. Addig biztosan nem, amíg el nem árulja, mit ért azalatt, hogy maga teremtett engem. Miért vagyok ilyen? Miért van ennyire szüksége a képességre? Mire akar rákényszeríteni? Más

célja is van azon kívül, hogy mechanikus hadsereget építsen, ez teljesen világos a számomra. Nem vagyok olyan ostoba, mint a bátyám.

Mortmain visszacsúsztatta az órát a zsebébe. Arcát elcsúfította a harag. – Nem – mondta. – Maga nem olyan ostoba, mint a bátyja. Ő buta és gyáva is. Maga buta, de legalább szorult magába némi bátorság, még ha ennek nem is veszi hasznát. Ráadásul a barátai isszák meg a levét. Méghozzá a saját szeme láttára. – Ezzel sarkon fordult, és az ajtó felé indult.

Tessa lehajolt, és felkapta a háta mögül a Menedék boszorkányfényeinél meg-megcsillanó tárgyat. A kés volt az, amit Jessamine tett le a szökőkút peremére. – Várjon! – kiáltotta – Mr. Mortmain! Várjon!

A férfi visszafordult, és meglátta a kést Tessa kezében. Undorral vegyes derű ült ki az arcára. – No de Miss Gray! – szólt. – Komolyan azt hiszi, hogy kárt tud bennem tenni azzal? Csak nem gondolja, hogy fegyvertelenül jöttem? – Kissé félrehúzta a zakóját, és a lány egy pisztoly markolatát pillantotta meg az övében.

– Nem – felelte. – Nem hiszem, hogy kárt tudok tenni magában.

– Ezzel megfordította a kést, hogy a markolata a férfi felé mutasson, a hegye pedig nyílegyenesen a saját mellkasának szegeződjön. – Viszont ha még egy lépést tesz az ajtó felé, én esküszöm magának, hogy a saját szívembe döföm ezt a kést.

Meglehetősen sokáig tartott helyrehozni a káoszt, amit Will hagyott maga után a kocsí szíjai között. A hold már aggasztóan magasán járt az égen, mire Jem begördült az Intézet kapuján, és megállította Xanthost a lépcsőnél.

A fáradtnak tűnő Balios kikötetlenül ácsorgott a közelben. Will nyilván úgy meghajtotta, mint egy örült, gondolta Jem, de ezek szerint egy darabban megérkezett. Ez némi vigaszt jelentett, miután észrevette, hogy az Intézet ajtaja tárva-nyitva áll, és végigfutott a hátán a hideg a rémülettől. Legalább olyan képtelen látvány volt, mintha egy arcról hiányzott volna a két szem, vagy az égen nem lettek volna csillagok. Ennek egyszerűen nem lett volna szabad így lennie.

– Will? – kiáltotta a fiú. – Hallasz, Will? – Miután nem kapott választ, leugrott a bakról, aztán visszanyúlt, és leemelte maga után jádevégű botját. Könnyedén fogta a kezében, a súlyát méregette. Meg-

fájdult a csuklója, és ez aggodalommal töltötte el. A démonpor hatásának elmúltával az első tünetek általában ízületi fájdalom formájában jelentkeztek, aztán a tompa sajgás kiterjedt az egész testére, és égetett, mint a tűz. Csakhogy ezt most egyszerűen nem engedhette meg magának. Willre meg Tessára kellett gondolnia. Képtelen volt szabadulni az emléktől, ahogy a lány akkor lenézett rá a lépcsőn, miközben ő az ősi szavakat mormolta. Sütött róla az aggodalom, és a gondolat, hogy Tessa törődik vele, váratlan örömmel töltötte el Jemet.

Megfordult, hogy elinduljon felfelé a lépcsőn, de azonnal meg is torpant. Valaki szembejött vele. Pontosabban nem is egyvalaki, hanem egy kisebb társaság. Az Intézet ajtaján kiáradó fény hátulról világította meg őket; Jem hunyorogva figyelt, de pár pillanatig csak a körvonalait tudta kivenni. Némelyik furcsán torznak tűnt.

– Jem! – Magas, elkeseredett, ismerős hang volt.

Jessamine.

Jem futva indult fel a lépcsőn, aztán megtorpant. Nathaniel Gray közeledett felé szakadt ruhában, véresen. A homlokát borító rögtönzött kötést a jobb halántékánál átítatta a vér. Komor tekintettel pillantott Jemre.

Két oldalán egy-egy automaton kísérte engedelmes szolga módjára. A háta mögött még kettő lépdelt. Az egyik a küszködő Jessamine-t, a másik az ernyedt, félig öntudatlan Sophie-t cipelte.

– Jem! – visította Jessamine. – Nate hazudott. Végig Mortmain embere volt... Mortmain a Magiszter, nem de Quincey...

Nathaniel hátrafordult. – Hallgattasd el! – mordult rá a mechanikus lényre a háta mögött. A szörnyeteg fémkarja szorosabbra zárult Jessamine körül, mire a lány a fájdalomtól elfehéredő arccal felhői dült, aztán elhallgatott. Pillantása a Nathaniel jobb oldalán álló lény re siklott. Jem követte a tekintetét, és látta, hogy a gépezet a Pyxis ismerős, aranyszínű négyzögét tartja a kezében.

Arckifejezését látva Nate elmosolyodott. – Az árnyvadászokon kívül senki sem érintheti – mondta. – Már mint egyetlen élőlény sem. Csak hogy az automatonok nem élnek.

– Emiatt történt minden? – kérdezte csodálkozva Jem. – A Pyxis miatt? Mégis, mi hasznát vehetitek?

– A gazdámnak démonenergiára van szüksége, úgyhogy meg is fogja szerezni magának – jelentette ki dölyfösen Nate. – És nem fogja elfelejteni, hogy nekem köszönheti.

Jem megrázta a fejét. – És mit kapsz érte cserébe? Mit adott neked, hogy eláruld a húgodat? Harminc ezüstpénzt?

Nate arca eltorzult, és Jem a sóltanul jóképű álarc mögött egy pillanatra meglátta Tessa bátyjának valódi énjét, ami olyan gonosz és visszataszító volt, hogy a legszívesebben öklendezve fordított volna hátat. – Az a valami – jelentette ki Nate – nem a húgom.

– Tényleg nehéz elhinni, hogy akár egyetlen csepp közös vér folyik is bennetek – szólt Jem. Nem is igyekezett leplezni a megvetését. – Tessa annyival nemesebb nálad.

Nathaniel összehúzta a szemét. – Nem érdekel. Ő már Mortmainé.

– Fogalmam sincs, mit ígért neked Mortmain – gyözködte Jem –, de biztosíthatlak felőle, hogy ha Jessamine-nek vagy Sophie-nak akár csak a haja szála is meggörbül... És ha elviszed a Pyxist az Intézetből, a Klávé utánad fog menni. Előkerítenek. Megölnék.

Nathaniel lassan megrázta a fejét. – Nem érted – jelentette ki. – Egyetlen nephilim sem érti. A legnagyobb dolog, amit ti ajánlani tudnátok nekem, hogy futni hagytok. A Magiszter viszont azt ígéri, hogy sosem fogok meghalni. – A bal oldalán álló automatonhoz fordult, amelyiknek szabad volt a keze. – Öld meg! – parancsolta.

A gépember Jemre vetette magát. Gyorsabb volt, mint azok a lények, akikkel Jemnek a Blackfriars Bridge-en kellett megküzdenie. Alig maradt ideje megpöckölni a botja végére erősített pengét előugrasztó kallantyút, és a támadó már ott is volt előtte. A lény úgy csikorgott, akár a fékező vonat, amikor Jem egyenesen a mellkasába dőfte a fegyverét, és alaposan megförgatta benne, jókora darabon feltépvé a fémét. Az automaton megpördült, és vörös szikrák tömkelegét szórta a levegőbe.

Az örült görögtűz eltalálta Nate-et, mire a fiú felkiáltott, hátraugrott, és a ruhájába lyukakat égető szikrákat kezdte csapkodni. Jem kihasználta az alkalmat, feljebb ugrott két lépcsőfokot, és a penge lapjával hátba vágta Nate-et. A fiú mechanikus védelmezőjét kereste a tekintetével, de az ide-oda botorkált a lépcsőn, és a szikrák egyre csak szálltak a mellkasából; úgy tűnt, hogy Jemnek sikerült elvágnia valamelyik létfontos-

ságú mechanizmusát. A Pyxist szorongató gépember mozdulatlanul állt; nyilvánvalóan nem Nate volt számára a legfontosabb.

– Engedjétek el őket! – kiáltotta oda a Sophie-t és Jessamine-t tartó lényeknek. – Öljétek meg az árnyvadászt! Öljétek meg, hallottátok?

Ahogy hirtelen kiszabadultak őrük szorításából, Jessamine és Sophie levegő után kapkodva hullott a földre; szerencsére mindketten életben voltak. Jem megkönnyebbülése azonban nem tartott sokáig, mert a két automaton máris rávetette magát. A fiú az egyik felé dőfött a botjával, mire az hátraugrott, ahol Jem már nem érthette el, miközben a társa felemelte a kezét – vagy nem is kéz volt az, hanem inkább egy súlyos, buzogányszerű fémkocka...

Kiáltás hallatszott Jem mögül, és egyszerre Henry száguldott el mellette egy jókora pallost forgatva. Széleset kaszált vele, és átvágta az automaton felemelt karját, ami a csapás erejétől messzire szállt. Miután földet ért, a fém testrész sziszegve, szikrázva továbbcsúszott a macskaköveken, amíg egyszer csak lángra nem lobbant.

– Jem! – szólalt meg Charlotte a fiú háta mögött, figyelmeztetésképpen megemelve a hangját. Jem megpördült, és látta, hogy a másik gépember feléje nyúl hátulról. A fiú a támadó torkába dőfte a pengéjét, és elvágta benne a rézcsöveket, miközben Charlotte korbácsa a térdét találta telibe. A lény éles, visító hangot adott ki, és levágott lábszárral rogyott a földre. Charlotte összeszorította a száját, és újból lecsapott a korbáccsal, Jem pedig körülnézett, és látta, hogy Henry, akinek vörös haja a homlokára tapadt az izzadságtól, éppen leengedte a pallosát. Az automaton, amelyiknek nekiment, mozdulatlan fémkupacként hevert a földön.

Körben az udvaron különféle alkatrészek heverték, némelyik még égett is. Olyan volt, mintha lehullott csillagok mezejére tévedtek volna. Sophie, akinek sötét horzsolások borították a nyakát, Jessamine-be kapaszkodott, hogy állva tudjon maradni. Az árnyvadász lány tekintete találokzott Jemével a lépcső fölött. A fiú úgy sejtette, Jessamine életében először örül igazán annak, hogy látja.

– Elment – mondta a lány. – Nathaniel. Eltűnt azzal a lénnel... meg a Pyxissel.

– Nem értem. – Charlotte véres arcára kiült a döbbenet. – Tessa bátyja...

– Minden szava hazugság volt – magyarázta Jessamine. – Csak azért küldtek el benneteket a vámpírok után, hogy ne legyetek itt, mire ők jönnek.

– Édes istenem! – szólt Charlotte. – Tehát de Quincey nem hazudott. .. – Megrázta a fejét, mintha csak így akarná kitisztítani a gondolatait. – Amikor megérkeztünk a házához Chelseabe, rajta kívül csak néhány vámpírt találtunk ott, talán ha hatan vagy heten lehettek. Annyi biztos, hogy nem voltak százan, ahogy Nathaniel jósolta, ráadásul mechanikus lényt egyetlenegy sem találtunk. Benedict végzett de Quinceyvel, de mielőtt meghalt volna, még kinevetett bennünket, amiért Magiszternek neveztük... Azt mondta, hagytuk, hogy Mortmain bolondot csináljon belőlünk. *Mortmain!* Én meg még azt hittem, hogy... ő csak egy mon-dén.

Henry letelepedett a legfelső lépcsőfokra, és pallosát ledobta maga mellé a földre. – Ez katasztrófa.

– Will – szólt kábán Charlotte, mintha félálomban lenne. – És Tessa. Hol vannak?

– Tessa a Menedékben van. Mortmainnel. Will... – Jessamine megrázta a fejét. – Nem is tudtam, hogy ő is visszajött.

– Bent van – szólt Jem az Intézetre pillantva. Eszébe jutott a démonpor okozta szörnyű álm: a lángokban álló Intézet, a Londont elborító füst meg az óriási pókokként az épületek között járkáló mechanikus lények. – Nyilván Tessa után ment.

Mortmain arcából kiszaladt a vér. – Mégis, mit művel? – kérdezte, és a lány felé indult.

Tessa a mellkasához szorította a tőr hegyét, és megnyomta. Azonnal éles fájdalmat érzett, és terebélyes vérfolt jelent meg a ruháján.

– Nehogy közelebb jöjjön!

Mortmain mégis így tett, az arcát eltorzította a düh. – Miből gondolja, Miss Gray, hogy érdekel, mi lesz magával?

– Azt mondta, maga teremtett – felelte a lány. – Nem tudom, miért, de akarta a létezésemet. Elég értékesnek tarthatott, ha nem engedte a Sötét Nővéreknek, hogy komolyabb kárt tegyenek bennem. Valamiért nagyon fontos vagyok. Nem a személyem, persze, hanem a képességem. Magának csak az számít. – Meleg, ragacos vér folyt végig Tessa

bőrén, de szinte meg is feledkezett a fájdalomról, olyan elégedettséget érzett, amiért láthatta a rettegést Mortmain arcán.

– Mit akar tőlem? – kérdezte összeszorított fogakkal a férfi.

– Nem. Maga mit akar tőlem? Árulja el! Árulja el, miért teremtet t. Árulja el, kik az igazi szüleim. Az édesanyám tényleg az édesanyám volt? És az apám az apám?

Mortmain fanyar mosolyra húzta a száját. – Nem a megfelelő kérdéseket teszi fel, Miss Gray.

– Miért vagyok... az, aki vagyok, és miért egyszerű ember Nate? Miért nem olyan, mint én?

– Nathaniellel csak féltestvérek. Ő közönséges ember, és annak sem éppen nagyszerű példány. Ne bánja, hogy nem hasonlít hozzá jobban.

– Akkor... – Tessa elhallgatott. Vágtatott a szíve. – Édesanyám nem lehetett démon – mondta halkán. – Mint ahogy semmilyen természetfeletti sem, hiszen Harriet néni a testvére volt, ő pedig biztosan ember volt. Tehát csakis az apám lehetett más. Egy démon volt talán az apám?

Mortmain arca csúfvigyorra torzult. – Tegye le azt a kést, és megkapja tőlem a válaszokat. Talán még meg is idézhetjük azt a valamit, ami nemzette, ha feltétlen találkozni akar vele.

– Ezek szerint boszorkánymester vagyok – állapította meg Tessa. Elszorult a torka. – Amit mondott, tulajdonképpen ezt jelenti.

Mortmain szeme megtelt gyűlölettel. – Ha ragaszkodik hozzá – bólintott –, valóban ez lehet a legmegfelelőbb szó önre.

Tessa Magnus Bane hangját hallotta kristálytisztán a fejében. *Ó, boszorkánymester vagy, nekem elhiheted.* És mégis...

– Egy szót sem hiszek ebből – jelentette ki a lány. – Édesanyám sosem... Egy démonnal biztosan nem.

– Fogalma sem volt róla. – Mortmain hangjából mintha egyenesen szájalom süttött volna. – Nem is sejtette, hogy hűtlen lett a maga apjához.

Tessának felfordult a gyomra. Persze megfordult a fejében, hogy valami ilyesmi történhetett, de kimondva egészen más érzés volt. – Ha a férfi, akit az apámnak hittem, mégsem az apám volt, és valójában egy démontól származom – mondta –, akkor miért nincsen rajtam valamiféle jel, mint a boszorkánymestereken?

Mortmain tekintetéből áradt a rosszindulat. – Nos, vajon miért nincsen? Talán mert az édesanyjának ugyanúgy fogalma sem volt róla, kicsoda valójában, mint magának.

– Ezt meg hogy érti? Édesanyám ember volt!

Mortmain megrázta a fejét. – Továbbra is rossz kérdéseket tesz fel, Miss Gray. Tudnia kell, hogy rengeteg előkészületet igényelt, hogy maga egy nap világra jöhessen. Az első tervek már az én időm előtt megszülettek, aztán tovább vittem őket, tudván, hogy valami különlegesnek a létrejöttét felügyelem. Valami különlegesét, ami egy nap az enyém lesz. Tudtam, hogy feleségül fogom venni, és örökre magamhoz láncolom.

Tessa elborzadva nézett a férfira. – De miért? Hiszen nem szeret! Még csak nem is ismer! Azt sem tudta, hogy nézek ki! Förtelmes is lehettem volna!

– Mit érdekel az engem. Olyan förtelmes vagy gyönyörűséges lehet, amilyen csak akar. Ez az arc, amit most visel, csak egy az ezer lehetséges közül. Mikor tanulja meg végre, hogy nem létezik a valódi Tessa Gray?

– Tűnjön el! – ripakodott rá Tessa.

Mortmain ingerülten pillantott rá. – Mit mondott nekem?

– Tűnjön el! Hagyja el az Intézetet, és vigye magával a szörnyetegeit is! Különben szíven szúrom magam.

Mortmain egy pillanatig habozott, a kezét újra meg újra ökölbe szorította az oldala mellett. Ilyen lehetett, amikor villámgyorsan kellett meghoznia egy üzleti döntést – vegyen vagy eladjon? Befektessen vagy terjeszkedjen? Ez az ember megszokta, hogy egy szemvillanás alatt felmérje a helyzetet, gondolta Tessa. Ő pedig csak egy egyszerű lány. Mennyi esélye lehet, hogy túljárjon Mortmain eszén?

A férfi megrázta a fejét. – Szerintem nem teszi meg. Attól, hogy bosszorkánymester, még kislány marad. Egy törékeny nő. – Tett egy lépést Tessa felé. – Az erőszak nem tartozik hozzá a természetéhez.

Tessa még szorosabban markolta a tört. Mindent érzett – a nyél sima felületét az ujjai alatt, a fájdalmat, ahol a penge a bőrének feszült, a szíve heves dobogását. – Egy lépéssel se jöjjön közelebb – mondta remegő hangon –, különben megteszem. Magamba szúrom a kést.

Hangja bizonytalansága végképp meggyőzte a férfit, aki összeszorította a száját, és határozott léptekkel indult meg Tessa felé. – Nem, nem fogja megtenni.

Tessa Will hangját hallotta a fülében. *Amikor végül legyőzték, inkább mérget vett be, mintsem hogy a rómaiak fogságába essen. Bátrabb volt, mint bármelyik férfi.*

– De igen – jelentette ki. – Megteszem.

Valami megváltozhatott a tekintetében, mert Mortmain arcáról eltűnt a magabiztosság, és rávetette magát a lányra. Arroganciájának nyoma sem maradt, ahogy kétségbeesetten nyúlt a kés után. Tessa ellépett Mortmain elől, és a szökőkút felé fordult. Ahogy a törrel a tulajdon mellkasa felé döfött, utoljára a magasan a feje fölé fröccsenő vizet látta.

Will zihálva közeledett a Menedék ajtajához. A lépcsőn megküzdött két mechanikus gépemberrel, és már kezdte azt hinni, hogy neki befellegzett, amikor az egyik – amelyiknek Thomas kardja már többször is átjárta a testét – hirtelen csikorogni kezdett, és kilökte a másikat az ablakon. Ezután összerogyott, és szikrazápor közepette legurult a lépcsőn.

Will kézfejét és karját vágások borították az éles fémperemekről, de nem állt meg, hogy iratzét rajzoljon magára. Menet közben kapta elő az irónját, rohanvást érkezett meg a Menedékhez. Az eszközt az ajtóhoz illesztette, és megrajzolta élete leggyorsabb nyitórúnáját.

A zár félrecsúszott, Will pedig a pillanat tört része alatt cserélte az irónját az övén lógó egyik szeráfpengére. – Jerahmeel – suttozta, mire a fegyver fehéren felizzott.

A fiú berúgta a Menedék ajtaját, majd lemerevedett döbbenetében. Tessa mozdulatlanul feküdt a földön a szökőkút mellett, a vízben vörös folt úszott. A lány kék-fehér ruhájának elejét skarlátszínűre festette a vér, ami egyre terebélyesedő pocsolyában gyűlt össze alatta. Az ernyedt test mellett egy véres nyelű kés hevert. Tessa szeme csukva volt.

Mortmain a lány mellett térdelt, kezét a vállára tette. Ahogy kitérült az ajtó, felkapta a fejét, aztán feltápáskodott, és elhátrált Tessától. A keze vöröslött a vértől, az ingét meg a zakóját is bíbor foltok borították.

– Én csak... – kezdte.

– Megölte! – nyögte Will. A hangja ostobának és távolinak tűnt még saját maga számára is. Lelki szemei előtt megint megjelent annak a

háznak a könyvtára, ahol a gyerekkorát töltötte. Kíváncsi ujjai, ahogy a doboz felé nyúlnak, és kinyitják a reteszt. A könyvtár, amint megtelik sikolyokkal. A Londonba vezető út, amint ezüstösen ragyog a holdfényben. Felidézte a szavakat, amelyek újra és újra megfordultak a gondolataiban, miután örökre otthagya addigi életét. *Mindent elvesztettem. Mindent elvesztettem.*

Mindent.

– Nem! – Mortmain a fejét rázta, és megforgatta a jobb kezére húzott ezüstgyűrűt. – Egy ujjal sem nyúltam hozzá. Ő tette ezt saját magával.

– Hazudik! – Will előrelépett. A szeráfpenge markolatának tapintása biztonságérzetet adott a világban, ami pillanatról pillanatra változott, mint egy álombéli tájkép. – Tudja, mi történik, ha egy ember testébe hasítok ezzel? – kérdezte rekedt hangon, és felemelte Jerahmeelt. – Éget is, nem csak vág. Kínok közepette fog meghalni, ahogy belülről lassan elemésztí a tűz.

– Azt hiszi, a maga gyásza mélyebb, Will Herondale? – Mortmain hangjából áradt az elkeseredettség. – A maga gyásza semmi az enyémhez képest. Évek munkája és temérdek álom veszett oda, olyan dolgok, amiket elképzelni sem tud.

– Akkor vigasztalódjon azzal, hogy nem fog sokáig tartani a fájdalom – mondta Will, és fegyverét meglendítve rárontott a férfitra. Érezte, ahogy a penge végigsúrolja Mortmain zakóját, csakhogy aztán nem ütközött további ellenállásba. A fiú egy pillanatra elvesztette az egyensúlyát, aztán felegyenesedett, és döbbenten meredt maga elé. Valami koppan a lába előtt: egy rézgomb volt az. Nyilván a szeráfpenge vágta le Mortmain zakójáról, most pedig mintha gúnyosan kacsintott volna rá a földről.

Will döbbenetében a szeráfpengét is elejtette. Jerahmeel még mindig izzott, ahogy hangos csörömpöléssel a köre zuhant. Mortmain eltűnt – egyszerűen nyoma veszett. Úgy foszlott semmivé, ahogy csak azok a boszorkánymesterek képesek rá, akik már hosszú évek óta gyakorolják a mágiát. Egy ember nem lehet képes erre, akármilyen járatos is az okkult tudományokban.

Csakhogy ez most egyáltalán nem számított. Willnek egyetlen dolog járt a fejében. *Tessa*. Félig rettegve, félig reménykedve futott oda a

lányhoz. A szökőkút fülbántó, szörcsögő hangja vette körül, ahogy leterdelt mellé, és a karjába vette.

Egyetlenegyszer ölelte csak így korábban, a padláson, miután felgyújtották de Quincey házát. Azóta is számtalanszor visszatért az emlék, ha akarta, ha nem. Most kész gyötrelem volt az akkor történetekre gondolnia. Tessa ruháját és haját átítatta a vér, és az arcára is ragacsos csikokban tapadt. Will elég sebesültet látott már ahhoz, hogy tudja, aki ennyi vért veszít, az nem maradhat életben.

– Tessa! – suttogta. Magához vonta a lányt, arcát a vállára szorította. Tessa haja az arcát csiklandozta. Will érezte a lány pulzusát a bőrén keresztül.

Mozdulatlanná dermedt. *Pulzus?* Hevesebben kezdett verni a szíve. Elhúzta az arcát, és hozzákészült, hogy óvatosan lefektesse Tessát a földre, de azt vette észre, hogy a lány tágra nyílt szemmel mered rá.

– Will! – szólt. – Tényleg te vagy az, Will?

A fiú először határtalan megkönnyebbülést érzett, amit egy pillanattal később szívbe markoló félelem váltott fel. Thomas a szeme láttára halt meg, most pedig ez történik. Vagy a lányt talán meg lehet menteni? Jelekkel biztosan nem. Hogyan kell meggyógyítani egy alvilágit? Ezt csak a Néma Testvérek tudhatják. – Kötszer – mondta Will leginkább saját magának. – Kötszert kell szereznem.

Éppen lefektette volna a lányt, de Tessa elkapta a csuklóját. – Óvatosan kell lenned, Will! Mortmain... ő a Magiszter. Itt volt.

Willnek elszorult a torka. – Pszt! Spórolj az erőddel! Mortmain elment. Szerzek segítséget...

– Nem. – Tessa erősebben szorította a fiú csuklóját. – Nem, arra semmi szükség, Will. Ez nem az én vérem.

– Micsoda? – kérdezte értetlenül a fiú. Talán Tessa nincs egészen tudatánál, gondolta, de a lány hangja és a szorítása meglepően erős volt ahhoz képest, hogy tulajdonképpen halottnak kellett volna lennie. – Akármit is tett veled, Tessa...

– Én voltam – közölte továbbra is ugyanolyan határozottan a lány.

– Én tettem ezt magammal, Will. Tudtam, hogy csak így szabadulhatok meg tőle. Esze ágában sem lett volna itt hagyni, amíg úgy tudja, hogy életben vagyok.

– De...

– Átváltoztam. Abban a pillanatban, hogy a tör hozzám ért, fogtam magam, és átváltoztam. Mortmaintól vettem az ötletet, amikor bűvészlucsköt emlegetett. Sokszor egyszerű csellel is be lehet csapni valakit, ha az illető nem számít rá.

– Nem értem. A vérről beszélsz?

A lány bólintott, az arcán látszott a megkönnyebbülés, és érezhető örömmel számolt be Willnek a fortélyáról. – A Sötét Nővérek egyszer arra kényszerítettek, hogy átváltozzam egy nővé, akit korábban agyonlőttek, és amikor megtettem, egyszer csak elborított a vér. Ezt meséltem már? Gondolom, igen, de végül is nem számít. A lényeg, hogy eszembe jutott, egy pillanatra átváltoztam azzá a nővé, és elöntött a vér, ahogy korábban is. Elfordultam, hogy Mortmain ne láthassa az átváltozásomat, és összeestem, mintha valóban a szívembe döftem volna a tört. Ráadásul a gyors átváltozás erejétől valóban el is ájultam. Elsötétedett előttem a világ, aztán hallottam, ahogy Mortmain a nevemen szólongat. Magamhoz tértem, de tudtam, hogy halottnak kell tettetnem magam. Attól tartok, biztosan rájött volna az igazságra, ha nem lépsz közbe. – Végignézett magán, a fiú pedig megesküdtött volna rá, hogy némi büszkeség is csendült a hangjában, amikor folytatta. – Becsaptam a Magisztert, Will! Nem is gondoltam volna, hogy lehetséges, annyira biztos volt benne, hogy hatalma van fölöttem. Aztán eszembe jutott, amit Boadiceáról mondtál. A te szavaid nélkül, Will...

Tessa mosolyogva nézett fel a fiúra, és ennyi elég is volt hozzá, hogy Will minden ellenállása szertefoszoljon. Amikor azt hitte, hogy a lány meghalt, hagyta, hogy leomoljanak a gátak, és most nem volt idő újra felépíteni őket. Tehetetlenül húzta magához Tessát. A lány egy pillanatra szorosán átölelte, melegséget és életerőt sugárzott.

A haja simogatta a fiú arcát. A világba visszatért a szín; Will megint lélegzethez jutott, és mélyen beszívta a lány illatát – só, vér és könnyek szaga keveredett egymással.

Egy idő után Tessa elhúzódott. Csillogott a szeme. – Amikor hallottam a hangod, először azt hittem, álmodom – mondta. – Mégis valóságos vagy. – Tekintete a fiú arcát kutatta, és miután láthatólag megelégedett azzal, amit ott talált, elmosolyodott. – Valóságos vagy.

Will kinyitotta a száját. Már a nyelvén voltak a szavak. Éppen ki mondta volna őket, amikor hirtelen szörnyű rémület futott át rajta,

mintha a ködben sétálva egyszer csak azt vette volna észre, hogy alig egy lépésnyire torpant meg egy tátongó szakadék peremétől. Tessa csak ránézett, és kiolvasta a tekintetéből, mi jár a fejében. Olyan világosan oda lehetett írva minden, mint egy könyv lapjaira. Sem ideje, sem esélye nem volt elrejtteni az érzéseit.

– Will – kérlelte a lány. – Mondj valamit, Will!

Azonban a fiú nem tudott mit mondani. Csak ürességet érzett, éppen, mint a Tessa előtti időkben. Éppen, mint ezentúl már mindig.

Mindent elvesztettem – gondolta Will. – *Mindent.*

20

Rettenetes csoda

*Ám vallom: minden férfi öl!
Mert jaj, bárhogy szeress,
Vagy bús szemed, vagy halk szavad
Mérgekkel fűszeres
S a gyávák gyöngéd gyilka: csók,
De a bátor tört keres!*

Oscar Wilde: *A readingi fegyház balladája* (Tóth Árpád fordítása)

Az ÁRNYVADÁSZOK vörössel festik meg a gyász rúnáit, a halál színe pedig fehér.

Tessa erről még nem olvasott a kódexben, úgyhogy Sophie mellett állva meglepetten figyelte az Intézet öt árnyvadászát, amint tetőtől talpig fehérbe öltözve, akár egy esküvői menet, vonultak ki a kocsihoz. Az Enkláv számos tagja meghalt, amikor kipucolták de Quincey klánjának fészket. A szertartás hivatalosan nekik szólt, bár Thomast és Agathát is eltemették. Charlotte elmagyarázta, hogy a nephilimek általában csak a társaiknak rendeznek temetést, azonban kivételt tehetnek azok kedvéért, akik a Kláv szolgálatában halnak meg.

Sophie-nak és Tessának azonban megtiltották, hogy elmenjenek. A szertartáson így is tilos volt számukra a részvétel. Sophie azt mondta, nem is baj, mert jobb, ha nem látja, ahogy Thomas elég a máglyán, és a

hamvait szétszórják a Néma Városban. – Inkább úgy akarok emlékezni rá, amilyen volt – magyarázta. – Akárcsak Agathá-ra is.

Az Enklávé őrseit hagyott hátra. Számos árnyvadász vállalta önként, hogy marad, és vigyáz az Intézetre. Hosszú időnek kell eltelnie, gondolta Tessa, mire megint őrizetlenül hagyják az épületet.

A lány bevette magát az alkóvba, hogy olvasással üsse el az időt, amíg a többek távol vannak. Olyasmire vágyott, aminek semmi köze a nephilimekhez, a démonokhoz meg az árnyvadászokhoz, úgyhogy Charlotte Dickens-könyvekkel teli polcáról kiválasztotta a *Két város regényét*. Minden erejével próbálta kényszeríteni magát, hogy ne gondoljon Mortmainre, Thomasra vagy Agathára, meg azokra a dolgokra, amiket Mortmain mondott neki a Menedékben – legfőképpen pedig arra ne, hogy merre járhat Nathaniel. Ha a bátyja jutott az eszébe, elszorult a gyomra, és égni kezdett a szeme.

Ráadásul más is járt a fejében. Két nappal korábban meg kellett jellennie a Klávé előtt az Intézet könyvtárában. Egy férfi, akit a többiek csak Inkvizítornak szólítottak, addig faggatta újra meg újra a Mortmainnel töltött percekről, folyamatosan azt lesve, nem zavarodik-e bele a történetbe, amíg a lány teljesen ki nem merült. Kérdezték az óráról, amit a férfi megpróbált rátukmálni, kíváncsiak voltak, Tessa tudja-e, kié, vagy, hogy minek a rövidítése a hátlapjába vésett J.T.S. Tessának fogalma sem volt róla, és mint megjegyezte, ez valószínűleg így is marad, mivel Mortmain magával vitte az órát. Willt is kikérdezték arról, hogy mit mondott neki Mortmain az eltűnése előtt. A fiú senkit nem lepett meg vele, hogy ingerült türelmetlenséggel válaszolgatott, és a végén kénytelenek voltak figyelmeztetésben részesíteni modortalansága és engedetlensége miatt.

Az Inkvizítor még azt is elvárta volna, hogy Tessa vetkőzzön pucérra, és keressék meg rajta a boszorkánymester jelet, de Charlotte ezt vilámgyorsan leállította. Amikor Tessát végül elengedték, kisietett a folyosóra Will után, de a fiút már nem látta sehol. Azóta két nap telt el, de alig látta a fiút, és nem is beszéltek egymással azon a pár udvarias szón kívül, amit a többiek jelenlétében váltottak. Ha a lány Willre nézett, ő elfordította a fejét. Ha kiment a szobából, abban reménykedve, hogy a fiú követi, ő nem tette. Tessa úgy érezte, beleőrül.

Kezdte azt hinni, egyedül ő gondolja, hogy valami jelentős történet közöttük a Menedék padlóján. Olyan mély sötétségből tért vissza, mint korábban egyetlen átváltozás után sem, és aztán Will karjában találta magát. A fiú akkor nem is tűnhetett volna elkeseredettebbnek. Az nem lehet, hogy Tessa csak képzelte, ami a hangjában volt, amikor kimondta a nevét, vagy ami a tekintetéből sütött, amikor ránézett.

Nem. Kizárt, hogy csak képzelődött. Tessa biztos volt benne, hogy sokat jelent Willnek. Igaz, a fiú szinte folyamatosan gorombán viselkedett vele a legelső találkozásuk óta, de hát a regényekben is folyton ez történik. Darcy is milyen goromba volt Elizabeth Bennettel, mielőtt megkérte a kezét, és még a lánykérés közben sem lehetett éppen kedvesnek nevezni. Heathcliff meg az első pillanattól az utolsóig goromba volt Cathyvel. Azt viszont Tessának is el kellett ismernie, hogy a *Két város regényben* Sydney Carton és Charles Darnay nagyon kedves volt Lucie Manette-tel. *Mégis megvolt és most is megvan bennem a gyengeség, hogy szeretném, ha tudná, mily váratlan hatalommal lobbantott lángra engem.*

A zavarba ejtő tény az volt, hogy a Menedékben történtek óta Will szinte rá sem nézett, és még a nevét sem ejtette ki a száján. Tessa úgy érezte, tudja, mi ennek az oka. Az, ahogyan Charlotte ránézett, ahogyan mindenki más is olyan szótlanná vált a környezetében, kétségtelenné tette mindezt. Az árnyvadászok el fogják küldeni.

És miért ne tennék? Az Intézet a nephilimeké volt, nem az alvilágia-ké. Ő pedig halált és rombolást hozott rájuk azalatt a rövid idő alatt, amit itt töltött; csak Isten volt a megmondhatója, mi fog történni, ha marad. Persze nincs hová mennie, nem várja senki, de ez miért is számítana nekik? A Szövetség Törvénye az a Szövetség Törvénye: nem lehet sem megváltoztatni, sem megszegni. Talán a végén mégiscsak Jessamine-nel fog élni egy kis házban Belgraviában. És ennél rosszabbul is alakulhatna a sora.

Tessa csak akkor zökkent ki komor merengéséből, amikor a macskaköveken gördülő kocsi zörgése jelezte, hogy a többiek visszatértek a Néma Városból. Sophie lesietett a lépcsőn, hogy üdvözölje őket, a lány pedig az ablakból figyelte, ahogy sorban, egymás után kiszállnak a kocsiból.

Henry átkarolta Charlotte-ot, aki a férfinak dőlt. Sápadt virágokkal szőke hajában Jessamine követte őket. Tessának nagyon tetszett volna a lány külseje, ha nem élt volna benne a határozott gyanú, hogy Jessamine titkon örül a temetéseknek, mert tudja, hogy jól áll neki a fehér. Aztán Jem és Will következett, mint két figura egy különös játékban. Jem ezüsthaja, de még Will kusza, fekete fürtjei is halványabbnak tűntek a fehér ruhában. A fehér huszár és a fekete huszár, gondolta Tessa, ahogy a két fiú felballagott a lépcsőn, és belépett az épületbe.

Abban a pillanatban, hogy a lány letette maga mellé a könyvet, kinyílt a könyvtár ajtaja, és Charlotte lépett be rajta. A kesztyűjét csak most húzta le, de a kalapja már nem volt a fején, és barna haja nedveségtől kusza fürtökben vette körül az arcát.

– Gondoltam, hogy itt találak – szólta, majd átszelte a helyiséget, és letelepedett egy székre Tessával szemben. Kesztyűjét a mellette álló asztalkára dobta, és felsóhajtott.

– Milyen...? – kezdte Tessa.

– Hogy milyen volt a temetés? Rettenetes. Gyűlölöm a temetéseket, bár az Angyal a megmondhatója, több tucatnyin jártam már.

– Charlotte egy pillanatra elhallgatott, és az ajkába harapott. – Úgy beszélek, mint Jessamine. Felejtsd el, amit mondtam, Tessa! Rég elfogadtam, hogy az önfeláldozás és a halál része az árnyvadászok életének.

– Tudom. – Csend lett. Tessa szinte még saját, visszhangzó szívverését is hallotta. Mintha egy állóóra ketyegett volna egy üres szobában.

– Tessa... – kezdte Charlotte.

– Tudom, mit akarsz mondani, Charlotte, és nincs semmi gond.

A nő elcsodálkozott. – Tudod? És... nem gond?

– Azt akarjátok, hogy menjek el – jelentette ki Tessa. – Tudom, hogy találkoztál a Klávéval a temetés előtt. Nem tudom elképzelni, hogy létezhet olyan ok, ami miatt megengedhetnéd, hogy itt maradjak. Annyi bajt meg szörnyűséget hoztam rátok! Nate. Thomas és Agatha...

– A Klávét egyáltalán nem érdekli Thomas és Agatha.

– Akkor a Pyxis.

– Szóval – mondta lassan Charlotte. – Tessa, úgy tűnik, teljesen téves elképzeléseid vannak. Nem azért jöttem, hogy elküldjelek. Azt szeretném, ha maradnál.

– Maradjak? – A szó mintha teljesen elvesztette volna a kapcsolatát a jelentésével. Ezt Charlotte biztosan nem gondolja komolyan.

– De a Klávé... Biztosan dühösek...

– Dühösek is – bólított Charlotte. – Henryre és rám. Mortmain könnyedén becsapott bennünket. Eszközként használta fel az Intézetet, mi pedig hagytuk. Annyira büszke voltam magamra, amiért olyan ügyesen elbántam vele, és eszembe sem jutott, hogy talán ő bánt el velem. Fel sem merült bennem, hogy Mortmainen meg a bátyádon kívül voltaképp az égvilágon senki nem erősítette meg, hogy de Quincey a Magiszter. Minden egyéb bizonyíték csak közvetett volt, én mégis hagytam magam meggyőzni.

– Mert nagyon is hihető volt az egész – sietett Tessa megnyugtatni Charlotte-ot. – Megtaláltuk a pecsétet Miranda testén. Aztán ott voltak azok a lények a hídon.

Charlotte keserűen mordult fel. – Mindenki annak a színjátéknak a szereplője volt, amit Mortmain rendezett a számunkra. Tudod, hogy bármennyit is kutattunk, képtelenek voltunk akár csak egy morzsányi bizonyítékot is találni arra, hogy alvilágiak irányították a Pandemonium Klubot? A mondén tagoknak fogalmuk sincs semmiről, és amióta szétvertük de Quincey klánját, az alvilágiak bizalmatlanabbak velünk, mint valaha.

– Hiszen még csak néhány nap telt el. Willnek hat hétig tartott, mire megtalálta a Sötét Nővéreket. Ha tovább kerestek...

– Nincs sok időnk. Ha Nathaniel igazat mondott Jemnek, és Mortmain tényleg azt tervezi, hogy a Pyxisben lévő démonenergiákkal kelti életre a gépembereit, akkor csak annyi időnk van, amíg rá nem jön, hogyan nyithatja ki a dobozt. – Rántott egy aprót a vállán.

– Persze a Klávé szerint ez lehetetlen. A Pyxist kizárólag rúnákkal lehet kinyitni, azt pedig csak árnyvadászok tudnak rajzolni. Másfelől viszont az Intézetbe is csak egy magunkfajta juthat be.

– Mortmain nagyon okos.

– Igen. – Charlotte a kezét tördelte az ölében. – Tudtad, hogy Henry beszélt Mortmainnek a Pyxisről? Ő mondta el neki, mi a neve, és mire való.

– Nem... – Tessa kifogyott a vigasztaló szavakból.

– Nem is tudhattad. Senki sem tudja. Csak én és Henry. Ő azt szeretné, ha elmondanám a Klávénak, de nem fogom. Máris olyan rémesen bánnak vele, és... – Charlotte hangja remegett, de a szeme meg sem rebkent. – A Klávé tárgyalást fog tartani, ahol felülvizsgálják, hogy Henry és én helyesen cselekedtünk-e, és szavazni fognak. Lehet, hogy el fogjuk veszíteni az Intézetet.

Tessa meghökkent. – De hiszen olyan csodálatosan vezetitek! Minden tökéletesen működik, és a helyén van, márpedig ez nektek köszönhető.

Charlotte szemében könnycseppek jelentek meg. – Köszönöm, Tessa! Az a helyzet, hogy Benedict Lightwood mindig is magának vagy a fiának akarta megszerezni az Intézet vezetését. A Lightwoodok rettenetesen büszke család, és gyűlölik, ha mások parancsolnak nekik. Ha nem maga Wayland konzul nevezett volna ki engem és a férjemet apám utódául, biztosan Benedict kapja a megbízást. Soha nem akartam mást, csak az Intézetet vezetni, Tessa. Mindent megteszek, hogy megtarthassam az állást. Ha segítenél nekem...

– Én? De hát mit tehetnék én? Semmit nem tudok az árnyvadászok ügyeiről.

– Az alvilágiakkal kötött szövetségek a legnagyobb értékeink közé tartoznak, Tessa. Részben azért vagyok még mindig ott, ahol vagyok, mert szoros kapcsolatot ápolok Magnus Bane-nel és néhány másik boszorkánymesterrel, meg pár Camille Belcourt-hoz hasonló vámpírral. És téged is nagy becsben kell tartanunk. A képességed egyszer már segített az Enklávénak, és felbecsülhetetlen értékű támogatást jelenthetsz nekünk a jövőben is. Ha pedig mindenki tudja, hogy elkötelezett szövetségesem vagy, azzal én kizárólag jól járhatok.

Tessa visszatartotta a lélegzetét. Megjelent előtte Will – Will, amilyenek a Menedékben látta –, de meglepve tapasztalta, hogy nemcsak ő tölti be a gondolatait. Ott volt mellette Jem is, a kedves, gyengéd Jem, Henry a maga furcsa ruháival és különös találmányaival, sőt, még a háttározottan vérmes, néha pedig meglepően bátor Jessamine is.

– De a Törvény... – szólt vékony hangon Tessa.

– A Törvény nem tiltja, hogy nálunk vendégeskedj – felelte Charlotte. – Átnéztem minden szóba jöhető passzust, ami megtilthatná, hogy maradj, ha szeretnél. Szóval hogy döntesz, Tessa? Maradsz?

Tessa felrohant a lépcsőn a padlásra. Mintha egy örökkévalóság telt volna el azóta, hogy utoljára ilyen könnyűnek érezte magát. A padlás éppen olyan volt, amilyenek emlékezett rá: a magasán lévő, kicsi ablakokon át csak kevés fény szűrődött be, lassan közeledett az alkonyat. Tessa megkerülte a földön felborítva heverő vödröt, és közvetlenül a tetőre vezető, keskeny lépcső felé vette az irányt.

Gyakran ott lehet megtalálni, ha bántja valami – említette Charlotte. – *És nem sokszor láttam, hogy Willt ennyire bántotta volna valami. Thomas és Agatha elvesztése nehezebb volt számára, mint hittem.*

A lépcsők egy szögletes csapóajtóhoz vezettek. Tessa feltolta, és ki-mászott az Intézet tetejére.

Felegyenesedett, aztán körülnézett. A derékmagasságig érő, hegyes liliumokkal díszített, kovácsoltvas korláttal körülvett széles, lapos tető kellős közepén találta magát. Will a peremén állt, és a korlátnak támaszkodott. Nem fordult meg, még akkor sem, amikor a csapóajtó bevágódott mögötte, és Tessa lépett egyet előre, összekarcolt tenyerét betörölve a ruhájába.

– Will! – szólt a lány.

Will nem mozdult. A nap lángvörös fénnel készült lenyugodni mögötte. A Temze túlsó partján gyárkémények füstoszlopai kanyarogtak az izzó égbolt előtt. A fiú kimerültnek tűnt, olyan volt, mintha arra készülné, hogy előrebucskázik a túhegyes liliumokon át, és véget vet mindennek. Nem adta jelét, hogy észrevette volna Tessát, aki egyre közeledett, végül pedig megállt közvetlenül mellette. Innen a tető meredeken zuhanni kezdett, és szédítő rálátás nyílt a macskakövekre odalent.

– Will! – szólt megint a lány. – Mit csinálsz?

A fiú rá sem nézett, csak bámulta tovább a város fekete körvonalait a vöröslő ég háttere előtt. A Szent Pál kupolája csillogott a sűrű levegőben, alatta a Temze itt-ott hidakkal szabdalt csíkja sötét volt, akár az erős tea. A vízparton fekete alakok mozogtak – utcagyerekek, akik a folyó hordalékában turkáltak abban reménykedve, hogy találnak valami eladhatót.

– Most már emlékszem – mondta Will anélkül, hogy a lányra nézett volna –, mi volt az idézet, amit megpróbáltam felidézni a minap. *És fi-*

*gyelem Londont, Isten emberi, rettenetes csodáját.*¹³ – Körbenézett a látképen. – Milton szerint a Pokol egy város. Szerintem félig-meddig jól látta. London talán csak a Pokol bejárata, és mi vagyunk az elátkozott lelkek, akik nem merünk belépni, mert attól félünk, hogy amit a túloldalon találunk, az rosszabb lesz, mint az a borzalom, amit már ismerünk.

– Will! – Tessa egészen elkeseredett. – Mi az, Will? Mi a baj?

A fiú két kézzel ragadta meg a korlátot, ujjai elfehéredtek. A kezét vágások és karcolások borították, bütykei vörösre és feketére zúzódtak. Az arcát is ellepték a horzsolások, az álla egészen sötét lett, a szeme alatt lilán virított a bőr. Alsó ajka felhasadt és megduzzadt, mégsem tett semmit, hogy meggyógyítsa magát. Tessa el nem tudta képzelni, miért.

– Tudhattam volna, hogy átverés – dohogta a fiú. – Hogy Mortmain hazudott, amikor itt járt. Charlotte gyakran dicséri a taktikai érzékemet, de egy jó stratégá sosem bízik vakon senkiben. Ostoba voltam.

– Charlotte szerint az ő hibája volt. Henry szerint az övé. Szerintem meg az én hibám volt – felelte türelmetlenül Tessa. – Nem engedhetjük meg mindannyian azt a luxust, hogy magunkat hibáztassuk.

– A te hibád? – Will értetlenül nézett. – Mert Mortmain téged akart mindenáron megszerezni? Ez még nem jelenti azt, hogy...

– Mert idehoztam Nathanielt. – Elég volt kimondania a bátyja nevét, és máris érezte, hogy összeszorul a szíve. – Amiért azt akartam, hogy megbízzatok benne.

– Szeretted – mondta Will. – A bátyád volt.

– Még mindig az – felelte Tessa. – És még mindig szeretem. Csak most már tudom, milyen valójában. Illetve mindig is tudtam. Gondolom, mindannyian hazudunk magunknak néha.

– Igen. – A fiú hangja feszültnek és távolinak tűnt. – Tényleg így lehet.

– Jó hírt hoztam, Will – mondta gyorsan Tessa. – Elmondhatom, mi az?

– Mondd csak! – válaszolta élettelen hangon Will.

– Charlotte megengedi, hogy maradjak – szólt Tessa. – Az Intézetben.

---

¹³ William Blake: *Jeruzsálem*.

Will nem felelt.

– Azt mondta, nem tiltja a Törvény – folytatta a lány kicsit zavartan.
– Szóval nem kell elmennem.

– Charlotte-ban fel sem merült, hogy elküldjön, Tessa. Még egy pókhálóbá ragadt legyet sem tudna cserbenhagyni. Képtelen lenne a sorsodra hagyni. – Will hangjában továbbra sem volt sem élet, sem bármiféle érzés. Egyszerűen megállapított egy tény.

– Reméltem... – Tessa mámoros hangulata gyorsan semmivé foszlott. – ...hogya legalább egy kicsikét örülni fogsz. Azt hittem, kezdünk összebarátkozni. – A fiú torka megmozdult, ahogy nyelt egy nagyot. – És mint a barátod – folytatta halkabban Tessa –, megtanultam felnézni rád, Will. Törődni veled. – A fiú keze felé nyúlt, aztán mégis inkább visszafogta magát, ahogy látta, milyen merev Will tartása, és hogyan fehérednek el a korlátot szorító ujjai. A gyász vörös Jelei élesen rajzolódtak ki sápadt bőrén, mintha késsel metszették volna bele őket. – Gondoltam, talán...

Will végre szembefordult vele. Tessa döbbenetben látta, milyen arcot vág. Az árnyékok a szeme alatt úgy sötétlettek, hogy szinte üregeknek tűntek.

Tessa csak állt, és a fiút bámulta. Próbálta szuggerálni, hogy azt mondja, amit egy regény főhőse mondana ilyenkor. *Amit irántad érzek, Tessa, idővel több lett pusztán barátsággnál. Ez valami sokkal ritkább és értékesebb dolog annál...*

– Gyere ide! – mondta végül ehelyett. Semmi melegség nem volt a hangjában, de a tartásában sem. Tessa leküzdötte a készletét, hogy elhátráljon, és inkább csak karnyújtásnyira lépett a fiúhoz. Will finoman megérintette a haját, és hátrasimította a lány arcát keretező tincseket. – Tess!

Tessa felnézett a fiúra. Will szeme éppen olyan színű volt, mint a gomolygó füsttel teli égbolt, gyönyörű arcát még a zúzódások sem csúfíthatták el. A lány meg akarta érinteni; valami mélységes, ősi, irányíthatatlan ösztön hajtotta, amit nem tudott kordában tartani, de még csak nem is értett. Amikor a fiú lehajolt, hogy megcsókolja, Tessa csak addig tudta visszafogni magát, amíg össze nem ért az ajkuk. Ahogy Will szája megérintette az övét, a lány érezte a sérült, finom bőr enyhén sós ízét az ajkán lévő vágás körül. A fiú megragadta, a vállánál fogva közelebb

rántotta magához, ujjai belemarkoltak a ruhájába. A lány még intenzívebben élte át, amit annak idején a padláson: erős örvény kerítette hatalmába, ami azzal fenyegetett, hogy a mélybe rántja, összeroppantja és szétmorzsolja, ahogy a tenger hullámai morzsolják a köveket.

Tessa a fiú vállára tette a kezét, Will pedig elhúzódott, és levegő után kapkodva nézett le rá. Csillogott a szeme, és az ajka már nem csak a sérülésektől, hanem a csóktól is vörösölt.

– Akkor – mondta a fiú – talán meg kéne beszélünk, mi lesz a felállítás.

Tessa még mindig úgy érezte, mintha fulladozna. – Felállítás? – kérdezte suttogva.

– Ha maradsz – magyarázta Will –, ügyelnünk kell a diszkrécióra. Talán jobb lenne, ha a te szobádat használnánk. Jem úgy járkál ki-be az enyémben, mintha ott lakna, és biztosan csodálkozna, ha zárva találná az ajtót. A te szobád viszont...

– Az én szobámat használjuk? – csodálkozott a lány. – De mire?

Will szája sarka mosolyra görbült. Tessa, aki éppen azon elmélkedett, milyen formás is a fiú szája, csak egy pillanat késéssel csodálkozott rá, milyen hüvös is ez a mosoly. – Ne tegyél úgy, mintha nem értenéd...! Azért neked is kell, hogy legyen némi fogalmad a világról, Tessa. Főleg, ha ilyen bátyád van.

– Will! – A melegség úgy szivárgott el Tessából, ahogy a tenger visszavonul a szárazföldről. A kellemes nyári hőmérséklet ellenére most már szinte fázott. – Nem vagyok olyan, mint a bátyám.

– Fontos vagyok neked – mondta Will. Rideg és magabiztos volt a hangja. – És tudod, hogy tetszel nekem, hiszen a lányok mindig érzik az ilyesmit. Most pedig idejöttél hozzám, mert tudatni akartad velem, hogy itt maradsz, és elérhető leszel a számomra, amikor csak szeretném. Azt ajánlom fel neked, amit szerintem te is akarsz.

– Ezt nem mondod komolyan?!

– Te pedig nem képzeltetted, hogy bármi más jár a fejemben. Annak az árnyvadásznak, aki egy boszorkánymesterrel kezd, biztosan nincs jövője. Lehet velük barátkozni, lehet munkát adni nekik, de nem lehet...

– Feleségül venni őket? – kérdezte Tessa. Tisztán látta maga előtt a tengert. Teljesen visszahúzódott a partról, és a nyomában apró lények dobálták magukat tátogva, haldokolva a puszta homokon.

– Milyen szókimondó vagy! – Will gunyoros vigyorra húzta a száját. A lány a legszívesebben felpofozta volna. – Mire számítottál, Tessa?

– Arra biztosan nem, hogy sértegetni kezdesz. – Tessa hangja kis híján remegni kezdett, aztán maga sem tudta, miként, de sikerült határozottnak maradnia.

– A téged is érintő, nem várt következmények eleve szóba sem jöhetnek – gondolkodott hangosan Will –, merthogy a boszorkánymesterek nem tudnak teherbe esni...

– Micsoda? – Tessa hátralépett, mintha a fiú eltaszította volna magától. Úgy érezte, remeg a föld a lába alatt.

Will ránézett. Időközben majdnem teljesen lement a nap. A sötétben élesen rajzolódtak ki a fiú arccsontjai, a szája sarkában pedig elmélyültek a ráncok, mintha fizikai fájdalom gyötörné. A hangja azonban továbbra is nyugodt maradt. – Nem tudtad? Azt hittem, valaki már beszélt róla neked.

– Nem – felelte halkán Tessa. – Senki nem beszélt erről.

Will rezzenéstelen tekintettel nézett a lányra. – Ha nem érdekel az ajánlatom...

– Elég! – csattant fel a lány. Olyan volt ez a pillanat, mint egy üvegszilánk pereme: tiszta, éles és fájdalmas, ha a bőrödbe vág. – Jem szerint hazudni szoktál, hogy rosszabb színben tüntesd fel magad – mondta. – Lehet, hogy ez igaz, de az is lehet, hogy csak szeretné ezt gondolni rólad. Viszont erre a kíméletlenségre nem létezik sem kifogás, sem magyarázat.

Will egy pillanatra úgy festett, mintha Tessának ezúttal sikerült volna valóban meglepnie. Egy szemvillanásig tartott csupán, és arcára már is visszatért a közöny. – Akkor nincs már mit mondanom, igaz?

Tessa egyetlen szó nélkül sarkon fordult, és elsietett a lépcső irányába. Hátra sem nézett, hogy még egyszer lássa a fiú fekete sziluettjét az égbolt utolsó, vörös zsarátnokai előtt.

Lilith boszorkánymesterek néven is ismert gyermekei, akárcsak az ösvérek és egyéb keresztezett fajok, meddők. Nem hozhatnak létre utódokat. Ez alól a szabály alól nem ismert kivétel...

Tessa felnézett a kódexből, és kinézett a zeneszóba ablakán, bár odakint olyan sötét volt, hogy nem láthatott semmit. Ide menekült, mert

nem akart visszamenni a szobájába, ahol előbb-utóbb biztosan rányitott volna Sophie, vagy ami még rosszabb, Charlotte. A mindent beborító vékony porréteg meggyőzte róla, hogy itt sokkal kisebb valószínűséggel találnak rá.

Tessa elgondolkodott rajta, vajon eddig miért nem derült ez ki számára a boszorkánymesterekről. Bár az is igaz, hogy nem a kódex boszorkánymesterekről szóló fejezetében említették, hanem ott, ahol az olyan keresztezett lényeket tárgyalták, mint a féltündérek meg a félvér-farkasok. Félboszorkánymesterek állítólag nem léteznek. A boszorkánymestereknek nem lehetnek gyerekeik. Will tehát nem hazugsággal akarta megbántani, hanem igazat beszélt. Persze ha belegondolt, ez még talán rosszabb is volt. A fiú tudta, hogy a szavai nem csak múltó bosszúságot okoznak majd, amin könnyen túl lehet lépni.

Talán igaza volt Willnek. Ugyan mire számított Tessa, mi fog történni? Will mégiscsak Will, voltaképp nem is remélhetett tőle mást. Sophie figyelmeztette, ő mégsem hallgatott rá. Azt is tudta, hogyan vélekedett Harriet néni azokról a lányokról, akik nem fogadták meg a jó tanácsot.

Halk neszezés zavarta meg a kódex tanulmányozásában. Tessa megfordult, de először nem látott semmit. A szobában világító egyetlen boszorkányfény halvány ragyogása a zongorán meg a nehéz ruhával letakart hárfán játszadozott. Ahogy a lány a szemét erőltette, két különös, zöldes-sárgás pontra lett figyelmes egészen közel a padlóhoz. Végig egymás mellett haladva közeledtek felé, mint egy ikerlidérc.

Tessa egyszerre kifújta a levegőt. *Hát persze!* Előredőlt. – Ci-cicc! – csettintett hívogatóan a nyelvével. – Ci-cicc, ci-cicc!

A macska válaszul nyávogott egyet, de a hangját elnyomta a nyíló ajtó csikorgása. Fény áradt a szobába, de a küszöbön megjelenő alaknak egyelőre csak a körvonalait lehetett kivenni. – Tessa? Te vagy az, Tessa?

A lány azonnal tudta, kinek a hangját hallja – majdnem pontosan ugyanezeket a szavakat hallotta tőle az első, Intézetben töltött estéjén, amikor bement a szobájába: *Will? Te vagy az, Will?*

– Jem – szólt a lány megadóan. – Igen, én vagyok az. Úgy fest, a macskád besétált ide.

– Nem mondhatnám, hogy meglepődtem – jegyezte meg kedélyesen Jem, aztán belépett a szobába. A folyosóról beözönlő boszorkányfényben a lány most már tisztán látta az állatot, amint a földön ül, és mancsával az arcát tisztogatja. Dühösnek tűnt, mint a perzsa macskák mindig. – Igazi csavargó. Néha mintha azt követelné, hogy mutassuk be mindenkinek... – Jess meglátta Tessa arcát, és elhallgatott. – Mi a baj?

Tessát annyira meglepte a kérdés, hogy hebegni kezdett. – Mi... miért gondolod, hogy baj van?

– Látom az arcodon. Valami történt. – Jem leült a lánnyal szemben a zongoraszékre. – Charlotte elmondta nekem a jó hírt – szólt, miközben a macska felállt, és odasündörgött hozzá. – Vagy legalábbis én jó hírnek gondoltam. Te nem örülsz?

– Hát persze hogy örülök.

– Hm! – Jemet láthatólag nem sikerült meggyőzni. Lehajolt, kinyújtotta a kezét a macskának, aki nekidörgölődött az ujjainak. – Jó cica vagy, Church.

– Church? Tényleg így hívják? – Tessát lehangoltsága ellenére is mulattatta a dolog. – Te jó ég, hát nem Mrs. Dark bizalmasa volt, vagy valami ilyesmi? Talán a Church nem a legjobb név neki.

– Nem a bizalmasa volt – helyesbített tettetett komolysággal Jem –, csak egy szerencsétlen macska, akit fel akart használni a nekromanta varázslathoz, hogy fel tudja támasztani a nővérét. Charlotte azt mondja, meg kéne tartanunk, mert a macskák szerencsét hoznak a templomban. Ha pedig bármi zűrtől megszabadulhatunk a segítségével, mindenki jól jár.

– Az a benyomásom, hogy határozottan lenéz engem.

– Valószínűleg így is van. A macskák mindenképp jobbnak gondolják magukat. – Jem megvakarta Church füle tövét. – Mit olvasol?

Tessa megmutatta a kódexet. – Will adta...

Jem olyan fürgén nyújtotta ki a karját, és kapta el a könyvet, hogy Tessának nem volt ideje visszahúzni a kezét. Jem a nyitott lapokra, aztán a lány szemébe nézett, és megváltozott az arckifejezése. – Nem tudad?

Tessa megrázta a fejét. – Nem mintha arról álmodoztam volna, hogy gyerekeim lesznek – szabadkozott. – Ennyire még nem gondolkodtam előre. Inkább arról van szó, hogy találtam egy újabb dolgot, ami megkü-

lönböztet az emberektől. Ez azt jelenti, hogy egy szörnyeteg vagyok. Nem hasonlítok senki másra.

Jem egy hosszú pillanatig néma maradt, ujjai a macska szürke bundájába túrtak. – Talán – szolt aztán – nem olyan rossz dolog az, ha valaki más, mint a többiek. – Közelebb hajolt. – Tessa, ne felejtsd el, még ha úgy tűnik is, hogy boszorkánymester vagy, van egy olyan képesség, amilyennel még sosem találkoztunk. Nem viselsz magadon boszorkánymesterségre utaló jelet. Sok a bizonytalanság körülöttem, nem hagyhatod, hogy ez a részlet így elkeserítsen.

– Nem vagyok elkeseredve – felelte Tessa. – Csak... az elmúlt pár éjszaka nem tudtam aludni. A szüleimen gondolkodtam. Alig emlékszem rájuk, tudod. Mortmain szerint édesanyám nem tudta, hogy apám démon volt, de vajon nem hazudott-e? Azt is mondta, hogy anyám nem tudta magáról, micsoda valójában, de fogalmam sincs, ez mit jelenthet. És azt tudta-e, hogy én mi vagyok? Hogy nem vagyok ember. Talán ezért szöktek meg Londonból olyan hirtelen, az éjszaka leple alatt. Ha valami rettenetesnek vagyok az eredménye, amit a tudta nélkül tettek anyámmal, akkor hogyan szerethetett valaha is egyáltalán?

– Elrejtettek Mortmain elől – mondta Jem. – Biztosan tudták, hogy meg akar szerezni magának. Éveken át kereshetett, de vigyáztak rád. Előbb a szüleid, aztán a nagynénéd. Ilyesmit nem olyan családokban szokás tenni, ahol nem szeretik egymást. – Átható tekintettel pillantott a lányra. – Nem akarok olyan ígéretet tenni, amit aztán nem tudok megtartani, de ha tényleg tudni szeretnéd az igazságot a múltadról, utánajárhathunk. Azok után, amit értünk tettel, ennyivel tartozunk neked. Ha léteznek titkok a születéssel kapcsolatban, megpróbálhatjuk felfedni őket, ha ez a kívánságod.

– Igen. Ez a kívánságom.

– Nem biztos, hogy tetszeni fog, amit kiderítünk – szolt Jem.

– Jobb tudni az igazságot. – Tessát is meglepte saját határozottsága. – Tudom, milyen Nate valójában, és bármilyen fájdalmas is, jobb, mint hazugságban élni. Jobb, mint tovább szeretni valakit, aki nem szeret visszont. Jobb, mint annyi érzést elpocsékolni. – Most már remegett a hangja.

– Én azt hiszem, szeretett – jegyezte meg a fiú. – És szeret is a maga módján, nem szabad emiatt aggódnod. Ugyanolyan nagyszerű dolog szeretni, mint szeretve lenni. A szeretetet sosem lehet elpocsékolni.

– Csak nehéz, ez minden. – Tessa tudta, hogy nem lenne szabad belemernie az önsajnálatba, de képtelen volt lerázni magáról. – Rossz ilyen magányosnak lenni.

Jem közelebb hajolt, és a lány szemébe nézett. A sápadt bőrén szinte izzó, vörös Jelek a Néma Testvérek köpenyét szegélyező mintákat jutatták Tessa eszébe. – Az én szüleim éppen úgy meghaltak, mint a tieid. De Will, Jessie, sőt Henry és Charlotte is árva. Nem tudom, van-e egyáltalán olyan az Intézetben, aki nem az. Különben nem is lennénk itt.

Tessa kinyitotta a száját, aztán megint becsukta. – Tudom – mondta. – Ne haragudj! Önző voltam, amiért nem is gondoltam bele...

A fiú felemelte vékony kezét. – Nem hibáztatlak – mondta. – Talán éppen azért kerültél ide, mert egyedül maradtál, de ugyanígy vagyok ezzel én is. Will is. Jessamine is. Sőt valamelyest Charlotte és Henry is. Hol lehetne még Henrynek ilyen laboratóriuma? Hol máshol tudná így kamatoztatni a zsenijét Charlotte? És bár Jessamine úgy tesz, mintha mindentől viszolyogna, Will pedig a világ minden kincséért sem ismerne el, hogy bármire is szüksége van, mind a ketten otthonra találtak itt. Tulajdonképpen nem csak azért vagyunk itt, mert nincs hová mennünk. Nincs is szükségünk másik otthonra, mert a miénk az Intézet, és a benne élők a családnk.

– De nem az én családom.

– Még lehet az – mondta Jem. – Én tizenkét éves koromban kerültem ide. Akkor egyáltalán nem éreztem otthon magam az Intézetben. Csak annyit láttam, hogy London egyáltalán nem olyan, mint Sanghaj, és honvágyam volt. Erre Will elment egy boltba az East Endre, és ezt vette nekem. – Elővette a nyakában lógó láncot, és Tessa látta, hogy a zöld medál, amit korábban is észrevett, egy ökölbe szorított kezet formáz. – Azt hiszem, igazából az alakja tetszett meg neki, de jádéból van, ő pedig tudta, hogy a jáde Kínából származik, ezért megvette nekem. Én meg egy láncra akasztottam, és azóta is viselem.

Will említésére Tessának elszorult a szíve. – Jó tudni, hogy kedves is tud lenni néha.

Jem kíváncsi ezüstszemével méregette a lányt. – Amikor bejöttem, nem csak amiatt tűntél olyan elkeseredettnek, amit a kódexben olvastál, ugye? Will miatt is. Mit mondott neked?

Tessa habozott. – Nagyon világossá tette, hogy nem szívesen lát itt – felelte végül. – Azzal, hogy az Intézetben maradhatok, nem azt a csodálatos lehetőséget kaptam meg, amire vágytam. Szerinte legalábbis nem.

– Én meg éppen most tartottam neked kiselőadást arról, hogy családtagnak kellene tekintened – mondta bánatosan Jem. – Nem csoda, hogy úgy néztél rám, mintha valami szörnyű hírt hoztam volna.

– Ne haragudj! – suttogta Tessa.

– Ugyan már! Willnek kellene bocsánatot kérnie. – Jem tekintete elkomorodott. – Ki fogjuk rakni az utcára – jelentette ki. – Ígérem, hogy reggelre már nyoma sem lesz.

Tessának elkerekedett a szeme. – Jaj... ne! Ezt, ugye, nem mondod komolyan...?

Jem elvigyorodott. – Hát persze hogy nem! De egy pillanatra jobban érezted magad, ugye?

– Olyan volt, mint egy szép álom – felelte egy mosoly kíséretében Tessa, amivel saját magát is sikerült meglepnie.

– Will... nehéz eset – szólt Jem. – De a család mindig az. Ha nem gondolnám komolyan, hogy az Intézet a legjobb hely a számodra, Tessa, akkor nem mondanám. És az ember felépítheti a saját családját. Tudom, hogy kívülről érzed magad, amiért nem vagy ember, és azt hiszed, nem veheted ki a részed a valódi életből vagy a szerelemből, de... – Elakadt a hangja, Tessa most először érezte rajta a bizonytalanságot. A fiú megköszönte a torkát. – Annyit ígérhetek, hogy ha rátalálsz az igazira, őt nem fogja érdekelni.

Mielőtt Tessa válaszolhatott volna, éles kopogás hallatszott az ablak felől. Jemre pillantott, de a fiú csak megvonta a vállát. Ő is hallotta. Tessa átsietett a szobán, és látta, hogy tényleg van valami odakint: egy sötét, szárnyas, apró madárra emlékeztető alak igyekezett bejutni. A lány megpróbálta kinyitni az ablakot, de mintha beragadt volna.

Megfordult, de Jem máris ott termett mellette, és szélesre tárta az ablakot. Ahogy a sötét alak bejutott a szobába, egyenesen Tessa felé vette az irányt. A lány felemelte a kezét, elkapta a kis repülő jószágot a levegőben. Éles fémszárnyak verdestek a tenyerében, aztán becsukódtak,

mint ahogy az apró szempár is. A lény ismét csendesen tartotta fémkardját, mintha csak arra várna, mikor jön el az ideje, hogy megint életre keljen. *Tik-tak*, ketyegett a mechanikus fémszív a lány ujjai között.

Ahogy Jem elfordult az ablaktól, a szél összeborzolta a haját. A sárgás fényben, mint a fehéraranyé, olyan volt a színe. – Mi az? – kérdezte a fiú.

Tessa elmosolyodott. – Az angyalom – felelte.

Epilógus

KÉSŐRE JÁRT AZ IDŐ, és Magnus szeme majd lecsukódott a kimerültségtől. Letette Horatius *Carminá*ját az asztalra, és elgondolkodva nézett ki a térre az esővíz csíkozta ablakon.

Camille házában volt, a nő azonban nem volt otthon. A boszorkánymester úgy sejtette, jó pár éjszaka eltelik még, mire megint hazatér. A de Quinceynél lezajlott katasztrofális éjszaka után elhagyta a várost, és bár Magnus üzent neki, hogy most már nyugodtan visszatérhet, kételkedett benne, hogy megteszi. Magnus akaratlanul is elgondolkodott rajta, hogy vajon most, miután bosszút állt az egész vámpírklánon, Camille továbbra is igényelni fogja-e a társaságát. Talán soha nem volt más a nő szemében, csak valami, amit de Quincey arcába vághatott.

Magnus tudta, hogy bármikor elmehet. Ha gondol egyet, csak összekapcsol, és itt hagyja ezt a kölcsönkapott luxust. A házak, a szolgálók, a könyvek, de még a ruhái is – minden Camille-é volt. Üres kézzel érkezett Londonba. Nem mintha nem tudott volna maga is pénzt keresni. A múltban meglehetősen gazdagnak számított, de ha túl sok pénze volt, általában elunta magát. Viszont akárhogy is feszélyezte ez a tétlenség, így volt a legtöbb esélye, hogy újra találkozhasson Camille-lal.

Kopogás zökkentette ki elméjéből. Hátrafordult, és az inast pillantotta meg az ajtóban. Archer, aki hosszú évek óta Camille alattvalója volt, megvetéssel tekintett Magnusra, valószínűleg mert úgy gondolta, hogy a boszorkánymester nem megfelelő társa az ő szeretett gazdájának.

– Látogatója érkezett, uram. – Archer éppen csak annyira nyújtotta el az „uram” szót, hogy sértőnek hasson.

– Ilyenkor? Ki az?

– Egy nephilim. – Méla undor vegyült a hangjába. – A férfiak közül az egyik. Azt mondja, sürgős dolga van önnel.

Tehát nem Charlotte volt, az egyetlen a londoni nephilimek közül, akire a boszorkánymester számíthatott volna. Az utóbbi pár napot Magnus azzal töltötte, hogy az Enklávénak segített. Végignézte a Pandemonium Klub halálra vált mondén tagjainak kihallgatását, aztán amikor véget értek a megpróbáltatásaik, egy varázslattal törölte az emlékeiket. Kellemetlen feladat volt, de a Klávé mindig jól fizetett, és Magnus tudta, hogy bölcs dolog a nephilimek kegyeiben maradni.

– Ezenfelül – tette hozzá Archer egyre határozottabb viszolygással a hangjában – az illető csuromvíz.

– Csuromvíz?

– Esik az eső, uram, és az úriember nem visel kalapot. Felajánlottam neki egy öltözet száraz ruhát, de nem fogadta el.

– Nos jó! Küldje be!

Archer összeszorította a száját. – A szalonban várja önt. Úgy gondoltam, talán szívesen megmelegedne a tűz mellett.

Magnus felsóhajtott magában. Persze megparancsolhatná Archernek, hogy vezesse be a vendéget a könyvtárba, amit ő személy szerint sokkal jobban kedvelt a szalonnál, de nem akart egy ilyen semmiség miatt hühót csapni, meg aztán úgylis csak azt érte volna el vele, hogy az inas három napig duzzog. – Jól van.

Archer elégedetten vonult vissza, Magnus pedig a szalon felé vette az irányt. Az ajtót csukva találta, de az alatta kiszűrődő fény kétségtelenné tette, hogy odabent lobog a tűz. Benyitott.

A szalon volt Camille kedvenc szobája, és rajta is hagyta a keze nyomát. A falakat buja burgundi vörösre festették, a rózsafa bútorokat Kínából hozatták. A térre néző ablakok előtt behúzott földig érő bársonyfüggönyök szemernyi fényt sem engedtek be odakintről. Valaki hátrakulcsolt kézzel állt a kandalló előtt – egy karcsú, sötét hajú alak. Amikor megfordult, Magnus azonnal felismerte.

Will Herondale.

A fiú, éppen ahogy Archer mondta, csuromvizes volt, mint akit egyáltalán nem érdekel, hogy zuhog-e rá az eső vagy nem. Olyan volt, mintha könnyek patakanának az arcán.

– William! – szólt őszinte csodálkozással a hangjában Magnus. – Te meg hogy kerülsz ide? Történt talán valami az Intézetben?

– Nem. – Will hangja olyan volt, mintha nem jutna levegőhöz.

– A saját szakállamra jöttem. Szükségem van a segítségedre. Nincs senki más, akit megkérhetnék.

– Értem. – Magnus alaposabban végigmérte a fiút. Will gyönyörű volt. Magnus számtalanszor érezte magát szerelmesnek, és általában a szépség minden formája megérintette, Willé azonban eddig még nem. Volt valami sötét a fiúban, valami furcsa és titokzatos, amit nehezen lehetett vonzónak találni. Mintha nem a valódi énjét mutatta volna a világ felé. Esővíztől csöpögő, fekete haja alatt most fehér volt az arca, mint a hó, a kezét pedig olyan erővel szorította az oldalához, hogy remegett. Nyilvánvaló volt, hogy valami rettenetesen emészti belülről.

Magnus hátranyúlt, és behúzta maga mögött a szalon ajtaját. – Nos, rendben – mondta. – Hadd halljam, mi bánt!

Tessa Londonja

A *MECHANIKUS ANGYALBAN ÁBRÁZOLT LONDONBAN* a valóság keveredik a fikcióval, a híres az elfeledettel. A lehetőségekhez mérten igyekeztem a valódi viktoriánus Londont ábrázolni, néha azonban ez lehetetlennek bizonyult. Akik az Intézetre kíváncsiak, azoknak elárulom, hogy a Kis Mindenszentek-temploma, amely leégett az 1666-os nagy londoni tűzvészben, valóban létezett, azonban az Upper Thames Streeten állt, nem pedig a Fleet Street környékén, ahová én helyeztem el. A Londonban járatosak az Intézet elhelyezkedése és tornyainak formája alapján könnyen azonosíthatják, Hogy az újságírók körében kedvelt híres St. Bride-templomról van szó, amelyről azonban a könyvben nem tettem említést, hiszen az Intézet foglalta el a helyét.

A valóságban nem létezik Carleton tér, van azonban Carlton tér. A Blackfriars híd, a Hyde Park, a Strand – még Gunther fagyfaltozója is – létező helyszínek voltak, és kutatásaim alapján igyekeztem őket a lehető legvalóságosabban bemutatni. Néha az a benyomásom, hogy minden városnak van egy árnyéka, ahol a nagy események és a nagyszerű helyek emlékei tovább élnek, miután maguk a helyek már régen eltűntek.

Ezért örökítettem meg az egykor valóban létező *Ördög fogadót*, ahol Samuel Pepys és Dr. Samuel Johnson iszogatótt. És bár az épületet 1787-ben lebontották, szívesen gondolom úgy, hogy Will akár még 1878-ban is ellátogathatott az árnyékváltozatába.

A versekről

A fejezetek elején található idézetek nagyrészt olyan költőktől származnak, akiket Tessa vagy a saját korából, vagy valamivel korábbi korából ismerhetett. A kivételeket Oscar Wilde és Kipling sorai jelentik

– ők is viktoriánus költők voltak, de valamivel később alkottak –, valamint Elka Cloke verse a kötet elején. *A Temze dala* külön ehhez a könyvhöz készült. A vers hosszabb verziója megtalálható a költő weboldalán: elkacloke.com

Köszönetnyilvánítás

Hálával tartozom a támogatásért édesanyámnak és édesapámnak, valamint Jim Hillnek és Kate Connornak; Naónak, Timnek, Davidnek és Bennek; Melanie-nek, Jonathannak és Helen Lewisnak; Florence-nek és Joyce-nak. Ezer köszönet azoknak, akik rámutattak a hibákra és az anakronizmusokra: Clarynek, Eve Sinaikónak, Sarah Smithnek, Delia Shermannek, Holly Blacknek, Sarah Rees Brennannek, Justine Larbalestier-nek. Köszönöm azoknak is, akik a mosolyukkal meg a csipkelődő megjegyzéseikkel nap mint nap tartották bennem a lelket: Elka Cloke-nak, Holly Blacknek, Robin Wassermannek, Maureen Johnsonnak, Libba Braynek és Sarah Rees Brennannek. Köszönöm Margie Longoriának, hogy támogatta a Book Babé projektet. Köszönet illeti Lisa Goldot (<http://lisagoldresearch.wordpress.com>), amiért segített előbányászni nehezen fellelhető forrásanyagokat. Örök hálám ügynökömnek, Barry Goldblattnek; szerkesztőmnek, Karen Wojtylának; illetve a Simon & Schuster, valamint a Walker Books csapatának, akik nélkül ez a könyv nem jöhetett volna létre. Végül köszönöm Joshnak is, aki rengeteget mosott, miközben én ezzel a történettel foglalkoztam, és csak nagyon ritkán panaszkodott.